

A

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000213359

Luc 73, 8

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

TOMVS VIII

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

LIPSIÆ

EX OFFICINA LIBRARIA J. SOMMERI

MDCCC

Αρ. Βιβλ. Βίβλ. 11923

ΑΡΧΗ ΕΡΕΥΝΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δ ρ α π ε τ α ι .

Απολλων, Ζεϋς, Φιλοσοφια, Ηρακλης,
Ερμης, Ανδρες, Δεσποτης, Ορφευς,
Δραπετης, και Υποδικος.

Α Π Ο Λ .

Αληθῆ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τίς αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμ-
πίων, ἤδη πρεσβύτης ἄνθρωπος, καὶ ἀγεννῆς
θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν
διη-

F u g i t i v i .

Apollo, Jupiter, Philosophia, Hercules,
Mercurius, Viri, Dominus, Orpheus,
Fugitivus, Hospes.

Α Ρ Ο Λ .

Verane narrant ista, Pater, fuisse, qui in
ignem se conjiceret in celebritate Olympio-
rum, jam senem hominem, nec ignavum ad
talia portentorum artificem? Luna enim nobis

Luc. Op. T. VIII.

Α

narra-

διηγείτο αὐτὴ ἐωρακέναι καιόμενον λέγασα.
 ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἄπολλον, ὡς μή-
 ποτε γενέσθαι ὤφελεν. ΑΠΟΛ. Οὕτω χρη-
 σὸς ὁ γέρον ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέ-
 ναι; ΖΕΥΣ. Καὶ τῆτο μὲν ἴσως ἄλλ' ἐγὼ
 πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος
 τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἶαν εἰκὸς ἀποφέρε-
 σθαι 1) ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ
 γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπιὼν
 ὠχόμεν, ἀπολώλειν ἂν, εἴ ἴσθι, ἀτοπία τῆ
 καπνῆ καὶ ὁμως ἐν τσσαύτῃ εὐωδία, καὶ ἀφθου-
 νία τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παμ-
 πόλλῳ, μόλις αἱ ῥίνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ
 ἀπο-

narravit, quae ardentem se vidisse diceret.
 JUP. Vera omnino sunt, Apollo, quae uti-
 nam facta nunquam essent! APOL. Adeone
 bonus erat senex, atque indignus, qui igni
 periret? JUP. Etiam illud forte *ita se habue-
 rit!* At ego multam me tum perferre injucun-
 ditatem memini a malo illo nidore, qualem
 fursum ferri naturale est ab affatis corporibus
 humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut
 habebam, abiissem, perieram, bene noris, a
 fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveo-
 lentia, et copia aromatum, in ture adeo mul-
 to, vix mihi oblivisci nares ac dediscere vo-
 lue-

1. ἀποφέρεσθαι] ἀναφέρεσθαι malit Gesner.

ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς,
ἀλλὰ καὶ νῦν ἐλίγχε δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς
αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βεβλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα
εἰργασαι ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρα-
κωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυράν; ΖΕΥΣ. Τῆτο
μὲν ἐκ ἂν, ὦ παῖ, Φθάνοισ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ
πρὸ αὐτῆ ἐγκαλῶν, ὅς ἐς τὰς κρατῆρας ἤλατο
καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαῦ
τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ἔτις γε τίνα ποτὲ
ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας; ΖΕΥΣ.
Αὐτῆ σοι λόγον ἐρῶ, ἐν ἔλεξε πρὸς τὴν πανή-
γυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτὰς ὑπὲρ τῆς τε-
λευτῆς. ἔφη γάρ, εἶγε μέμνημαι.

Ἄλλὰ

luerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam
parum abest, quin nauseam ad illius memo-
riam.

2. ΑΠΟΛ. Quid verò voluit, Jupiter, quod
haec in se designavit? aut quid boni in eo in-
est, si quis in rogam desiliens mutetur in car-
bones? JUP. Hac in re evitare non potes, quin
ante ipsam Empedocli crimen intentes, qui in
crateras ipse quoque in Sicilia desiliit. ΑΠΟΛ.
Terribilem mihi melancholiam narras. Verum
hic quam tandem illius cupiditatis causam ha-
buit? JUP. Ipsius tibi orationem referam, quam
in conventu habuit, cum causam apud illos mor-
tis suae diceret. Dixit enim, si bene memini...

A 2

3. Sed

Ἄλλὰ τίς αὐτῆ σπαρδῆ πρόσσει τετρα-
 γμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικημένη εἰκουῖα;
 μᾶλλον δὲ φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τῆνομά γε τῆ-
 μὸν ἐπιβραῖται σχετλιάζουσα. Τί, ὦ θυγατερ,
 δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπῆσα τὸν βίον ἐλήλυθας;
 ἄρα μὴ σὶ ἰδιῶται αὐδῆς ἐπιβεβλεύκασί σοι
 ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν
 ὑπὸ Ἄνυτε κατηγορηθέντα, εἶτα φεύγεις διὰ
 τῆτο αὐτῆς; ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιῆτον, ὦ πάτερ,
 ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεῶς, ἐπήνχον, καὶ
 διὰ τιμῆς ἤγον αἰδέμενοι, καὶ θαυμάζοντές με,
 καὶ μονόκνηχι προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα
 ζυνίεσαν ὧν λέγοιμι. σὶ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι;
 οἱ ζυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ
 τῆνο-

3. Sed quaenam ista contente ad nos acce-
 dens perturbata et lacrimans, injuriam mag-
 nam passae similis? Quin Philosophia est, et
 nomen meum miserabili voce inclamat. Quid,
 mea filia, ploras? aut quid relicto saeculo huc
 venisti? Numquid denuo contra te machinati
 aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum
 ab Anyto Socratem interfecere? tum tu pro-
 pterea illos fugis? PHIL. Nihil tale, Pater.
 Sed illi quidem, vulgus promiscuum, lauda-
 runt et in honore me cum veneratione atque
 admiratione habuerunt, ac tantum non adora-
 runt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent.
 Verum isti, quomodo illos vocem? qui se fami-
 liares

τῆνομα τῶν ὑποδουόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ZETΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβελήν τινα ἐπιβεβλεύκασί σοι; ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί. ZETΣ. Πρὸς τίνων ἐν ἡδίκησαι, εἴ μήτε τὲς ἰδιώτας, μήτε τὲς φιλοσόφους αἰτιῶ; ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταίχμῳ τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφέντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτὰ ἐσαλμένοι ἀξιοῦσι γέν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τῆνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὀμιληταί, καὶ διασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαιρος, ἀμαθίας,

liares meos et amicos esse ajunt, et nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime me tractarunt.

4. JUP. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt? PHIL. Non, Pater. Hi enim et ipsi injuria mecum affecti sunt. JUP. A quibus ergo injuriam accepisti, si neque indoctos accusas, neque philosophos? PHIL. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu, nobis similes, et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima,

θίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνέπλευς,
ὑβρις ἔμικρά καθ' ἡμῶν ὑπὸ τέτων, ὦ πάτερ,
ἡδικομένη πέφευγα.

ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θυγάτηρ, ἀλλὰ
τί μάλις αἰδίκησάς σε; ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πά-
τερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδι-
κίας καὶ παρανομίας μεσὸν, ἅτε ἀμαθία καὶ
ὑβρις ξυγόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν,
κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῆ ἀγνοίᾳ
ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος
ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικῶντες
ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θη-
ρίοις βιῶντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης
γῆν

in scitia, audacia, libidine, plena: quae non
parva est in nos contumelia. Ab hisce, Pater,
laesa profugi.

5. JUP. Dura haec sane, Filia. Sed qua
in te maxime te laeserunt? PHIL. Vide, Pa-
ter, parvane sint? Tu enim cum videres saeculum
injustitia et iniquitate plenum, quod cum
in scitia et contumelia versaretur, et ab iis per-
turbaretur; miseratus humanum genus, ab
ignorantia agitated, me demisisti, cui praeece-
peras, uti curam agerem, quo desinerent mutuis
se injuriis afficere; et vim facere, et similem
feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum
conversis, magis pacatam inter se civitatem ha-
berent.

γῆν πρὸς μὲ καταπέυπων, ἃ μὲν πράττεσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θυγατερ, καὶ αὐτὴ ὀρᾷς ἐγὼ δέ, ἐλεῶ γὰρ αὐτὰς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλά καὶ τσιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. ΦΙΛ. Ηἴξα μὲν, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπὶ τῆς Ἑλληνας εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τῆ ἔργα εἶναι, τὸ βαρβάρως παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τῆτο πρῶτον ἤξιον ἐργάσασθαι τὸ Ἑλληνικὸν δὲ

herent. Dicebas enim, me cum demitteres, *Quae agant homines, et quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, te, quam solam mederi posse bis, quae fiunt, arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut sanes.*

6. JUP. Scio multa me et talia tum dixisse. Tu jam dic, quomodo te receperint primum advolantem, et quae nunc ab illis patiaris. PHIL. Propterabam, Pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituire ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omissis ergo interim Graecis, quos faciles ad

δὲ εἶων ὡς ῥᾶλλον ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς
 γε ὦμην, ἐνδεξόμενον τὸν χαλινὸν οἶόν τε, καὶ
 ὑπαχθῆσόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα εἰς Ἰν-
 δὸς 2) τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ
 βίῳ, ἔχαλεπῶς ἔπεισα καταβάιντας ἀπὸ τῶν
 ἐλεφάντων ἐμοὶ συνέῃναι ὥσε καὶ γένος ὄλβιον
 οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις 3) καὶ Ὀξυδρά-
 καις ὁμοροί, ἔτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται,
 καὶ βιῶσιν γε κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα, τιμώμενοι
 πρὸς τῶν περιοίκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι
 παράδοξόν τινα τῆ θανάτου τρόπον.

ZETS.

subigendum putabam, et celerrime receptu-
 ros frena, et jugo submittendos: ad Indos pri-
 mum excurri, maximam orbis gentem, nec
 difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab
 elephantis mecum versarentur: adeo ut beata
 illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum et
 Oxydracarum confiniis colunt, omnes jam
 mihi militent, et meis ex praeceptis vivant,
 qua de causa magno in honore sunt apud
 omnes vicinos. Hi miro quodam mortis gene-
 re moriuntur.

7. JUP.

2. ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς] Erudita et verissima
 haec Philosophiae historia est. *du Soul.*
3. Νεχραίοις] Quenam ista gens? Quid si
 Arachosios reponas? *du Soul.*

ΖΕΥΣ. Τῆς γυμνοσοφιστῆς λέγεις. ἀκῶ
 γῆν τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρᾶν
 μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχοντα καίόμενοι, ἔδεν
 τῆς σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες.
 ἀλλ' ἔ μέγα τῆτο ἔναγχος γῆν καὶ Ὀλυμπιάσι
 τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε
 παρῆναι, καιομένῃ τότε τῆ γέροντοφ ΦΙΛ.
 Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει
 τῶν καταράτων ἐκείνων, ἔς ἔφην, ὅτι πολλὰς
 αὐτῶν ἐώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαντο τοῖς
 ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμ-
 πλήσωσιν ὑλακτῆντες, ὡς ἔδὲ εἶδον ἐκείνον,
 ὅπως ἀπέθανε.

Μετὰ

7. JUP. Gymnosophistas dicis. Audio enim et reliqua de illis, et hoc quoque, maximo illos rogo conscenso, urendos se praeberere, neque quidquam de habitu aut positu *membrorum* mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem te quoque adfuisse tum, cum senex arderet. PHIL. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorque suo latratu posticum templi imple-
 rent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus.

Μετὰ γὰρ τῆς Βραχμαῖνας, εἰς Αἰθιοπίαν 4) εὐθύς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ συγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, εἰς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησασα, εἶτα εἰς Σκυθίαν ἐκῆθεν, εἶτα εἰς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, ἔς καὶ προαποστείλασα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτῆς, τὸν Εὐμολπον (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) τὸν δὲ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ πόδας εὐθύς εἰπόμην.

... Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθῶσαν, ἔτε πάνυ ἠσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, ἔτε ὅλως ἀπέκλει-

8. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiā, ac deinde in Aegyptum descendi, et versata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divina eos docuissem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos et Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thracen, ubi Eumolpus et Orpheus mecum fuere. Quos etiam praemissos in Graeciam, alterum, ut illos initiaret, Eumolpum, didicerat enim a me divina omnia; alterum, ut canendo musices ope vim adferret animis, e vestigio statim consecuta sum.

9. Ac primum quidem advenientem neque vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane exclu-

4. Αἰθιοπίαν] Quinam ibi Philosophi memorantur? *du Soul.*

κλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλῶσα, ἑπτὰ ἐκ τῶν ἀπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν, καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασιν.

Μεθ' ἑς τὸ σοφιστῶν Φῦλον ἕκ οἷδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, ἕτε ζηλῶν τὰ μὰ ἐς βάθος, ἕτε κομιδῇ ἀπᾶδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἴπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, ἕτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον, ἕτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ἐφθαλυμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τῷ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὦντο ἀκριβῶς πάντα
κατα-

excluserunt. · Paullatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac discipulos mihi conciliaui, et ex Samo alium, et alium Epheso, et Abdera alium, paucos omnino.

10. Post quos Sophistarum mihi populus nescio quomodo adhaesit, neque aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam et mistum, inter imposturam et philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, praë hebetudine visus obscurum quoddam et evanidum nostri simulacrum aut
um-

κατανενοημένα. ὄθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεΐα
ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤον-
το, ἀπρίσμαχος ἀνεφλέγεται, αἱ κομψαί, καὶ
ἀποροί, καὶ ἀτοποὶ ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι,
καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.

Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν
ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἠγανάκτεν, καὶ συνίσαντο
ἐπ' αὐτὰς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ
παρεδίδοσαν πισμένους τῷ κωτεῖ. ἔχρησεν μὲν ἐν
ἴσῳ τότε Φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι
τὴν συνεχίαν αὐτῶν ἵν' δε' Ἀντισθένης με, καὶ
Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιπ-
πος, ἔτοι ἐπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρῆσαι τῆς μο-
νῆς.

umbram forte nonnunquam videntes. At isti
accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde
apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et,
ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: com-
tulæ illæ, et dubitabiles, et inexpectatæ re-
sponses, et exitum non habentes labyrin-
thisque similes quæstiones.

II. Deinde prohiberi ac reprehensi a meis
sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire,
ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicu-
tam biberent. Oportebat forte tum statim fu-
gere, nec amplius illorum ferre consuetudi-
nem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et
paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam,
mibi persuasere, ut paulum adhuc moræ quasi
corol-

νῆς ὡς μή ποτε ὤφελον· εἰ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕπερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκχε, ὦ Ζεῦ, ἠλίκα ἐσί μικρὸν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δελικόν, καὶ θητικόν, εἰ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδέλευε γάρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τὲς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνῶς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἶη ταῖς γυναῖξι, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκείνοισι σρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, εἰδὲ ὄνομα τὸ

corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

12. JUP. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum. PHIL. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, et plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitute enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum et deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo

κατανενοημένοι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἢ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤοντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἰ κομψαί, καὶ ἄποροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.

Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἠγανάκτεον, καὶ συνίσαντο ἐπ' αὐτὰς, καὶ τέλος, δικαζηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδοσαν πιομένους τῶ κωνεῖε. ἐχρῆν μὲν ἔν ἴσως τότε Φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνεχσίαν αὐτῶν· ἰὼν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, ἔτοι ἐπέισαν ὀλίγον ἐπιμετρήσασθαι τῆς μονῆς·

umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contulæ illæ, et dubitabiles, et inexpectatæ responsiones, et exitum non habentes labyrinthisque similes quæstiones.

II. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire, ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere, nec amplius illorum ferre consuetudinem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc moræ quasi corol-

νῆς ὡς μή ποτε ὄφελον· ἔ γάρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕσερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκχε, ὦ Ζεῦ, ἠλίκα ἐσί· μικρὸν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δαλικὸν, καὶ θητικὸν, ἔ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσυχολίας· ἐδάλευε γάρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τὲς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυντῆς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἶη ταῖς γυναιξί, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκεῖναι σρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, ἔδὲ ὄνομα
τὸ

corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

12. JUP. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum. PHIL. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, et plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitute enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum et deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo

τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀτέχοντα οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρσαι θεραπευόμενοι, καὶ συμβαλεύσαι πείθοντα, καὶ ἐπιτιμώντων ὑποπτήσασαι, ταῦτα πάντα τυραννίδα ἔμικρὰν ἠγᾶντο εἶναι.

Τὸ μὲν δὴ μαιθάνειν, ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν μᾶλλον δὲ κομιδῆ ἀδύνατον. αἱ τέχνη δὲ γλίσχρα, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἰκανὰ παρέχειν ἐδύνατο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δακρυία βαρὺ, καὶ ὡσπερ ἔν ἐστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν ἔν σκοπευμένοις,
τὴν

ergo isti puerili aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, et ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, et curari se gaudent, et consulentibus obsequuntur, et reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia.

13. Ac discere, quaecumque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae; et cum labore, et vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, et, ut est, intolerabile visum. Con- fide-

τὴν ὑσάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι
 Φασί, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν
 ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν,
 καὶ ἀνασχυντίαν προσκαλέσαντες, ἄπερ αὐ-
 τοῖς μάλιχα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας και-
 νὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνά-
 γόμα ταύτας μόνως συμβολὰς ἔχοντες. ὄρᾳς,
 ὅποια πρὸς Φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζεσι,
 καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτὰς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ
 πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἴσωπός Φησι ποιῆ-
 σαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντῆν περιβαλ-
 λόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἤξιχ λέων καὶ
 αὐτὸς εἶναι, καὶ πᾶ τινὲς καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πι-
 σεύοντες αὐτῷ.

Τὰ

fiderantibus ergo placuit ultimam ancoram,
 quam sacram appellant nautae, demittere: fir-
 mantesque *navim* in praeclara illa amentia; ad-
 vocatis insuper audacia, inscitia, atque impuden-
 tia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant;
 novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim
 et in ore sint: has ergo symbolas solas cum ha-
 beant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?)
 figuram sumunt ornatumque decentem, mihi que
 quam simillimum: nimirum quale quid fecisse
 ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina cir-
 cumposita asperum ruderis, leo et ipse esse postu-
 labat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi ha-
 berent.

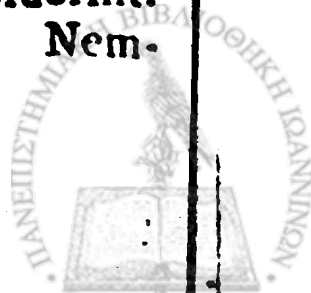
14. No-

Τὰ δ' ἡμέτερα πάντα ῥᾶστα, ὡς οἴσθαι, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ ἐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πήραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ἐγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λαιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τῆ μηδὲν ἐπὶ τῷ πνεῦμα, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἔμελλεν. ἢ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τῆ δεσπότη, καὶ εἰ βέλοιο ἀπάγειν, παταχθησομεῖα τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλφιστα ἐκ ἔτ' ἐλίγα, ἐδὲ ὡς πρὸ τῆ μάζα ψιλή. τὸ δὲ ὀψώνιον, ἐ τάριχος, ἢ θυμόν, ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ, καὶ οἶνος, οἶος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτι ἂν ἐθέλωσι
 δασμο-

14. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, et ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, et peram gestare suspensam, et clavam in manu habere, et clamare, vel rudere potius aut latrare, et maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promptu est invito etiam domino libertas, qui, si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus autem non jam tenuis, neque ut ante nuda puls; opsoniam non fassamentum aut thymus; sed carnes omnis generis, et vinum quodque suavissimum; et aurum a quocumque voluerint.

Nem-

δασμολογῆσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ
 Φασιν, ἀποκείρῃσι τὰ πρόβατα, δώσειν τε
 πολλὰς οἴοντα, ἢ αἰδοῖ τῆ στήματος, ἢ δέει
 τῆ μὴ ἀκῆσαι κακῶς.

Καὶ γὰρ αὐτὸ κακῆνο ἐώρων, οἴμαι, ὡς ἐξίσχ
 κατασήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφῆσιν. ἔδῃ
 τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται,
 ἢν μόνον τὰ ἔξω ἢ ἔμια. ἀρχὴν γὰρ ἔδῃ τὸν
 ἔλεγγον δέχονται, ἢν ἔρηται τις ἔτῳσι κοσ-
 μίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι, καὶ
 ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγῃσι τὴν
 λαιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν
 τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί ἢν δὲ ἀπὸ
 τῶν

Nempe tributum quoddam crebro accessu suo
 colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent ovi-
 culas, daturósque sperant plures, vel habitus
 pudore, vel metu, ne male audiant.

15. Nam illud quoque observarunt, opinor, se
 aequo fastigio staturus cum his, qui recte philoso-
 phantur. Neque enim quisquam erit, qui iudicet
 ista vel discernat, modo externa sint similia. Ne-
 que enim omnino illud probationis genus admit-
 tunt, si quis illos sic placide et sensim interroget:
 sed clamant statim, et ad arcem suam, convicia,
 confugiunt, et expediunt sustem: ac, si opera
 illorum requiras, multa *in ore est doctrina*; sin-

Luc. Op. T. VIII.

B

ex

τῶν λόγων κρίειν ἐθέλοις, τὸν βίον ἀξιῶσι
σκοπεῖν.

Τοιγαρῶν ἐμπέπληξαι πᾶσα ἡ πόλις τῆς
τοιαύτης ἐπιχειρήσας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη,
καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων,
καὶ ὑπὸ τῶ κυνι ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσι-
μιον ὁπίσσω ἐνεσι τῇ Φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ
Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκρικόν, ἢ τὸ Φιλοδέσπο-
τον, ἢ μνημονικόν, ἔδαμῶς ἐζηλώκασιν· ὑλα-
κὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφρο-
δίσια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν
διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκρι-
βῶς ἐκπεπονήκασιν.

Ὅψει

ex doctrina illos judicare velis, vitam te confi-
derare postulant.

16. Itaque plena fraudibus istis civitas,
illorum praesertim, qui Diogeni se et Anti-
stheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius
signis militare ajunt: qui quod utile inest in
natura canum, ut cautionem illam, illam do-
mus custodiam, dominorum illum amorem,
memoriam, nullo modo imitantur; latratum
vero, et ligurritionem, et rapacitatem, et Ve-
nerem crebram, et adulationem, et illa versus
dantem blandimenta, et mensarum affectatio-
nem, haec omnia ad unguem exprimere labo-
rant.

17. Vi-

Ὅψει τοίνυν μετὰ μικρὸν, οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσωσιν, ὅταν ὀρώσιν σφᾶς μὲν πονῶντας, καὶ κάμνοντας, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότες τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργεὺς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιῶντας, αἰτῶντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνον-
 τας δὲ προχείρως, ἀγανακτῶντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, καὶ ἐπαινῶντας δὲ, εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνῳ βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ σώματα ἐσρεῖν ἐκ τῆ ἄρανῃ.

Καὶ

17. Videbis ergo paullo post, quid futurum sit. Exsiliantes enim de officinis universi desertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus cum faciant et laborent a mane inde ad vesperam, operibus intenti suis; vix tamen sibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otiosos autem homines atque impostores in omnium rerum affluentia vivere, cum petant quasi tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignentur; non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita; qualis sub Saturno fuit, illis videtur, et coelitus in ora mel influere.

Καὶ ἤττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιῶ-
 τοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. εἰ δὲ
 μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω, καὶ τὰ
 δημέσια φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραία ἢ γυναι-
 κὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιῶσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων
 γυναῖκας, ἀπάγχι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν
 Ἰλιέα ἐκείνον νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ
 αὐτὰ. εἴτα κοινὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνῶσι
 προθέμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἰόνται ποιεῖν,
 ἔκ εἰδότες, ὅπως ὁ ἱερός ἐκεῖνος ἠξίε κοινὰς
 ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας.

°A

18. Ac minus in ea re mali esset, si, tales
 cum sint, nulla nos alia contumelia affice-
 rent. At isti, vehementer graves et tristes
 quantum ad externa et publica qui videantur,
 si puerum formosam, aut mulierem pulchram
 vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant,
 filere melius est. Quidam etiam suorum hospi-
 tum mulieres abducunt corrumpendas adulte-
 rio, ut Trojanus ille juvenis, nimirum ut ipsae
 etiam philosophentur: tum communes illas
 omnibus suis familiaribus prostituunt, Plato-
 nis quoddam se placitum perficere rati, ignari,
 quo sensu divinus ille communes esse mulieres
 voluerit.

19. Quae

• Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἂ
 μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα
 ποιῶσι, πῶς οἷε κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης,
 καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ Φιλαργυρίας;
 ἔδὲν γὰρ ἔτως εὖροις ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς
 τὰς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα οἷοι, κολοκείαν
 μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην
 ἢ τὸν Στραθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀλη-
 θεύειν τὰς ἄλλας προτρέποντες· ἔκ ἂν ἔδὲ κι-
 νῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τῷ ψεύσασθαι
 δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ
 Ἐπίκηνος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαν-
 τα πράττει. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον,
 καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾶδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ
 νεογνά.

19. Quae quidem faciant in conviviis, et
 quomodo per ebrietatem se gerant, commemo-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid pu-
 tas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium,
 et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita ad-
 versum alteri alterum invenies, ut sunt sermo-
 nes illorum et facta. Verbi gratia adulationi se
 inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnatho-
 nidem, aut Struthiam superare possint: vera-
 citatem commendantes aliis, nec movere lin-
 guam queant ipsi sine mendacio. Voluptas in-
 imica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re
 vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta
 bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad

νεσγνά. γέλωτα γέν ε̄ μικρόν παρέχασι τοῖς
 θεωμέτοις, ὅποταν ὑπὸ τῆς τυχῆς αἰτίας
 ἐπιζέση μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, περιδνοὶ δὲ τὴν
 χροιάν βλέπωνται, ἰταμέν τι καὶ πρὸς φρον
 δεδορκότες, καὶ ἀφρῆ, μᾶλλον δὲ ἰᾷ μεσὸν
 αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα.

Μὴ αὐ γε ἐκείθι τύχοις, ὅτε ὁ μικρὸς ἐκεί-
 νος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύ-
 ριον, Ἡράκλεις, εἰδὲ κερτῆσθαι ἀξιώ, ἐβαλὸς
 ἱκανὸς, ὡς θέρμας πριζίμην. ποτὸν γὰρ, ἢ
 κρήνη ἢ ποτάμους παρέξει. καὶ μετ' ὀλίγον αἰτῆ-
 σιν ε̄κ ὀβολῶς, εἰδὲ δραχμαῖς ὀλίγας, ἀλλὰ
 πλάτεις ὄλας. ὡσε τις ἔμπορος τοσῶτον ἀπὸ
 τῆ φορτῆ πλήσειεν ἄν, ὅσον τέτοις φιλοσο-
 φία

irascendum, supra parvulos infantes. Quare
 risum praebent non mediocrem spectantibus,
 cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luri-
 dus pallor apparet in facie, cum torrum quid-
 dam et furiosum vident, et spuma, vel veneno
 potius plenum os habent.

20. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud
 coenum effunditur! *Aurum*, inquit, *aut er-
 gensum*; *Mercurius*, nec possidere digner; *obolus*
mibi sufficit, unde lupinos emam; potum enim fons
praebebit aut fluvius. Paullo post non obolos pe-
 tunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias.
 Quis ergo mercator tantum a navium commea-
 tu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum

Phi-

Φίλα ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν
 ἱκανῶς συλλέξωνται, καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορ-
 ρίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύσηνον τριβώνιον, ἀγρὸς
 ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν ἐπρίαντο, καὶ
 παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ἕλας, μακρὰ
 χαίρειν φράσαντες τῇ πύρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ
 τῷ τριβῶνι τῷ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πίδα τῷ
 Διογένης.

Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὀρῶντες, καταπτύχ-
 σιν ἤδη Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιᾶ-
 ντας οἶοντα; καὶ μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται.
 ὥσε πολλᾶ ἤδη τῷ χρόνῳ, ἀδύνατόν μοι γεγέ-
 νηται καὶ ἓνα τινὰ προσαγαγέσθαι αὐτῶν
 ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω. ὅποσον

B 4

γὰρ

Philosophia confert? Deinde ubi quantum satis
 est collegerint, et viaticum sibi paraverint, ab-
 jecto illo infelici palliolo, agros interdum et
 vestimenta mollia emunt, et pueros comatos,
 et totos vicos, longum valere iussa Cratetis
 pera, et Antisthenis pallio, dolioque Dio-
 genis.

21. Vulgus vero ista cum videt, despuunt
 jam Philosophian, et omnes ex eo genere esse
 arbitrantur, et me disciplinae istius nomine
 accusant. Igitur diu jam est, cum ne unum
 quidem istorum potui allicere, sed illud mihi
 Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcumque

B 4

ego

γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηνω, τῆτο ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεταμ. ἡ Ἀμαθία δέ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαμ ἀνεξέργασον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὡσε ὦρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτὰς μετελευσέον. ὁ μὲν γὰρ κερκυνὸς ἀπάγει μίχ πληγῆ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς. ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομα, μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τὰς ἀλαζόνεα, ἀμέσχε ὄντα, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραιυνῆ μὲν γὰρ, ἡ τῆς σῆς δεξιᾶς, ἔδαμῶς ἐκείνοι ἀξιοί τὸν Ἑρμῆ δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεωσ καταπέμ-

ego teχο, illud momento temporis rursum resolvitur, ridentibus Inscitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

22. JUP. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a facerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit e vita, mors ista celeris. APOL. Ego tibi, Pater, subjiciam. Odi enim et ipse jam istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demittamus, qui,

πέμψωμεν ἐπ' αὐτὰς. ὅς, ἄτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιςα εἴσεται τὰς τε ὀρθῶς φιλοσοφῶντας, καὶ τὰς μὴ. εἶτα τὰς μὲν ἐπαινεῖσεται, ὡς τὸ εἶκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνω παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων, ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἄμικ καὶ τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἄπιτε ὡς τάχιςα εἰς τὸν βίον. τρισκαδέκατον γὰρ ἄθλον οἷα τῆτον ἔμικρὸν ἐκτελέσειν, ἢν ἐκκόψῃς μισρὰ ἔτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία. ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθαῖραι αὐθις τῆ Αὐγεία, ἢ τῆτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.
ΦΙΛ.

qui, ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrime tum recte philosophantes agnoscat, tum minus: deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

23. JUP. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis. HERC. Sane malim ego, Pater, Augiae fimum expurgare denno, quam hisce implicari. Abeamus tamen. PHIL. In-

ΦΙΛ. Ἄκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶν ἐλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρεὶν τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ εἶσθα, ὅπως εἰσὶν, ἢ πρόδηλον, ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ἐλίγοι, ὅσοι ἀρεθῶς Φιλοσοφεῖσιν, ὦ Ἑρμῆ. ἔτοι δὲ ἔσεν Ἀττικῆς πενίης δένουται, ἀλλ' ἐνθά πολὺς χρυσός, ἢ ἄργυρος ὀρέσσεται, ἐκεῖ περὶ ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν. ΕΡΜ. Οὐκᾶν. εὐθὺ τῆς Θρακῆς ἀπιτέον. ΗΡΑΚ. Εὐ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συγχάνεις ἐπελθῶν.
καί

vita equidem eo: sequendum tamen, prout Parenti nostro visum est.

24. MERC. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est. PHIL. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philosophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum et argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt. MERC. Recta igitur pergendum in Thraciam. HERC. Bene mones, et viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui

καὶ μοι τήνδε ἤδη τραπώμεθα. ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁραῖτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἀπάντων; Αἶμος ἐστὶ τὸ μείζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον, πᾶμφορον, ἀπὸ τῶν προπέδων ἐκατέρων εὐθύς ἀρξάμενον καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλὰς ἀνεσηκότας, ἐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως, καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. ΕΡΜ. Νῆ Δί'; ὦ Ἡράκλεις, μέγιστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν ἔν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποτα-

qui saepe eam regionem obierim: et hac jam ingrediámur. MERC. Qua dicis?

25. HERC. Videtis, Mercuri et Philo-
phia, duos montes maximos omnium montium
et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex
adverso est Rhodope) camposque infra paten-
tes fertilissimos, a radicibus utrinque incipien-
tes: et colles aliquot, tres quidem pulcherri-
mos; assurgentes, non deformes asperitate,
tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam
ipsa urbs apparet. MERC. Maxima per Jo-
vem, mi Hercules, et pulcherrima omnium. E-
longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplen-
descit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus,
plane

ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάντα ἐν χερσὶ ψαύων αὐτῆς. ΗΡΑΚ. Ἑβρος μὲν ἔστος ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑποπέφελοι ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' ἐν χερσὶ ποικῆν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; ΗΡΑΚ. Τῆτο μὲν σὺν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε ἐκ ἀν Φθάνοις κηρύττων. ΕΡΜ. Οὐδὲν τῆτο χαλεπὸν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα ἐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ ἔν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, εἰς τινὰς ὀνομαζέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι. ΦΙΛ. Οὐδέ αὐτῇ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἷ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ ζυγγενέσθαι αὐτοῖς
ἀπὸ

plane moenibus illius alludens. (Gr. *in cuase enm tangens.*) HERC. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini, atque infra nubes, incendamus ergo, quod felix faustumque sit.

26. MERC. Sic fiat! Quid vero jam faciendum? quomodo vestigandae sunt illae bestiae? HERC. Illae tuae jam, Mercuri, partes sunt. Praeco es, praeconium tibi faciendum est. MERC. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sint, et signa insuper. PHIL. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur, scio, quod cum illis minime versata sum.

Sed

ἀπὸ δ' ἔν τῆς ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, ἔκ ἂν ἀμάρτους προσκαλῶν Κτήσωνος, ἢ Κτησίππου, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτῆτας.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες ἔτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ περισκοπέσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν. ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ Βελτίση, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν χρεῶν κεκακμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρενωπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν; ΦΙΛ. Παπῶ, τὰ ἡμέτερα ἔτοι ζῆτῆσι. ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; Δραπέται γὰρ ἐκείνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἠνδραποδισμέτ

Sed ob *habendi* eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones (*Habeones*) et Ctesippos, (*Habiequos*) aut Ctesicles (*Habiglorios*), aut Euctemonas (*Bonibabios*); aut Polyctetos (*Multibabios*) advoces.

27. MERC. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, et interrogare aliquid volunt. VIR. Num quid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, et mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu et plane viraginem. PHIL. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt. VIR. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime perfe-

qui.

δικυμένην πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἴτεσθε δὲ 5),
καθότι γὰρ ζητῶμεν αὐτῆς. τούτων δὲ ἅμα κη-
ρῶτ-

quimur, plagio ab istis abductam. MERC. Scie-
tis, cur illos quaeramus: jam vero simul facia-
mus

5. Εἴτεσθε δὲ κ. τ. λ.] Delati Philippos Her-
cules, Mercurius, Philosophia, incidunt
in viros quosdam, qui suos aliquot fugi-
tivos quaerunt, et ita describunt, ut agno-
scat Philosophia, esse in iis etiam illum
suum, quem interea Epictetum vocabi-
mus. Itaque *Vab.*, inquit, *bi quaerunt no-*
stra, h. e. eundem hominem, quem nos
quoque. Mirantur illi, et suos esse con-
firmant. Hic opportune Mercurius (vel
ipsa adeo Philosophia) εἴτεσθε δὲ (non δὲ)
inquit: *statim scietis, καθότι* quo respectu,
quo nomine et nos illos quaeramus, nostros-
que esse dixerimus. *Jam modo faciamus*
praeconium! Facit deinde praeconium
Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti
(sic enim licet interim dicere) Dominus,
qui est inter illos Viros, negat se ex hoc
praeconio intelligere, suum Servum peti,
et longe illum aliter describit. Nempe
legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος,
ὃ κηρύττεις: sed reducitur in viam a Phi-
losofia, quae eundem esse hominem,
illum docet. Exclamat herus, et miratur
Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri,
ipsum

εὐττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν,
 τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιῆτον,
 οἶον ἀπὸ κτημάτων, ὑπόχρον, ἐν χρεῶν κη-
 ρίαν, ἐν γενεῖω βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ
 τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμωσον, τρα-
 χύφω-

mus praeconium: Si quis mancipium Paphlagoni-
 cum, de Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod
 ab habendo ductum est, supallidum, ad cutem de-
 tonsam, barba prolixa, peram suspensam gerens, es
 palliolo induitum, iracundum, indoctum, aspera
 voce,

ipsius comites, bonum successum suae in-
 quisiitioni inde pollicentur, quod Philoso-
 phia negotium hoc intelligat. Itaque an-
 te verba, ἀμέλει ἅπαντες ἀνευρήσομεν,
 personam ἈΝΔΡῶν ponendam, arbitror.
 Hanc sententiam nostram interpretationi
 intexere non dubitauimus, non quo libel-
 lum ita interpolare audeamus, sine aucto-
 ritate Cōdicum: sed quod ita melius in-
 telligi eum putamus. Qui Graeca possunt
 conferre, illis fraudi non erit haec nostra
 licentia: quam pudenter sumtam, uti de-
 monstremus, superest. Nempe prima duo
 elementa nominis Ἑρμῆς, ΕΡ. coaluisse
 possunt cum literis εἰ, a quibus incipit εἰ-
 σεσθε. Ut saepissime literae bis ponendae
 semel omittuntur. Gesner

χύφωνον, λοιδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτο-
νόμῳ. 6)

ΔΕΣΠ. Νοῶ, 7) ὦ ἔτος, ὃν κηρύττεις.
ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοῖ, Κάνθαρος,
καὶ ἐκέμα δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ
τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίσατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ
γνα-

*voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse
dixerit, voluerit; accedat!*

28. DOM. Non intelligo equidem, mi homo,
quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti no-
men apud me fuit Cantharo, et comam alebat,
et vellebat mentum, meamque artem sciebat,
qui

6. μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμῳ] Primo notan-
dus infinitivus, pro imperativo poni alias
etiam solitus. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῶ
αὐτονόμῳ haec puto sententiam, quam
indicat versio: promittitur generatim, ac-
cepturum indicem quidquid ipse stipula-
tus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel
condictum est potius: αὐτόνομον, quod in
potestate vel sub lege quasi nostra est.
Gesner.

7. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ] Quomodo excidere po-
tuerit negatio Οὐ, sic imaginabar. Cum
scriptum esset, Δεσ. ἔ νοῶ, legit librarius
Δεσπ. νοῶ. *Gesner.*

γναφείω καθήμενος, ὅποσον περιττὸν τοῖς
 ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ. ΦΙΛ. Ἐκεί-
 νος αὐτὸς ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλο-
 σόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.
 ΔΕΣΠ. Ὡ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος Φιλο-
 σοφεῖν, Φησὶν, ἡμῶν δὲ ἔδεις λόγος. ἀμέλει
 ἅπαντας 8) ἀνευρήσομεν, ξυνίησι γὰρ, ὡς Φη-
 σιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἔτιος ἄλλος ὁ προσιών ἐστίν,
 ὦ Ἡρακλῆς, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν; ΗΡΑΚ.
 Ὁρφεύς ἐστὶ, σύμπλας ἐπὶ τῆς Ἀργῆς ἐμὸς,
 ἥδι-

qui desidens in fullonia officina detonderet,
 quidquid superfluum floccorum eminent in ve-
 stibus. PHIL. Ille ipse tuus est servus: et nunc
 Philosopho similis, cum ipse fullonia se arte
 concinnaverit. DOM. Vah audaciam! Cantha-
 rus philosophari se ait! nostri autem nulla ha-
 betur ratio. VIR. Noli curare, inveniemus
 omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

29. PHIL. Sed quis est, Hercules, ille al-
 ter accedens, pulcher ille cum lyra? HERC.
 Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo,
 hor-

8. ἀμέλει ἅπαντας] Literae ἀν. quae Ἄνδρες
 notare debebant, mistae cum primis verbi
 ἀμέλει, et sic omissae, ut paullo ante ἐρ-
 ante εἰ. Gesner.

Luc. Op. T. VIII.

C

ἡδίστος κελευσῶν ἀπάντων. πρὸς γὰρ τὴν ὁδὴν
 αὐτῆ ἠκίστα ἐκάννομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ
 ἄριστε καὶ μυσικώτατε Ὀρφεῦ, ἐκ ἐπιλέλησαι
 γάρ περ Ἡρακλέος. ΟΡΦ. Νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ
 Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλες, καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ και-
 ρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα, ὡς ἔγωγε πάνυ
 σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα. ΕΡΜ. Οὐκ ἔν δεῖξον,
 ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐσὶ, χρυσίε γὰρ ἔδεν,
 οἶμα, δέη, σοφὸς ὢν. ΟΡΦ. Εὖ ἔφης, ἐγὼ
 δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμι ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ,
 αὐτὸν δὲ ἐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκῆσμι πρὸς αὐ-
 τῆ, μιαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τῆτο
 ἐκμεμελέτηκε. ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον. ΟΡΦ.

Αὐτῆ

hortator omnium optimus; ad cuius cantum
 omnium minime fatigabamur remigio. Salve,
 Orpheu optime et cantus peritissime; nempe
 non oblitus es Herculis. ΟΡΦΗ. Sane vos quo-
 que, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed
 debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
 quem quaeritis, novi. ΜΕΡC. Ergo ostende
 nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim puto
 nihil opus habes, qui sis vir sapiens. ΟΡΦΗ.
 Recte istuc dicis. At ego domum quidem vo-
 bis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne
 male ab illo audiam: impurus enim ultra mo-
 dum est, et in hoc solum se exercuit. ΜΕΡC.
 Ostende modo. ΟΡΦΗ. Haec proxima! Ve-

rum

Αὐτὴ πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν,
ὡς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

ΕΡΜ. Ἐπίσχε. ἔ γυναικὸς ἐστὶ Φωνή,
ῥαψωδίας τὶ τῶν Ὀμηρῶν; ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀλλ'
ἀκέσωμεν ὃ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ὁμῶς
αἶδαο πύλησιν,

Ὅς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλο δὲ
εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκᾶν τὸν Κάνθαρον σοι μισητέον, ἐς
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέζειν, ὅκεν Φιλότητα
παρέσχε.

ΤΠΟΔ.

rum ego e vestigio abeo, ut illum nec vi-
deam.

30. MERC. Attende! nonne mulieris
haec vox est, Homeri versiculos recitantis?
PHIL. Sic est, per Jovem. Sed audiamus,
quid dicat:

FUG. *Hostis enim ille mibi velut atrii limina
Ditis.*

*Pectore quisquis amat nummos, sed idem
negat ore.*

MERC. Ergo Cantharum odisse debes,
Cui hospes laesus, qui se praestabat ami-
cum.

C 2

HOSP.

ΥΠΟΔ. 9) Περὶ ἐμῶ τῷτο τὸ ἔπος, ἔ τὴν
 γυναικα

᾽Ωχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμεν.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κρα-
 δίνην δ' ἐλάφειο,

Οὐτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐνχαρίθμιος, ἔτ' ἐνὶ βελῆ,
 Θεραίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάρισε κο-
 λοιῶν

Μὰψ, αἰτὰρ ἔ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναί βα-
 σιλευσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τῷ καταράτα τὰ ἔπη. 10)

ΔΡΑΠ.

HOSP. De me hic versus, cujus muliere ab-
 ducta fugit, quod ipsum domum meam recepe-
 ram.

FUG. *Vab rinoſe, canisque oculos, et peciora
 cerce,*

Expers consilii, numeri nullius in armis,

Iberſites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

DOM. Verisimiliter execrandi hominis versus
 cadunt.

FUG.

9. ΥΠΟΔ.] Maritum vocarunt hanc per-
 sonam interpretes: non male. Est enim
 ὑποδεξάμενος s. hospes Philosophorum, cui
 uxorem boni viri abduxere. *Gesner.*

10. εἰκότως τοῦ καταρ. τὰ ἔπη] Puto hanc
 esse verborum heri indignabundi senten-
 tiam,

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὄπιθεν δὲ λέων, μέσση
 δὲ χίμωρα,
 Δεινὸν ἀποπνεύσα, τρίτη κυνὸς ἀγρία
 ὄρμην. II)

ΥΠΟΔ. Οἴμοι γύναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ
 κυνῶν τοσέτων. Φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ'
 αὐτῶν. ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξε-
 ται σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς ἔτος
 αὐθις

FUG. *Prima canis, media at capra, atque in
 fine laena,
 Horridum olens, triplicisque canis silvestris
 odorem.*

31. HOSP. Hei mihi, mulier, quantum a
 tot canibus perpeſſa es! Ajunt illam etiam ute-
 rum ab istis ferre. MERC. Bono animo esto.
 Cerberum tibi quendam pariet vel Geryonem,
 novum ut laborem rursus habeat hic Hercules.

C 3

Ve-

tiam, commode cadunt in ipsum hunc fu-
 gitivum nebulonem versus, quos cantillat,
 Homerici. Nempe introducit Lucianus ἑα-
 ψωδοῦντα, et convicia Homerica meditan-
 tem Fugitivum Cynicum, quasi usurum
 illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum
 quoque convenirent; et quae proinde in
 hunc suum inimicum ipse revēra jaculatur
 Lucianus. *Gesner.*

II. ὄρμην] ὀδμήν. *Gesn. bene. Reitz.*

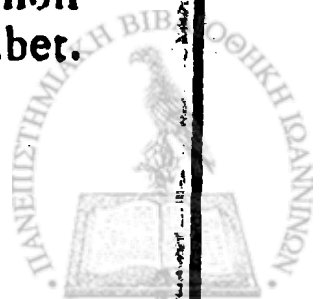

αὔθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προσίασιν, ὡς εἰδέν
 δεῖ κόπτειν τὴν θυμῶν. ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ
 Κάνθαρε, νῦν σιωπᾶς; Φέρ' ἰδῶμεν, ἄ τίνα σοι
 ἢ πῆρα ἔχει, θέρμυς ἴσως, ἢ ἄρτι τρύφος;
 ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίην. ΗΡΑΚ.
 Μὴ θαυμάσης. Κυνικός γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὸ
 πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίπ-
 πειος ἀκριβῶς ἐστίν. τοιγαρῶν Κλεάνθην ἐκ εἰς
 μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρημῆσεται γὰρ ἀπὸ τῆ
 πώγωνος, ἔτω μιὰρὸς ὢν.

ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, ἐ Ληκυθίων ἐμὸς
 δραπέτης τυγχάνεις ὢν; ἔμενον ἄλλος, ὦ τῆ
 γέλωτος. εἶτα τί ἐκ αὐτῶν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων
 Φιλοσοφεῖ; ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ ἔτος ἀδέσπο-
 τος

Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
 pulsetur janua. DOM. Teneo te, Canthare!
 Nunc taces? Age videamus, quid habeat tibi
 pera? lupinos forte aut panis frustum? MERC.
 Non, ita me Jupiter: sed zonam auri. HERC.
 Noli admirari. Cynicum enim ante se fere-
 bat in Graecia, hic vero Chrysippeus (*auri
 famelicus*) ex asse est. Itaque Cleanthen non
 ita multo post videbis. Pendebit enim a barba
 homo ita impurus.

32. DOM. Tu vero, pessime, nonne Lecy-
 thio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem
 risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur
 Lecythio? MERC. At tertius ille dominum non
 habet.

τος ὑμῖν ἐσιν; ΔΕΣΠ. Οὐδ' οὐμῶς, ἀλλ' ὁ
 δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέ-
 ναι. ΕΡΜ. "Ὅτι τί; ΔΕΣΠ. "Ὅτι δεινῶς τῶν
 ὑποσάφρων ἐσί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνην αὐτὸν
 ἐκαλῶμεν. ΕΡΜ. "Ἡρακλῆς ἀλεξίκακε, ἀκέρεις;
 ἔπειτα πήρα, καὶ βᾶκτρον, καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε
 τὴν γυναῖκα σύ. ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, ἐκ ἂν
 ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύεσαν.
 ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον; ΥΠΟΔ. "Ἐσι τι, ὦ
 ἄγαθὲ, τρικάρανος βιβλίον. ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτο-
 πον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς. 12)

ΔΡΑΠ.

habet. DOM. Minime vero: sed ego dominus
 lubens illum manu, ut pereat, emitto. MERC.
 Quid sic? DOM. Quia de genere plane sup-
 purato est. Nomen autem ipsi dixeramus My-
 ropnum (*Unguentolens*). MERC. Depulsor ma-
 lorum Hercules, audin'? Deinde pera *sumta*,
 et baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem re-
 cipe. HOSP. Minime vero! Non sane recepe-
 rim, quae librum mihi de antiquis unum ferre
 utero videatur. MERC. Quomodo librum?
 HOSP. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tri-
 caranus (*Triceps*). MERC. Non est mirum, cum
 etiam Triphales sit comicorum *libellorum* unus.

C 4

33. FUG.

12. Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς] Τριφάλης,
 ητος, fabulae *Aristophanicæ* nomen celebre,
 fac-

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ
 τῆτο. ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα
 μηδὲν τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχασθαι
 παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τῷ δὺο
 δὲ τῆτω τῷ δραπετίσκῳ, παραδοθέντε τοῖν δε-
 σπύταιν μανθάνειν ἅ πρὸ τῆ· τὸν μὲν ἀποπλύ-
 νειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν Ληκυθίωνα·
 τὸν Μυρόπνευ δὲ αὐθις ἀκείσθαι τῶν ἱματίων
 τὰ διεξέωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μασιγω-
 θέντα· ἔπειτα καὶ τῆτον παραδοθῆναι τοῖς πιτ-
 τωταῖς, ὡς ἀπύλοιο παρατιλλόμενος τὰ πρῶ-
 τὰ

33. FUG. Tuum est, Mercuri, judicare
 quod superest. MERC. Sic mihi placet. Istam,
 ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire
 retro ad virum in Graeciam. Duos autem
 hosce minutos fugitivos, dominis suis redditos,
 discere quae olim, alterum sordida lintea elue-
 re, Lecythionem; Myropnum vero, malva
 prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras;
 deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut
 pereat primum vellendus, insuper vero pice
 for-

saepius laudatum *Aibenaeo, Polluci*, aliis. —
 Itaque non est τῶν Κωμικῶν εἰς. Superest,
 ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων
 εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐς, eadem
 sententia. Prius in interpretando sum se-
 cutus. *Gesner.*

τα, ῥυπώση προσέτι καὶ-γυναικεία τῇ πίτ-
 τη, 13) εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνόν,
 ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τῷ πόδε.
 ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ἔττοτοί, παπαιπαῖαξ.
 ΔΕΣΠ. Τί τῆτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ
 διαλόγων; 14) ἀλλ' ἀκολέθει παρὰ τῆς πίτ-
 τωτᾶς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν
 λεοντήν, ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

sordida ac feminea: tum nudus abducatur in
 Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in
 nive. FUG. Hei malorum, vae, vae, hei,
 hei, oh, oh, oh! DOM. Quid? hoc ne in-
 terponis de Tragicis tuis sermonibus? sed se-
 quere jam ad depilatores, leonina prius pelle
 detracta, ut pro asino agnoscaris.

13. γυναικεία τῇ πίττη] Forte eam intelli-
 gemus picem, quae jam adhibita est ad
 turpes usus in femina. *Gesner.*

14. τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων] Videtur ad
 librum et locum ejus, quem traducit, re-
 spicere, tragicis ejusmodi lamentationibus
 ridiculum. *Gesner.*

Τὰ πρὸς Κρόνον.

Ιερεὺς καὶ Κρόνος.

ΙΕΡΕΥΣ.

Ω Κρέτε, σὺ γὰρ ἔοικας ἀρχῶν τό γε νῦν εἶναι,
καὶ σοὶ τέθυσται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν,
τί ἂν μάλιστ' ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι
παρὰ σῶ; ΚΡΟΝ. Τῆτο μὲν αὐτόν σε καλῶς
ἔχει ἐσκέφθαι ὁ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάν-
τιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἀρχοντα, εἰδέναι τί
σοι ἡδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατὰ ἔκ' ἂν
ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν. ΙΕΡ. Ἄλλα πάλα
ἔσκημ-

Saturnalia.

Sacerdos et Saturnus.

SACERD.

Quandoquidem, Saturne, imperium tenere
nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac-
litatum est; quidnam potissimum inter sacra
petitum abs te licet consequi? SAT. Illud qui-
dem te ipsum probe deliberatum habere oportebat,
quid optandum tibi sit, nisi simul divi-
natorem esse vis eum, qui imperat, ut sciat,
quid perere tibi collibeat. Ego vero quae qui-
dem possunt fieri, tuo voto non negabo. SAC.
Quin

ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτί, καὶ πρό-
 χειρα, πλῆτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀνδρῶν
 δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κερτῆ-
 σθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ
 ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα
 τίμια. τέτων ἔν, ὧ ἄρισε Κρόνε, δίδε μοι,
 ὡς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς,
 μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντός
 τῆ βίη.

ΚΡΟΝ. Ὁρᾷς; ἔ κατ' ἐμέ τῆτο ἤτησας ἔ
 γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τριαῦτα ὥσε μὴ ἄχθε,
 εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶται παρὰ τῆ Διός,
 ὅποταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ἐλί-
 γον.

Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
 et prompta, divitias, et aurum multum, et viro-
 rum esse dominum, et mancipia habere multa,
 et vestem floridam atque mollem, et argentum
 et ebur, et reliqua, quaecumque pretiosa sunt.
 Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam,
 ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii
 consequar, nec solus tota vita rerum illarum
 expers maneam.

2. SAT. Vides? non petiisti quod in mea
 potestate sit, nec enim tribuere talia meum est.
 Itaque noli graviter ferre, si ea non consequar-
 is: verum a Jove pete, cum ad illum paullo
 post

γον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυνα-
 ρείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἢ πᾶσα βασιλεία καὶ
 ἢ ἐκπρόθεσμος τέτων γένωμα, ἰδιώτης εὐθύς
 εἶμι, καὶ πᾶ τῶ πολλῶ δῆμα εἶς. ἐν αὐταῖς δὲ
 ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν ἔδὲ 1) ἀγοραῖον διοι-
 κήσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ
 μεθύειν, καὶ βουῶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν,
 καὶ ἄρχοντας καθεύδασθαι, καὶ τὰς οἰκέτας
 εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέ-
 μοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κε-
 φαλήν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλιω κεχρισμένον τὸ
 πρόσ-

post transferit imperium. Ego vero conditioni-
 bus quibusdam capio potestatem. Septem enim
 diebus totum mihi regnum finitur; hunc ter-
 minum egressus continuo sum privatus, et de
 promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero
 septem diebus serium quidem nihil, neque pu-
 blicum negotium agere mihi licet: sed bibere,
 et inebriari, et clamare, et joculari, et alea lude-
 re, et reges vini constituere, et servos excipere
 convivio, et nudum canere, et tremulos plau-
 sus edere; interdum etiam in aquam frigidam
 prae-

I. σπουδαῖον μὲν οὐδὲ] Non dubito, quin
 dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ
 ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vocis, ut
 sexcenties, omittendae occasionem dedit.
 Gesner.

πρόσωπον. ταῦτα ἐφέϊτά μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκείνα τὸν πλῆτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλη.

ΙΕΡ. Ἄλλ' ἐδ' ἐκείνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προχείρως. ἔγωγ' ἔν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὁ δ' ἐκ ἐπάξει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κερκυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμύ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τὰς ἐνοχλῆντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινί, καὶ πλέσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τὰς ἀγαθὰς ἐνίστε καὶ συνετὰς ἀφείς, ὁ δὲ παμπονύροις τε καὶ ἀνόητοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλῆτον, μασιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις

praecipitem detrudi, fuligine picto vultu, haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum majora illa, divitias, et aurum, Jupiter, quibus visum est, distribuit.

3. SAC. Sed neque ille, Saturne, facile et promte. Equidem jam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque honis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque et effeminatos homi-

γύναις τοῖς πλείστοις αὐτῶν· πλὴν τί γε σοὶ
δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐσιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὄλωσ, εἰδὲ παντάπασιν
εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναιμιν ἐξετάζε-
σθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοὶ γε μικρὸν
δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν
μονάδα κυλισμένῃ τῷ κύβῃ, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπερ-
άνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γὰρ ἐς κέρρον ἀπὸ
τῷ τριζύτῃ ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἰλεως καὶ φορὸς ὁ
κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπροσθεν γυμνοὶ ἐξενήξαν-
το, συντριβέντος αὐτοῖς τῷ σκάφῃ, περὶ ἔτω
μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πειῖν ἐς τὸ
ἡδισον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλῃ δόξαι ἅμα ἐν τῷ
συμποσίῳ, καὶ διακονημένων τῶν μὲν ἄλλῃς ἐς
τὸ

homines. Sed quae tu potes, scire velim, qua-
lia sint.

4. SAT. Non omnino parva illa quidem,
neque plane contemnenda, si ad vim exigantur
totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur
vincere alea, et provoluta reliquis in unionem
tessera, senionem in summo tibi semper appa-
rere. Multi enim ad satietatem usque inde
sibi pararunt viaticum, quibus propitia secun-
daque tessera annuerit: alii contra enatarunt
nudi, fracto ipsis ad exiguam adeo scopulum,
tesseram, navigio. Verum etiam bibere jucun-
dissime, et simul aliis canendi peritiorum videri
in convivio, et ministrantium alios incidere in
aquam,

τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τῆτο γὰρ τῆπιτίμιον τῆς ἀδεξίε διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τᾶθλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὄρας, ἠλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀσραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθεῖς γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι περὶ αὐτῆ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν σικίαν περιελθεῖν; πῶς ἔχι καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὄρων αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα.

τῆ-

aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero et honestum victorem praedicari, et praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi injungantur imperia, et imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet; alii, ut nudus saltet, et succollata tibicina ter domum circumbeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causseris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate

τάτων δ' ἔν, ἃ μοι δυνατὰ δύναι, τῶν πεττῶν,
τῶν ἄρχων, τῶν ἄδων, καὶ τῶν ἃ κατηριθμισά-
μην, θαρρῶν αἴτει, ὡς ἐμῶ πρὸς ἐδὲν δεδιζομένην
σε τῆ αἰγίδι, καὶ τῶ κεραυνῶ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄρισε, τῶν μὲν
τοιχάτων ἐδέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπό-
κριναι, ὃ μάλιστα ἐπόθην εἰδέναί· καὶ μοι ἦν εἴ-
πησ αὐτό, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδω-
κῶς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίη-
μί σοι τὰ χρέα. ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρι-
νῆμαι γάρ, ἦν εἰδῶς τύχῳ. ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον
ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἔστιν, ἃ περὶ σῶ ἀκρόμεν,
ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἐκεί-
νη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη
ἀντὶ

State mea est, de talis, de regno, canendi, et
quaecumque enumeravi, audacter pete, qui
nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

5. SAC. Sed talibus mihi; Titanum opti-
me, nihil opus est. Quin tu illud mihi re-
sponde, quod scire maxime vellem, idque
mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium
pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita
remittam. SAT. Interroga modo: respon-
debo enim, si sciam. SAC. Primo illud, vera-
ne sint ista, quae de te audimus, devorare te
solutum, quae nascerentur e Rheae, illam vero,
subducto furtim Jove, lapidem subjectum pro
puero

ἀντί τῃ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς
 ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πο-
 λέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων
 ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν
 ἅπαν, ὅποσον μετὰ σὲ παρετάττετο. ΚΡΟΝ.
 Εἰ μὴ ἑορτήν, ὧ ἔτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίε-
 το, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐχθρίας,
 ἔγνωσ' ἄν, ὡς ἐργίζεσθαι γῆν ἐφεῖται μοι, τοι-
 αὔτα ἐρωτήσας, καὶ αἰδεσθεῖς πολιὸν ἔτω καὶ
 πρεσβύτην θεόν. ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὧ Κρόνε,
 καὶ παρ' ἐμαυτῆ Φημί, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὀμη-
 ρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν, ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄν-
 θρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιζεύκασι περὶ σὲ.

ΚΡΟΝ.

puero devorandum tibi dedisse: illum vero,
 adultus cum esset, bello te victum regno ex-
 pulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia,
 quae tibi se adjunxerant, dejecisse in tarta-
 rum. SAT. Heus tu, nisi festum diem age-
 remus, et inebriari licitum esset, atque male-
 dicere prout libitum dominis, disceres sane,
 irasci mihi permissum, talia qui rogaris nihil
 reveritus canum adeo et senem Deum. SAC.
 Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte in-
 terrogo: sed Hesiodus et Homerus, nolo enim
 dicere reliquos homines prope universos, haec
 de te credunt.

Luc. Op. T. VIII.

D

6. SAT.

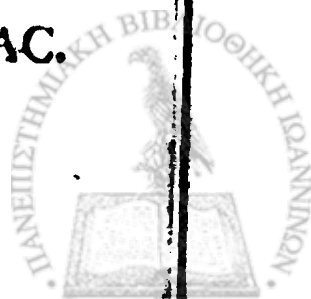

ΚΡΟΝ. Οἶμαι γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἶδέναι; σκόπει δὲ ἔτιωσ, ἔσθ' ὅστις ἀνθρώπος (ὃ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῶ περιπεσῶν, ἤσθιε; καὶ τῆτό γ' ἂν εἴη πῶς ἀγνοήσῃς λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάληγτος εἴη τὰς ὀδόντας; ἀλλ' ἔτε ἐπολεμήσαμεν, ἔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ με παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκשאίντος ἀρχεῖν. ὅτι μὲν γὰρ ἔτε πεπέδημαι, ἔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμί, καὶ αὐτὸς ὄραῖς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὅμηρος, εἶ.

I E P.

6. SAT. Putas enim pastorem illum, jactabundum impostorem, sani quidquam de me scire? Considera autem hoc modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit: quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat. Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Jupiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, et imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitrōr, nisi caecus es, ut Homerus.

7. SAC.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀΦῆκας τὴν ἀρχήν; ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. τὸ μὲν ὄλον, γέρον ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τῶ χρόνε ὦν (διὸ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἴκασαν) ἔ γὰρ ἠδυνάμην διαρκεῖν πρὸς ἔτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρημένον, τὰς ἐπιόρκας, ἢ ἱεροσύλας, ἢ βιαίως καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικὸν· καὶ ἐξέστην ἐν εὐ ποιῶν τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν ἔσι τὴν ἀρχήν, αὐτοὺς εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ἔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, ἔτε ὑπὸ τῶν τάναντια αἰτέντων ἐνοχλῆμενον, ἔτε βροντῶντα, ἢ ἀσρά-

7. S A C. Qua igitur caussa, Saturne, motus reliquisti imperium? S A T. Ego tibi dicam. In universum senex cum jam essem, et ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me conjiciebat vulgus; neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjurios aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa et juvenis vires poscens: itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi *imperium*. Et alioquin decens mihi videbatur, et diviso filiis imperio ipsum me frequenter et quiete epulari, ut neque operam darem pre-

ἀσράπτουτα, ἢ γάλαζαν ἐνίστε βάλλειν ἀνωγει-
ζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τῆτον ἠδισον
βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰα-
πετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις πρεσφυθολο-
γῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν
ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξ-
ελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν,
ὡς ὑπομνήσαιμι τὰς ἀνθρώπους, εἶτος ἦν ὁ ἐπὶ
ἐμῷ βίος, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα
ἐφύετο αὐτοῖς, ἔσάχυες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος,
καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρξει ποταμη-
δὸν, καὶ πηγῶν μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ
γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία
τῆς.

cantibus, neque molestias ab his, qui contraria
peterent, perferrem, neque tonarem, aut ful-
gurarem, aut grandinem dejicere interdum
cogerer: sed vitam hanc agerem senilem ju-
cundissimamque, meracius nectar bibens, fa-
bulans cum Japeto et aliis aequalibus. At ille
imperat inter mille molestias: nisi quod paucos
dies, ea qua dixi lege excipere mihi visum est,
ut admoneam homines, qualis fuerit me impe-
rante vita, cum serente nullo aut arante nasce-
rentur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam
panis, et carnes curatae, fluebat amnium instar
vinum, et fontes mellis atque lactis. Boni enim
erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa
bre-

τῆς ὀλιγοχρονίᾳ ταύτης δυναθείας, καὶ διὰ τῆ-
το ἀπανταχῆ κρέτος, καὶ ὠδῆ, καὶ παιδιὰ, καὶ
ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. ἔδειξ
γὰρ ἐπ' ἐμῆ δούλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τῆτο εἴκαζόν
εἰς τῆς δούλης καὶ πεδοτρίβας Φιλάνθρωπον εἶ
τῆ μύθη ἐκείνη ποιεῖν σε τιμῶντα τῆς τᾶ
ὁμοια πάσχοντα, ἄτε καὶ αὐτὸν δούλευοντα,
μεμνημένον τῆς πέδης ΚΡΟΝ. Οὐ παύση γὰρ
τὰ τοιαῦτα ληρῶν; ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύ-
σομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τῆτο ἀπόκριμα, τὸ
πεττεύειν σύνηθεσ ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σῆ ἀνθρώ-
ποις; ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, ἔ μὴν περὶ ταλάν-
των γε, καὶ μυριάδων, ὡσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ
καρῶν

brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus
ubique et cantus, et lusus, et aequalitas inter
servos pariter ac liberos: neque enim me re-
rum potiente servus quisquam erat.

8. S A C. Ego vero, Saturne, conjiciebam,
illam te in servos et compedum tritores huma-
nitatem ex ista fabula exercere, qui honorem
habeas sortis tuae hominibus, tanquam ipse
quoque serviens et memor compedis. S A T.
Non desinis nempe nugari talia? S A C. Bene
mones, et desinam. Verum hoc adhuc mihi re-
sponde. Alea ludere an consuetum erat etiam
his, qui sub te vivebant? S A T. Omnino: sed
non de talentis et denis drachmarum millibus,

καρῦων τὸ μέγιστον, ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡττηθέντα,
 μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἔντα μόνον τῶν ἄλ-
 λων. IEP. Εὐγε ἐκεῖνοι ποιῶντες. ὑπὲρ τίνος
 γὰρ ἂν καὶ ἐπέττυον, αὐτοὶ ἐλόχρυσοι οἶτες;
 ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σε, τοῖσιδέ τι
 ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν
 χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τᾶτον βίον ἀγα-
 γῶν, εὔειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος
 ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἷδ' ὅτι
 ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες,
 καὶ αἱ Θραῖται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα
 αἱ κύνες, περὶ τᾶ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέ-
 ρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἳ γε
 εὐδὲ ἐορτάζοντες ἔξω τᾶ Φιλοκερδέος εἰσιν, ἀλλὰ
 πρόσ-

ut apud vos; sed summum de nucibus; ne do-
 leret victo, nec ploraret, et solus semper cibo
 se abstineret. SAC. Bene illi quidem, de qua
 enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei?
 Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam
 cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro
 viris, in nostram hanc vitam productum vulgo
 ostenderet, quid miser ab illis passurus esset?
 Incurfione facta illum, novi ego, discerperent,
 ut Pentheum Maenades, et Orpheum Thra-
 ciae, aut Actaeonem canes, certamine inter
 illos constituto, quis majorem inde partem au-
 ferat: qui quidem ne festis quidem diebus ce-
 lebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in
 quae-

πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποιήνται τὴν ἑορτήν. εἶτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λησεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τὰς φίλους· οἱ δὲ σοὶ τε λοιδορῶνται, ἔδὲν δέον, καὶ τὰς κύβας συντρίβουσιν, ἀναίτιους ὄντας αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιῶσιν.

Ἄτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἀβρὸς ἔτω θεὸς ὧν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ βορρᾶς πολὺς, καὶ ἔδὲν ἔτι, ὃ ἔπέπηγεν ὑπὸ τῷ κρύει, 2) καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ,
καὶ

quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero et tibi maledicunt praeter fas, et talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt.

9. Verum etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis et senex, electa injucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, et Boreas multus, et nihil non concrevit glacie, et arbores siccae ac nudaе, destitutaе-

D 4

tae-

2. καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους]

Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, et nihil est, quod non concrevit gelu. sed pro ἔτι malle m esse. Graevius.

καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἀμορφοί, καὶ ἀπην-
θηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφόντες, ἅπ-
περ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον
οἱ πολλοί, τηνικαῦτα ἐορτίζεις; ἔ γάρ πρεσβυ-
τικός γε ὁ καιρὸς, καὶ ἐπιτηδεῖος τρυφῶσαι.
ΚΡΟΝ Πόλλε με ἀνκηρίεις, ὦ ἔτος, ἤδη πί-
νειν δέον. παρέρησαι γέν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς
ἐκ ὀλίγον, ἔ πάνυ ἀναγκασί μοι ταῦτα προσ-
φιλοσοφῶν. ὥς ἐ νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώ-
μεθα δὲ ἤδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευ-
θερίᾳ ἤδη ζῶμεν. εἶτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρ-
χαῖον ἐπὶ κρυῶν, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν,
καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς ἔτω γὰρ ἂν τὴν πα-
ρσιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἢ φησι, παλίμπαιδας
τὰς

tæque foliis, et prata informia, ac sine flori-
bus, et contracti homines inftar valde senum,
ad focum plerique sunt, tum festos dies agis?
Nec enim vel senibus illud tempus vel deli-
cate viventibus commodum. SAT. Multa, mi
homo, me interrogas, cum jam bibendum esset.
Exemisti enim mihi tempus festi hujus diei
non parvum, ista non necessaria mecum phi-
losophando. Itaque jam ista omitte: epulemur
nunc et plaudamus, et libertate jam fruamur,
deinde ludamus alea de nucibus more veteri,
et reges constituamus, illisque obsequamur:
sic enim fidem firmavero proverbii, quod bis
pueros senes ait fieri. SAC. Sed utinam sitiens
bibe-

τὲς γέροντας γίνεσθαι. ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναι-
το διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτω μὴ ταῦτα ἄ λέ-
γεις ἠδέα. ὥσε πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀποκέρισσα
καὶ τὰ πρῶτα· καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς
βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς
ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω,
παρέξεν ἀναγνῶνα τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπα-
κῆσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιαι.

bibere non possit! si cui jucunda non sunt;
quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad
prima illa respondisti. Et placet mihi descri-
ptum in libro hunc nostrum sermonem, cum
quae interrogavi ego, tum quae tu propitius
respondisti, legendum offerre, quotquot ami-
corum nostrorum percipere tuos sermones me-
rentur.

Κρονοσόλων.

Τὰδε λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης
 τῆ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν.
 Ἄ μὲν τὰς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις
 ἔπειψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ',
 ὅτι ἐμμενῆσι κακῆῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα
 ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ κατὰ τῶν
 ἀπειθάντων μεγάλα ὄρισα. ὑμεῖς δέ, ὦ πλέ-
 σιοι, ἐρᾶτε, ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κέσητε τῶνδε τῶν προσαγμάτων. ὡς ὅσις ἂν
 ἔτω μὴ ποιήσῃ, ἴσω ἔτος, ἐκ ἐμῆ νομοθέτε
 ἀμε-

Cronosolon s. Legislator Saturnalium
 (q. d. Saturnifolon.)

Haec edicit Cronosolon, Sacerdos Saturni et
 Propheta, atque legum, quae ad festos ipsius
 dies pertinent, legislator. Quae pauperibus
 facienda sunt, ea in alio descripta libro ad illos
 jam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque
 meis obtemperaturos legibus, aut statim futu-
 ros poenis obnoxios, quae contra inobsequen-
 tes magnae sane statutae sunt. Vos autem, di-
 vites, videte, ne legem violetis, neque negli-
 genter haec imperia audiatis. Nam quicumque
 ita

ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ἕς με
 περὶ ἔλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, ἐκ ὄναρ
 ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶτον ἐγρηγορότι ἐναργῆς συγ-
 γενόμενος. ἦν δὲ ἐπεδήτης, ἐδὲ αὐχμῶ πλέως,
 οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληξάντων
 ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ
 τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθνηγμένην· τὰ δ' ἄλ-
 λα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς
 ἐνεσκεύασο μορφὴν μὲν τοιούδε ὡφθη μοι· ἔ-
 δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦτα προειρη-
 σθαι ὑμῖν ἄξια.

Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βα-
 δίζοντα, ὡσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνων αὐτίκα τὴν
 αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστὶ μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν
 δυσχε-

ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem
 a se spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me
 ad leges celebritati ferendas delegit, non ille
 per quietem adstans, sed nuperrime videnti
 vigilantique praesens oblatus. Erat autem non
 compeditus, neque squalore oppletus, qualem
 pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt;
 sed falcem habebat acutissimam, reliqua hilaris
 erat et validus, et paratu regio. Talis igitur for-
 mam mihi visus est. Quae vero dixit, plane di-
 vina, eadem proferre apud vos justum est.

II. Nempe videns me severo vultu et cogi-
 tabundum inambulare, cognovit statim, quod
 decebat Deum, tristitiae meae causam, et gra-
 viter

δυσχεραίνοιμι, ἔ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορέας πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἤκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζέσης, ἐώρων τὰς μὲν ἄλλας παρασκευαζομένας, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῆσονται, ἑμαυτῷ δὲ ἔ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὀπισθεν, καὶ τῷ ὡτός με λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν 3) εἶωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων,

viter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus et Boreas multus, et glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, et aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet,

3. προσεικάζειν] Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν. *du Soul.* Fateor *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem, legendum προσπαίζειν *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis jam placeat προσπελάζειν *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. *Gesner.*

εόλων, ἀνιωμένω ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη, ὦ δέσποτα, ὅταν κχταράτες μὲν καὶ μιαρὰς ἀνθρώπους ὑπερπλατῆντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὄρω, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπωθευμένων, ἀπορία καὶ ἀμηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' εἰδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμερον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, εἰ ῥᾶδιον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλωθῆς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἀ δέ εσι τῆς ἑορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἦδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινας, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ καθ' αὐτὰς οἱ πλάσιοι ἐορτάζοιεν.

κοι-

Solet, *Quid hoc, inquit, Cronosolon, videris afflictiari? Non enim merito, inquam, cum sacerrimos, et impuros homines abundare divitiis, et solos delicate vivere videam; ego vero, et alii eruditorum multi, in penuria et rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, et reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clorbone et Parcis aliis vobis eveniunt, quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, et leges mibi quasdam scribe, quae faciendae sint per solennitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis*

κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. ἀλλ' ἔκ οἶδα,
ἔφην.

Ἐγὼ, ἢ δ' ὅς, διδάξομαι σε κατὰ ἀρχάμε-
νος εὐίδασκειν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην,
καὶ εἶπε αὐτοῖς, ἔφην, ὅτι, ἢν μὴ τῆτο ποιῶ-
σι, μάτην ἐγὼ τὴν ἄρπην ταύτην ἐξεῖαν περι-
φέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἶην, τὸν μὲν πατέρα ἐκ-
τομίαν πεποιηκῶς, τὸν Οὐρανὸν, τὰς δὲ πλε-
σίους μὴ εὐνεχίζων, ὅποσοι ἂν παρανομήσω-
σιν, ὡς ἀγείροισεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ
κυμβάλοις, βάνηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπεί-
λησεν. ὡςε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν
τὰς θεσμὰς.

Νομοι

*vobis sua imperia sui. Sed non novi, inquam
ego.*

12. *Ego vero, inquit, te docebo; deinde
initio statim facto docuit. Deinde -cum
omnia jam scirem, Etiam dic illis, inquit,
Si hoc non fecerint; tum frustra ego falcem
hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero,
qui patrem Coelum exsecuerim, hoc e divites
autem quosquos leges violaverint non castient,
ut tanquam Galli stipem Magnae Matri col-
ligant cum tibiis et cymbalis! Haec minatus
est. Itaque optimum vobis fuerit leges non
violasse!*

Legum

Νόμοι πρώτοι.

Μηδένα μηδέν μήτε αγοραῖον, μήτε ἴδιον
 πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιάν,
 καὶ τρυφήν, καὶ θυμηδίαν. ὄψοποιοὶ μόνου
 καὶ περριματρυγοὶ, ἐνεργοὶ ἔσωσαν. ἰσοτιμίᾳ
 πᾶσιν ἔσω, καὶ δούλοισι, καὶ ἐλευθέροισι, καὶ πέ-
 νησι, καὶ πλοσίοισι. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν
 ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέσω. λογισμὸς παρὰ τῶν
 ἐπιμελημένων Κρονίοισι λαμβάνειν, μηδὲ τῆτο
 ἐξέσω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξε-
 ταζέτω μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ
 γυμναζέσθω Κρονίοισι, μηδὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ
 ἐστι

Legum caput primum.

13. Ne quis neque forense quidquam, ne-
 que privatum negotium intra festos dies agito,
 nisi quae ad ludum, et delicias et voluptatem
 pertinent: coqui soli et dulciarii operosi sunt,
 Aequali jure omnes sunt et servi et liberi,
 et pauperes et divites: irasci, aut indignari,
 aut comminari nemini liceat. Rationes rerum
 curae alicujus creditarum exigere Saturnali-
 bus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut
 vestem dinumerato, neque scribito per dies
 festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut
 orationem meditator vel habeat, nisi urbanam
 forte

ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀσεῖοι, καὶ Φαιδροί, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

Νόμοι δεύτεροι.

Πρὸ πολλῆ τῆς ἐορτῆς, οἱ πλέσιοι γραφόντων μὲν ἐς πινακίον ἐκάστῃ τῶν Φίλων τῆνομα, ἐχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἑτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς ἄσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτὰς κατασκευὴ καὶ τῶν ἀργύρων ἐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔσω τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς, καθ' ἄριστον μὲν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα
 τοι-

forte aut hilarem, quae ludum et jocum prae se ferat.

Legum caput alterum.

14. Diu ante solenne in tabella scribing nomen uniuscujusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promptu, decimam circiter annui redditus partem; et quod superest ipsis vestimentorum; et quidquid est in reliquo apparatu pinguis, quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in promptu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus, domo ejiciuntur, et avaritia, et
 lucrī

τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν.
ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται,
θυόντων Διὶ πλετοδότη, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ
Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρω. εἶτα περὶ δείλην
ὄψιαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν
ἐκείνο πινάκιον.

Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστω,
πρὶν ἤλιον δῦναί, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ
δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττά-
ρων, οἱ πισότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύ-
ται. ἐγγραψέσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὅ, τι τὸ
πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑπο-
πτεύοιεν τὰς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέ-
ται, μίαν κύλικα ἑκάστος πίνοντες, ἀποτρεχόν-
των

lucris cupiditas et quae sunt reliqua plerisque
illorum familiaria. Cum vero munditias fece-
rint, sacrificanto divitiarum datori Jovi, et lar-
gitori Mercurio, et magnifico Apollini. Deinde
sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-
viarium.

15. Distributione autem ex dignitate cu-
jusque instituta ante solem occasum amicis mit-
tant. Qui vero deferunt, ne plures sint tri-
bus aut quatuor, et quidem fidissimi servorum
jam senes. Inscrubatur autem in tabellam, quid
sit quod mittatur, et quantum, ne ambo suspec-
tos habeant eos, qui perferunt. Servi porro,
uno quisque calice epoto recurrant: plus ne

Luc. Op. T. VIII.

E

postu-

των ἀπαιτέντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπκι-
 δευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον
 γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγό-
 μενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔσω. ἐπα-
 χθές δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιζελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλάσιος πλάσιον μη-
 δὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐσιάτω Κρονίοις ὁ πλάσιος
 τὸν ἰσότιμον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρι-
 σθέντων, Φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια
 εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ· εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν,
 δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμβανέτω καὶ
 κῆνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλάσιοι καὶ χρέα ὑπὲρ
 τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνείκιον, οἱ
 τινες ἂν καὶ τῆτο ὀφείλοντες, καλαβαλεῖν μὴ
 ἔχω-

postulent. Eruditis dupla mittuntur omnia:
 aequum enim, illos esse duplicarios. Quae
 simul cum donis nunciantur, quam moderatif-
 sima sunt et paucissima: odiosum autem nemo
 quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur
 laudato. Diviti dives ne quid mittito; nec
 convivio sui ordinis hominem dives excipito.
 Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum
 nihil servator; neque poenitentia muneris sub-
 eat. Si quis superiore anno absens ea re ex-
 pers liberalitatis fuerit, etiam ista accipito.
 Aes etiam alienum divites pro amicis pauperi-
 bus solvunto, atque habitationis mercedem, si
 qui eorum hanc etiam debitam solvere non
 pos-

ἔχωσι καὶ ὅλως, πρὸ πολλῶν μελέτων αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτι μάλιστα δέονται.

Ἀπέσω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκίτω. οἶνε ἀμφορεύς, ἢ λαγῶς, ἢ ἕρμις παχῆϊα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκίτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλυσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐφημον, καὶ συμποτικὸν ᾖ, ἢ αὐτῶν σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύνηται, καὶ τῶτο λαμβανέτω ὁ πλυσίος πάνυ Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ ἀπόθηται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴσω τῇ τῆς ἄρπης ἀπειλῇ ἐνόχος ὢν, καὶν πέμψῃ ἕσα

possint. Atque in universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re maxime indigeant.

16. Abesto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, et quidquid fuerit quod missum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Saturnalia in risum vertunto. Diviti vicissim mittat pauper eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, qualecumque potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, et acceptum statim legat; quod si reposuerit aut abjecerit, sciat falcis se minis obnoxium, etiam si quantum

ὅσα ἐχρῆν οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν σεφάγας, οἱ δὲ λιβανωτῆ χόνδρους περιπόντων. ἦν δὲ πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψη πλασίω, τὸ μὲν πεμφθέν ἔσω δημόσιον, καὶ καταπραθέν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τῆ Κρένχ· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑπεραίαν πληγὰς παρὰ τῆ πλασίω λαμβανέτω τῶ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, ἐκ ἐλάττης διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

Νόμοι Συμποτικαί.

Λέεσθαι μὲν, ὅποταν τὸ σοιχεῖον ἐξάπην 4) ἢ, τὰ δὲ πρὸ τῆ λατρῆ, κάρυα, καὶ πεσσοί
ἔσω-

tum oportebat miserit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si vero pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti, quod missum erit publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie ejus diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

Leges Convivales.

17. Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt et tali.

4. τὸ σοιχεῖον ἐξάπουν] Quid sit σοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus 6, 44. Τῆ σκια δ' ἔτε-

ἔσωσαν. κατακείσθω ὅπῃ ἂν τύχοι ἕκαστος,
 ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλῆθος, ὀλίγον συντελείτω
 εἰς προνομίην. 5) οἶνε τῷ αὐτῷ πίνειν ἅπαντας.
 μηδ' ἔσω πρόφασιν τῷ πλεσίῳ, ἢ σομάχῃ ἢ
 κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τῷ
 κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ
 διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν· ἀλλὰ μηδὲ
 βραδυνέτωσαν, μηδὲ παρπεμπέτωσαν, ἔς' ἂν
 αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ
 μὲν

tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi ac-
 cumbito. Dignitas vel genus vel divitiæ pa-
 rum ad jus prius capiendi cibi conferunt. De
 vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto
 diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus
 ea causa de meliori bibat. Carnium distribu-
 tio æqualiter fiat per omnes: ministri ad gra-
 tiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cun-
 ctantur, neque, quoad ipsi videntur, præter-
 mittant ac differant quae ferenda sunt. Neque

E 3

huic

ἔτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον
 ὁδοῦ, ἢν καὶ σοιχειῖον ἐκάλουν. Itaque non
 gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit,
 quod vice gnomonis fungitur, umbra,
 σοιχειῖον est. Gesner.

5. προνομίην] Mallet προνομίαν, praerogati-
 vam, cum Pell. quātm προνομίην, praedam,
 rābulationem.

μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω·
μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος σουός, ἀλλ'
ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν.

Οἰνοχόος ἕξ ὑ δεδρακέτω ἐκ περιωπῆς ἐς
ἕκασον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἐπ'
ὀξύτερον ἐπακχέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ
ἐξέσω παρέχειν, ἢν τις ἐθέλῃ, Φιλοτήσιαν. πάν-
τες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόν-
τες τῷ πλυσίῳ. μηδὲ ἐπάναγκες ἔσω πίνειν, ἢν
τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχη-
σὴν, μήτε κιθαρῖσιν, αὐτὰς ἄγειν ἄρτι μανθά-
νοντα ἐξέσω. ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ
μέτρον ἔσω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι. πεττευέτωσαν
ἐπὶ

huic magna, alii vero oppido parva apponun-
tor, neque uni femur; alteri vero maxilla
suis: sed aequalitas esto in omnibus.

18. Pincerna acutum cernito *velut* de spe-
cula in unumquemque, et minus in dominum:
et acutius etiam audito. Sunt variis generis
calices. Jus esto propinare, si quis velit, ami-
citiae poculum. Propinanto omnes omnibus, si
voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut
citharistam tironem in convivium ne adducito.
Dicti jocosus, si quis velit, jus esto: modus, quod
nemini doleat. Super omnia alea de nucibus
lu-

ἐπὶ καρύων· 6) ἦν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεπτεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑσεραΐαν ἔσω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὅπότεν βέληται. ἐπὰν δὲ τὰς οἰκέτας ὁ πλάσιος εὐωχῆ, διακονέντων καὶ οἱ Φίλοι σὺν αὐτῷ. τὰς γόμας τέτρας ἕκαστον τῶν πλάσιων ἐγγράψαντα ἐς χαλκὴν σήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναί δεῖ, ὅτι, ἐς' ἂν αὕτη ἡ σήλη μένη, ἔτε λιμὸς, ἔτε λοιμὸς, ἔτε πυρκαϊά, ἔτε ἄλλο χαλεπὸν ἔδεν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δὲ πότε (ὅπερ μὴ γένοῖτο) καθαιρεθῆ, ἀποτρόπαιον, οἷα πείσοντάμ.

ludanto: si quis pecuniam luserit, postridie esurito. Maneat unusquisque et abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam amici cum illo ministranto. Hasce leges unusquisque dives inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque legito. Sciendum est, quam diu ea pila manserit, neque famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis eventurum sit, abominamur.

6. ἐπὶ καρύων] Αἰ. καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; Reitz.

ΕΠΙΣΟΛΑΪ ΚΡΟΝΙΚΑΪ.

Εγὼ Κρόνω χαίρειν.

Εγεγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τῆτο προσθεῖς (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τὰς μὲν ἡμῶν ὑπερπλετεῖν, καὶ τρυφᾶν, ἃ κοινωνῶντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεσέροις, τὰς δὲ λιμῶ διαφθεῖρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεσώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε ἔδεν ἀντεπέ-
σει-

Epistolae Saturnales.

Ego Saturno salutem.

Equidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, et ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus, quam denunciasti, solennitatis: adjeceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque adfluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero
nihil

σειλας, ἠγησάμην δεῖν αὐθις ἀναμνήσαι σε τῶν
αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε, ὡ ἄρισε Κρόνε, τὸ ἄνισον
τῆτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον
ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἑορτάζειν.
ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, 7). ὡς ἡ
παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν
ἐννόησον, θατέρω μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλῆ
βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ
δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔσω. εἰ τοῖνυν βαδίζοι
ἔτως

nihil mihi tum rescripsisti; faciendum putavi,
ut iterum de iisdem rebus te admonerem. De-
cebat enim te, Saturne optime, sublata prius
illa inaequalitate, bonis in medio omnium po-
sitis, deinde imperare dies festos. Ut vero nunc
habemus, formica *aliquis est*, aut camelus, ut
est in proverbio. Quin tu tragicum mihi acto-
rem cogita, altero quidem pede alte calceatum,
quales sunt cothurni tragici: alter vero *ejus pes*
E 5 discal-

7. μύρμηξ ἢ κάμηλος] Proverbialiter adhi-
betur de rebus maxime inaequalibus. Lu-
cianus noster, sive Pauper hoc ait, Si unī-
versum humanum genus respicias, et in
eo pauperes ac divites, videre te vel μύρ-
μηκας, vel καμήλους putes: tanta est inter
universos conditionis et fortunarum inae-
qualitas. *Sensus.*

ἔτως ἔχων, ὁρᾷς, ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καὶ ὀπότερον ἂν πόδα προβαίνει; τοσῆτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισον. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγέσης, ἐντραγωδῆσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ περὶ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, ἰδύμενοι ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χειρόν αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις.

Καίτοι ἀκῶ τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, ἔ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ σπράγματα, σὲ ἔτι μοναρχῆντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἔτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ μὲν

discalceatus sit. Si jam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppediratis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus et humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, et gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat.

20. Quamquam audio poëtas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potiente: sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis, bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino par-

μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι ἔρρεον.
 τὸ δὲ μέγιστον, αὐτὰς ἐκείνας Φασὶ τὰς ἀνθρώ-
 πους χρυσῆς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν
 αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν εἰδὲ μό-
 λιβδος ἀν. εἰκότως δοκοῖημεν, ἀλλ' εἴ τι καὶ τέ-
 τε ἀτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς
 πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχα-
 νία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γέ-
 νοιτο, καὶ, ὡς τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα πα-
 ρὰ γὰρ ἡμῖν τοῖς πένησι. καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τὰς πλεσίους
 ἐωρῶμεν τσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, οἷ το-
 σᾶτον μὲν χρυσόν, τοςᾶτον δὲ ἄργυρον ἐγκλει-
 σάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα
 δὲ,

partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui
 melle. Quod vero maximum, illos ipsos ho-
 mines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero
 nec omnino ad illos accessisse. At nos contra
 ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito,
 aut si quid illo vilius: victus autem cum labore
 plerisque contingit: caeterum paupertas, et
 consilii inopia, et desperatio, et illud *bei mibi!*
 et, *unde nanciscar?* et, *heu fortunam!* talia apud
 nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea
 indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in
 tanta esse felicitate videremus: qui tantum
 cum aurum atque argentum incluserint, vestes
 autem quot? habeant, mancipiaque et currus,

et

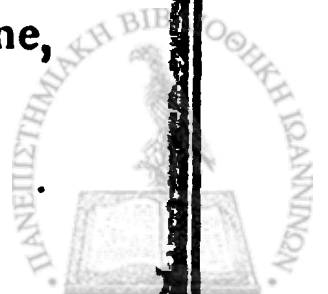

δέ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγροί· πάν-
πολλὰ δὲ ταῦτα ἕκαστα κειτημένοι, ἔχ' ὅπως ἔ-
μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' ἔδὲ προσβλέ-
πειν τῆς πολλῆς ἀξίῃσι.

Ταῦτα ἡμᾶς μάλιχα ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε,
καὶ ἀφόρητον ἠγάμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν μὲν ἐφ'
ἀλκρυγίδων κατακείμενον, τοσέτοις ἀγαθοῖς ἐν-
τρυφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων
εὐδαιμονίζομενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ
τῆς ὁμοίης, ὄνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσ-
σαρες γένοιντο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γῆν ἢ ἀλφί-
των ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύ-
μον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τρίβυν ταῦτα,
ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν; καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσο-
δία-

et vicos totos, et agros, et magnam quidem vim
singulorum possideant; tantum abest, ut eorum
quidquam nobis impertiant, ut neque adspice-
re de plebe homines dignentur.

21. Ista nos praesertim, Saturne, angunt,
et intolerabile arbitramur; istum quidem ja-
centem in purpura tot in bonis delicias agere
ructantem, et beatum praedicari a familiari-
bus, perpetuosque dies festos agere: me vero
ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam et
in somnis curare, unde quatuor confiant oboli,
ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito na-
sturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubi-
tum queamus. Aut igitur haec immuta, Sa-
turne,

δίαιτον, ἢ τὸ ὕσατον, αὐτὰς γε ἐκείνας κελεύειν
 τὰς πλεσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμωνν τοσάτων, χρυσίαι χροίνικα
 γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων,
 ἕσα καὶν ὑπὸ σιγῶν διαβρωθέντα, ἐκ ἂν αὐτὰς
 ἀνιάσειε· ταῦτα γὰρ πάντως ἀπολλύμενα, καὶ
 ὑπὸ τῆ χροίναι διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δὲνα πε-
 ριβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσειαι;
 εὐρῶτι πολλῶ κατασαπῆναι.

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκασον, ἄρτι μὲν τέσ-
 σαραι, ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμ-
 βάνοντας· μὴ μέντοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δει-
 πνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐπίσης με-
 τέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφορεῖσθαι
 τῶν

turne, et reduc ad aequalitatem, aut, quod
 extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne
 soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri
 choenicem certe in nos omnes spargant: de
 vestibis autem tantum, quantum a tineis si
 corrodatur, aegre non ferant; haec ergo omni-
 no peritura, et corrumpenda a tempore, nobis
 uti dent induenda potius, quam in arcis ac ci-
 stis multo situ computrescant.

22. Verum etiam coena excipere illos *jube*
 assumptos modo quatuor, modo quinque paupe-
 rum, non tamen praesenti modo coenarum, sed
 populari magis ratione, ut ex aequo participes
 sint universi; nec alter quidem obsoniis se in-
 gurgi-

τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἔσῳτα, ἔς' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα, ἔτι παρασκευαζομένων, ὡς ἐπιβάλομεν τὴν χεῖρα, παραμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ τῷ πλακῆντος τὸ λοιπὸν μηδὲ ἐσκομισθέντος συός, διανέμονται, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον ὄλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγκεκαλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἴνοχοις μὴ περιμένειν, ἔς' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλλὰ ἢν ἀπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖσαι καὶ ἀναδῆναι μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὡσπερ τῷ δεσπότη· καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι· ἢ πᾶ γὰρ γεγρα-

Φθα

gurgiter, manente servo atque adstante, donec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum venerit *idem servus*, adhuc parantibus nobis manum injicere, praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placentae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero involuta ossa offerat. Praecipere porro *illos jube* pocillatoribus, ne expectent, dum septies bibere unusquisque nostrum postulaverit; sed cum semel jusserit, infundere statim, et tradere, non minus quam hero, magnum plenumque calicem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idemque esse *impera*; ubi enim scri-

ptam

Φθαι τῆτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίζ με-
θύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τῆ γλεύκης διαρρήγνυ-
σθαι τὴν γαστέρα;

"Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μετακοσμήσης,
ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορ-
τὴν ἔση πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορτα-
ζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδόμεθα, εὐχόμενοι, ἐπει-
δὴν λησάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς
ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μά-
γειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμε-
νον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν
ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρσισπεσῆσαν τὸν τε ἄλ-
λάντα ὄλον καταφαγεῖν, περί τ' ἄλλα τῶν
ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τῆ πλακῆντος τὸ ἥμισυ
τὸν ὄν δὲ, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια

ΜΕΤΑ-

ptam esse illam legem, ut alter vino odorato
inebrietur, mihi autem a musto rumpatur
venter?

23. Haec si correxeris, Saturne, tum de-
mum, ut vita vita sit, et festi dies sint festi, ef-
feceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos
vero sedehimus vota facientes, ut, cum e bal-
neo redeant, puer everfam illis fregerit ampho-
ram; coqus autem nidore jus corruperit, et
aliud agens pisculentam muriam infuderit len-
ticulae; ut irrepens canis totam farcimen, oc-
cupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, et
por-

μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ἴμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὀμη-
ρος περὶ τῶν ἡλίε βοῶν Φησι· μᾶλλον δὲ μὴ
ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα Φεύγειν εἰς
τὸ ὄρος αὐτοῖς ὄβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς
παχείας, καίτοι ἀπτέρως ἤδη ἔσας, καὶ ἐσκευασ-
μένας, ἀναπταμένως οἴχεσθαι καὶ ταύτας, ὡς
μὴ μόνοι ἀπολαύοιεν αὐτῶν.

Ὁ δὲ μάλιχα αὐτὰς ἀνιάσειε, τὸ μὲν χρυ-
σίον κέρμηκας τινας, οἷως τὰς Ἰνδικὰς, ἀνορύτ-
τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ εἰς
τὸ δημόσιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ 8) ὀλιγωρία τῶν
ἐπιμε-

porcelli, dum affantur, simile uti faciunt ei,
quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non
repant modo, sed exsidentes in montem ipsis
cum veribus aufugiant: gallinae autem sagi-
natae, licet vulsis jam pennis apparatus, evo-
lantes ipsae quoque discedant, ne soli illis
fruantur.

24. Quod vero in primis molestum iis fue-
rit, ut formicae, quales sunt illae Indicae, ef-
fossos thesauros noctu in publicum efferant:
atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum
cribri

8. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ] Illud οἱ non satis hic
commode locum habere videtur, cum plu-
rium numerum postulet orationis series.
Cooperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι,
τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen
ab

ἐπιμελητῶν κοσκινηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ
 τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγήνης θυννευτικῆς
 μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τὰς ὠραίας,
 καὶ κομήτας, ἕς Ἷακίνθου, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρ-
 κίσσου ἐνομάζουσι, μεταξύ ὀρέγοντας σφίσι τὸ
 ἔκπωμα, Φαλακρὰς γίνεσθαι, ὑποῤῥεΐσης τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὄξυν, οἷοί εἰσιν ἐν
 ταῖς κωμωδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς
 κροτάφοις πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντῆν τὸ
 μεταξύ δὲ λεῖον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ
 πλείω τέτων εὐξαίμεθ' ἂν, ἢν μὴ θέλωσι τὸ
 ἄγαν Φίλαυτον τῆτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλα-
 τεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

cribri instar perforata sit ab optimis muribus,
 ne quid a reti thunnis capiendis differant: at-
 que ut pueri illorum pulchri et comati, quos
 Hyacinthos, vel Achilles, vel Narcissos appel-
 lant, dum poculum illis porrigunt, coma de-
 fluente calvescant, et barba crescat iis acuta,
 quales sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque
 in ipsis temporibus plane hirsuta, vehementer-
 que pungens, interjectis partibus levibus atque
 nudis. Haec, et his plura vota faciemus, si no-
 luerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore,
 in commune esse divites, et mediocria nobis
 impertiri.

ab ipso Luciano esse haec vel negligentia,
 vel figura, ut οἱ ponatur pro σφίσι vel
 αὐτοῖς, per distributionem. Gesner.

Luc. Op. T. VIII.

Ε

Κρό-

Κρόνος ἔμοι τῷ τιμιατάτῳ χαίρειν.

Τί ταῦτα ληρεῖς, ὦ ἔτος, ἔμοι περὶ τῶν πα-
ρόντων ἐπισέλλων, καὶ ἀναδασμῶν τῶν ἀγαθῶν
ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἕτερον ἂν εἴη, τῆ νῦν ἀρ-
χοντος. θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάν-
των ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν,
πέπαυμαι [εἰς ὦν] 9) τοῖς παισὶ διακνείμας τὴν
ἀρχὴν ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμε-
λεῖ-

Saturnus mihi suo carissimo sal.

Quid sic deliras, o noster, qui de praesenti-
bus rebus ad me scribas, et bonorum divisio-
nem me jubeas instituere? At illud alterius
opus fuerit, ejus, qui nunc rerum potitur. Mi-
ror enim, si solus omnium ignoras, me, qui
olim rex fui, distributo filiis imperio, unum
esse desisse: ad Jovis autem curam maxime
per-

9. εἰς ὦν] Merito *Ed. Florentina* haec omittit,
misere enim ὦν repetitur unico tantam
verbo interposito. possem quidem conjice-
re πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in perpetuum destitit,
scil. regnare. Sed non satis certo, ideo
uncis illa suspecta verba seclasi. *Reisz.*

λειΐται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρόττε, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τῆτο ἔπλέον ἡμερῶν ἑπτὰ. ὥσε περὶ τῶν μειζόνων, ἃ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἀνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλετεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ τῆς ἑορτῆς ἀδιοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπισέλλω δὲ τοῖς πλεσίοις περὶ τῶν δειπνων, καὶ τῆ χοίνικος τῆ χρυσίε, καὶ τῶν ἐσθήτων, ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτὰς ποιεῖν, ὡς Φατὲ, εἰ μὴ τι εὐλογον ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν.

Τὸ

pertinere talia: hoc autem nostrum regnum intra talos, et plausus, cantumque et ebrietatem fere contineri, idque septem non amplius diebus. Itaque de majoribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divites; Jupiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae ad solennitatem pertinent, per injuriam aut avaritiam aliquid delignet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divites epistolam de coenis, de choenice auri, et de vestibus, ut vobis etiam solennis causa aliquid mittant; justa enim ista, et digna quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant.

Τὸ δὲ ὅλον, ἴστε οἱ πένητες ὑμεῖς ἐξηπατη-
 μένοι, καὶ ἐκ ὀρθῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλε-
 σίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτὰς οἴεσθε εἶναι,
 καὶ μόνες ἡδύν τινα βιᾶν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν
 τε πολυτελῶς ἐσιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι
 οἶνῃ ἡδέος, καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναιξὶν ὀμι-
 λεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ
 ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐσιν. αἷ τε γὰρ Φροντίδες αἱ
 περὶ τέτων ἔμικραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν
 ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας, ἢ ὑφε-
 λόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ἐξυνθῆ, μὴ ὁ σῖτος
 φθειριζήσῃ, 10) ἢ ὁ ληστὴς ὑφέληται τὰ ἐκ-
 πώμα-

26. In universum autem scitote, pauperes,
 falli vos, neque recte de divitibus sentire, si
 undique beatos illos putatis, et suavem vitam
 solos vivere, quod sumtuose coenare illis licet,
 et dulci vino inebriari, et cum pueris formosis
 atque mulieribus esse, et vestimentis uti molli-
 bus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Cu-
 rae etenim de hisce non parvae. Sed opus est
 invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus
 dispensator vel stupore perdat, vel fraude sub-
 ducat, ne acescat vinum, ne curculionem creet
 frumentum, aut pocula latro auferat, ne dela-
 tori-

10. φθειριζήσῃ] Alibi hoc verbum non inve-
 nio, φθειριάζω quidem ap. Steph. in Ap-
 pend. Sed ideo vulgatum Luciani non
 reji-

πώματα, μὴ πιτεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγῃσι τυραννίδν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα ἔδὲ τὸ πολλοσὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτῆς. εἰ γὰρ ἠπίσασθε τὰς φόβας, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχῃσι, πάνυ ἂν ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλεῖστος ἔδοξεν.

Ἐπεὶ τοὶ οἶμαι με αὐτὸν ἔτιωσ ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς, εἰ καλὸν ἦν τὸ πλετεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλ-

toribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos habent, et curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae.

27. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, et imperium, relicta illa concedam

F 3

aliis,

rejicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω vivo, adeoque quod vermibus quasi vivat: an a ζέω serueo sit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum Φθαιρίζεσθι potius formaret, et supra etiam σκωλήκων ζέσας vermibus scatenis, habuimus, ita et hic forsitan Φθαιρίζεσθι scribendum. Reitz.

ἄλλοις, κηθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλω ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδώς, ἂ τοῖς πλεσίοις καὶ ἄρχασι προσεῖναι ἀνάγκη, ἀΦῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν.

Καὶ γὰρ ἂ νῦν ἐποτνιῶ πρὸς μέ, ὡς τὰς μὲν συῶν καὶ πλακάντων ἐμφοραμένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θυμόν, ἢ κρέμμυον ἐπιτρῶγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐσι πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἠδὲ καὶ ἐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν· ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπροσθεν ἀνασρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν ἔτε κατηβαρῆντες ἀνασαιήτ' ἂν ἐς τὴν ὑσεραίαν, ὡσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, ἔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδες τι καὶ καπνωδέερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ
 Τῶτων

aliis, desideam ipse privatus, et sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium.

28. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se et placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, et minime forte molestum. Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti; per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum
 istum

τῶν τε ἀπολαύσει, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός, ἢ παισίν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυρέντες, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδρον, ἢ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥαδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτῆ ποσίν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ἔχμενον, ἐλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατὰ ῥάφον δὲ τὰ ἔνδον, ὡσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευσοι, καὶ ἄσιτοι, ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευμονίας, ἔχ ἑρᾶθ' ὅτι

istum *divitiarum* fructum habeant, tum majorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *utentem* pedibus, non quatuor hominum humeris invectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero consutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vilibus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem et pulmonum

ὅτι καὶ τέτων ἀπειροί ἐσε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην
τινὰ αἰτίαν συμβαίνει. καίτοι εἰδ' αὐτοῖς ἐκεί-
νοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, II) καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα
τῆ κέρχ ἐσθίειν τέτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτὰς
ἔτω λαχάνη καὶ θύμη ὀρεγομένης, ἐνίοτε,
ὥσπερ σὺ τῶν λαγῶν, καὶ συῶν.

Ἐῷ λέγειν, ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτὰς, ἢ υἱὸς
ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τῆ οἰκέτχ ἐρῶσα, ἢ ἐρώμε-
νος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνῶν
καὶ ὅλως, πολλά ἐστίν, ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοῶντες,
τὸν

monum morbi nonne videtis ipsorum quoque
vos expertes esse? aut si quid *tale simili* alia
caussa accidat. Quamquam ne ipsis quidem
suave jam est ipsum illud quotidie, et ultra
quam satis est, de his edere. Verum videas
illos adeo oleris ac porri nonnunquam cupi-
dos; ut neque tu ita leporum aut aprorum.

29. Mitto dicere, quae illos alia excruciant,
aut filius corruptus, aut uxor amans servum,
aut puer necessitate potius praebens quam
amore. Multa sunt in universum, quorum vos
ignora-

II. ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] Non intelligi haec a me,
fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur
ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam de-
di, quamque *Erasmo* etiam placuisse ob-
servo. *Gesner.*

τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύ-
ραν, καὶ ἢν ἰδῆτέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκᾷ
ζεύγῃ, κεχῆνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερ-
εωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρόνεῖτε, καὶ μήτε
ἐπεσρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν,
μήτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δα-
κτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφειωρᾶτε, καὶ τῶν ἱμα-
τίων παραπτώμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε,
ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτὰς πλετῆν, εὖ ἴστε, αὐτοὶ
ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπι-
δείξαιτο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας,
καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν ἔδὲν ὄφελος, εἰ ἀμάρτυ-
ρος ἢ κτῆσις εἶη.

Τά

ignari aurum modo illorum spectatis et pur-
puram. Et si videas illos aliquando albis equis
vectos, hiatis admiratione, et adoratis. Si vero
despiceretis ea et contemneretis; nec adver-
teret vos argenteum carpentum; nec inter
agendum cum illis ad zmaragdum in anulo
respiceretis, et cum stupore quodam molliriem
vestium admiraremini; si pro se divites illos
esse pateremini; ipsi ad vos, bene noritis, ve-
niant, ut secum coenetis rogent, uti suos vo-
bis lectos, et mensas, et pocula ostendant,
quorum usus nullus est, si testibus careat
possessio.

ὑμᾶς ἐσθήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδῆναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιττά, καὶ παχύτερα ἢ καὶ ὑμᾶς· καὶ τῷ χρυσίῳ ὀλίγον ἐπισπάλαξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τῷ Δίῳ. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλᾷσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμὸν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῆ. ταῦτά ἐσιν ἔ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τούτων, ἂ καλῶς ποιῶντες ἔχετε.

Νῆ Δία καὶ τῶν δείπνων πέρι, ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τῷτο προσθεῖναι ἡξίεν τῇ ἐπιστάτῃ, ὡς νῦν γε μόνος ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισαμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κακείνων
τινάς

gerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Jovem moturos amplius: sin minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Jupiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus.

32. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc solos, clausis januis, delicate vivere; si vero quandoque etiam illorum quosdam

con-

τινάς ἐσιῶν διὰ μακρῆ ἐθέλησητε, πλέον τῆ
 εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ
 καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ἕβραι αὐτῶν γίνεσθαι
 οἶον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τῆ αὐτῆ οἴνῃ συμπίνειν,
 Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν
 αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάν-
 τες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον κατα-
 λιπόντες. ἀλλ' ἐδὲ ἐς κόρον ὁμῶς Φασὶ πίνειν
 τῆς γὰρ οἰνοχόου ὑμῶν, ὡσπερ τῆς Ὀδυσ-
 σέως ἐταίρου, κρηῶ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ
 μὲν γὰρ ἄλλα ἔτως αἰσχρὰ ἐσιν, ὡς ὁκνῶ
 λέγειν, ἀπερὶ τῆς νομῆς τῶν κρηῶν ἀτιῶνται,
 καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν μὲν παρεσώτων, ἐς
 ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνης δὲ παραθεόντων
 καὶ

convivio excipere post longum intervallum vel-
 letis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae
 inesse, et pleraque ibi contumeliose in se fieri,
 ut illud, quod non de eodem vino bibant: Her-
 cules! quam est hoc illiberale! atque reprehen-
 sione ipsi digni, qui non inter haec surgant, et
 discedentes vestrum vobis vos convivium habe-
 re jubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturita-
 tem se bibere ajunt. Vestros enim pocillatores,
 ut illos Ulyssis socios, cera obturatas habere au-
 res. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea
 dubitem, quae de carniū divisione et ministris
 dicunt, qui vobis adstant, dum ultra modum
 vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, et
 alia

καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα
ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γὰρ ἡδιστον, καὶ συμπο-
τικώτερον, ἡ ἰσοτιμία ἐστὶ. καὶ ὁ ἰσοδιώτης 12)

τέτα

alia in hoc genere multa, jejuna illa quidem,
et minime digna liberis. Suavissimum enim et
maxime convivale est illa aequalitas: et praeest
hanc

12. ὁ ἰσοδιώτης] Difficile forte fuerit dice-
re, quis sit ille ἰσοδιώτης, ὁ ἡγούμενος τῶν
συμποσίων. Ἀ δίαίτα, διαιτάω, descendat
ὁ ἰσοδιαιτητής; ut mox c. 36. habebimus
συνδιαιτητήν, sed hic quoque nusquam est.
Fallor, an est ἰσοδιώτης, quod Bacchi epi-
theton esse docet *Plutarchus* de EI p. 692.
ante med. *H. Steph.* Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα
καὶ Ἰνυκτέλιον καὶ Ἰσοδιώτην αὐτὸν ἐνομά-
ζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ
τῆς δαιτὸς εἴσης, *Homero* familiaris, de qua
Comment. ad Il. α', 468. it. Athenaeus I, 10.
Laetitiaē dator Bacchus aequum amat ho-
die; idem apud Graecos, qui συμπόσιον,
combibium dixere, non *convivium*, merito
ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem
convenit, quod est apud *Harprocratorem* et
Suidam, Ἰσοδιώτης ξενικός τις δαίμων, ᾧ
τὰ δημιώδη γυναῖκα καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα
ἐτέλει. Laudat *Harprocrati* hic *Hyperide*
pro *Phryne*. Notum, quam libenter
Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen
est,

τῆς ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.

Ὅρατέ ἔν, ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τῶν μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀείμνητος. ἄλλως τε, ἐδ' εἴ οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ ἐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων. ἐδ' ἂν ἔχοιτε τὰς

θαυ-

hanc ob causam convivii vestris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant.

33. Curate igitur, ut non amplius vos accusent, sed honorent potius amentque, minorum istorum participes, quorum vos sumitum non sentiatis; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore datum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes possitis, nisi et pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad

feli-

est, quod apud *Hesych.* legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id jam adnotatum video in *Schreveliana* editione, ubi etiam laudatur *Meurf.* Att. lectt. p. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδάτην, mihi indubium est. *Gesner.*

θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλῆτον, ἣν μόνοι καὶ
 ἰδία καὶ ὑπὸ σκότῳ πλατῆτε. ἰδέτωσαν ἔν
 πολλοί, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον,
 καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προπινόντων Φιλοτησίας,
 μεταξὺ πίτοντες περισκοπείτωσαν τὸ ἔκπωμα,
 καὶ τὸ βῆρος ἴσωσαν αὐτοὶ διαβκασάσαντες,
 καὶ τῆς ἰσχυρίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος,
 ὃς ἐπανθεῖ 13) τῆ τέχνη. πρὸς γὰρ τῷ χρηστῶς
 καὶ Φιλανθρώπως ἀκέρει, καὶ τῷ Φθονεῖσθαι
 ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε· τίς γὰρ ἂν Φθονή-
 σαιε τῷ κοινωνῶντι, καὶ δίδόντι τῶν μετρίων;
 τίς

felicitatem conferant: nec habeatis qui divitias
 admirentur vestras, si soli et privatim, et in
 tenebris sitis divites. Videat igitur vulgus, et
 admiretur argentum vestrum, et mensas, et
 amicitiae poculum *sibi invicem* propinent; atque
 inter bibendum considerent poculum, cuius
 pondus ipsi manu librando explorent, et argu-
 mentum quam accurate expressum sit? et quan-
 tum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
 enim, quod mansueti et humani audietis, etiam
 invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invi-
 deat ei, qui impertiat sibi quod aequum est,
 atque donet? Quis vero non optet, quam lon-
 gif-

13. ὃς ἐπανθεῖ] Ὅς delendum videtur. Gu-
 jerus. Probo, et pro non scripto habeo.
 Reitz.

τίς δ' ἔκ' ἂν εὐξαιτο εἰς τὸ μήκισον διαβιῶναι αὐτόν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δέ νῦν ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἢ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ πλεῖτος, ἀλθής δὲ ὁ βίος.

Οὐδὲ γὰρ ἔδὲ ἑμοίως ἠδὲ, οἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι, ὡσπερ τὰς λέοντάς Φασι, καὶ τὰς μονιὰς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιοῖς ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἱ πρῶτα μὲν ἔκ' κωφὸν καὶ ἄφωνόν τὸ συμπόσιον ἐλάσσει εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι, καὶ φιλοφροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἶμαι ἠδιστα διατρίβαι, Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν
 ὕσε-

gissime illum extendere aevum et bonis frui? Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra expers.

34. Neque enim aeque jucundum, puto, est, impleri solum, quod de leonibus ajunt et de genere luporum solivago: atque in convictu hominum dextrorum, et gratiam inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patientur convivium esse mutum et vocis expers, sed in fabulis convivalibus, et jocis non molestis, et vario genere comitatis una versabuntur: quod genus suavissimae consuetudinis Baccho amicum et Veneri, amicum Gratiis. Tum vero postri-

Luc. Op. T. VIII.

G

die

ύσεραίαν διηγέμενοι, ύμῶν τήν δεξιότητα Φι-
λειῖσθαι παρασκευάζουσι. 14) ταῦτα πολλῶ
πρίασθαι καλῶς εἶχεν.

Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες
βαδίζουσιν, (ὑποθώμεθα γὰρ ἔτῳ) ἐκ ἂν ὑμᾶς
ἠνίασεν ἐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε 15) τὰς
ἀλκρυγεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολέθων τὸ πλῆ-
θος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐῷ λέγειν,
ὡς καὶ ἐπιβραχίς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
ἀναγ-

die narranda apud omnes dexteritate vestra
amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel
magno redimere bonum fuerit.

35. Namque interrogabo vos, si clausis ocu-
lis incederent pauperes, ponamus enim hoc;
nonne vobis id molestum esset? non habenti-
bus, quibus ostenderetis vestes purpureas, et
pedissequorum turbam, aut speciem anulorum.
Omitto dicere, fieri non posse, quin insidias et
odiam

14. παρασκευάζουσι] Vel contra omnes libros
legendum arbitror, παρασκευάζουσι, ne
abhorreat ab ἐάσουσι et συνέσουται. Gesner.

15. ἐπιδείξασθε] Scribendum ἐπιδείξασθε,
vel quemadmodum habet Florentina ἐπι-
δείξετε. *Sensus.* Forte blandior medicina,
et magis Graecismum olens fuerit, si lega-
mus οἷς ἐπιδείξασθαι. Gesner.

ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἣν μόνοι τρυ-
 Φᾶν ἐθέλητε. ἃ μὲν γὰρ εὐξέσθαι καθ' ὑμῶν
 ἀπειλῆσιν, ἀποτρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς
 ἀνάγκην αὐτὰς κατασῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ ἔτε
 ἀλλάντων γεύσεσθε, ἔτε πλακῆντος, ἢ εἴτι
 λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῆ δὲ ὑμῖν σαπέρδην
 ἐντετηκότα ἔξει. ὧς δὲ καὶ ἔλαφος ὑπτώμενοι
 μεταξὺ δρασμὸν βυλεύσασιν ἐκ τῆ ὀπτανεία ἐς
 τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατεΐνασαι, 16)

ἄπτε-

odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota con-
 tra vos facturos minantur, abominanda sunt;
 et absit, ut in necessitatem eorum votorum
 deveniant. Nam neque farcimen gustabitis,
 neque placentam, nisi si quid forte canis reli-
 querit: lenticula vobis saperdae tabem habe-
 bit: aper et cervus dum assantur, fugam de
 culina meditabuntur in saltum: et gallinae,

G 2

ili-

16. ψύττα (sic) κατατεΐνασαι] Ψῆτται ha-
 bet *Aldina* posterior, quali de anatibus
 sermo esset. Verum supra in ipsa paupe-
 rum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio
 παχειῶν, id est *gallinarum pinguium*, quan-
 do nihil est, quod a nobilissima nos signi-
 ficatione depellat. Nimirum ψύττα le-
 gendum, atque interpretandum ex *He-
 sychio*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ τα-
 χέως

ἄπτεροι καὶ αὐτοὶ, παρ' αὐτὰς τὰς πένητας
ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠραιότατοι
τῶν οἰνοχέων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ
ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ
ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βηλεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορ-
τῇ πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστα-
τα, καὶ ἐπιμαφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου
τελέσματος φίλους ἔμεμπτὰς ἔχοντες.

Οἱ

ilicet! contentis *alis* etiam implumes ad ipsos
pauperes avolabunt: quod vero maximum,
pincernarum formosissimi, calvi vobis uno mo-
mento fient, idque fracta insuper amphora.
Ad haec quae tum dies festos deceant, tum
vobis sint tutissima, statuite, et multam illis
paupertatem levate, quos parva pensione *inter-*
posita amicos habebitis minime contemnendos.

Divi-

χέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνο-
ματοποιημένον, illi σίττα apud Theocri-
tum simile: quod ad ludicras hasce minas,
et actionem quandam, vitamque illis con-
ciliandam oppido convenit: licet in seria
oratione damnatum ideim ψύττα κατατεί-
νας putem Λεξιφ. c. 3. Gesner. Vel ψύττα
cum Florentina, vel ψύτταν cum Solano
scribendum. Reitz.

Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.

Πρὸς γάρ σε οἶμαι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦ-
 τα γεγράφηται, ὦ Κρόνε, ἔχῃ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς
 ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ
 αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸν ἀναδασμὸν ἀξιέντων γε-
 γέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν τε εἰμαρμένην ὡς
 ἀνισὸν τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἠυῶς ὅτι
 μηδενὸς αὐτοῖς μεταδίδοναι ἀξιῶμεν; ἀλλ' οἶδεν
 ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία,
 καὶ διὰ τῆτο παρκαίει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ
 δὲ ἔμῳ ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶπερ ἄρχεις γὰρ
 εἶν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν
 λαβόν-

Divites Saturno salutem.

Nimirum ad te solum scripta esse a pauperibus
 ista, Saturne, existimas? Nonne etiam Jupiter
 diu est cum ab istis obtunditur clamantibus, et
 divisionem fieri postulantibus, et fatum accu-
 santibus, quod inaequalem illam divisionem
 fecerit, et nos, qui nihil impertiri illis digne-
 mur? Verum novit ille, ut qui sit Jupiter, pe-
 nes utros culpa sit, et ob id ipsum preces
 illorum surda sere aure transmittit. Interim
 tamen causam apud te, qui nunc certe nobis
 imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae

λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικραεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, ἀεὶ διετελεῖμεν ἔτω ποιῶντες, ἰσοδιατητὰς καθεσῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιατητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι.

Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, ἔκ ἀνίεσαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτῶντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι· καὶ εἴ τι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἷ γὰρ ἀκρόντες ἐπίστανον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τῆ
 συγ-

scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset auxilium ferre de sua copia indigentibus; et suavius, versari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum, quod accusaret, haberet.

37. At isti, qui paucis initio opus se habere dixerant, cum semel fores iis aperuissemus, alia super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim neque in ipso verbo acciperent; ira, et odium, et maledicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent, credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de
 duo-

συγγεγονέναι. ὥσε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδόντα
 ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προΐεμέ-
 νος, 17) αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτέν-
 των καὶ αὐτὸν εἶναι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις
 αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τῷ ἐμπίπλασθαι, καὶ γα-
 σρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴν πλείω τῷ ἱκανῶ
 πιωσιν, ἢ παιδὸς ὠραίᾳ, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ
 ἔκπωμα, ἔνυξαν τὴν χειρᾶ, ἢ παλλακῆ, ἢ γα-
 μετῆ ἡγυακὶ ἐπεχείρησαν· εἶτα κατεμέσαντες
 τῷ συμποσίᾳ, ἐς τὴν ὑπεραίαν λοιδορῶνται ἡμῖν
 κατελ-

duobus; aut, si nihil dāres, inimicum omnino
 esse oportebat; aut, si omnia illis diripiēda
 permitteres, ipsum fieri statim pauperem, et
 unum eorum, qui ab aliis peterent.

38. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero
 coenis non satis habentes impleri, et ingurgi-
 tare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset,
 bibissent, vel formosi pueri, dum poculum
 praeberet, manum stringebant, vel pellicem aut
 conjugem adeo tentare audebant. Deinde ubi
 vomitu opplevere triclinium, postridie male-
 dictis nos perstringunt; quam sitierint, quam
 G 4. famis

17. προΐεμένους] προΐέμενον emendat. Jens.

κατελθόντες, 18) ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ
 συνῆσαν διηγόμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψεύ-
 δεσθαι αὐτῶν δοκῶμεν, τὸν ὑμέτερον παράσι-
 τον ἀνακηρύσσει, τὸν Ἰξίωνα. ὃς ἀξιώθεις κοι-
 νῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἡρα-
 κλειδισθῆς ἐπεχειρεῖ ὁ γενναῖος.

Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς
 ἐβλεψάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας
 τῆς ἡμετέρας ἐνεκεν, μηκέτι ἐπιβᾶτον ποιεῖν
 αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σὲ συνθοῖντο, με-
 τρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν φασί, μηδὲν δὲ
 ὑβρι-

famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec
 mentiri contra eos videamur, vestri illius para-
 siti recordare, Ixionis, qui communi dignatus
 mensa, dignationem aequalem vobis habens,
 ebrius cum esset, Junonis pudorem tentavit vir
 fortis.

39. Haec sunt et talia, quibus induci de-
 crevimus in posterum nostrae securitatis causa,
 non amplius accessum illis in nostras domus
 praebere. Si vero te arbitro ac vindice spon-
 deant, moderata se, uti nunc ajunt, petituros,
 neque

18. κατελθόντες] Rarior vocis usus, non-
 dum putó satis observatus Lexicis. Poni-
 tur hic quidem, putó etiam alias, ut κα-
 δικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum
 invehi etc. Gesner.

ὕβρισκὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοι-
νωνέντων ἡμῖν καὶ συνδειπνέντων τύχη τῇ
ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμ-
ψομεν, καὶ τῶν χρυσῶν ὅσους οἶόν τε, καὶ
προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως εἰδὲν ἐλλείψο-
μεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφόμενοι τῶν κατὰ τέχνην
ἐμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασί-
των ἔσωσαν, ὡς ἡμᾶς γε εἰδὲν ἂν αἰτιάσαιο,
κακείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

nequē contumeliosum quidquam admissuros in
conviviis, in communionem veniunt, quod
bene vertat, nobiscum epulantur. Etiam de
vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro
etiam, quantum aequum fuerit, insuper im-
pendemus. Atque in universum nulla in parte
deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobis-
cum agere delinunt, pro adulatoribus et pa-
rasitis amici sunt. Nos quidem, si et isti face-
re officium voluerint, nulla in re accusabis.

Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.

Φίλων καὶ Λυκῖνος.

Φ Ι Λ.

Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν Φασι γεγενῆσθαι ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀρισταινέτῃ παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τινες Φιλοσόφους λόγους εἰρησθαι, καὶ ἔριν ἐσμικρὰν συζηταί ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν. ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπί-
 ςατο

Convivium, seu Lapithae.

Philon et Lycinus.

P H I L.

Varia vos ratione tempus fefellisse ajunt heri in coena apud Aristaenetum, et philosophos quosdam sermones habitos, et contentionem non parvam super iis ortam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem. LYC. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus?

CONVIVIUM, SEU LAPITHAE. 107

σατο Χαρίνος ταῦτα; ἔ γάρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν. ΦΙΛ. Διονίκε, ἔφη, τῶ ἰατρῷ ἀκῆσαι. Διόνικος δέ, καὶ αὐτός, οἶμαι, τῶν συνεδείπνων ἦν. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ἔ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε ἔδ' αὐτός ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὄψε μεσχῆς σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέση ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὡσε θουιάζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακοληθῆσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεικία.

ΦΙΛ. Τοιγαρῶν, ὦ Λυκίνε, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτός, εἰ βηλοίμεθα τάληθῆ ἀκῆσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἦκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτός
 μέν

nus? neque enim nobiscum coenavit. PHIL. E Dionico se dicebat audisse medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus. LYC. Omnino; neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit; sed sero, media fere jam pugna, paullo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

2. PHIL. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, et ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omni-
 bus;

μὲν ἔπραγενοίτο ἅπασιν, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέ-
 ναι τὰ γεγενημένα, καὶ τὰς λόγους αὐτὰς ἀπο-
 μνημονεῦσαι, ἄτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων,
 ἀλλ' ἐν σπεδῷ ἀκροώμενον. ὥς ἐκ ἂν Φθάνοις
 ἐσιῶν ἡμᾶς ἠόισην ταύτην ἐσίαισιν, ἧς ἐκ οἶδ'
 ἂν τις ἠδίων ἔμοιγε καὶ μάλιστα ὄσω νήφον-
 τες ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀνακλωτὶ ἔξω βέλους. ἐσιασό-
 μεθα· εἴτε γέροντες ἐμπρωὴν ἴσάν τι παρὰ
 τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἤκιστα
 ἐχρήν ὑπὸ τῆ ἀκράτῃ προαχθέντες, καὶ
 πρᾶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς
 ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τὰς πολλὰς, καὶ ἐπεξίε-
 ναι διηγμένους πράγματα, ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ
 γενέ-

bus; te vero, quidquid actum sit, accurate
 scire, et ipsos sermones memoria complexum,
 quippe qui non obiter talia, sed studiose audi-
 re soleas. Itaque non effugies, quin epulo
 nos jucundissimo excipias, mihi quidem certe
 nullum eo jucundius: idque eo magis, quod
 sobrii in pace et sine sanguine, extra teli ja-
 ctum epulabimur, sive senes vinolento furore
 turbarint convivium, sive juvenes, inducti
 nempe a mero et dicere, quae minime opus
 erat, et facere.

3. LYC. Nimis tu, Philo, acriter a nobis
 petis, ut in vulgus efferamus ista et persequa-
 mur, narrandis quae per vinum atque ebrie-
 tatem

γενόμενα, δέον ἄληθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεῶν ἔργα τῷ Διονύσῳ εἶναι, ὅς ἐκ οἶδα εἶ τινα τῶν αὐτῶν ὀργίων ἀτέλεσον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὄρα ἔν, μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν καὶ εἰ δὲ ὁ Διώνικος ὀρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλόκρασίαν κατασιεδάσας αἰδρῶν Φιλοσόφων· 1) ἐγὼ δὲ, ἀπαγε, ἐκ ἀντι τοιῶτον εἶποιμι.

ΦΙΛ.

tatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, et Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi, ut habet poeticeum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dioniscus, quod apud Charinum, ista elocutus est, et hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, ablit, ne quid dicam ejusmodi.

4. PHIL.

1. καὶ πολλὴν — Φιλοσόφων] et multa contumelia aspersit philosophos. *Vivringa.*

ΦΙΛ. Θρύπτη ταῦτα, ὦ Λυκίε. ἀλλ' ἔτι γε πρὸς ἐμὲ ἔτω πειεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεόν ἐπιθυμῶντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκῆσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκασομένων, καὶ πρὸς κίονά τινά, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἢ ἠέως ἀν προσελθῶν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυσί. εἰ γὰρ ἐθέλῃσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, ἔκ ἑάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, 2) καὶ παρακληθήσεις, καὶ δεήση. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σέ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλα αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε. ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπεί-

4. PHIL. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuatve cupide accessurus effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non sinas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere. LYC. Bona verba! Narrabo

2. ἔξεις] Quid est vulgatum ἔξεις, venies? quare lubens Florentinum ἔξεις, retinebis, arripui. Reisz.

CONVIVIUM, SEU LAPITHAE. 111

ἐπεὶπερ ἔτω προθυμῆ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς
πολλὰς ἐρεῖς. ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ
ἐπιλέλησμαι Λυκίνα, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις
αὐτὸ, καὶ Φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥσε ἄδεν
ἐμῆ δεήσει.

Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἶπέ, τῷ παιδί τῷ
Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰςία
ὑμᾶς; ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδε
αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτῃ τῆ δανειστικῆ
τῷ Φιλοσοφῆντι. ΦΙΛ. Παγκάλω, νῆ Δία,
μεπρακίω, ἀπαλῶ γε μὴν ἔτι, καὶ ἔ πάνυ καθ'
ῶραν γάμων. ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκ εἶχεν ἄλλον ἐπι-
τηδειότερον, οἶμα. τῆτον ἔν κόσμῳ τε εἶναι
δοκῶντα, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὠρμημένον, ἔτι
δὲ

bo enim, quando ita cupidus es; sed ne mul-
tis dicas. PHIL. Nisi plane ego Lycini inge-
nium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris,
et occupabis dicere omnibus, ne mea opera
opus sit.

5. Sed illud mihi dic prius, filione suo
Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, con-
vivio vos excepit? LYC. Non: sed filiam ipse
Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio colloca-
vit philosophanti. PHIL. Pulcherrimo, ita me
Jupiter! adolescentulo, sed tenero adhuc et
nondum nuptiis maturo. LYC. Sed non ha-
buit, puto, alium magis idoneum. Hunc igi-
tur, qui et honestus esse videretur, et animum
appli-

δὲ μόνον ὄντα πλεσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο
 νυμφίον ἐξ ἀπάντων. ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις
 αἰτίαν τὸ πλετεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυ-
 κίνε, τίνες οἱ δειπνῆντες ἦσαν;

ΛΥΚ. Τὰς μὲν ἄλλας τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ
 δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ἔσπερ ἐθέλεις,
 οἶμαι, ἀκῆσαι μάλιχα, Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύ-
 της, ὁ ἀπὸ τῆς σοῆς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ
 Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδασκαλὸς ὧν ἔτος τῷ
 Ἀριστανέτῃ υἱέος, τῷ Ζήνωνος τῶν δὲ ἀπὸ τῷ
 περιπάτῃ Κλεόδημος, οἶσθα τὸν σωμύλον, τὸν
 ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπί-
 δα καλεῖσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικύρειος Ἑρμῶν πα-
 ρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθύς ὑπεβλέ-
 πον-

applicuisse ad Philosophiam, insuper vero uni-
 cum in domo Eucriti divitis, sponsum praeopta-
 vit ex omnibus. PHIL. Non parvam mihi nar-
 ras causam, Eucriti divitias. Sed convivae
 quinam erant, Lycine?

6. LYC. Reliquos quid tibi dicam? de phi-
 losophis autem atque eruditis, quos, puto, au-
 dire cupis maxime, erat Zenothemis ille de
 porticu, et cum illo Diphilus cognomine Laby-
 rinthus, Zenonis, Aristaeneti filii, magister?
 De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argu-
 tum illum et redarguendi peritum? Gladium
 et Falcem appellant discipuli. Verum Epicu-
 reus quoque Hermon aderat: quem statim, cum
 ingre-

πεντο οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπεσρέφοιτο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὡσπερ τινὰ πατραλοίαν καὶ ἐννεγῆ μυσχαιτόμενοι. ἔτσι μὲν Ἀρισταίνετ᾽ αὐτῆ Φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρεκέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος.

Διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν Χαιρέαν, Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνεισιῶτο, διδάσκαλος αὐτῆ ὦν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γὰρ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ἐρθρότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξαιτίσαντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιῶντο ὡς τινὰ τῶν κρηττόνων· καὶ ὅλως, θεῶ ἐπίδημία
τὸ

ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam et impiatum hominem abominati. Hi Aristaeneti ipsius amici et familiares invitati ad coenam fuerant, et cum illis Grammaticus Histiaeus et Dionysodorus Rhetor.

7. Propter sponsum vero Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister, venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu multum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes. Advenienti igitur assurgere omnes, et illum, tanquam Deum aliquem, salutare: et omnino Dei alicujus inter

Luc. Op. T. VIII.

H

homi-

τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμπα-
ρών.

Δέον δὲ ἤδη κατακλίεσθαι, ἀπάντων σχε-
δὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
κες ὅλον τὸν κλιντήρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, ἐκ ὀλί-
γαι ἔσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκρι-
βῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιε-
χομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἢ ἄλλη πληθὺς, ὡς
ἕκαστος ἀξίας εἶχε.

Κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ
Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζε-
το, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊ-
κὸν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικέρειον,
ιερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένος τῆ πρώτῃ
ἐν

homines peregrinatio videbatur admirabilis il-
lius Ionis praesentia.

8. Cum vero jam accumbendum esset, prae-
sentibus fere omnibus, ad dextram intrantium
totum illum lectum mulieres occupabant, quae
non paucae aderant; et inter eas sponsa, accu-
rate velata, circumdata mulieribus: in lecto
vero januae opposito alia multitudo, pro sua
quisque dignitate, *accubuit*.

9. E regione denique mulierum primus
Euclitus, deinde Aristraenetus: deinde dubium
erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoi-
cum quippe senem, an Hermonem Epicureum?
Sacerdos enim erat Castorum, et primi in civi-
tate

CONVIVIUM, SEU LAPITHAE. 115

ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γάρ με, Φησὶν, ὦ Ἄρισταίνετε, δευτερον ἄξις Ἑρμωνος, τετραὶ τῷ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἶπω, Ἐπιχερεῖς, ἀπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμων, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίσασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τῷ Ἐπιχερεῖ πάνυ 3) καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὡς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικέρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμων, εἶτα Κλεόδημος ὁ

Περι-

tate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, Si me, inquit, post Hermonem ducet, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium: et cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, Habe tibi, inquit, locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contempneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum! et cum dicto accumbit, et post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus

H 2

Peri-

3. τοῦ Ἐπικούρου πάνυ] Lege Ἐπικούρου τοῦ πάνυ. La Croze.

Περιπατητικός, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκεῖνον ὁ
 νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ, καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ
 ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διο-
 νυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικός Ἰστιαῖος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκῖνε, μᾶρτυρον τι τὸ
 συμπόσιον διηγῆ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν,
 καὶ ἔγωγε τὸν Ἀριστάνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν
 εὐκτατοτάτην ἑορτὴν ἄγων, τὰς σοφωτάτας
 ἐσιᾶν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτιπερ τὸ κεφά-
 λαιον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισάμενος, ἔχῃ
 τὰς μὲν, τὰς δ' ἔ, ἀλλ' ἀναμιξῆ ἀπαντας. ΛΥΚ.
 Ἔσι γὰρ, ὦ ἐταῖρε, ἔχῃ τῶν πολλῶν τέτων
 πλεσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ
 τὸ πλεῖστον τῆ βίᾳ τοῖς τοιούτοις ζύνεσιν.

Εἰσιώ-

Peripateticus, deinde Ion, et sub illo sponsus;
 tum ego, et juxta me Diphilus, et sub illo Zeno
 discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, et
 Histiaeus Grammaticus.

10. PHIL. Vah, Lycine, Museum quod-
 dam mihi pro convivio narras, sapientium ple-
 rorumque virorum. Laudo equidem Aristae-
 netum, qui in celebritate omnium exoptatissi-
 ma, sapientissimos accipere prae reliquis volue-
 rit, delectis, qui uniuscujusque sectae flos sunt,
 non hinc quibusdam, reliquis non item, sed
 indiscretim omnibus. LYC. Est enim, sodalis,
 non de vulgo divitum, sed eruditionis amans,
 et majorem vitae partem versatur cum talibus.

11. Epu-

Εἰσιώμεθα ἔν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκευάσο ποικίλα. πλὴν εἰδέν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμῶς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας ἅπαντα γὰρ ἀφθονα. ἐν τῷ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα, Ὁρῶς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκων γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησαι ~~ζῶν~~ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐσῶτι ἐρέγει, λανθάνειν οἴμενος τὰς ἄλλας, εἰ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δεῖξον ἔν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἶη. ἐγὼ δὲ εἰδέν ἐδεόμην δεῖξοντός μοι τῷ Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐώρακώς.

Ἄμα

II. *Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, juscula et panificia et condimenta: copiose enim aderant omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, Viden', inquit, senem (Zenothemin designabat; audiebam enim) ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta jure illius vestis, et quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram.*

"Αμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἶρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν 4) ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἤκοντα. τοῖς μὲν ἔν πολλοῖς ἀναίτηχυντα ἐδόκει πεποιημένα, καὶ ὑπέκρουον 5) τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις, Μενέλαε· ὁ δ',

Ἄλλ' ἔκ' Ἀτρείδη Ἀγαμέμνονι ἦνθ' αὖτε θυμῷ,
καὶ

12. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, *sponse venire Menelaum*. Plerisque ergo impudenter videbatur facere, itaque quae in promptu erant maxime mussitantes subjiciebant, alius illud, *Heus Menelae, furis!* alius,

Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
et

4. ἐπεισέπεσεν] *Bergl. ad Alciphr. III. p. 408. corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v. 804. recte legatur: Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαλκεν. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV. p. 414. et 416. Reitz.*

5. ὑπέκρουον] Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e *Longino* l. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles et canticorum nume-

καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖσοχα, καὶ χαρίεντα ὑποτονθορῶντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερόν ἔδειξ ἔτόλμα λέγειν· ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, Βόην ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ κρακτικώτα-
 τιν

et alia tempori illi opportuna et venusta im-
 murmurantes. Verum aperte dicere nemo au-
 debat: metuebant enim Alcidamantem, clamo-
 sum plane hominem et Cynicorum omnium vo-
 calif-

H 4

numerus similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, ὡς ἐνίστε προσιδῶτας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοῦς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ Φθάνοντας, ὡς ἐν χορῶ τινι προαποδιδόναι τὴν Βάσιν. Quas jam animo praecipiente consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subjiciant ac praeeant dicentibus, etc. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum *Homericam* formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus; convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficiebat initia indicasse etc. Vide quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὀρχ. c. 16. *Gesner.*

τον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ καὶ αἰμείνων ἐδό-
κει, καὶ Φοβερῶτατος ἦν ἅπασιν.

Ὁ δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε
θρόνον τινὰ λαβόντα 6) καθίζεσθαι παρὰ
Ἰσιχθῖόν τε καὶ Διονυσόδωρον. ὁ δὲ, ἄπαγε, Φησί,
γυναι-

calissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior caeteris, formidabilis quidem omnibus.

12. At collaudatum Aristaenetus jussit sella
capta assidere ad Histiaeum atque Dionysodo-
rum. Ille vero, *Apage*, inquit, *muliebre quid-*
dam

6. θρόνον τινὰ λαβόντα] Oportet imaginari
rationem triclinii veteris, quae hic pul-
chre descripta fuit. Tres magni lecti, tres
κλιντήρες, tribus coenationis lateribus pa-
ralleli illi quidem, sed non applicati, ut
a tergo liber accessus esset. Vacat plane
quartum latus, in quo medio janua est.
Sic convivae omnes et se invicem contueri
possunt, et januam prospicere: et liber
est in illo spatio accessus ministratoribus,
et acroamatis. Hic jam impleti sunt tres
lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico,
qua e regione Histiaei et Dionysodori
posita, qui in tertio lecto ultimi accum-
bebant, ipse quoque exaequari quodam-
modo convivis posset, et mensae si non
accumbere, uti caeteri, tamen assidere.
Gesner.

γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακόν, ἐπὶ θρόνῳ καθίσεσθαι, ἢ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μηχανῆς ταύτης εὐνῆς μικρᾷ δεῖν ὑπτιοὶ κατακείμενοι, ἐσιᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ δὲ, καὶ ὄρθρος ἴδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. ἔτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἰ σοὶ ἡδίων καὶ τὸ ἀπὸ τέτρα, ἐν κύκλῳ περιῖων ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφθονωτέραν νόμῃν μετεξανισάμενος, καὶ τοῖς περιφέρει τὰ ὄψα συμπερινοσῶν.

Καὶ μέντοι καὶ σιτάμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξιὼν, καὶ ἐς τὸν χρυσόν

dam jubes ac molle, in sella assidere, aut lecto, ut vos, qui molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, subjecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inambulans simul in coenatione; fessus autem humi subjecto palliolo cubito nixus jacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Aristaenetus, siquidem ita mores: Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut Scythae solent, ad copiosiore pastum transferens, et circumferentes opsonia ministros prosequens.

14. Verum dum pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute et vitio interim disputaret,

σὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων. ἤρῳτα γέν
 τὸν Ἀρισταίνετον, τί βέλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦ-
 ται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κερκαμῶν ἴσα
 δυναμείων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλῆντα
 ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί
 νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδέχεται αὐτῷ, ζωρό-
 τερον ἐγχέαντα. καὶ ἐδόκει ἄριστα ἐπινενοηκέναι,
 ἔκ εἰδώς, ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος
 ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσί-
 γησε μικρὸν, καὶ ἐς τῆδαφος καταβαλὼν ἐαυ-
 τὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πῆξας
 τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν
 τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ. Ἡρακλῆς ὑπὸ
 τῶν γραφῶν δαίκνυται.

Ἦδη

et aurum atque argentum sibi haberet derisui. Interrogabat enim Aristaenetum, quid sibi vel-
 lent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem
 usus esset? Sed eum, quum jam molestus esse
 inciperet, ad quietem in praesentia rededit Ari-
 staenetus, quod innueret puero, uti scyphum
 illi daret bene magnum, infunderetque mera-
 cius. Ac videbatur sibi pulchrum quiddam ex-
 cogitasse, nesciens, quantorum scyphus iste ma-
 lorum initium dedisset. Caeterum sumto illo
 tacuit paullulum Alcidamas, atque humi abje-
 ctus jacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto
 nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille
 apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur.

15.

Ἦδη δὲ καὶ ἐς τὰς ἄλλας συνεχῶς περιεσο-
 βεῖτο ἢ κύλιξ, καὶ φιλοτησίαι, καὶ ὀμιλίαι, καὶ
 φῶτα εἰσεκεκόμισο. ἐν τούτῳ δ' ἐγὼ τὸν
 παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἴνοχρόν ἕντα
 ὠραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χερὶ γὰρ, οἶμαι,
 καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐσιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μά-
 λιστα εἴ τι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπελάχθη)
 μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὃ, τι καὶ μειδιάσειε.
 καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψό-
 μενος παρὰ τῷ Κλεοδήμῳ τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν
 τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτῷ, καὶ δραχμάς
 δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ
 παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δάκτυλον θλιβόμενον αὐ-
 θις ἐμειδιάσεν, ἔ μὴν συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμι-
 σμα,

15. Jam vero ad alios etiam frequenter
 commicere calix, jam amicitiae pocula, et con-
 fabulationes, jam inferri lumina. Inter haec
 ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem
 formosum, subridere videns, (oportet enim;
 puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substan-
 tiam convivii acciderunt, ea dicere, in primis
 si quid actum est venustius) diligenter jam ob-
 servabam, quid demum rideret? Neque ita
 multo post ille quidem accessit velut receptu-
 rus a Cleodemo phialam. Hic vero et digitum
 illius strinxit, et drachmas, puto, duas dedit una-
 cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum
 ridere denuo, sed pecuniam, puto, non obser-
 vavit.

σμα, ὡς μὴ δεξαμένη ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ
 πρέσχον ἐκπεσῆσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω
 μάλα σαφῶς. ἠπύρεν δὲ οἱ πλησίον, ἔτινος
 εἶη τὰ νομίσματα, τῶ μὲν παιδὸς ἀρνευμένη μὴ
 ἀποβεβλημένη, τῶ δὲ Κλεοδήμω, καθ' ὃν ὁ
 ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένη τὴν ἀπόρ-
 ριψιν. ἠμελήθη δ' ἔν, καὶ παρώφθη τῆτο, ἔ
 πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνω, ὡς ἐμοὶ
 ἔδοξε, τῶ Ἀρισταίνετ' μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα
 μικρὸν ὑπερὸν ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῶ
 Κλεοδήμω τινὰ παρασηῆναι διένευσε τῶν ἐξώρων
 ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἵπποκό-
 μον· καὶ τῆτο μὲν ὡδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγά-
 λης αἰσχύνης αἴτιον τῶ Κλεοδήμω γενόμενον; εἰ
 ἔφθη

vavit. Illo itaque non sumente, strepitum ca-
 dentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod
 aperte observares, erubescantibus. Dubitabant
 proximi, utrius essent nummi, negante puero
 sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fue-
 rat strepitus, a se abjectos dissimulante. Neg-
 lectum itaque hoc et praetermissum, quod non
 multi vidissent, praeter solum, ut mihi vide-
 batur, Aristaenetum. Transtulit enim puerum
 paullo post, quem nemine sentiente exire ju-
 beret, et Cleodemo adstare nutu imperavit ali-
 quem de exoletis jam et robustis, mulionem
 quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic
 abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futu-
 rum,

ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τᾷ Ἀρισταίνετῳ τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος.

Ὁ Κυνικός δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος, ἢ τις ἢ γαμψμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπινω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέες ἀρχηγέτε. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ γύμφῃ προῖπινον ἐπὶ τᾷ ἡμετέρῳ θεῷ τᾷ Ἡρακλέεσσι; καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χεῖρ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμᾶ τὸν σκύφον, ἔποτε τοιῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην,
τὸ

rum, si prius inter omnes percubisset, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeoneto vinolentam libidinem accipiente.

16. Cynicus autem Alcidas, qui jam abbibisset, percunctatus, quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, Propino tibi, inquit, Cleanthe, Herculis ducis atque principis poculum! Ridentibus autem ea de causa omnibus, Risis, inquit, purgamenta, quod sponsae propinavit, advocato Deo nostro Hercule? Quin bene porritis, nisi capiat a me scyrbum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus! hic magis se, ad sum-

τὸ σῶμα δὲ ἔτιω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμναζε
 ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχισον. αὐθις
 ἐπὶ τέτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὡς ἀγα-
 νακτῆσας ἐπενίστατο, δριμύ καὶ παράφορον βλέ-
 πων, καὶ δῆλος ἦν ἐκέτι εἰρήνην ἀξων. τάχα δ'
 ἂν τινος καθίκετο τῆ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ κα-
 ρὸν εἰσεκεκόμισο πλακῆς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν
 ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τῷ
 θυμῷ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμπεριϊών.

Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς με-
 ζὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος
 ὁ ῥήτωρ αὐτῷ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει 7) διεξήει, καὶ
 ἐπη-

summam usque turpitudinem, denudabat. Rur-
 sus propter haec ridere convivae, et ille indi-
 gnabundus surgere, atrox quiddam et furiosum
 cernens, ut manifestum esset, illum quietem
 non amplius acturum. Forte alicui impactu-
 rus erat clavam, nisi tempestive illata esset pla-
 centa bene magna: conjectis in hanc oculis
 fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens
 illam se ingurgitabat.

17. Et jam plerique ebrii, jam clamore
 plenum convivium. Dionysodorus enim rhe-
 tor ibi dictiones quasdam per vices recitabat,
 lau-

7. αὐτοῦ — ἐν μέρει] Quid hisce duabus ul-
 timis vocibus intelligendum sit, fateor me
 nescire. *Du Soul.*

ἐπληνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεσώτων οἰκετῶν·
ὁ δὲ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἐρῆψώθει, ὕσερος
κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ
Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ
ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοισιν ἀποτελεῖσθαι·
μάλιστα δ' ἐκεῖνα, ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ
μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινῆς. καὶ,
"Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ εὐχολὴ πέ-
λεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίγνωσκε, παρὰ τῆ παιδὸς
λαβῶν λεπτόγραμμὸν τι βιβλίον.

Δια-

laudantibus ipsum, qui a tergo adstabant, ser-
vis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus
Grammaticus, consuebat versiculos, collatis in
unum Pindari et Hesiodi et Anacreontis qui-
busdam, ut unum ex omnibus illis carmen
oppido ridiculum conficeretur. In primis au-
tem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: et,

*Hic vero gemitusque fuit clamorque vi-
rorum.*

Zenothemis legebat captum a puero libellum,
minutissimis scriptum literis.

18. In.

Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, 8) μηχανώμενος Ἄρισταίνετος μὴδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν εἶναι, μὴδὲ κενόν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα γε εἰπεῖν τι, ἢ πράξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρεῖλθεν ἀμορφὸς τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων ἕτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ διασρέφων, ὡς γελοϊότερος Φανείη καὶ ἀνάπαισα συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτίζων τῇ Φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκωπτεν ἐς τὰς παρόντας.

Οἱ

18. Intermittentibus vero paullum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristae-netus, ne illud quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum, jussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quiddam ridiculum, ut magis etiam cōnivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque corpore, ut magis videatur ridiculus, et anapaestos cum varia gesticatione, voce Aegyptium quid sonante, pronunciat. Tandem etiam quaedam dicta jactat in praesentes.

19.

8. τὰ ὄψα] Hinc discas proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. *Du Soul.*

Οἱ μὲν ἔν ἄλλοι ἐγέλων, ὅποτε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον τι ἀπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκίμῳ, καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον, ἀπορρίψας τὸν τριβῶνα, πρὸς καλεῖτο οἱ παγκρατίαςιν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτῷ, ἔφη, τὴν βακτριάν. ἔτω δὲ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τῆτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συσᾶς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδισον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῶ ἀνταρρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρῆντες δὲ, οἱ μὲν ἠδῶντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγύρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας,
ὑπὸ

19, Atque alii, quum peterentur, rident. Cum vero in Alcidamantem etiam simile quid jactasset, quod Melitensem vocaret catellum: indignatus ille, et olim apparebat illum invidere *scurrae*, quod probaretur atque teneret convivium, pallio abjecto istum ad pancratii certamen provocat, si negaret, clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim *scurrae* nominis erat) consistit, certat pancratio. Erat res jucundissima, philosophus vir compositus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compacto
Luc. Op. T. VIII. I atque

ὑπὸ συγκεκριοτημένῃ ἀνθρωπίσῃ καταγωνισθεῖς. γέλως ἔν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς.

Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς, καὶ πολὺ κατόπιν τῆ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καὶ τι καὶ γελοῖον διηγύσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, ἐκ εἰδῶς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀνασάντα, ἐπικλειῖσά τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τὰς αὐλὰς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύνατο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος ἔν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ
πλη-

atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum caussa effusi.

20. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polyprepontem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret jam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, et clausa janua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se illum, constituto plagarum numero, provocasse:

πληγῶν ἀριθμῶ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ δὲ, παραδόντα τὰς αὐλὰς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτῆ το σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι 9) τάχιςα διὰ τῆς Φωταγωγῆ εἰς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ἀσφαλέςερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τὰς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ τῆ προσώπῃ. καὶ ὁ μὲν Διόνικος, ἔμειον εὐδοκιμήσας τῆ γελωτοποιῆ ἐπὶ τῆ διηγήσει, πλησίον τῆ Ἰστιαίῃ παραβύσας ἑαυτόν, ἐδείπνει ὅσα

casse: ac primo quidem ipsum se male cecidisse: tum vero traditis illi tibiis, corium ab illo accepisse et lorum, pugionemque quam celerrime per fenestram dejecisse in impluvium; et ab hoc inde tempore jam tutius cum illo colluctatum vicinos advocasse, a quibus effracta janua ipse servatus sit. Ostendebat autem vestigia quaedam plagarum et unguium in facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum, quam scurra, tulerat, juxta Histiaeum se inferciens, coenabat de reliquis,

9. ἐπιρρίψαι] ἐπιρρίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod et MS. prae se fert. *Grævius.*

ὅσα λοιπὰ, ἐκ ἄνευ θεῶ τινος ἡμῖν ἐπιπαρῶν,
ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γε-
γεννημένοις.

Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκίτης,
παρ' Ἐτοιμοκλέους ἦκειν λέγων τῷ Στωϊκῷ,
γραμματίδιόν τι ἔχων, κελεύσασα οἱ ἔφη τὸν
δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον
ἄπασιν, ὀπίσω αὐθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέν-
τος ἔν τῷ Ἀριστανέτῃ, προσελθὼν πρὸς τὸν
λύχνον, ἀνεγιγνώσκεν. ΦΙΛ. Ἦ πῃ, ὦ Λυκίνε,
τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολ-
λὰ ποιῶσιν; ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν
τι ὠήθημεν· ἀλλ' εἴδ' ἐγγυς ἦν τέτῃ· ἐνεγέγρα-
πτο γάρ·

ΕΤΟΙ-

quius, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quae postea
facta sunt.

21. Ingressus enim aliquis in medium ser-
vus, ab Hetoemocle se Stoico venire dicens, cum
libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde
exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque
facto rursus discedere. Cum permisisset Ari-
staenetus, accedens ad candelabrum recitavit....
PHIL. Numquid, Lycine, sponsae laudationem,
aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?
LYC. Scilicet nos etiam tale quid putavera-
mus. Sed neque affine quidquam horum fuit.
Scriptum enim ita:

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

"Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθὼς με-
βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέ-
ρην πολλῶν ἐνοχλήτων, παρὰ πολὺ σὲ πλε-
σιωτέρων, ὅμως εἰδὼς τὴν ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύ-
βην, καὶ παροινίας. ἐπὶ σὲ δὲ μόνον εἰκότως
ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσῶτον χρόνον ὑπὲρ
ἐμῆ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, εἰς ἡξίωσας ἐνα-
ριθμῆσαι καὶ μετὰ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος
ἐγὼ σοὶ ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν.
ἀνιῶμαι ἔν ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, ἔτιως ἀχαρίζω
Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία εἴη ἐν ὑὸς ἀγρίε
μοί-

22. HETHEMOCLES PHILOSO-
PHUS ARISTAENETO.

*De coenis quomodo affectus sim, superior omnis
viza mea perhibeat testimonium, qui, multis quo-
tidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam
tamen illis me dederim, qui norim tumultus ejus-
modi conviviorum et vinolentos furores. De solo
autem te indigne merito ferre mihi videor, qui
tanto tempore assiduo a me cultus, in aliis me ami-
cis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus
ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum
adeo te jam demonstras. Mibi enim non in apri-
porione, aut leporis, aut placentarum inest felici-
tas,*

μοίρα, ἢ λαγῶν, ἢ πλακέντων, ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνήσαι πολυτελές, ὡς Φάσι, δεῖπνον δυνάμενος, ἐκ ἐπένευσα ἰκετεύοντι, σοὶ δ' ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων.

Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπῶν, ἄλλες εὐωχεῖς, εἰκότως ἔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, ἐδὲ τὴν καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα, ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σε Φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπειρή δὲ καὶ ἡ Ἀδράσεια) συλλογισμῶ ἐνὶ ἀποφράξαι ἂν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ σώματα. ἢ εἰπάτω τίς αὐτῶν, τί ἐστὶ Φιλοσοφία;

citas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non ignavis. Alioqui vel bodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut ajunt, sumtuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.

23. *At tu, relictiis nobis, alios accipis: Neque id mirum; nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec tibi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis, Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego, (absit dicto invidia) syllogismo uno ora obiturare quam celerrime tibi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit Philosophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?*

Φία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἔξεως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τι, κερατί-
ναν, ἢ σωρείτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ
μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν
ἀγαθὸν ἠγάμενος εἶναι, οἴσω ῥαδίως τὴν ἀτι-
μίαν.

Καίτοι ἔπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης καταφεύ-
γειν τὴν ἀπολογία ὕσερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων
ἐν τοσάτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δὶς σε τῆ-
μερον προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας,
καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕσερον. ταῦτα ἐγὼ
τοῖς παρῆσιν ἀπολελόγημαι.

Εἰ δὲ δείπνη ἔνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ,
τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐνόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν
Ἄρτεμιν ἀγανακτῆσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν ἔπα-
ρέλα-

bitu? *Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornu-
tam, aut illam de Acervo, aut Metentem ratio-
cinationem. Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui
solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
feram ignominiam.*

24. *Tamen ne deinde ad illam confugere excu-
sationem possis, uti dicas, in tanto te tumultu et
occupatione oblitum esse: bis te bodie saluavi, et
mane domi, et deinde in Castorum, cum rem sacram
faceres. Hanc ego apud praesentes causam dixi.*

25. *Si vero ob coenam iratus tibi videar, il-
lud de Oeneo cogitabis. Videbis enim iratam Dia-
nam, quod se solam non invitasset ille ad sacrifici-
cium,*

ρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τὰς ἄλλας θεὰς
ἐσιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

Ἡ λάθεται, ἢ ἐκ ἐνόησεν, ἀσάκτο δὲ μέγα
θυμῶ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδῶν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπύρροισι, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.
καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρεῖμα' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἄιῆκε Λητῆς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην,
ὅπως μάθῃς, εἶεν ἄνδρα παραλιπῶν, Δίφιλον
ἐσιῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδέδωκας, εἰκό-
τως.

*cium, cum Deos reliquos epulis acciperes. Dicit
autem sic fere de illa Homerus:*

*Immemor, imprudens; multum sibi mente
nocebat.*

Et Euripides:

*Calydonis ista terra, Pelopii soli
Objecta fretis, arva habens felicia.*

Et Sophocles:

*Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.*

26. Haec tibi pauca de multis apposui, uti
discas, quo viro neglecto Dipbylum accipias, et in-
dideris illi filium: Recte illud quidem. Suavis
enim

τως. ἡδὺς γὰρ ἐσι τῷ μερακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχροὺν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέθηκα; ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τῆ παιδαγωγῆ αὐτῆ μάθοις ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' ἔχρη ταράττειν ἐν γάμοις, ἐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' ἕτως αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητὰς με ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε Φιλοσοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι.

Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τέτρω, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμῆντος, ὡς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τῆ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δόξωμεν ἐπὶ τέτρω πεπομφέναι.

Τέτρων;

enim est adolescenzulo et gratiam illius sua consuetudine aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea adjicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Esi enim Dipbilus dignus est, qui duos jam a me discipulos abduxerit, at ego pbilosophiae causa tacebo.

27. *Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut aprī partem, aut cervi, aut e sesamo placenta, mihi adferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse.*

Τέτων, ὦ ἑταῖρε, ἀναγινωσκομένων με-
ταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰδῆς καὶ
τῆτο δὴ τὸ τῆ λόγῳ, χανεῖν μοι τὴν γῆν κυχό-
μην, ὄρων τὰς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῳ,
καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεισαν τὸν Ἐτοιμοκλέα, πο-
λιὸν ἀνθρώπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκῶντα.
ἔθαύμαζον ἔν, οἷος ὦν διαλάθοι αὐτὸς, ἔξα-
πατωμένους τῷ πώγωνι, καὶ τῇ τῆ προσώπῳ
ἐντάσει ὃ γῆν Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι ἐκ ἀμε-
λείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἔποτ' ἂν ἐλπίσας
κληθῆντα ἐπινεῦσαι, ἐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυ-
τὸν τοιᾶντι τινί ὡσεὶ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν πειραῶ-
σθαι ἤξισ.

Ἐπε'

28. Haec dum legerentur, amice, et su-
dore diffuebam prae pudore, et, quod est in
prōverbio, hiscere optabam mihi terram, cum
viderem ridentes ad unumquodque *verbum*, qui
aderant, praesertim quotquot eorum norant
Hetermoclem, canum hominem, quique vir
gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem
virum adhuc parum cognovissent, barba ista
atque vultus contentione decepti. Itaque mihi
videbatur non negligentia illum quadam prae-
termisisse Aristaenetus, sed, quod non spera-
ret futurum, ut vocatus sibi condiceret, non
voluisse in eum se casum committere: atque
adeo ne tentare quidem sustinuit.

29.

Ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀνα-
 γιγνώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τὰς
 ἀμφὶ τὸν Ζήωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δε-
 δοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν
 προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τῆ Ἐτοιμο-
 κλέης κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτε-
 τάρακτο, καὶ θορύβῃ μεσὸς ἦν· ἐκέλευε δ' ὅμως
 πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ
 γεγονός, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέ-
 πεμψεν, εἰπὼν, ὅτι ἐπιμελήσεται τῶν. μετ'
 ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τῆ
 παιδαγωγῆ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κε-
 λεύσαντος τῆ πατρός.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀφορ-
 μῆς δεόμενος (ἐβέλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς
 Στωϊ-

29. Cum ergo legere tandem servus desis-
 set, convivium totum in Zenonem atque Di-
 philum conjecit oculos, metuentes, pallentes,
 vultus inconstantia fidem criminibus Hetoemo-
 clis ipsi facientes. Aristaenetus perturbatus
 ipse quoque et commotior, jubet tamen nos
 bibere, et subridens bene vertere quae facta
 erant studet. Ac servum quidem remittit, his
 verbis usus, *sibi curae fore*. Paulo post surgit
 clanculum Zeno, discedere ipsum, patris im-
 perio, jubente paedagogo.

30. Cleodemus autem, qui olim require-
 bat occasionem; (volebat enim manus conse-
 gere

Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, καὶ ἔχων ἀρχὴν εὐλο-
 γον) τότε καὶ τὸ ἐνλόσιμον παροχέσης τῆς
 ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς
 Χρυσίππος, καὶ Ζηνων ὁ θαυμαστός, καὶ Κλεάν-
 θης, ρημάτια δύσηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ
 σχήματα Φιλοσόφων. τὰ δ' ἄλλα, ἑτοιμοκλεῖς
 οἱ πλείστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὄρατε ὅπως πρεσβυ-
 τικῶν, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνε-
 τος, ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλειος, εὐ-
 φημα πάντα, καὶ ἐορτῇ πρέποντα.

Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος·
 ἠκηκόει γὰρ, οἶμαί, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρι-
 σταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥσε καὶ ἄκαιρον ὤετο
 μεμνήσθαι τῆς Καλυδωνίης· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὦ
 Ἀρι-

rere cum Stoicis, et rumpebatur, quod ratio-
 nabile exordium ejus rei non haberet) prae-
 bente tum initium epistola, Talia, inquit,
 praeclarus ille Chrysippus efficit, et Zeno mira-
 bilis, et Cleanthes, vuculas quasdam jejunas, et
 interrogationes solum, atque habitus Philosopho-
 rum: caeterum plerique Hecatomocles; et epistolae
 videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristae-
 netus, Hecatomocles autem Diana. Quam boni omni-
 nis omnia, Hercules! et solenni decora.

31. Sic per Jovem, ait, qui super illum cu-
 babat, Hermon; audierat enim, puto, apruta
 paratum Aristae-neto ad coenam: itaque non intem-
 pestivum ratus est Calydonii illius, meminisse, sed
 per

Ἄριστ' αἰνεῖτε, πέμπε ὡς τάχις αὐτῶν ἀπαρχῶν,
μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμῆ, ὡσπερ
ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθεὶς· καίτοι ἔδεν ἂν
πάθει δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ἔχρυσίππος τὰ
τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι.

Χρυσίππε γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς (ἔφη ὁ Ζη-
νόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ Φθεγγόμενος
παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἔκ ἐνόμως
Φιλοσοφῶντος Ἐτοιμοκλέης τῆ γόητος, με-
τρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφῆς ἀν-
δρας; οἳ τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα;
ἔσὺ μὲν τῶν Διοσκέρων ἤδη, ὦ Ἑρμών, τὰς
πλοκάμης περικέαρκας, χρυσῆς ὄντας; καὶ δώ-
σεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν
Σω-

*per Vestam, Aristaeuete, mitte quam celerrime de
primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Melea-
gri illius instar contabescens. Quamquam nihil
ipso vehementer malum sic accidat! Indifferencia
enim talia esse putabat Chrysippus.*

32. Nempe Chrysippi mentionem vos audeis
facere, inquit Zenothemis, erectus, et magna
voce usus, et ab uno viro non legitime philoso-
phante Hecatoe, impostore, Cleanthen merimini
et Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipse
ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos,
Hermon, detondisti aureos, poenas daturus traden-
dusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem audiso-
ris

Σωστράτη γυναῖκα τῆ μαθητῆ ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχρὰ ἔπαθες; ἔσιωπήσεσθε ἔν τριχῦτα συνεπιστάμενοι αὐτοῖς; ἀλλ' ἔμασρωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτῆ γυναικὸς, ἣδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὡσπερ σὺ· ἔδὲ τῆ ξένου μαθητῆ λαβὼν τὸ Φίδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, ἔδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, ἔδὲ ἄγχω τὰς μαθητὰς, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδοῶσι τὰς μισθὰς. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἔκ' ἂν ἔξερνος γένοιο μὴ ἔχῃ Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα.

Καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅπως ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἡμισυ σχεδὸν, κατε-
σκέ-

ris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Verum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depositum, interposito per Urbis custodem perjurio, accepisse me negavi: neque quaternarum (in mensum) drachmarum foenus exerceo, neque colum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Critoni te vendidisse.

33. Commodum hiebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis of-
fun-

σκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς
 γειτονήσεως, ἔκ ἀνάξιος 10) ὦν. ὁ μὲν ἔν Ἑρ-
 μων ἀπεξύετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνευκῶς, καὶ τὸς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα
 ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (ἔ γὰρ εἶχε κύλικα)
 ἐπιστραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ
 τῇ ἀρισεξῶ τῷ πώγωνος λαβόμενος, ἔμελλε
 παῖσειν κατὰ κόρρης· καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν γέ-
 ροντα, εἰ μὴ Ἀρισαίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα,
 καὶ

fundit: cujus rei aliquis fructus etiam ad Io-
 nem ob viciniam pervenit, non sane indignum.
 Hermon igitur detergebat de capite proclinato
 merum, praesentes testificatus, quam accepisset
 injuriam. Cleodemus autem, qui poculum
 non haberet, conversus conspuit Zenothemin,
 et prehensa sinistra manu illius barba, pugnum
 malae illius incussurus erat. Atque interfe-
 cisset senem, nisi retinisset manum Aristae-
 netus, et transgressus super Zenothemin, me-
 dium

10. ἀνάξιος] Nihil hactenus ab Ione admis-
 sum lectum est, quapropter hoc sit meri-
 tus. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἄξιος, vel
 denique, quod propius est, divilim ἀν αἰ-
 τιος aut, ἀν ἄξιος. Alias ad sequentia
 respexisse putandus est, quod haud temere
 admiserim. *Du Soul.*

καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν
κατεκλίθη, ὡς διασαίεν, ὑπὸ δικτειχίσματι
αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες.

Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φί-
λων, ἐγὼ κατ' ἑμαυτὸν ἐνενόην, τὸ πρόχειρον
ἐκεῖνο, ὡς εἶδέν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίσασθαι τὰ
μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα II) καὶ τὸν βίον
ἐυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνης γὰρ περιττὰς
ὄντας ἐν τοῖς λίγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν
πραγμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσήει
με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον
ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγη τῶν
ὀρθῶν

dium se inter illos collocasset, ut separaren-
tur, et se tanquam muro interposito quietem
agerent.

34. Haec dum fierent, multa, mi Philo,
ego apud animum meum cogitabam, illud *prae-*
ferim, quod cuivis in mentem venire necesse
est, *Quam parum ergo prodest scire literas, nisi*
quis etiam vitam componat in melius. Illos enim
principes in literis videbam risum debere in
ipsis actionibus. Deinde in mentem venit,
verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ra-
tione doctrinam abducere homines eos, qui ad
solos

II. ἄρα] Abest a Fl. Non immerito, quia
jam praecessit. Reisz.

ἐρθῶν λογισμῶν τὲς ἐς μόνα τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας. τοσούτων γὰρ Φιλοσόφων παρόντων, εἰδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱ δ' ἔλεγον αἰσχίῳ. εἰδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος, εἴα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφη.

Ἄνεστραπτο δ' ἔν τὸ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐσιώμενοι, ἔτε παροινῆντες, ἔτε ἀσχημονῆντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγιγνώσκον αὐτῶν, οἶμα, ἔσγε ἐθαύμαζον, οἴομενοί τινες εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδορῆν-

solos libros, et quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus Philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino jam, quae fiebant; imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles impransus impotusque scripserat.

35. Conversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum esset, designantes: sed ridebant modo, et damnabant illos, puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu aliquid

Luc. Op. T. VIII.

K

illos

ρᾶντο, καὶ ὑπερνεπίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χειρὸς ἦσαν. ὁ Θρυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνῆρει ἐν τῷ μέσῳ, ἔκ αἰδέμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν ἄριστά τις εἰκάζειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπόσιῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. ἔκ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τῆ Πηλέως τὸν γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' ἧ τοσῶτον πόλεμον ἐπ' Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβλῶν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον, ἔκ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι.

Οὐ

illos esse putarent. Sapientes vero lasciviebant, conviciabantur, supra modum se implebant, clamabant, ad manus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio convivio mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi videbatur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse istius acta convivii iis, quae de Eride poetae narrant: nempe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in convivium projecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exortum sit. Et videbatur sane mihi Herocles, epistola illa, tamquam pomo, in medium projecta, non minorum Iliade malorum auctor exstitisse.

36. Ne-

Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιον
καὶ Κλεόδημον φιλονεικῶντες, ἐπεὶ μέσος αὐ-
τῶν ὁ Ἀρισταίητος ἐγένετο. Ἄλλὰ νῦν μὲν,
ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἰκανὸν, εἰ ἐλεγχθεῖητε ἀμα-
θεῖς ὄντες· αὐριον δὲ ἀμυνῆμα ὑμᾶς ὄντινα
καὶ χρῆ τρέπον ἀπέκρινά μοι εἶναι, ὦ Ζηνόθεμι,
ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι
ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν
κτησίαν, ἄδεν ἄλλ' ἢ τῆτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖ-
τε, ὡς πλείω κτήσησθε, καὶ διὰ τῆτο ἀμφὶ
τῆς πλεονεξίας αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ το-
κογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῶ παιδεύετε. πάλιν
αὐτὴν τὴν ἡδονὴν μισθῶντες, καὶ τῶν Ἐπικυρείων
κατηγορῶντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχυρὰ ἡδονῆς ἕνεκα
ποιοῖ-

36. Neque enim desinebant rixari Zenothe-
mis ac Cleodemus, cum medius inter illos esset
Aristaenetus: Sed, *Modo*, inquit Cleodemus,
satis fuerit, si ruditis convincamini; cras vero vos,
uti par est, ulciscar. Responde mihi, Zenothemi,
aut tu, ornatissime Dipbile, qua ratione, cum in-
differentem esse dicatis pecuniarum possessionem, ni-
hil aliud quam hoc unum spectatis ex omnibus, uti
quamplurima possideatis, et hanc ob causam circa
divites semper versemini, et foenori detis pecuniam,
et usurarum exsculpati usuras, et mercede doceatis.
Rursus odio cum habeatis voluptatem, et Epicureos
hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpif-
sima quaeque faciatis ac patiamini, indigne seren-

Κ 2

zes,

ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτῶντες, εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ἐσθίην περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τῷ Ζηνοθέμιδος, μεσὴν ἔσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀπορρίπτειν 12) αὐτὰ εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς ἐκ ἀνῆκε, καρτερώς ἀντεχόμενος.

Καὶ ὁ Ἑρμων, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν, ἔτινος ἔνεκα ἡδονῆς κατηγορεῖσιν, αὐτοὶ ἠδουσθαι ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀξιῶντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ἔς ὁ Ζηνοθέμις, εἶπέ, ὦ Κλεόδημε,

tes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa projecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

37. Et Hermon, *Euge, inquit, Cleodeme, dicant, cujus rei causa voluntatem accusent, in voluntate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme,*
qua

12. ἀπορρίπτειν] Αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. et Fl. ducibus αὐτὴν μὲν ejeci. Reisz.

δημε, καθ' ὃ, τι ἔκ ἀδιάφορον ἤγῃ τὸν πλεῖ-
τον. Οὐμειναν, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιᾶ-
τον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφα-
νέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ,
λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρέσης ἐορτῆς
καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως
ἐρεῖτε, καὶ ἀκῆσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ
τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἢ πλείσῃ δια-
τριβῇ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες,
καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐ-
κριτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας ἔτω γῶν
ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ
τὸν αὐτὸν τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.

Καὶ

*qua ratione non indifferentes esse ducas divitias.
Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae
utrinque dicebant, donec Ion proferens se mani-
festius, Desinite, ait, ego enim, si videtur, ma-
teriem ponam in medio disputationis hac solemnitate
dignae. Vos autem sine contentione dicite et
audite invicem, ut nimirum apud Platonem no-
strum major pars orii in disputatione consumpta est.
Laudare qui aderant omnes hoc consilium,
Aristaenetus praesertim atque Eucritus, qui
sic liberari ab illa se injucunditate posse spe-
rarent: transitque in locum suum Aristaenetus,
pacem sic factam arbitratus.*

Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμεισο ἡμῖν τὸ ἐντελές ὀνομαζόμενον δεῖπνον, 13) μίξ ὄρνις ἐκάσῳ, καὶ κρέας ὑὸς, καὶ λαγῶα, καὶ ἰχθυὸς ἐκ ταγήνης, καὶ σησαμῆντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, 14) καὶ ἐξῆν ἀπο-

38. Et simul infertur nobis ea, quae *absoluta coena* vocatur, gallina unicuique una, et offa aprugna, et leporina; et piscis de sartagine, et placentae e sesamo, et bellaria, licebat-

13. τὸ ἐντελές — δεῖπνον] Ultimus, credo, missus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit *Casaubon.* ad Athenae. 4, 20. extr.) sicciores cibos habens, et quos auferre non incommodum. Hanc puto esse Μαρτύαν, quam ἐτιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV. extremo. *Gesner.*

14. καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων, s. bellariorum? Sic puto, et sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba junguntur superioribus, et ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod *Erasmus* dedit, *quaecumque liberum est, seu velis in alium condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι illud

au-

ἀποφέρεισθαι ταῦτα. πρᾶκτο δὲ ἔχ ἐν ἐκά-
 στῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστανέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ
 ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐτῶ
 ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊ-
 κῷ καὶ Ἑρμωνι τῷ Ἐπικυρείῳ, ὁμοίως κοινόν
 καὶ τέτοις· εἶτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί μεθ'
 ἑς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ
 ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησώ
 μοι τέτων, ὦ Φίλων, διότι δὴ ἔσι καὶ ἐν αὐ-
 τοῖς

batque ea domum ferre. Neque vero sua uni-
 cuique lanx proponebatur, sed Aristaeneto et
 Eucrito in mensa una communiter, oportebat-
 que unumquemque, quod sibi proximum esset,
 sumere. Zenothemidi autem Stoico, et Epicu-
 reo Hermoni similiter in commune ipsis quo-
 que *offerebantur*: deinde Cleodemo, et qui jux-
 ta erat Ioni; post quos sponso et mihi; Diphilo
 autem, quod Zeno discesserat, utriusque *ad-
 moia portio*. Et memento mihi horum, Philo;
 K 4 est

autem ταῦτα plane omissurus. Verbi
 ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex *Hesychio*
 conjicias, apud quem sunt ista: ἐντραγεῖν,
 ἐντραφεῖν. Ἐντραγεῖν, ψωμίσα, ψωμί-
 σασθαι. Vidit hoc etiam *Kuhnus* ad *Pol-
 luc.* 6, 40. τὸ ἐντραγεῖν *sacrius usurpatum*
de tragematibus, et id genus aliis scitamentis.
Gesner.

τοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον. ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δὲ.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος ἔν ἄρχομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων, περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὅποσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλοσοφῶσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν ἔν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθόμενος Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδερασεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τριῖτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεία γάμα, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκῶντα κοινὰς εἶναι

est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile. PHIL. Meminero sane.

39. LYC. Ion igitur, *Primus ergo*, inquit, *si videatur, incipio*. Et paululum moratus, *Oportebat forte, ait, in talium praesentia vivorum de ideis et incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia sequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat mihi, nuptiis opus non habere, sed Platoni obsequentes, et Socrasi, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur: Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis*

εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλα εἶη-
μεν.

Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς ἔκ ἐν χειρῶν
λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύση, ἔφη,
βαρβάρικα ἡμῖν ἄδων; πᾶ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν
τὸν ζήλον ἐπὶ τούτοις, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ
φθέρῃ, κάθαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυ-
σόδωρος ἀντελοιδореῖτο τὰ εἰκότα ἀλλ' ὁ
γρῆματικὸς Ἰσικῆς, ὁ βέλτιστος, Παύσασθε,
ἔφη; ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι,
καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν.

Ἦν

*tonis placitis, uxores illorum (philosophorum)
esse communes, extra Zelum finis.*

40. Super his risus exortus est, ut quae
minime opportune dicerentur. Dionysodorus
autem, *Non desines, inquit, Barbarica nobis no-
mina cantare? Ubi enim inueniamus Zelum de hac
re, et apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis,
purgamentum!* ille ait. Et, puto, Dionysodo-
rus quoque vicissim, quae solent, maledicturus
erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo,
*Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis
recitabo; et recitare incepit.*

Ἦν γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία· 15)

Ἦοῖη πότ' ἄρ' 16) ἤγε Ἀριστανέτ' ἐν μεγάροις,
 Δῖα Κλεαίθις ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκῆως,
 Πρῶχιστα πασῶν ἀλλῶν παρθενικῶν,
 Κρῆσσων τῆς Κυθέρης, ἢδ' αὖ τῆς Σελήνης.

Νυμ-

41. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

*Unica tandem qualis Aristreneti in domibus
 Diva Cleaebis hera sollicita est alita!
 Omnium excellens aliarum Virginearum,
 Es Venere melior, siue adeo Luna.*

Salve

15. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία] Bergler ad Alciphr. III. p. 410. haec ait ridiculo modo ex diversis Pœtis, Pindaro, Hesiodo et Anacreonte confarcinata. Reitz.

16. ἢ εἰ πότ' ἄρ'] Mali poetae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. Gesner.

Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρκετερῶν κρράτισε
ἐΦήβων,

Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θετίδος παιδός.

Ἄρμεσ δ' αὖθ' ὑμῖν τρίτον θαλαμηῖον ὕμνον
Εὐνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάνις ἀσόμεθα.

Γέλωτος ἔν ἐπὶ τρίτοις, ὡς τὸ εἶκός, γενο-
μένω, ἀρέσθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ
ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρι-
τον, τὰ πρὸ αὐτῶ ἐκάτερος, καὶ γὰρ τὰ μὲν, καὶ
ὁ Χακρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἴων ἰμοίως,
καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἤξιε καὶ τὰ τῶ
Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,
καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς
τὲς

*Salve tu quoque, sponse, bonorum optime ju-
venum,*

Nereo praestans ac Thetidis nato.

*Nos vero hunc vobis rursus thalamium hymnum,
Communem ambobus saepe canemus olim.*

42. Rifu super his, qualem credere par
est, exorto, auferendi apposita jam tempus
erat; auferuntque Aristaenetus et Eucritus
quisque quod ante se erat: et ego mea, et
Chaerea quae ipsi erant posita, atque Ion si-
militer et Cleodemus. At Diphilus ea quoque
auferre postulabat, quae egresso jam Zenoni
fuerant posita, ac sibi soli posita esse dicebat,
pugna.

τῆς δικόνου ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὄρνι-
θου ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλη
νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος, ἐνικήθη, καὶ
ἀφῆκε. πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπό-
ταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανῆκε μετὰ τῆτο,
ὡς ἐν τῷ μέγιστα ἠόικημένος.

Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα
κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ
Ζηνοθεμῖς, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς
τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρη-
κῶς ἢ δὲ ὄρνις ἢ πρὸ τῷ Ἑρμῶνος, πιμελεζέρα,
(ἔτως, οἶμα, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ τχύτας ἀνα-
ρεῖσθαι, τὴν ἐκντῶ ἐκάτερον ἐν τῷ τῶ τοίνυν
ὁ Ζηνόθεμῖς (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσχε
τὸν

pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
in diversa, gallina utrinque comprehensa, et
huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta.
Ac victus tandem dimisit, risu multo convivis
praebito, praesertim cum post ista indignaretur,
velut injuria maxima affectus esset.

43. Hermon et Zenothemis juxta, ut supra
dictum est, accumbebant: supra Zenothemis,
alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia
aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
lina ante Hermonem pinguior, forte id qui-
dem fortuna, arbitror. Oportebat autem has
etiam, et suam quemque tollere. Hic Zeno-
themis, et adverte mihi, Philo, animum; jam
enim

τὸν ἄνδρα, ὃμᾶ γὰρ ἐσμὲν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν
 προχθέντων) ὁ δὲ Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ'
 αὐτὸν ἀφείς, τὴν πρὸ τῆς Ἑρμωνος ἀνείλετο,
 πιότεραν, ὡς ἔφην, ἔσαι. ὁ δ' ἀντεπελάβετο,
 καὶ ἐκ εἰα πλεονεκτεῖν. βῆ τὸ ἐπὶ ταῖς, καὶ
 συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐ-
 ταῖς εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τῶν πωγῶν ἐπει-
 λημένοι, ἐπεκαλῶντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεό-
 δημον ὁ Ἑρμων' ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα
 καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσκοντο οἱ μὲν ὡς τῆτον, οἱ
 δὲ ὡς ἐκείνον, πλὴν μόνε τῆς Ἰωνος· ἐκείνος δὲ
 μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττει.

Οἷδ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν
 Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέ-
 ζης,

enim in ipso capite quasi rei gestae versamur.
 Zenothemis ergo, sua relicta, illam pingui-
 rem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem
 erat, aufert. At hic ab altera parte prehen-
 dit, nec patitur istum plus justo sibi arrogare.
 Hinc clamor, et irruentes in se invicem, ipsas
 sibi gallinas in faciem impingunt, prehensis-
 que invicem barbīs auxiliaturos advocant:
 Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alci-
 damantem et Diphilum, coeuntque adeo hi ad
 hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione;
 hic enim se servabat medium.

44. At illi confertis manibus pugnant. Ze-
 nothemis sublatum de mensa scyphum, qui
 ante

ζης, κείμενον πρὸ τῆ Ἀρισταίνεττα, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καί κείνυ μὲν ἄμαρτε, παραγὴ δέ οἱ ἐτράπετ' ἄλλῃ·

διεῖλε δὲ τῆ νύμφη τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα καὶ βοῦθῆ τραύματι. βοή ἔν παρα τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστ' ἡ μήτηρ τῆ μισρακίε, ἐπεὶ τὸ αἶμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτῆ. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστου, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν, καὶ πατάξας τῆ Βακτρίας, τῆ Κλεοδήμα μὲν τὸ κρανίον, τῆ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίξας, βοῦθειν αὐτοῖς ἐπιχειρῶντας, κατέτρωσεν· ἔ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖ-

ante Aristaenetum stabat, in Hermonem con-
jicit.

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

Sponsisque frontem luculento sane ac profundo
vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mu-
lieribus, profiliunt inter utramque aciem ple-
raeque, mater praesertim sponsi, cum videret
sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret,
sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas,
auxiliator Zenothemidis, et clavae ictu Cleo-
demi cranium et malam Hermonis obterit, ser-
vorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa
accur-

ἐκεῖσι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὁρῶν τῷ δακτύ-
λω τὸν ὀφθαλμὸν τῆς Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε,
καὶ τὴν ῥῖνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν
τὸν Διφίλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἡκοντα τῆς Ζηνο-
θέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς κλιν-
τῆρος.

Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, δια-
λύειν αὐτὰς ἐπιχειρῶν, λάξ, σίμα, εἰς τὰς
ὀδόντας ὑπὸ τῆς Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶνα σιη-
θέντος. ἔκειτο ἔν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτῆς
Ὅμηρον, αἰμ' ἐμέων. πλὴν ταρχχῆς γε καὶ δα-
κρύων μεσὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώ-
κυσεν, τῷ Χαϊρέα περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι
κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ
Ἄλκι-

accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi ce-
dunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Ze-
nothemidi effodit, et morsu nasum aufert.
Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi
Diphilum in caput de lecto dat praecipitem.

45. Vulneratur etiam Histiaeus Grammati-
cus, dum conatur illos dirimere, calcibus den-
tes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod
putaret esse Diphilum. Jacuit ergo miser, vo-
mitique, Homeri sui verbo, *cruciorum*. Caeterum
tumultus et lacrimarum plena omnia. Plorant
circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui
sedare tumultum student. Maximum malorum
omnium

Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπασι τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, πῶων τὸν προστυχόντα· καὶ πολλοὶ αὖν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφραῶς, εὐφρων ἕκαστα, ἐκ ἀναμιγνύς ἑμαυτὸν, ὑπὸ τῶ Ἰστιαίᾳ διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας ἔν καὶ Κενταύρους εἶδες αὖν, τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἶμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφους ῥιπτουμένους.

Ἰέλως δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας, τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἶκος, μακροῦ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ γὰρ ἔραδιως εὐπύκνωσαν Φωτὸς ἄλλα, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ
ἐπεὶ

omnium fuit Alcidamas, qui cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret in quoscumque incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapthas videres Centaurosque, everti mensas, sanguinem effundi, volare scyphos.

46. Tandem Alcidamas candelabro everso tenebras facit magnas. Acres in multo jam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In
hisce

CONVIVIUM, SEU. LAPITHAE. 161

Ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατε-
λήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπογυ-
μνῶν, καὶ πρὸς Βίαν στυγερχθῆναι αὐτῇ ἐπα-
δάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφω-
ράθη πεποικῶς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τῆς
κόλπης, ἐξαναστάντος αὐτῆ· εἶτ' ἀπολογούμενος,
Ἴωνα, ἔφη, ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δῆναί
αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο καὶ ὁ Ἴων κηδεμο-
νικῶς ἔλεγε τῆτο πεποικέναι.

Ἐπὶ τέτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευ-
τῆσαν ἐκ τῶν δακρύων αὐθις εἰς γέλωτα ἐπὶ
τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ
Ἴωνι. καὶ οἳ τε τραυματῖαι, Φοράδην ἐξενκμί-
ζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύ-
της

hisce tenebris multa, eaque turpia, perpe-
trata, et cum adesset tandem, qui lumen in-
ferret, deprehensa sunt. Alcidas tibiae
sublata veste vim inferre studens; Dionysodo-
rus autem in ridiculo alio facinore oppressus.
Scyphus enim de sinu surgentis excidit.
Deinde excusandi causa Ionem dixit in turba
sibi, ne periret, dedisse, Ionem autem providen-
tia quadam hoc a se factum confirmavit.

47. Sic dissolutum convivium, quod post
lacrimas in risum rursus exiit de Alcidasante,
et Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati jacen-
tes exportabantur, ita male se habebant: senex
in primis Zenothemis utraque manu, altera
Luc. Op. T. VIII. L nasum

της Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τῆ ὀφθαλμῶ ἐπειλημμένος, βρωῶν ἀπόλυσθαι ὑπ' ἀληθείων ὥσε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καὶ περ ἐν κακοῖς ἔντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέντησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς ἐκ ἀδιάφορον ἰγῆ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένω τὸ τραῦμα τῆ Διονίω, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταινίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεῦχος ἀνατεθείς, ἐφ' ἧ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικρὸς ὁ ἄθλιος τὰς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διονικός ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατὰ καὶ καθευδήσαντες 17) ἀπήγοντο, ἐμῶν
 . . . . . ΤΕΣ

nasum tenens, altera oculum, perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon, licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis dentibus, antestaretur dicens, *Μεντησο ταμεν, Ζηνοθεμι, τε indifferencem jam non ruinate dolorem!* Sponsus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi sponsam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomem-

17. καθευδήσαντες] Sic legitur in omnibus, haud dubie corrupte; nemo enim praeter Alci-

τες οί πολλοί ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδά-
μας, αὐτῷ ἔμεινεν. ἔ γάρ ἐδυνήθησαν ἐκβλεῖν
τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἄπαξ καταβλῶν ἑαυτὸν ἐπὶ
τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε.

Τῷτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλωι, ἐγένετο τῷ
συμπόσιῳ, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν,
τό,

Πολλαὶ μορφαὶ 18) τῶν δαιμονίων

Πολ.

vomentes plerique in via. Verum mansit ibi
Alcidas. Neque enim ejicere virum pote-
rant, cum semel in lecto, in quem obliquo se
corpore abjecerat, dormire occoepisset.

48. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit con-
vivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

L 2

Mul.

Alcidamanta, illic pernoctavit. Puto ego
rescribendum καταδεθέντες, quod menti
scriptoris optime convenit; nec a scriptu-
ra vulgatae multum abhorret. *Du Soul.*

18. πολλαὶ μορφαὶ] Tres versiculos totidem
verbis habet Euripides in fine Alcestidis,
Andromaches, Baccharum et Helenae,
quibus subjiciuntur isti, Τῶν ἀδοκῆτων
πόρον εὔρε θεός. Τοῖόνδ' ἀπέβη τότε
πρᾶγμα. *Gesner.*

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινῶσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη.

Ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς ἐκ ἀσφαλῆς, ἀπράγμονα ὄντα, συνεσιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

Multa Dii insperata parant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud jam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum ejusmodi philosophis agitare convivium.

Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.

Ἐσιν ἐν Συρίῃ πόλις, ἢ πολλὸν ἀπὸ τῆς Εὐφράτεω ποταμῶ, καλεῖται δὲ Ἱερῆ, καὶ ἔσιν Ἱερῆ τῆς Ἱερῆς τῆς Ἀσσυρίας. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα ἐκ ἅμα τῆς πόλεως οἰκειομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν· μετὰ δὲ σφισι τῶν Ἱερῶν μεγάλων γιγνομένων, ἐς τόδε ἢ ἐπὶ νυμῆ ἀπίκετο. περὶ ταύτης ὧν τῆς πόλιος ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἔσι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους, τοῖσι ἐς τὰ Ἱερῶν χρέοντα, καὶ πανηγύριαι, καὶ τὰς ἀγασσι, καὶ θυσίας, τὰς ἐπιτελέσσι. ἐρέω δὲ ὁκόσα

De dea Syria.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis (*urbs sancta*) et est sacra Junoni Assyriae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cognominis adeptus est. De hac igitur urbe jam dicam, quae in ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur, et celebritates, quas agunt, et sacrificia, quae faciunt. Dicam vero etiam quidquid de condito-

ὅσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱεὸν εἰσαμένων μυθολο-
γέσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως ἐγένετο. γράφω δὲ
Ἄσσυριος ἐὼν 1) καὶ τῶν ἀπηγέουσι, τὰ μὲν
αὐτοψίῃ μαθὼν τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάην,
ὅσα ἔοντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἰσορέω.

Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδ-
μεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λα-
βεῖν, καὶ ἱερά εἰσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανη-
γυριας ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ ὀνόματα ἱερά
ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱεῖς ἔλεξαν. μετὰ δὲ ἔ-
πολλοσῶ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἄσ-
συριοι ἐς θεῶς ἤκασαν, καὶ ἱερά καὶ νηὸς ἤγειραν,
ἐν

ditoribus sacri illius fabulantur, et templum
quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius,
qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
tim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, ae-
tatem meam antecedentia, hic refero.

2. Jam primi hominum, quos nos novimus,
Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse,
et condidisse templa atque delubra, et coetus
sacrorum causa instituisse. Primi etiam nomina
novere sacra, et narrationes sacras tradiderunt.
Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii
illam de Diis doctrinam audierunt, et templa
atque

1. Ἄσσυριος ἐὼν] *Syrium* veritas necesse est,
ut et c. 17. *De Soul.*

ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο.

Τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἐσι ἰρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, ἔ παρὰ πολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλείεα ὄπωπα. τὸ γε τῷ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, ἔ τέτα τῷ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλλητες αἰεῖδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἦρος ἐσί.

Ἐνι δὲ καὶ ἄλλο ἰρὸν ἐν Φοινίκη μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀσάρτης ἐσί. Ἀσάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμενα. ὡς δὲ μοί τις τῶν ἰρέων ἀπηγέετο, Εὐρώπης ἐσί τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' ἔῤυσαν

atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, et signa statuerent.

3. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed quem ego dico multum antiquior, et Tyrius heros est.

4. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi.

ἔῤυσαν Ἀγήνορος τῆ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ
 τε ἀΦανῆς ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμή-
 σατο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἔῤ-
 σαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον
 ἀμειψάμενος, ἤρπασε· καὶ μιν ἐς Κρήτην Φέ-
 ρων, ἀπίκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινί-
 κων ἦκον, καὶ τὸ νόμισμα, τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρω
 τῷ Διί· τὸν δὲ νηὸν ἔκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης
 ἔμμεναι.

Ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, ἔκ Ἀσσύ-
 ριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίας πόλιος ἐς
 τὴν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μὲν μιν ἔκ ὄπωπα,
 μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρχαῖόν ἐστι.

Εἶδον

Hanc vero Agenoris regis filiam, cum discessis-
 set ex oculis, templo honorarunt Phoenices, et
 historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra
 cum esset, a Jove amatam, qui mutatus in
 tauri speciem eam rapuerit, et in Cretam detu-
 lerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audivi,
 et nummus, quo utuntur Sidonii, Europam
 habet tauro insidentem, Jovi. Templum au-
 tem Europae esse, non consentiunt.

5. Habent autem aliud etiam sacrum Phoe-
 nices, non Assyrium illud, sed Aegyptium,
 quod Heliopoli in Phoenicen venit. Equidem
 illud non vidi: magnum vero ipsum quoque et
 antiquum est.

6. Vidi

Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλω μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτελέσσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τῆς συός, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τῆς πάθους τύπτονται τε ἐκάστῃ ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνά τὴν χώραν ἴσασιν. ἐπεὶ δὲ ἀποτύψωνται τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίγουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως εἶναι νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τε μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἥερα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἄπιος. γυναικῶν δὲ ὁκόσασιν ἐκ ἐθέλουσι ξυρέσθαι,

6. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia. Dicunt nempe illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, et in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis et plorant, et peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis planctus et lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, et coelo *illius imaginem* exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est *bis suis* Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam solvunt ejusmodi. Uno

σθαί, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέσει. ἐν μίῃ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρῆσει τῆς ὤρης ἴσανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μένοι-
σι ξείνοισι περκαέεται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃ θυσίῃ γίγνεται.

Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἱ λέγουσι παρὰ
σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὀσίριν τὸν Αἰγύπτιον,
καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, καὶ ἐς τὸν Ἀδωνιν,
ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσίριν πάντα πρῆσσεσθαί. ἐρέω δὲ,
ὁκόθεν καὶ τὰδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάζε
ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται,
πλώουσα τὸν μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερέων. καί
μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται
δὲ ἄδικα, ἀλλ' ἐς μένην τὴν Βύβλον ἀπικνέ-
ται. καὶ ἔστι τὸ σὺμπαν, θωῦμα. καὶ τὸτο
ἐκάζε

die venales stant, forma quaestum facturae.
Forum autem solis pater peregrinis; ex mer-
cede sacrificium confit Veneri.

7. Sunt autem Bybriorum quidam, qui se-
pultum apud se dicunt Osirin Aegyptium, et
luctus illos et orgia non in Adonin, sed in
Osirin peragi omnia. Dicam vero, unde ista
quoque fide digna videantur. Caput singulis
annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans
interjectum spatium, quod septem diebus navi-
gatur. Ac ferunt illud divina quadam navi-
gatione venti; declinat autem nusquam, sed
solum Byblum pervenit. Estque universum

hoc

ἐκάστῃ ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν Βύβλω ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθρησάμην Βυβλίην.

Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τῆς Λιβάνου τῆς ἄρεος, ἐς τὴν ἄλλα ἐκδίδοι· ἔνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις ἐπικέαται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκάστῃ ἔτεος αἱμαῖσσεται, καὶ τὴν χροίην ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσσει τὸ πολλὸν τῆς πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ, ὅτι ταυτησί τῆσι ἡμέρησι ὁ Ἄδωνις ἀνατὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην δίδοι. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσιν.

hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum.

8. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte orientem exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, et magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulnerari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus.

λέγσει. ἐμοὶ δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθεῖα δο-
κῆνν λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέετο τῷ πάθεος αἰ-
τίην. ἔλεγε δὲ ὧτε· Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ὃ
ξεῖνε, διὰ τῷ Λιβάνῳ ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος
κάρτα ξανθόγεώσ ἐσι· ἀνεμοὶ ὧν τρηχέες ἐκεί-
νησι τῆσι ἡμέρησι ἰσάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ
ἐπιφέρουσι· ἐξσαν ἐς τὰ μάλισα μιλιτώδεα· ἡ
δὲ γῆ μιν αἰμώουεα τίθησι· καὶ τῷδε τῷ πάθεος
ἐ τὸ αἶμα, τὸ λέγσει, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίη. ὁ
μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ
ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκῆει κάρτα
θεῖη καὶ τῷ ἀνέμῳ ἡ συντυχίη.

Ἄνεβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου,
ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱερὸν
Ἄφρο-

gus. Mihi vero Byblius homo, qui vera vide-
batur dicere, aliam narravit mutationis illius
causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen,*
bosper, venit per Libanum. At Libanus multum
rubicundae terrae habet. Venti ergo vebementes,
qui statos illis diebus flatus habent, terram fluminis
inferunt minio valde similem. Haec illud terra
reddit sanguineum: hujusque mutationis non san-
guis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.
Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera
dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti
opportunitas videtur.

9. Adscendi vero etiam e Byblo Libanum,
diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi

Ve-

Ἐφροδίτης 2) ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶσατο καὶ εἶδεν τὸ ἱεῖον, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τὰδε μὲν ἔσι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.

Τοσούτων δὲ ἑόντων, ἐμοὶ δοκέει, εἶδέν τῶν ἐν τῇ ἱεῖ πύλει μείζον ἔμμεναι, εἶδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιώτερος, εἶδὲ χώρα ἄλλη ἱερωτέρη. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξόανα θεοπρεπεία, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. ἰδρῶσι
γάρ

Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa vetera et magna per Syriam templa.

10. Tot autem cum sint, nullum mihi videtur Hierapolitanis illis majus esse, nec aedes alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo sumtuosa, et donaria antiqua, et spectanda multa, et signa augusta; praesentesque valde iis Dii, Sudant enim apud illos

2. ἱεῖον Ἐφροδίτης] Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαιδ. c. 3. Add. Selden. de Diis Syr. 2, 4. pr. Aphaca inter Byblum et Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. Gesner.

γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινέεται
καὶ χρησμηγορέει· καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγένετο
ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τῆ ἱερῆ, καὶ πολλοὶ
ἤκασταν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβη πέρι, ἐν ταῖσι ἐγὼ
οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικινέε-
ται χρήματα, ἐκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων,
καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης,
τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι.
εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρη ἀποκεία-
ται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅκοσα ἐς ἄρ-
γυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἐστυαί μὲν γὰρ
καὶ πανηγύριες ἔδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων
τοσαυτὴ ἀποδεδέχεται.

Ἰσο-

illos simulacra, et moventur, atque edunt ora-
cula. Clamor etiam saepe in aede multis exau-
dientibus ortus, cum clausum esset templum.
Verum etiam divitiarum causa eorum, quae
ego novi, primum est. Multae enim ad illos
opes veniunt ex Arabia, et a Phoenicibus et
Babyloniis, et aliae e Cappadocia. Quaedam
vero etiam Cilices adferunt, quaedam Assyrii.
Vidi ego quae in templo occultis locis reposita
sunt, vestem multam, et alia, quae in aurum
et argentum discreta sunt. Festorum dierum
quidem celebrationes et conventos nullis aliis
hominibus tot ac tanti in usum recepti sunt.

II.

Ἰσορέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὅκοσα τῷ ἱεῶ
 ἔσι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέσσι, πολ-
 λοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱεοὶ, οἱ δὲ ἐμφα-
 γέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεις· καὶ ἄλλοι βίεβα-
 ροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλησι ὁμολογέοντες, τὰς
 ἐγὼ πάντα μὲν ἐρέω, δέχομαι δὲ ἔδαμᾶ.

Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύ-
 θεα 3) τὸ ἱεὸν εἰσασθαι λέγασσι· τῆτον Δευ-
 καλίωνα, ἐπὶ τῆ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευ-
 καλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν Ἑλλησι ἤκησα, τὸν
 Ἑλληνας ἐπ' αὐτῷ λέγασσι. ὁ δὲ μῦθος ὧδε ἔχει
 ἥδε

11. Percontanti autem mihi de annis, quot
 essent illi sacro? et quam ipsi Deam illam pu-
 tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae
 aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabulo-
 sae; aliae barbarae, aliae Graecis consentientes,
 quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio.

12. Vulgus igitur Deucalionem esse, Scy-
 tham, ajunt, qui templum condiderit; eum,
 inquam, Deucalionem, sub quo multa illa aqua
 fuerit. Jam de Deucalione narrationem inter
 Graecos audivi equidem, quam Graeci nempe
 de

3. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα] Scytham cur
 faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant:
 sunt et qui eum ex Aegypto oriundum
 statuunt. Vid. *Marm. Ox.* 106. *du Soul.*

ἤδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι; ἔ πρώτοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο. οἱ δὲ γένεος τῷ δευτέρῳ εἰσὶ τὸ αὐθις ἐκ Δευκαλιωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ περὶ τῶν ἀνθρώπων τὰδε μυθεόνται. ὑβρισταὶ κάρτα ἔόντες, ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον· ἔτε γὰρ ὄρνια ἐφύλασσον, ἔτε ξείνους ἐδέκοντο, ἔτε ἐκετέων ἠνεύχοντο, ἀντ' αὖν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο· Δευκαλίῳ δὲ μῆνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν-δευτέρην, εὐβελίης

τς

de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc saeculum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed illud saeculum periere omnes. At hi alterius sunt generis, quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem auctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant: *Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque enim juris jurandi religionem servabant, neque recipiebant hospites, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, et pluviae fieri magnae, et amnes majores descendere, mare autem multum adscendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus al-*

τερι

τε καὶ τῶ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἦδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παιδᾶς τε καὶ γυναῖκας ἐωυτῶ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφιοι, καὶ ἄλλα, ὅκοσα ἐν γῆ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέκετο. καὶ μὴν ἐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφισι μεγάλη διόθεν Φιλίῃ ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλληνες ἰσορέεσι.

Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο,
καὶ

*terri saeculo reservatus prudentiae et pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos et uxores im-
posuit, et ipse quoque ingressus est. Cum autem
ingrederetur, venerunt apris, et equi, et leonum
genera, et serpentes, et reliqua, quae in terra
pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi
nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Jove
immissa, intercedit. Sic in una omnes arca navi-
gant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deuca-
lione narrant Graeci.*

13. Hinc vero narratio exstat Hierapolita-
norum admiratione sane digna: in ipsorum re-
gione hiatus factum esse magnum, qui aquam

Luc. Op. T. VIII.

M

omnem

καὶ τὸ σίμπαν ὕδωρ κατεδέξατο. Δευκαλίωνα δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγείετο, βωμὸς τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἄγιον ἐσήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔσι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρὸν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔσιν, νῦν τοῖνδὲ ἐγείετο, ἐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρὸν ἔσι. σῆμα δὲ τῆς ἰσορίας τόδε πρῆσσαι δις ἐκάστῃ ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικιέεται. Φέρει δὲ ἐκ ἰρέες μῆνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ πέρηθεν τῆς Εὐφράτης, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρει τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέει, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρὸν

omnem receperit. Deucalionem vero, cum haec facta essent, altaria constituisse, et sacram Junoni aedem ad hiatus collocasse. Equidem hiatus vidi: et est sub templo sane parvus. An vero ex majore olim tantillus jam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum hujus narrationis est, quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis et Arabia, et trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, et aquam ferunt omnes, quam primum in templo effundunt: deinde vero in hiatus ea descendit, recipitque ille hiatus,

par-

μικρὸν ἔον, ὕδατος χρεῖμα πολλόν. τὰ δὲ ποιέ-
οντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέ-
σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνημα
ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ
τῆ ἱρῆ, τοίσοδε ἐσί.

Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς
δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐσί. ταύτην καὶ
τόδε τὸ ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι, ἐκ Ἡρῆ δὲ
εἰσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἐωυτῆς, τῆς Δερκετῶ
ἔνομα. Δερκετῆς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθνησά-
μην, θέημα ξένον ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὀκό-
σον ἐκ μηρῶν ἐς ἀκρὰς πόδας, ἰχθύος ἔρη ἀπο-
τείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐσί.
πίσις δὲ τῆ λόγῃ αὐτοῖσι ἔκάρτα ἐμφανέες.
ἰχθύας

parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum
faciunt, a Deucalione hanc in eo templo le-
gem latam esse dicunt, ut illud esset calami-
tatis pariter ac beneficii monumentum. Anti-
qua ergo de templo ista illis narratio est.

14. Alii vero a Babylonia Semiramide, cu-
jus multa per Asiam opera exstant, ab hac
ergo Semiramide hanc quoque sedem constitu-
tam esse arbitrantur: nec vero Junoni consti-
tuisse, sed suae matri, cujus nomen Derceto.
Dercerus porro speciem vidi in Phoenice, mi-
rum spectaculum. Dimidia est mulier: quod
est autem a feminibus inde ad extremos pedes,
piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa

ἰχθύας χρῆμα ἱερὸν νομίζουσι, καὶ ἔκτε ἰχθύων ψάχουσι, καὶ ἔριθας τὰς μὲν ἄλλας σιτέονται, περισερῆν δὲ μὲν ἔ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἦδε ἱερὸν. τὰ δὲ γηγνώμενα δοκέει αὐτοῖς ποιέσθαι Δερκετῆς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μερφῆν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισερῆν ἀπίηκετο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστὶ, τάχα καὶ δεξομαι· Δερκετῆς δὲ τὸ ἱερὸν ἔμμεναι, ἔδαμαῖ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἔνισι εἴσι, οἱ ἰχθύας ἔ σιτέονται, καὶ τὰδε ἔ Δερκετοῖ χαρίζονται.

Ἔστι

tota est mulier. Argumenta illis hujus relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, et nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus et Semiramidis causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim, Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt, qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetes gratia faciant.

Ἔσι δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱερὸς, τὸν ἐγὼ σοφῶ
 ἀνδρὸς ἤκασα ὅτι ἡ μὲν θεὸς Ῥέη ἐσί· τὸ δὲ
 ἱερὸν Ἄττει ποίημα. Ἄττης τὸ γένος Λυδὸς 4)
 μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδι-
 δάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοί, καὶ Σαμό-
 θρακες ἐπιτελέσσι, Ἄττει πάντα ἔμαθον. ὡς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίβ μὲν ἀνδρῆα ἀπε-
 παύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψατο, καὶ
 ἐσθῆτα γυναικίην ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν
 Φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέλεε, καὶ τὰ ἔπαθε,
 ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συ-
 ρίην ἀπίκετο. ὡς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτew ἀνθρω-
 ποι

15. Est vero alia etiam sacra narratio, quam
 a sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse,
 delubrum vero opus Attis. Attes porro gene-
 re Lydus fuit, primusque orgia Rheae docuit.
 Ac, quae Phryges, et Lydi, et Samothraces
 peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo
 enim tempore castravit illum Rhea, virilem
 victum desit, specieque permutavit feminea,
 et vestem induit muliebrem, et terras omnes
 pererrans, orgiaque peregit, et enarravit, quae
 passus esset, et Rheam cecinit. Inter haec per-
 venit etiam in Syriam. Cum autem Trans-

M 3

Eu-

4. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς] Vulgatus Ἄττις
 dicitur Luciano quoque in aliis locis.
 Graevius.

ποι ἔτε αὐτὸν, ἔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἱεὺν ἐποιήσατο. σημήια δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τυμπανὸν ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἳ εἰσι ἐν τῷ ἱερῷ, ὅτι Γάλλοι Ἡρῆ μὲν ἔδαμα, Ῥέη δὲ τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται. τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκεῖ εἶμενα, ἀληθέα δὲ ἔ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς ἄλλην αἰτίην ἤκασα πολλὸν πισοτέρην.

Ἀνδάνει δέ μοι τὰ λέγουσι τῷ ἱερῷ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἡρῆν δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσεα τῷ

Euphrataei neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam accedit. Leones enim illam vehunt, et tympanum habet, et turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt. Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Junoni nusquam, sed Rheae castrari, et imitari Atten. Haec speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quandoquidem etiam castrationis illius castam aliam audivi, multum fide digniorem.

16. Placent vero mihi, quae de templo dicuntur, qui Graecis majorem partem confitentur, qui nempe Deam Junonem putant esse,

opus

τῆ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπῆκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἤλθε ἐπ' Αἰθιοπίνην. 5) καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱερῷ Διονύσῳ ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοί, καὶ ἐλεφάντιων κέρα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπίων ἤνεκε, καὶ Φλλοὶ δὲ ἐξᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα μεγάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖνδε ἐπιγέγραπται·

ΤΟΥΣ·

opus vero a Baccho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in templo Bacchi auctoris indicia: in his et vestes Barbarae; et gemmae Indicae, et Elephantorum cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit; et stant phalli in vestibulo duo maximi, in quibus talis est inscriptio:

M 4

HOSCE

5. ἐπ' Αἰθιοπίνην] *Ald. Bas. Hig.* ἀπ' Αἰθιοπίνην. — Si quid in ista lectione veteri peccatum sit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίης: nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπίων ἤνεκε. *Gesner.*

ΤΟΥΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΗΡΗ-
ΜΗΤΡΤΗΙ ΛΝΕΘΗΚΑ.

Ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο,
τί ἐστὶ ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλὸς Ἕλ-
ληνες Διονύσω ἐγείρουσι ἐπὶ τῶν καὶ τοῖόνδε
τί φέρουσι, ἄνδρας μικρὰς ἐκ ξύλου πεποιημέ-
νες, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ
τὰδε νευρόσπασα. ἐστὶ δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱερῷ,
ἐν δεξιᾷ, τῆ νηῶ κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χαλκεός,
ἔχων αἰδοῖον μέγα.

Τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν οἰκισέων τῆ ἱερῆ μυ-
θολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τῆ νηῶ περί, θεσίος
τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅσιν μιν ἐποίησατο. λέ-
γουσι

HOSCE PHALLOS BACCHUS JUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam
vero etiam aliud, quod est in templo Bacchi
sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in
quibus etiam tale quid usurpant: virunculos
parvos e ligno factos, pudenda magna haben-
tes; vocantur autem haec neurospasta (*q. d. ner-
vis tracta*). Est hoc etiam in delubro. In dex-
tra templi positus est vir parvus, cum magno
veretro.

17. Ista de conditoribus sacri narrant. Jam
vero de ipsa aede dicam, et illius positione,
quomodo sit facta, et quis eam aedificaverit.

Ajunt,

γῆσι τὸν νῆδον τὸν νῦν ἔοντα μὴ ἔμμεναί τὸν
τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατε-
νεχθῆναι χρένω ὕσερνον· τὸν δὲ νῦν ἔοντα Στρα-
τονίῃς ἔμμεναί ποίημα, γυναικὸς τῆς Ἀσσυ-
ρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίῃς
ἐκεῖνη 6) ἔμμεναί, τῆς ὁ πρόγονος ἠρήσατο,
τὸν ἠλεγξε τῆς ἰητρῆς ἐπινοίῃ. ὡς γὰρ μιν ἡ συμ-
φορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῶ κκαῶ, αἰσχυρῶ
δοκέοντι, κατ' ἡσυχίαν ἐνόσσει. ἔκειτο δὲ ἀλγέων
ἔδέν· καὶ οἱ ἦτε χροίῃ πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ
τὸ σῶμα δι' ἡμέρας ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς
εἶδέ

Ajunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab
initio statim structam, sed istam temporis in-
juria collapsam: quae vero nunc sit, eam Stra-
tonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis
fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Strato-
nice, quam privignus suus amavit, quem me-
dici deprehendit ingenium. Cum enim ille
ipsum morbus invalisset, consilii expertus in ma-
lo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio.
Jacebat autem sine dolore, sic tamen, ut colo-
rem plane mutaret, et corpus in dies magis
M 5 illi

6. Στρατονίῃς ἐκεῖνη] Seleuci uxor, nove-
ca Antiochi: Medicus autem Erasistratus,
si recte narrat Plutarchus in Demetr.,
p. 1660. seq. H. Steph. Gesner.,

αἰεὶ μὴ ἐξ ἄλλου ἐμῶν ἀρετῶν, ἔγωγε
 τὴν ἰατρικὴν ἐμῶν ἐμῶν. ἔγωγε δὲ ἀφῶν
 ἀλλὰ στυγία, ὀφθαλμοὶ τε ἀποθνήσκουσι, καὶ
 φωνή, καὶ χροὸς, καὶ ὄρασις. καὶ τὰ δὲ, τὰ
 ταῦτα ἐπιείκως καὶ μετὰ τῆς ἀρετῆς ἔχει τὸ ἰατρικὸν
 τὴν καρδίαν. ἐκείνη δὲ τὰς ἀρετῶν τὴν εὐαίαν πᾶν-
 τας ὁ δὲ τῶν μετὰ ἄλλων ἐσιόσθαι πᾶσι. ἐν
 ἀρετῇ μεγάλῃ π. ὡς δὲ ἡ μητρικὴ ἀπῆλθε,
 τὴν τε χροὸν ἀλάξασθε, καὶ ἰατρικὴν ἀρετῶν,
 καὶ τριμῶν ἔχασθε, καὶ ἡ καρδία ἀισχυρῶν.
 τὰ δὲ γηγιώματα, ἐμῶν τῶ ἰατρῶν τὸ ἐμῶν
 ταῦτα ἐπιείκως. καὶ μὴ ὡς ἰατρῶν.

Καλέ.

illi marcekeret. At medicus, cum videret,
 illum manifesto nullo morbo laborare, amo-
 rem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati
 enim amoris signa multa, oculi languidi, et
 vox, et color, et lacrimae. Hoc cognito, ita
 se intiruit. Dextra manu cordi adolescentis
 imp-ita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis
 omnibus intrantibus tranquillitas admodum erat:
 adveniente autem noverca, et colorem muta-
 bat, et incipiebat sudare, et tremore corripie-
 batur, et cor ei palpitabat. Ista cum fierent,
 manifesto morbum medico prodidit. Atque
 ita illum sanavit.

18. Vo.

Καλέσας τῷ νηνίσις τὸν πατέρα, κέρτα
 ὀρρωδέοντα, ἦδε ἡ νῆσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς ὄδῃ
 ἄρρωσέει, ἔ νῆσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίῃ ὄδε γάρ-
 τοι ἀλγέει μὲν ἔδεν, ἔρωσ δέ μιν καὶ Φρενοβλα-
 βείῃ ἔχει. ἐπιθυμέει δέ, τῶν ἔδαμῶ, τβύξεται,
 Φιλέων γυναῖκα ἐμήν, τὴν ἐγὼ ἔτι μετήσομαι.
 ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίῃ ἐψεύδετο, ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίης, καὶ ἰητρικῆς, μὴ μοι
 παῖδα ἐλέσης· ἔ γὰρ ἐθέλων τὰύτη συμφορῇ
 ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νῆσος ἀεκασίῃ. τῷ σὺ μη-
 δαμῶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάση βασι-
 λῆτῃ, μηδὲ ἰητρὸς ἐὼν, Φόνον προξενέεις ἰητρι-
 κῆ. ὁ μὲν ὦδε ἀγνώως ἐὼν, ἐδέετο, ὁ δέ μιν αὐ-
 θις ἀμείβετο· Ἀνόσια σπεύδεις, γάμον ἐμὸν
 ἀπαι-

18. Vocato patre adolescentis vehementer
 anxio, *Iste morbus, inquit, non morbus est, sed
 injuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum
 tenet atque amentia. Concupiscit enim, quae nun-
 quam consequetur: meam quippe uxorem amat,
 quam ego nevitquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim sup-
 plicare, Per, inquit, tuam sapientiam et medi-
 cinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec
 enim volens hoc tenetur malo, sed involuntarius ei
 morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum exci-
 tare regno universo; neque, medicus cum sis, mor-
 tis hujus infamiam conciliare medicinae. Sic ille
 imprudens orabat. At ita respondit medicus:*
 Nefa-

ἀπιχεόμενος, ἠδὲ ἰητρὸν ἀνδραβιόμενος· σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρῃξας, εἴ τοι σὴν γυναικῆ ἐπόθει, ἐμεῦ τὰδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλεγε, ὡς εἰδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, εἰδὲ παιδί σωτηρίας ἐφθίνεε, εἴ καί τοι μητριῆς ἐπεθύμει· εἴ γὰρ ἐμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετήν, ἢ παιῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τὰδε ὁ ἰητρὸς ἤκασε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδεια. πείθεται μὲν τετέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλίην· αὐτὸς δὲ εἰς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτη 7) ἐπώ-
νυμον

Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adhibere paravis viro medico. Tu vero quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio tenereris, qui me ista depreceris? Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum, neque invisuram filio salutem, etiam si suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, et filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia. His ille obsecutus, et uxorem et regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, et

7. Εὐφρήτη] Textui Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, *errorem* esse aut
Luci-

ινυμον ἐσωτῆ ἐποιήσατο, εἶθ' αὖ οἱ καὶ ἡ τελευ-
τὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ
ἰήσατο.

Ἡ δὲ δὴ ὦν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ
ἀνδρὶ συνοικέεσα, ὅταν τοῖόνδε ἐθλήσατο, ὡς
μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγεῖραι, οἱ τὸν ἐν τῇ ἱερῇ πό-
λει νηὸν εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ
ἀπέειλε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ἔδεμιν ὥρην
ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὡς μιν μεγάλη νῆσος ἔλα-
βε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγάσατο, καὶ τὴν
Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ σήσιν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο.
καὶ

et urbem sibi cognominem ad Euphraten con-
dit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus
et deprehendit amorem et sanavit.

19. Haec ergo Stratonice, cum in prioris
adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit
ejusmodi, quasi imperaret sibi Juno, uti tem-
plum Hierapoli sibi excitaret, si non pareret,
multa illi et mala interminans. Illa initio qui-
dem nullam ejus rationem habuit. At postea,
cum magnus illam morbus invaderet, et viro
enarravit visum, et Junonem placavit, et sta-
tuere

Luciani ipsius aut ejus Exscriptorum. Ti-
gridem enim, non Euphratem, aut scripsit
aut scribere debuit. Ad Plinium H. N.
VI, 26. *de Soul.*

καὶ αὐτίκα ὑγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δέ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλήν, τὰς μὲν οἰκοδομέειν, τὰς δὲ καὶ τῷ ἀσφαλῆος εἶνεκα. καλέσας δὲ τινα τῶν εἰωυτῶ Φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ ἔνομα ἦν Κομβαβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν ἔοντα, Φιλῶω τε μάλισα Φίλων ἐμῶν, καὶ πάνπαν ἐπαινῶω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὴ ἐπεδέξαο. νῦν δὲ μοι χρειῶω μεγάλης πίσιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἰρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ τὰδε ὁ
Κομ-

tuere aedem recepit. Cumque statim convalescisset, misit illam vir suus Hierapolin, et cum illa magnam vim pecuniae, et magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum juvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, et vehementer te laudo sapientiae pariter et benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Jam vero magna tibi fide opus est: ideoque volo te, uxorem comitatum meam, opus tibi perficere, et sacra facere, et exercitui cum imperio praeesse. Caeterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur.

Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λιπαρέων
μή μιν ἐλπείπειν, μηδὲ πιθεύειν οἱ τὰ πολ-
λὸν ἑωυτῷ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ
ἔργον ἰρόν: τὰ δὲ ὀρρώδεις, μή κατέ οἱ ζηλοτυ-
πίη χρεῖω ὑσέρω ἕς τὴν Στρατονικήν γένοιτο,
τὴν μῆνος ἀπᾶξεν ἔμελλε.

Ὡς δὲ ἔδαμαῖ ἐπίθετο, ὁ δὲ ἱεσίης δευτέ-
ρης ἀπτεταί, ὄξινά οἱ χρεῖον ἑπτὰ ἡμερέων
μετὰ δὲ ἀποσβῆλαί μιν, τελέσαντά τι τῶν μά-
λισα εἰόετο. τυχῶν δὲ ῥηιδίως, ἕς τὸν ἑωυτῷ
οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσῶν χαμάζε, τοῖχός
ὠδύρετο. Ὡ δειλάλος, τί μοι ταύτης τῆς πί-
σιος; τί δέ μοι ὀδῶ, τῆς τέλος ἤδη δέξκομαι;
νεός μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικί καλῆ ἔφομα. τὸ δὲ
μοι

liiur. Ad haec Combabus statim supplicare,
et multum rogare, ne se mitteret, neque com-
mendaret sibi res multum se majores, pecu-
nias, uxorem, opus sacrum. Partim vero me-
tuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stra-
tonice oriretur, quam solus abducturus erat.

20. Cum vero persuaderi sibi rex non pate-
retur, ad novam ille supplicationem conversus,
septem sibi dierum tempus dari petit: postea
se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime fa-
cto opus esset. Hoc facile cum impetrasset,
domum suam abit, et humi procumbens, ita
suam sortem deplorat: *Miserum me, quorsum
ista mihi fides? quid mihi iser, cujus jam finem
pro-*

μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε
 πᾶσαν αἰτίην κακῆ ἀποθήσομαι. τῷ με χρῆν
 μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τὸ μοι πάντα φόβον
 ἰήσεται. τὰδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίηε, καὶ
 ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
 σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώ-
 μασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφόρειε σημη-
 νάμενος, τὸ τρωῦμα ἵητο. μετὰ δὲ ὡς μιν ὁδοι-
 πορέειν ἐδύκεε, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα,
 πολλῶν παρεόντων, δίδοι τε ἅμα τὸ ἀγγήιον,
 καὶ λέγει ὧδε· ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα
 κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ
 κάρτα ἐπόθεον· νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρ-
 χομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι
 ἄσφα-

*prospicio? Juvenis ego, pulchram comitabor mu-
 lierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitatis, nisi
 omnem ego mali coussam atque obiectum remouero.
 Itaque magnum mihi perficiendum opus est, quod
 omnem mihi meum sanet. Haec ubi dixit, ipse
 se mutilat, et resecta pudenda in vasculo par-
 vo recondit cum myrrha et melle, et aromatis
 aliis, ac deinde suo quem gestabat anulo ob-
 signat. Tum curat vulnus, et cum iter facere
 posse sibi videretur, accedens ad regem multis
 praesentibus, cum vasculum porrigit, tum ita
 loquitur: Hoc mihi, Domine, pretiosissimum ri-
 gnus domi fuerat repositum, valde mihi carum.
 Jam vero cum magnam viam ingredior, apud te
 illud*

ἀσφαλῆως ἔχειν. τότε γάρ μοι χρυσᾶ βέλτερον, τότε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὐτίς ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξιόμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμιῆσι Φρυγίην ἐνετείλατο.

Κομβάβος μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τῆδὲ ἀσφαλῆα ὁδὸν ἦντε ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν, σπαρῆν τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρεῖς ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε, τὰ περὶ ὁ Κομβάβος ὀρρώδее. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μὴν ποθέειν ἄρχετο. μετὰ δὲ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει τὴν "Ἡερὴν τετῶν αἰτί-

illud deponam. Tu vero iurum mihi praesta: est enim auro mihi carius; et non minus quam vita pretiosum. Cum rediero, saluum rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obsignatum anulo, quaestoribus suis asservandum tradit.

21. Combabus igitur ab eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem, et magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Junonem harum rerum causam volentem fuisse:

Luc. Op. T. VIII.

N

se:

αὐτὴν ἐθέλωσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ἔντα λαθῆναι μηδαμᾶ· Στρατονίην δὲ τίσασθαι, ὅτι ἐρήϊδιως τὸν νηὸν ὑπέσχετο.

Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεια, καὶ τὴν νῆσον ἔκρυπτε· ὡς δὲ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανῆς ἐτρύχετο, κλαίεσκέτε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀτεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμηχανέσσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱεσίην ἐδίξετο. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογῆναι ἐφυλάσσετο, αὐτῇ δὲ ἐπιχειρῆναι ἠδέετο. ἐπινοήσει ὦν τοῖαδε οἴνω ἐωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἴνω ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ ἐκάρτα αἰσχυρή, ἀλλὰ τῶν
πρησ-

se: non fugisse illam, virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.

22. Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec ad-
mo-

πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὡς δὲ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δειπνῶν ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήσια, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσεται τε, καὶ γένων ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγηε. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναΐνετο, καὶ οἱ τὴν μέθην ἐνεχάλεε. ἀπειλήσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δεισας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφησε, καὶ πᾶσαν τὴν ἑωυτῆ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφατὴς ἤνεικε. ἰδῶσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ ἔπειτα ἔλπετο, μανίης μὲν ἔτῳ ἐκείνης ἔσχετο, 8) ἔρω-

τος

modum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi objicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset enarrat, rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae numquam speraverat, Stratonice, furor ille

N 2

qui-

8. μανίης μὲν οὕτως ἔσχετο] Haud dubie legendum ἀπέσχετο sic quidem a furore illo destitit. Jenius.

μα-

τος δὲ ἔδραμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεῶ-
σα, ταύτην παρχμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος
ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρωσ ἔτος ἐν τῇ ἱερῇ πόλει, καὶ
ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέεσι,
καὶ γυναιξί. Γάλλοι ἐπιμαίνοντα, ζήλοτυπέε
δὲ

quidem constitit, amoris autem neutiquam
obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc
habet irriti amoris solatium. Viget ejusmodi
amor Hierapoli, et nunc adhuc ita fit. Amant
feminae Gallos, furunt Galli in feminas, ze-
loxy-

μανίης — ἔσχετο] Ad verbum, tenuit
se, constitit furoris, vel, quantum ad furo-
rem. Homericæ dicendi ratio, id est opti-
ma. Il. ρ', 696. et aliquoties alias, θαλε-
ρῇ δὲ οἱ ἔσχετο Φωνῇ, vox faucibus hæsit.
Od. ρ', 238. Φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani,
Er bielt an sich. Hymn. XXVII, 12. ἔσχε-
το δ' ἄλμη, constitit mare. Il. χ', 416. it.
Od. β', 70. Σχέσθε Φίλοι, ut nostri,
Hæte! continete vos. Et cum genitivo Od.
δ', 422. σχέσθαι βίης, et Il. ν', 747. μά-
χης σχίσεσθαι οἴω. Servemus itaque eru-
dito scriptori suam elegantiam, a qua nec
Herodotus, neque Plutarchus alieni sunt.
Alioqui facile esset legere, unica literula
paullum immutata, μανίης μὲν οὐκω ἐκεί-
νης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insa-
nia. Sed melius est nihil tetigisse. Gesner.

δὲ εἰδείς, ἀλλὰ σφισί· τὸ χρῆμα κάρτα ἰρὸν νομίζεται.

Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρατονίην, εἰδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τῆ ἔργα Κομβάβου μετεκάλει. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον εἶτι ἀληθέα, τὴν Στρατονίην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τῆ Κομβάβου κατηγορέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέεσαν. καὶ τὸ Ἕλληνας Σθενεβοίης περὶ λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίας, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν ὧν εἰδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, εἰδὲ
Φαί-

lotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur.

23. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, et quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram; Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua Graeci dicunt, et Phaedra Gnosia, idem de Stratonice fabulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam
N 3 credo,

Φαίδρην τοῖςδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἰππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθει Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω, ὅπως καὶ ἐγένετο.

Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἦε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογία εἰκοι ἐλίπετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε καὶ ἐν Φρερᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν Φίλων, τοῖ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο, παραγαγῶν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην πρῶφερε· κάρτα δὲ δεινοπαθέων, πίζιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχόν τε ἔοντα, καὶ ἐς πίζιν
ὑβρί-

credo, neque Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hippolytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant.

24. Ubi vero Hierapolin nuncius venit, causamque cognovit Combabus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset defensio. Venientem rex statim in vincula conjectum tradit custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum, cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in medium accusare occipit, et adulterium illi atque malam libidinem objicit: graviterque commotus fidem et amicitiam memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affirmans, qui et adulter esset, et in

ὑβρίσονται, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοῖαδε ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεσεῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφχνδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος ἐδόκεε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτῃ ἄξια ἐργασμέρον.

Ὁ δὲ τέως μὲν ἐσήκεε, λέγων ἄδέν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὡς ἀναίρεται μιν ἔχ ὑβριος ἄδὲ γάμων εἴνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπιῶν παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖλαι τὰ οἱ φρερέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἐνεῖκε, λύσας τὴν σφρη-

in fidem sibi habitam contumeliosus, et in Deam impius, cujus in opere commisisset talia. Multi adstantes *eum* convincunt, quod aperte amplexantes vidissent. Tandem placet omnibus mori statim Combabum, qui morte digna perpetrasset.

25. At ille huc usque steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium jam ducendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se dicens non contumeliae *regi illatae* aut matrimonii *illius violati* causa, sed quod illorum cupiditate *rex* teneretur, quae discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore rex adferri jubet, quae custodienda illi tradiderat.

N 4

Cum

σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα ἐπέδειξε, καὶ ἑωυτὸν ὅποια ἐπεπόιθεε· ἔλεξέ τε Ὡ βασιλεῦ, τάδε τοι ἐγὼ ὀρέωδέων, εὔτέ με ταύτην ὁδὸν ἔπεμπες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεὶ με ἀνγκηαίη μεγάλη ἐκ τῆς κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότεα, ἐμοὶ δὲ ἐκ εὐτυχίας· τοῖόςδε μέντοι ἐὼν, ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τάδε θαμβώσας, περιεβλέπε μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε· Ὡ Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσασο; τί δὲ σενυτὸν ἔτῳ ἀεικέλιον ἔργον μῆνός ἀνδρῶν ἔπρηξας; τὰ ἔ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σκέτλιε, ἐς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ιδέσθαι ὠφέλει· ἔ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης

Cum attulisset, detracto Combabus signo quae inerant demonstrat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset, dixitque: Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc tibi iter mandares, et in te invidiosus, et cum magna abs te tibi necessitas imposta esset, hoc feci, commodum illud quidem domino, tibi vero minime secundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir committere potest, reus sum. At ille obstupefactus ad haec, complexus illum cum lacrimis dixit: Quod tibi tantum, Combabe, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vi-

dis-

γίης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων' τοῖαδε ἤθελε,
 πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων
 συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δω-
 ρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος
 ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσυρίαι; καὶ ἵπποι βα-
 σιλῆϊσι. ἀπίξεται δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγε-
 λείας, ἔδὲ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, ἔδ'
 ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τὰδε εἶπέ τε ἅμα,
 καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο.
 τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων
 ἐγεγόνεε. ἐδόκεε δὲ ἔδεις ἔτι Ἀσσυρίων Κομ-
 βάβω σοφίην καὶ εὐδαιμονίην εἶκελος.

Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσσει τὰ λεί-
 ποντα τῷ νηῷ (ἀτελέα γὰρ μιν ἀπολέλοιπε)
 αὐθις

*dissem! Hac enim defensione tibi opus non erat.
 Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo qui-
 dem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors
 delatorum: postea donum venies magnum, aurum-
 que multum, et argentum immensum, et vestimen-
 ta Assyria, et equi regii. Intrabis ad nos, nemine
 inuito nuntiante; neque quisquam a nostro te con-
 spectu arcebit, neque si cum uxore jaceam. Haec
 dixit simul et fecit. Illi statim ducuntur ad
 supplicium; huic munera tribuuntur, et major
 fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quis-
 quam sapientia par Combabo aut felicitate.*

26. Postea cum petiisset, ut liceret sibi quae
 deerant templo perficere (imperfectum enim

αὐθις ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτῷ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐεργεσίας εἴνεκα, ἐν τῷ ἱερῷ ἐσάφαι χάλκεον καὶ ἔση ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱερῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέης τῷ Ῥοδίῳ ποίημα, μορφὴν μὲν ὁμοίῃ γυνή, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρῆϊν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τὰς μάλιστά οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τῷ πάθεος, κοινωνίην ἐλέσθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑωυτὰς, καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱερολογέουσι ἐπὶ τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη Φιλέσσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ μῆνος ἐπὶ τῇ ἀνδρῆϊ λυπέοιτο.

Τὸ

reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum, et reliquo tempore ibi manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis et bene factorum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, inquam, honoris causa in templo Comhabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro amicorum benivolentissimos, consolandi illius casus gratia, in communionem jacturae illius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, et eandem quam ille vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, adamatam a Junone Combabum: hanc multis illam castrandam se mentem injecisse, ne solus adematam sibi virilitatem graviter ferret.

27.

Τὸ δὲ ἔθος τῆτο ἐπειδὴ ἄπειξ ἐγένετο, ἔτι
 νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάσθε ἔτεος ἐν τῷ ἱερῷ
 τάμνονται καὶ θηλύρονται, εἴτε Κομβάβον πα-
 ραμυθεύμενοι, εἴτε καὶ Ἡρῆ χαριζέμενοι. τά-
 μνονται δ' ὧν, ἐσθῆτα δὲ οἶδε ἐκ ἔτι ἀνδρηίην
 ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ εἴματα τε γυναικίῃσιν φορέουσι,
 καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον,
 ἀνακέαται καὶ τρετέων ἐς Κομβάβον ἢ αἰτίη
 συνενείχθη γὰρ οἱ καὶ τάδε. ξένη γυνὴ ἐς πα-
 νήγυριν ἀπικομένη, ἰδέσα καλὸν τε ὄντα, καὶ
 ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηίην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ
 ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθῆσα ἀτελέα εἶντα, ἐωυ-
 τὴν διεργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυ-
 μέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει,
 ἐσθῆ-

27. Interim ille mos, postquam semel susce-
 ptus est, etiam manet, multique singulis annis
 in templo exsecant se et effeminant, sive Com-
 habi consolandi causa, sive gratum Junoni ut
 faciant. Exsecant certe. Verum hi vestitum
 non amplius virilem habent, sed et vestimenta
 gestant muliebria, et opera mulierum faciunt.
 Quantum audivi, etiam horum origo ad Com-
 babum refertur. Nam usu illi venerunt et ista.
 Peregrina mulier, in conventum *sacrum* quae
 venisset, conspecto homine ita pulchro et vesti-
 to viriliter, magno illius amore exarsit: post-
 cum comperisset mutilum esse, ipsa se intere-
 mit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi infe-

ἐσθῆτα γυναικῆτην ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἐτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέροιτο. ἦδε αὐτῆ Γάλλοισι σοφῆς θηλείης. Κομβάβη μὲν μοι πέρι τοσῶδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ ὑσέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνονται, καὶ τριφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτευ εἴνεκα ἐς τὸ ἱεὸν ἔκ ἐσέρχονται· πρότερον δέ μοι θυμὸς εἰπεῖν θεσίος τε πέρι τῆ νηῆ, καὶ μεγάλθεος, καὶ δῆτα ἐρέω.

Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱεὸν ἴδρυται, λόφος ἐστὶ, κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστ τῆς πόλιος· καὶ οἱ τείχεα δαιὶ περικέετται· τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ ἔ πολλὸν ἡμέων
πρε-

infeliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sumsit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone mentionem faciam, et castrationis illorum, hoc est, quomodo castrentur, et sepulturae, qua sepe-liantur, et cujus rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem cogito de positione templi et magnitudine dicere: et jam dico.

28. Locus ipse, in quo sacrum constitutum est, collis est. Jacet autem in media urbe, et duplici muro est circumdatus. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra
isupe-

πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τῆ ἱερῆ, ἐς ἀνε-
 μον Βορέην ἀποκέρνινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκα-
 τὸν ἔργυιέων. ἐν τέτοισι τοῖσι προπυλαίοισι
 καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐσῶσι, τὰς Διόνυσος ἐσήσατο,
 ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων 9) ἔργυιέων. ἐς τε-
 τέων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἑκάστῃ ἔτεος δις
 ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῆ Φαλλῶ χρό-
 νον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίη δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἡδε
 λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι ὑψῆ· τοῖσι
 θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγάθῃ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει·
 οἱ δὲ τῶν εὐχωλέων ἀγχόθεν ἐπαίεσι. ἄλλοισι
 δὲ δοκέει καὶ τὰδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέε-
 σθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὁκότε οἱ
 ἀνθρω-

superior. Vestibulum templi in Boream ven-
 tum porrectum est, centum' circiter passuum
 magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant
 phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine
 tricenorum passuum. In horum unum phallum
 vir singulis annis bis adscendit, moraturque in
 summo phallo tempus septem dierum. Causa
 illi hujus adscensionis ista memoratur. Vulgus
 putat, in alto illum versari cum Diis, et bona
 petere toti Syriae, eosque sic e propinquo au-
 dire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa
 fieri autumant, in memoriam illius calamitatis,
 cum

9. τριηκοσίων] τριήκοντα forsan. Guicetus.

ἄνθρωποι ἐς τὰ ἄκρα καὶ ἐς τὰ περιμήκη τῶν
 δενδρέων ἦσαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρέωδέοντες.
 ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν
 Διονύσῳ σφέας καὶ τὰδε ποιέειν. συμβάλλομα
 δὲ τριτέοισι. Φαλλῆς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρῃσι, ἐν
 τοῖσι Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζῃσι·
 ὅτε μὲν εἴνεκα, ἐγὼ ἔκ ἐρέω. δοκεῖ δ' ὦν μοι
 καὶ ὅδε ἐς ἐκείνους μίμησιν τῶ ξυλίνου ἀνδρός ἀνέρ-
 χεσθαι.

Ἡ δὲ οἱ ἀνοδος τοιήδε. σειρῆ μακρῆ ἐωυτὸν
 τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δὲ
 ἐπιβάνει ξύλων προσφυῶν τῷ Φαλλῷ, ἐκίσσεν
 ἐς χώρην ἄκρη ποδός· ἀνιῶν δὲ ἅμα ἀναβάλλει
 τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων.
 εἰ

cum homines in montes et arborum altissimas
 aquarum multarum metu adscenderunt. Mihi
 quidem ista quoque parum probabilia, ac puto
 illos haec etiam Baccho facere. Conjicio autem
 inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem
 ligneos in phallis viros collocant: cujus rei
 causa, non dixerim equidem. Videtur ergo
 mihi illius lignei viri imitatione hic adscen-
 dere.

29. Porro adscensus est ejusmodi. Catena
 longa se pariter ac phallum circumdat. Postea
 inscendit ligna phallo affixa, ea magnitudine,
 quae extremum pedem recipiat. Quantum
 vero adscendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu,

εἰ δέ τις τόδε μὲν ἐκ ὄπωπε, ὄπωπε δὲ Φοι-
 νοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ
 ἄλλοθί κε, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος
 ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν ἐτέρην ἀφείς, τὴν αὐ-
 τὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν οἰ-
 θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ
 τῶν ἔδρην συνδέων, ὁκοίην καλιῆν, ἰζάνει. μί-
 μνει τε χρόνον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ
 ἀπικνεόμενοι, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ
 χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέντες ἐκείναις πρόσθε
 κείμενα, ἀπιῶσι, λέγοντες τὰ ἔνόματα ἕκαστος.
 παρεσεῶς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξι-
 μενος τ' ἔνομα, εὐχωλὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται.
 ἅμα

stu, catenam in altum rejicit. Si quis vero hoc
 non vidit, vidit autem illos, qui palmas con-
 scendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio
 quocunque loco, idem quod dico intelligit.
 Cum autem ad finem viae pervenit, fune de-
 misso alio, quem secum habet, longo illo qui-
 dem, sursum trahit quae vult, ligna, et vestes,
 et vasa: e quibus sede colligata, quasi nido
 quodam, ibi desidet, manetque tempore die-
 rum, quos dixi. Advenientes autem multi
 aurum et argentum, quidam vero aes adfe-
 runt: deinde in conspectu illius posita relin-
 quunt, indicato suo quisque nomine. Adstans
 vero alius sursum nuntiat; ille vero accepto
 nomine preces pro unoquoque nuncupat: in-
 ter

ἄμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ μέγα καὶ ἰτρηχὺ, κινεόμενον, εὐδει δὲ ἔδαμα. ἦν γὰρ μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τε, καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἦδε ἡ ζημίη τῷ ὕπνῳ ἐπικέεται. τὰ μὲν ὧν ἐς τὸν σκορπίον μυθεύονται, ἰρά τε καὶ θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐσὶ, ἔκ' ἔχω ἑρέειν. δοκέειν δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἢ ὀρέωδιῃ Φαλλοβατέων μὲν δὴ περὶ τοσαῦτα ἀρκέει. ὁ δὲ νηὸς ἑρέει μὲν ἐς Ἥλιον ἀνιόντα.

Εἶδος δὲ, καὶ ἐργασίην ἐσὶ, ὀκοῖς νηὸς ἐν Ἰωνίῃ ποιέεισι. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς
μέγα-

ter precandum sonum edit instrumento zeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit et asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepit, scorpius adscendens et excitat illum, et magno malo afficit: haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra sunt et religiosa; utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum consensoribus haec sufficient. Templum spectat in Solem orientem.

30. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminent e solo crepido
ma-

μέγαθος ὀργυιέωρ δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὀ νηός ἐπικέσ-
ται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθῃ πεποίηται, ἔ κάρ-
τα μακρῆ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὀ πρό-
νης 10) μέγα παρέχεται, θύρησι τε ἤσκηται.
χρυ-

magna, passuum duorum altitudine, in qua
aedes imposita est. Adscensus in illam e lapide
factus non sane latus. Adscendenti spectaculum
inagnum etiam atrium templi praebet; et val-
vid

10. ὀ πρόνης] Quidquid sit de usu aliorum
scriptorum, qui nescio an hic satis inter se
convenient, hic certe auctor partibus tem-
pli sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύ-
λαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, ma-
gnus, centum passuum, non ipsi modo por-
tae, orientem spectanti, objectus, unde
nomen habet; sed ad latus boreale, (non
idem ad australe, nec ergo aequabiliter)
multum excurrentis, in quo phalli positi.
Ex hoc *propylaeo* demum per gradus adscen-
ditur in crepidinem duos passus altam, cui
templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus*
est, atrium templi, aedes anterior, aperta
undique, columnis subnixα, tectum com-
mune ipsius *pronaui*, et *aedis* proprie dictae,
τοῦ ναοῦ sustentibus. Hic *pronaus* (*por-
ticum templi* etiam dixeris) ἤσκηται θύρησι
χρυσέησι, *excultus est valvis aureis*, non
quasi ipse sit clausus; sed *valvae*, quibus
Luc. Op. T. VIII. O. aper-

χρυσέησιν. ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς χρυσῶν τε πολλῶν ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄρεφὴ πᾶσα χρυσέη. ἀπόζει δὲ αὐτῶ ὄσμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρας τῆς Ἀραβίης. καὶ σοὶ τηλάθεν αἰσίστι;

πρὸς-
vis aureis excultum est. Intus autem aedes auroque multo replet, et lacunar totum est aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo

apertis in νηὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumensis*, in quibus describendis multi sunt poëtae et antiquarii, porticum illam, illum *prothaon*, exhilarant. Per has igitur valvas in νηὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus magnitudinis, ut aliquot centum armatos cepetit *cella Concordiae* Cic. Philipp. 3, 12. et in *cella Jovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic et minor est *Θάλαμος*, interior et sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille *νεὸς* ἢ *σηκὸς ἀμφίδυρος*, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua vid. *Ἐρωτ.* c. XI. *Ὀπίσθοδος*, posticum templi, plane separatus et bene munitus ad thesauros asservandos etc. - *Gesner*

προσβάλλει πνοιὴν καὶ ἄρτα ἀγαθὴν· καὶ ἦν αὐτὶς ἀπικῆς, ἔδαμά ῥ' εἴπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἴματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάντοτε αὐτῆς μνήσεται.

Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς ἐκ ἀπλῶος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποιήται, ἀνοδος καὶ ἐς τῆτον ὀλίγη· θύρῃσι δὲ ἐκ ἡσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπασ ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μῆνον. ἔ μέντοι πάντες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοι μάλιστα ἀγχίθεοί τε εἰσὶ, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπεῖη. ἐν δὲ τῷδε εἶχται τὰ ἔδεα, ἢ τε Ἡρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία εόντα 11)

ἔτέ-

quo adscendenti spiritum inhalat optimum; et si inde discesseris, non deserit; quin et vestimenta tua diu servant odorem; et ipsi tibi semper observabitur.

31. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Adscensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso *venientibus* apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, et quibus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collocata sunt signa,

O 2

tum

11. ἢ τε Ἡρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία εόντα] Interpretandus hic locus est de Jove Doliche.

ἑτέρῳ ἔνδαμι κληῖζασι. ἄμφω δὲ χρύσει τῆ
 εἰσι, καὶ ἄμφω ἔζονται. ἀλλὰ τῆ μὲν Ἥρη
 λείοντες Φορέασι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέξεται. καὶ
 δῆτα τὸ μὲν τῷ Διὶ ἀγαλμα, ἐς Δία πάντα
 ὄρεῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴματα, καὶ ἔδρη· καὶ
 μιν ἐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσει.

Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφήν
 ἐκφανέει. καὶ τὰ μὲν ζύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ
 Ἥρη ἐσί· ἔχει δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφρο-
 δίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ρέης, καὶ Ἀρτέμιδος,
 καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῆ μὲν
 ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῆ ἑτέρῃ δὲ ἀτρακτοῖ.
 καὶ

tum Juno, tum quem, Jupiter cum sit, alio
 ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo
 sedent. Verum Junonem leones ferunt: al-
 ter tauris insidet. Nempe Jovis simulacrum
 Jovem refert per omnia, capite, vestibus,
 throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum asstimules.

32. Verum Juno multiplicem consideranti
 formam offert. Universim, ut vere dicam,
 Juno est. Sed habet aliquid etiam Minervae,
 et Veneris, et Lunae, et Rheae, et Dianae, et
 Nemelisi, et Parcarum. Manu altera sceptrum
 tenet, colum altera: et in capite gerit radios,
 et

cheno, auctore Luca Hoistenio in notis ad
 Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. Al-
 melouien.

καὶ ἐπὶ τῆ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, 12) καὶ
 πύργον, καὶ κεσόν, 13) τῷ μὲν τὴν Οὐρανίην
 κοσμέσσι. ἔκτοσθε δέ οἱ χρυσός τε ἄλλος περι-
 κέαται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ
 μὲν λευκοί, οἱ δὲ ὑδατώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶ-
 δεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶοι πολλοί, καὶ ὑά-
 κινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φορέσσι Αἰγύπτιοι,
 καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμέ-
 νιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγῳ
 ἄξιον,

et turrim; et cestum habet, quo solam Coele-
 stem Venerem ornant. Extra vero et aliud au-
 rum circumpositum est, et gemmae valde pre-
 tiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae,
 multae etiam ignei. Insuper vero Sardaе
 onyches multae, et Hyacinthi et Smaragdi,
 quas Aegyptii ferunt, et Indi, et Aethiopes,
 et Medi, et Armenii, et Babylonii. Quod
 autem magis commemoratu dignum est, illud

O 3

enar-

12. ἐπὶ τῆ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει] Re-
 cte *Camperarius* ex *Aristoph. Av. 1114.* ob-
 servat, statuarum capitibus ap. vett. lunu-
 las addi solitas fuisse, ne avium stercore
 inquinarentur. conf. *Tim. c. 51.* ibique
Hemsterb. Reitz.

13. κεσόν] Vestem fuisse opinatur *Eruditissi-
 mus auctor notarum ad marmor Oxon. p.
 24, 2.* Vid. *Hom. Il. ξ'. 214. du Soul.*

ἄξιον, τῶτο ἀπηγήσομαι λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 Φορέει, λυχνίς καλέεται, ἔνομα δέ οἱ τῶ ἔργου
 ἢ συντυχίῃ. ἀπὸ τῶτ' ἐν νυκτὶ σέλας πολλὴν
 ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἅπας, οἷον
 ὑπὸ λυχνοῖσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δέ τὸ μὲν
 Φέγγος ἀσθενέει· ἰδέην δέ ἔχει κάρτα πυρώδεια.
 καὶ ἄλλο θωμασὸν 14) ἔστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν
 ἐξεὼς ἀντίος ἐσορέης, ἐς σέ ὄρῃ· καὶ μεταβαί-
 νοιτι τὸ βλέμμα ἀκολυθέει, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέ-
 ρωθεν ἰσορέῃ, 15) ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει.

Ἐν

enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Ly-
 chnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab
 hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea
 tanquam a lucernis aedes tota reluceat: inter-
 diu splendor ille imbecillior, caeterum speciem
 habet valde igneam. Etiam aliud est in illo
 simulacro admirabile. Si stans contra intueare,
 te respicit, transeuntem obtutus ille persequi-
 tur: et si ab alia parte alius hoc experiatur,
 idem in illum perficit.

33.

14. θωμασὸν] De tabula picta minime hoc
 mirum foret, sed de signo dictum, non
 mirum solum, sed impossibile etiam, nisi
 quis intus latens oculorum aciem in
 omnes pro lubitu partes direxerit. *De
 Soul.*

15. ἰσορέῃ] Cum ἰσορεῖν sit etiam spectaculi
 et curiositatis causa aliquid contemplari,
 ex-

Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔστηκε ξόανον ἄλλο χρύσειον, ἔδαμᾷ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην ἔχει, φορεῖ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλεῖται δὲ σημήϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. ἔδέ τι ἔνομα ἴδιον αὐτῶν ἔθειτο, ἀλλ' ἔδέ γενέσιος αὐτῆ περὶ καὶ εἶδος λέγεται. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγχει. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτῆ, περισερῆ χρυσῆ ἐφῆσθη. τῆνεκα δὴ μυθεόνται Σεμιράμιος ἔμμενα, τὸδε σημήϊον. ἀποδημέει δὲ δις ἐκάστῃ ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τῆ εἶπον ὕδατος. Ἐν

33. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt: sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea, quam ob causam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit (*deferitur*) vero his quotannis ad adferendam, quam dixi, aquam.

O 4

34.

explorare, inquirere, *experiri*, ut reddi di: ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet ἔσο-
ρεί. *Gesner.*

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀρισερῇ, κέκται πρῶτα μὲν θρόνος ἡλίου· αὐτῷ δὲ εἶδος ἔκ ἐνι, μόνε γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληνώϊης ξόανα ἔδεικνύσσι. ὅτευ δὲ εἵνεκα ὧδε κριμίζσσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγσσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ἕσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέεσθαι, ἔ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα· Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, κάμπαν ἐναργέες, καὶ σφέας πάντες ὀρέεσι. κοίη ὧν αἰτή ξοανουργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοισι;

Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τέτον κέκται ξόανον Ἀπόλλωνος, ἔκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἤγηνται, καὶ

34. In ipsa porro aede, ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cujus autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque didici. Ajunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol et Luna plane conspici, et vident illos universi. Quae igitur causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant?

35. Post illum thronum Apollinis signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, et pri-

καὶ πρωθήβην ποιέουσι. μᾶνοι δὲ ἔτοι Ἀπόλ-
λωνος γενειήτεω 16) ζόανον δεικνύουσι καὶ τὰδὲ
ποιέουτες, ἑωυτὰς μὲν ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ
κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων, ἑκόσοι Ἀπόλλωνα
παιῖδα θέμενοι ἰλάσκοντα, αἰτίη δὲ ἦδε δοκέει
αὐτέοισι, ἀσοφίη μεγάλη ἔμμενα, ἀτελέα
ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον
ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἔν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέ-
ρω Ἀπόλλωνι καινεργέουσι. μᾶνοι Ἀπόλλωνα
εἴμασι κοσμέουσι.

Ἔργων δὲ αὐτῶ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰ-
πεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλισα θαυμάζειν ἄξιον.
πρω-

prima florentem pubertate faciunt. . Hi soli
vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec
dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Grae-
cos aliosque, qui Apollinem placant, quem po-
nunt puerum. Causa haec illis videtur, quod
magna sit insipientia, imperfectas Dii formas
tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfe-
ctam existimant. Verum unum etiam in alio
suo Apolline novant, Soli vestibus ornant
Apollinem.

· 36. De operibus ipsius multa habeo di-
cere. Dicam vero, quod maxime admiratione
O 5 di-

16. Ἀπόλλωνος γενειήτεω] De barbato Apol-
line *Macrobius*. Sat. I, 17 et 18. Plane πο-
λις, capus, est apud *Pausaniam* Boeot. 9.
p. 559, 34. *Gesner*.

πρῶτα δὲ τῶν μανθῆων ἐπιμνήσομαι. μαθητῆα
 πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσιν, πολλὰ δὲ καὶ παρ'
 Αἰγυπτίοισιν. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν
 τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἐσὶ. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔτε ἱρέων
 ἄνευ ἔτε προφητέων φθέγγονται. ὁδε δὲ αὐ-
 τὸς τε κινέεται, καὶ τὴν μανθητῆν ἐς τέλος
 αὐτὸς ἔει. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιούσδε εὖτ' ἂν
 ἐθέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἔδρῃ πρῶτα κι-
 νῆσται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτῆκα αἰείρουσι. ἢν δὲ μὴ
 αἰείρουσι, ὁ δὲ ἰδρῶσι, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται.
 εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύοντες φέρωσι, ἄγει σφέας,
 πάντῃ περιδινέων, καὶ ἐς ἄλλοσ ἐξ ἑτέρω μετα-
 πηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς ἀντιάσας, ἐπερέεται
 μιν περὶ ἀπάντων πραγμάτων. ὁ δὲ ἢν τι μὴ
 θελή

dignum est. Primo autem oraculi mentionem
 faciam. Oracula apud Graecos multa; multa
 apud Aegyptios. Verum etiam in Libya et in
 Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdoti-
 bus vel prophetis respondent: at hic movetur
 ipse, et divinationem ad finem usque solus per-
 ducit. Modus hic est. Cum vult reddere ora-
 culum, in sede primum sua movetur. Sacer-
 dotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero
 non tollant, ille sudat, et versus medium ad-
 huc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum
 ferunt, agit illos usque quaque in orbem, et
 in aliam ex alio transilit. Tandem obstitens
 sacerdotum princeps interrogat illum de rebus
 omni-

θέλη ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δέ τι ἐπαινή, ἄγει ἔς τὸ πρόσω τὰς προσφέροντας, ὅκωσπερ ἠνιοχέων. ἔτω μὲν συκαγεῖρασι τὰ θέσφατα, καὶ ἔτε ἰρὸν πρῆγμα ἔδεν, ἔτε ἴδιον τάττα ἄνευ ποιέεσι. λέγει δὲ καὶ τῷ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὠρέων. αὐτῷ πασέων, καὶ ὁκότε ἔκ ἔσοντα. λέγει δὲ καὶ τῷ σημεῖα πέρι, κότε χρῆ μιν ἀποδημέεν τὴν εἶπον ἀποδημίην.

Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ εὐεῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν μιν ἰρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τὰς μὲν ἐν γῆ κατώ ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μᾶνος ἔφορέετο.

Μετὰ

omnibus... Isque si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos bajulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, et neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicat etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, et quando non futurae sint: item praedicat de Signo, quando eam, quam dicebam modo, profectio- nem suscipiat.

37. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur.

38.

Μετὰ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῶ καὶ Εἰλειθυΐης.

Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τῆς νηῆς, ὧδε κεκοσμέσθαι ἔξω δὲ βωμὸς τε κέαται μέγας, χάλκεος· ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι. ἐν ἀριστερῇ τῆς νεῶς Σεμιράμιος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ἐπιδεικνυῆσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιγύδε. ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέσσι, νόμον ἐποίηστο, ἑωυτὴν μὲν ὅπως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογέειν καὶ ὧδε ἐποίησεν. μετὰ δὲ ὡς οἱ θεοὺς ἀπίκοντο νῆσοί τε καὶ συμφορῆς, καὶ

38. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, et Ilithyiae.

39. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adsunt et alia signa sexcenta aenea regum et sacerdotum: recensebo autem, quae memoratu prae caeteris digna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dextra aedem ostendentis. Stat per causam ejusmodi. Hominibus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea placarent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Junonem, negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus illi immitterentur morbi, et calamitas, et dolores: a furore illo

reli-

καὶ ἄλγεα, μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ
 θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγησε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι
 αὐθις ἐκέλευεν ἔς Ἡρην τρέπεσθαι. τένεκα δὲ
 ἔτι τοιῆδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὴν
 Ἡρην ἰλάσκεσθαι δεκνύεσθαι, καὶ θεὸν εἶπε ἔτι
 ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέεσθαι.

Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ
 Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ
 Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως
 εἶδος τῆ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλην, καὶ Προκνην,
 ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλ-
 λο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβη, τὸ κα-
 τέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρα, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκλον. παρὰ δὲ οἱ
 Σαρ-

respiruit, et mortalem se confessa est, et suis
 civibus, ut ad Junonem iterum se converte-
 rent, imperavit. Hanc ob causam hoc adhuc
 habitu adstat, advenientibus placandam Juno-
 nem demonstrans, et Deam non jam se, sed
 illam confessa.

40. Vidi etiam Helenae ibi signum, et He-
 cubae, et Andromachae, et Paridis, et Hecto-
 ris, et Achillis. Vidi etiam Nirei et simula-
 crum Aglaiae F. et Philomelam, et Procneix
 adhuc mulieres, et ipsum Tereum volucrum:
 et aliud signum Semiramidis, et Combabi illud,
 quod memoravi, et Stratonicae valde pul-
 chrum,

Σαρδανάπαλος ἔσηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη
 σολῇ.

Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεται νέμονται βόες με-
 γάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ ἄετοι, καὶ ἄρκτοι, καὶ
 λέοντες, καὶ ἀνθρώπους ἐδάμασινοντα; ἀλλὰ
 πάντες ἰσοί τε εἶσι, καὶ χειροῦθες.

Ἰεεὺς δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται τῶν
 οἱ μὲν τὰ ἱεῖα σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φο-
 ρεῦσι; ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλ-
 λοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριη-
 κοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθῆς δὲ αὐ-
 τέοισι πᾶσι λευκῇ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἑκάστῃ ἔτεος ἐπιγίγνε-
 ται.

chrum, et Alexandri ipsi illi simile. Adstat
 illi Sardaniapalus, forma alia et vestitu.

41. In aula soluti pascuntur boves magni,
 et equi, et aquilae, et ursi et leones, qui ne-
 quaquam nocent hominibus, sed sacri omnes
 sunt et mansueti.

42. Sacerdotes autem illis multi recepti
 sunt, quorum alii mactant hostias, alii ferunt
 libamina, igniferi vocantur alii, et alii alta-
 rium affeclae. Me quidem praesente trecen-
 tis plures ad sacrificandum accedebant. Vesti-
 menta illis omnia candida; pileum gestant in
 capite: sacerdos summus singulis annis novus
 suc-

ταμ. πορφυρέην δὲ μῆνος ἔτος. Φορέει, καὶ τιάρη χρυσῆν ἀνχδέεται.

Ἔσι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἰρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριζέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκας ἐπιμαίεες τε, καὶ Φρενοβλαβέες.

Θυσίη δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπικνεόνται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσι, ἔτε αἰδόντες, ἔτε αὐλέοντες. εὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἡρῇ κατάρχωνται, αἰδοῦσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καὶ μοι τέττα περὶ, σαφὲς ἔδεν εἰπεῖν ἐδύναντο.

Ἔσι δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, ἐπεὶ πολλὸν ἐκαστῆ ἰρῶν, ἐν τῇ ἰχθύες ἰροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίνονται δὲ αὐτέων ἐνιοὶ κάρτα μεγά-

succedit: purpura hic solus indutus, est, tiara redimitus aurea.

43. Est autem alia quoque multitudo sanctorum hominum, tibicinum, fistulorum, Gallorum; et mulieres furiosae ac fanaticae.

44. Sacrificium bis unoquoque die peragitur, ad quod omnes veniunt. Jovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Junoni immolant, cantant; tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant.

45. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, et varia specie. Fiunt quidam illorum oppido magni.

μεγάλοι ἔτοι δὲ καὶ ἐνόματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις εἶην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφόρων ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα χρύσεον αὐτέων 17) ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθρησάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα.

Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολλὸν ἐγὼ μὲν ἐκ ἐπειρήθην. λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκοσίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς βωμοῦ λίθου ἀιέσθηκε. δοκείοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώειν
τέ

magni. Hi et nomina habent, et vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud opus haberet.

46. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, nata-

17. ποίημα χρυσεόν αὐτέων] Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535. ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, et Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud nostrum αὐτίς etc. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. Gesner.

τέ μιν, καὶ τῶ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ
 ὧδε νομίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ σῦλος ἑφεσεῶς 18)
 μέγας, ἀνέχειν τὸν βωμόν. ἔσεται δὲ αἰὶ, καὶ
 θυώματα ἔχει. πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης
 κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηχόμενοι, σεφαναφορέουσι.

Γίνονται δὲ αὐτόφθι καὶ πανηγύριες τε μέ-
 γισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσεις,
 ὅτι ἐν αὐτῆσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἰρὰ πάντα κα-
 τέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται
 τῶν ἰχθύων εἴνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος
 ἴδηται. ἦν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσι, ὅτι πάν-
 τες

natare illud, et in aqua fluitare, ac multi ita
 esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna
 subjecta ingens sustinere altare. Vittis illud
 semper ornatum est, et suffitum habet. Multi
 quotidie precandi causa eo natant coronati.

47. Fiunt ibi conventus maximi, vocantur-
 que descensiones in lacum, quoniam illis nu-
 mina omnia ad lacum descendunt, inter quae
 Juno prima advenit piscium causa, ne primus
 illos Jupiter conspiciat. Hoc enim si fiat, per-
 ire

18. ἑφεσεῶς] Legendum arbitror ἑφεσεῶς,
 certe sic transtuli. Gesner. Dedit sine
 dubio Gesnerus ὑφεσεῶς, operarum culpa.
 in ἑφεσεῶς mutatum.

Luc. Op. T. VIII.

P

τες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται ἐψόμε-
νος, ἡ δὲ πρὸσω ἰσαμείνη ἀπείργει τὲ μιν, καὶ
πολλὰ λιπαρέεσσα ἀποπέμπει.

Μέγισται δὲ αὐτοῖσι παιηγύριες, τὰ ἐς θά-
λασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τυχτέων πέρι σα-
φές ἔδὲν ἔχω εἶπαι· ἔ γάρ ἤλθον αὐτὸς, ἔδὲ
ἐπειρήθην ταύτης τῆς ἰδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόν-
τες ποιέεσι, εἶδον, καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγήϊον
ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρει· κηρῶ δὲ τὰδε
σεσήμανται· καὶ μιν ἔκ αὐτοῖ λυσάμενοι χέου-
ται, ἀλλ' ἔσι ἀλεκτρυῶν ἰρὸς, 19) οἰκέει δὲ ἐπὶ
τῇ

ire ajunt universos. Ac venit ille quidem vi-
surus: at illa adversum consistens illum arcet,
et multum supplicans remittit.

48. Sed maximae illis celebritates habentur,
quae instituuntur ad mare. Verum de his nihil certi quod dicam habeo. Neque enim ipsae accessi, neque ipsam profectionem expertus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, et jam enarrabo. Vas aqua plenum pro se quisque adferunt: illa obfignata sunt cera: nec vero ipsae eam solvunt, et aquam deinde effun-

19. ἀλεκτρυῶν ἰρὸς] Mirum est profecto, ἀλεκτρυῶν de homine dici, at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους,

τῇ λίμνῃ, ὅς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια,
τὴν τε σφρηγίδα ὀρῆ. καὶ μισθὸν ἀρνύμενος,
ἀνά τε λύει τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπα-
τέεται, 20) καὶ πολλὰ μνῆες ἐκτετέχ τ' ἔργα
τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ εἰς τὸν νηὸν
αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδασί τε, καὶ θύσαντες,
ὀπίσω ἀποιοσέσσι.

For-

effundunt. Sed est sacer quidam Gallus, qui
ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa rece-
pit, sigillumque inspexit, accepta ejus rei mer-
cede, solvit vinculum, ceram auert: ac minae
multae hoc ex opere ad Gallum redeunt.
Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt,
et sacrificio facto retro abeunt.

P 2

49.

λους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut
puto, ex versione in textum irrepfit. Qui-
dam sciolus putavit γάλλον non esse vo-
cem Graecam, et gallum Latine dictum
debere dici ἀλεκτρυόνα, et mutavit in eam
vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel
forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae
vox etiam de castrato potest usurpari, qui
est sine lecto conjugali. — Ejus vocis in
ea significatione reperiuntur exempla, sed
duntaxat in foeminino, forte et in mascu-
lino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ
ἀλέκτωρ. Palmerius.

20. ἀπαιτέεται] ἀπαιρέεται scribendum ar-
bitror. Gesner.

Ἑορτέων δὲ πικρέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τῶν
 εἶαρος ἀρχομένων ἐπιτελέεσι. καὶ μιν οἱ μὲν πυ-
 ρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέεσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ
 τοιήνδε ποιεῖσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες,
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσῶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγὰς
 τε, καὶ οἶκας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν
 δένδρεων ἀπαρτέεσι ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴ-
 ματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀργύρεα ποιήματα.
 ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενεί-
 καντες τὰ ἱερά 21) περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν
 ἐνίῳσι,

49. Dierum festorum, quos novi, omnium
 maximum ineunte vere celebrant. Pyram h. e.
 rogam vocant alii; alii Lampadem. Sacrifi-
 cium eo peragunt ejusmodi. Arbores excisas
 ingentes in aula statuunt: tum adductas ca-
 pras, et oves, et pecora alia, viventia ex ar-
 boribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea
 et argentea opera. Perfectis jam omnibus,
 circumlatis circa arbores Diis, ignem subji-
 ciunt:

21. τὰ ἱερά] Ἱερά sunt signa ipsa, antiqua
 religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo
 habuimus τὰ ἱερά, *imitatio*: σημήϊα horum
 signorum imitatione expressae imagines.
 Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱερά *Deus*
 reddidi. Poteram etiam *Sacra*. Ovid. *Met.*
 10, 696. *Sacra reioferunt oculos*, de simula-
 cris. Justin. 36, 2, 12. de *Mose*, *sacra Ae-*
gyptiorum furto abstulit. Gesner.

ἐνιᾶσι, 22) τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἕκ τε Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρῶν πασέων. Φέρουσι τε τὰ ἑωυτῶν ἰεὺς ἕκαστοι, καὶ τὰ σημεῖα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμημένα.

Ἐν ῥητῆσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἰεὺς ἀγείρονται. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τὰς ἑλέξα, οἱ ἰεὺς ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τὰ μνονταὶ τε τὰς πῆχας, καὶ τοῖσι νώτοισι
πρὸς

ciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solenne multi homines conveniunt e Syria, et regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, et quae signa habent ab illis expressa.

50. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, et sacri, quos dixi, homines, cerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, et terga invicem caedenda praebent.

P 3

Mul

22. πυρὴν ἐνιᾶσι] Accuratius dici puto, πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίεσαν, ἐγέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solenne. Si ἐνιέναι simpliciter esset *incendere*, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. Gesner.

πρὸς ἀλλήλους τύπτονται. πολλοὶ δὲ σφισι παρεσεῖτες, ἐπαυλέεσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέεσι, ἄλλοι δὲ αἰδέεσι ἔνθεα καὶ ἰρὰ ἄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τῆς νηῆς τούδε γίγνεται. καὶ ἐσέρχονται εἰς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε ποιέεσι.

Ἐν ταύτησι τῆσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέωσί τε, καὶ ὄργια 23) ποιέωνται, εἰς πολλὰς ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ εἰς θέν ἀπικόμενοι, μετὰ δὲ τοιαύδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ ποιέεσι. ὁ νεηνίης, ὅτω τάδε ἀποκέεται, ρίψας τὰ εἰμάτια, μεγάλη βοῆ εἰς μέσον ἔρχεται, καὶ
ξίφος

Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstrepunt tympanis, canunt alii divina et sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicumque faciunt talia.

51. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, et celebrant orgia; ad plures jam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem quid agant. Qui ista de se statuit juvenis, vestibus abjectis magno clamore in medium prodit, tollit gla-

23. ὄργια] Ex emend. du Soul. ὄργια Edd. et M. male. Reitz.

ξίφος ἀναιρέεται· τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα, ἐμοὶ δοκέει, διὰ τῷτο ἔσηκε, λαβῶν δὲ αὐτίκα τὰ μνηεῖωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς πόλιος, καὶ τῆσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ οἰκίην τὰδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικῆιον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν τῆσι τομῆσι ποιέεσι.

Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι ἐκ ὁμοίην ταΦὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν ἀείροντες, ἐς τὰ προάσια φέρεσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν, ὑπερθε λίθοις βάλλεσι, καὶ τὰδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοσέεσι· φυλάξαντες δὲ ἐπὶ τὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, ἔτω ἐς τὸ ἱεὸν ἐσέρχοντα.

P 4

τα.

gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, manibus ferens quae abscidit. In quamcumque vero domum ista abjecerit, ex ea vestem mulierem et mundum accipit. Haec in castrationibus agunt.

52. Mortui vero Galli non simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gallus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus, eoque facto domum retrò abeunt.: Servato deinde septem die-

τω. πρὸ δὲ τυχέων, ἣν ἐσέλθωσι, ἐκ ὅσια ποιέουσι.

Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τυχέοισι ἦν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱερόν ἐκ ἀπικνέεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκητίων τῶ νέκυος ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρῆμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποιῆσαι, ἐσφίσι ἐσιέναι ὄσιον.

Θύουσι δὲ βόας ἀρσενάς τε, καὶ θήλειας, καὶ οἰγας, καὶ οἴκας. σύας δὲ μᾶλλον ἐναγέας νομίζοντες, ἔτε θύουσι, ἔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' ἐσφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱεῖρας νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περισερῆ δοκέει χρῆμα ἱερώτατον,
καὶ

dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si intrent, piaculum committunt.

53. Legibus ad haec utuntur hisce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero singuli, et ralis capitibus, intrant: ante vero, quam istuc fecerint, intrare illis nefas.

54. Sacrificant boves mares pariter ac feminas, et capras, et oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima vide-

καὶ εἰδὲ ψεύειν αὐτέων δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοντες
ἐψεύοντα, ἐνκαγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ τῶνε-
κα δὴ αὐτέοισι σύνομοί τε εἰσὶ, καὶ ἐς τὰ οἰ-
κήια ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῆ νέμονται.

Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυρισέων 24) περί, τὰ
ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱερὴν πό-
λιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὄδε καὶ
ὄφρυας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν
ἄλλα κρεαργέει τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νόκος
χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τῶν ἐς γόνυ ἔζετα, πό-
δας δὲ καὶ κεφαλὴν τῷ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἐωυτῷ
κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰ-
τέει, τὴν μὲν παρεῖσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω
δὲ

videtur, nec attingere eas fas putant: et si in-
viti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque
cum illis habitant; cubacula ingrediuntur, et
plerumque pascuntur humi.

55. Dicam autem de his etiam, qui ad con-
ventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin pri-
mum venit, caput radit ac supercilia. Post sa-
crificata ove, reliquas carnes concisas epulatur.
Pelle autem humi strata, genu in ea ponit,
pedes et caput pecudis suo capite suscipit: si-
mul autem precibus petit, praesentem victi-
mam

P 5

24. πανηγ.] Omissum περί post πανηγ. in
Edd. addidit du Soul.,

δὲ ἐσαυθίς ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τε σέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἄρχος δὲ ἀπὸ τῆς ἐωυτῷ ὁδοιπορείᾳ, ὕδασι τε ψυχροῖσι χρεώμενος, λατρῶν τε καὶ πόσιος εἴνεκα, καὶ ἐς πᾶμπαν χαμοκσιτέων. ἔτι δὲ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆται ἔσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἐωυτῷ αὐτὸς ἀπικέσθαι.

Ἐν δὲ τῇ ἱερῇ πόλει ἐκδέκεται μιν ἀνὴρ ξηνοδόκος ἀγνοέωντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὧν ἐκάστης πόλις αὐτόφθι ξηνοδόκοι εἰσὶ καὶ τίθε πατρόθεν οἴκοι δέκοντα. 25) καλεοντα δὲ ὑπὸ Ἀσσυ-

συ-

nam recipiant, majorem pollicetur in posterum. His perfectis, et suum caput coronat et reliquorum, qui eandem profectionem suscipere. Tum ablata iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea pariter et potum aqua frigida, humi semper decumbens: nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi perfecto itinere domum rediit.

56. In ipsa Hierapoli excipit illam publicis hospes ignotum; certi enim uniuscujusque civitatis ibi sunt hospites, et pro patria quemque sua domi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis

25. οἴκοι δέκοντα] Est sine dubio οἴκοι δέκοντα, opus hospitis, qui domum suam ali-

συρίων αἶδε διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπη-
γέονται.

Θύσκει δὲ ἔκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ· ἀλλ' ἐπεὶ
παρρησία τῷ βωμῷ τὸ ἱεῖον, ἐπισπείσας, αυ-
τις ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκῆια· ἐλθὼν δὲ κατ' ἐωυ-
τὸν θύει τε, καὶ εὐχεται.

Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε·
σέψαιτες τὰ ἱεῖα ζῶα, ἐκ τῶν προφυλαίων
ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενιχθέντα θνήσκουσι· ἐνίοι
δὲ καὶ παῖδας ἐωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, ἔκ
ὁμοίως τοῖς κτήεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθέμε-
νοι, χεῖρὶ κατὰχουσι, ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπι-
κερ-

riis Doctores, quod omnia illos *solennia do-*
cent.

57. Mactant vero non in ipso templo, sed
cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
ventem reducit domum, atque apud se mactat,
ac preces fundit.

58. Est autem alius quoque sacrificii mo-
dus, *nimirum* iste: Vittatas hostias vivas de ve-
stibulo praecipitant, quae dejectae ipso casu
moriuntur. Quidam suos ipsorum liberos inde
dejiciunt, non similiter ut pecudes, sed intru-
sos in culeum manu deturbant, simul maledicta
in

aliquem recipit. Itaque τόδε πατρόθεν
significare puto, *quidquid est ex illa patria,*
quae ipsis assignata est. Gesner.

κερτομέοντες, λέγῃσι, ὅτι ἔ παιδές, ἀλλὰ βόες εἰσί.

Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπῆς, οἱ δὲ ἐς αὐχένιας. καὶ ἀπὸ τῶδε ἅπαντες Ἀσσύριοι σιγματηφορέεσι.

Ποιέεσι δὲ καὶ ἄλλο, μένοισι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ κείνοι ποιέεσι. Τροιζήνιοι τῆσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι, πρὶν Ἴππολύτῳ κέμας κείρασθαι καὶ ὧδε ποιέεσι τῶτο καὶ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει γίνεσθαι. οἱ μὲν νεηνία τῶν γενεῶν ἀπάρχονται τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμας ἰρῆς ἐκ γενετῆς ἀπιά-

in eos ingerunt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves.

59. Puncturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii, atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata.

60. Faciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explicabo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere, ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto posuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Juvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem adolescentibus sacros

ἀπιάσι τὰς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱερῷ γένωνται, τὰ μινσί τε, καὶ ἐς ἀγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες ἀπιάσι, ἐπιγράφαντες ἕκαστοι τὰ ἔνόματα. τῆτο καὶ ἐγὼ, ἔτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ ἔνομα.

cros a nativitate inde cincinnos: quos in templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem argenteis, multi vero aureis, iisque in templo fixis, inscripto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam adolescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus atque nomen.

Δημο-

Δημοσθένους ἐγκώμιον.*)

Λυκῖνος καὶ Θερσαγόρας.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν ῥοάν, τὴν ἐντεῦ-
θεν ἐξιόντων ἐν ἀρισερᾷ, τῆς ἕκτης ἐπὶ δέ-
κα,

Demosthenis laudatio.

Lycinus et Therfagoras.

*Inambulanti mihi in porticu, in sinistro exeun-
tium inde latere, sexto decimo, paullo ante meri-
diem,*

*) Si Lucianus auctor est hujus libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, et maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud et plus fere quam Sophisticum dicendi genus, quod movit *Marcilium*, ut Luciani esse negaret, item-

να, 2) μικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας
 περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπί-
 σταντο· μικρὸς τίς ἐστὶ, γρυπὸς, ὑπόλευκος,
 ἀνδρικόσ τὴν φύσιν. ἰδὼν ἔν αὐτὸν ἔτι προσ-
 ἰόν·

diem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam ve-
strum hominem noverunt. Parvus est, vulvurino
naso, subalbidus, habitu virili. Ignur acceden-
tem ad huc conspicatus, Heus, inquam, Thersa-
gora

itemque quod *Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti,*
condiscipulorum forte suorum, au-
ditor fuisse dicitur Demosthenes; haec,
inquam, non imputanda sunt auctori, non
magis, quam quae in aliis id genus libel-
lis ex alia persona dicuntur. Quin veniam
etiam ab aequis lectoribus spero, si inter-
pretatio nostra quibusdam locis parum
candida et facilis videatur, quippe quae,
quantum ejus fieri potest, etiam dictio-
nem et formam exempli sui referre de-
beat. Gesner.

I. τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα] Cum mensem non
 nominet, nihil inde de natali die vel *Ho-*
meri vel Demosthenis colligas. Et iustit,
 credo, auctor in hoc etiam, quod nata-
 lem inducit celebrantes poëtae et oratoris
 maximi, cum de neutro aliquid constaret.
Gesner.

ιόντα, Ἐρσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητής, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἦδ' ἔς, ἐνταῦθα. ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων; ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τέττε δεόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστῆς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρῃ γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι. ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδείσεως ἐκείνῳ τίνων. ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν ἔν ἀρξάμενος, ἦδ' ἔς, ἔλαθον ἐμαυτὸν, εἰς τῆτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ ἔν, ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τῆ περιπάτῃ.

Πολὺ μὲντοι πρότερον, ἔφη, προσειπεῖν τετονὶ δεόμενος ἔγω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπι-

gora Poëta, quorsum ergo, et unde? THERS. Domo, inquit, huc. LYC. Utrum, inquam, ambulaturus? THERS. Scilicet, inquit, et illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poetices quibusdam primitiis honorare. LYC. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas. THERS. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad hoc mericiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato.

2. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio: *manu autem monstrabas*
Home-

ἐπιδείξας. ἴσε δὴπε τὸν ἐν δεξιᾷ τῆ τῶν Πτο-
 λερμαίων νεῶ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσ-
 ερῶν τε ἔν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσ-
 ευξόμενος ἀφθόνων μεταδίδοναι τῶν ἐπῶν.
 ΛΥΚ. Εἴ γάρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα
 εἶη. πάλαι γὰρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δο-
 κῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικερῆσά τι πρὸς τὴν
 αὐτῆ γενέθλιον. εἰ ἔν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὐχε-
 σθαι, συμβολοίμην ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ
 Ἑρμαῖον. ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν
 νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι
 τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θεῖως
 γὰρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβη-
 χεύ-

*Homierum: nempe nostis illum ad dextram aedis
 Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo
 adoraturus veni, inquit, et rogaturus, ut co-
 piofa mihi carmina impertiat. LYC. Si qui-
 dem, inquam, in precibus ipsae res inessent,
 olim sane Demostheni negotium facessiturus
 mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeun-
 dum opis aliquid conferat. Quare si precari sa-
 tis esset, socium me tibi adjungerem: com-
 mune nobis munus coningeret. THERS. Equi-
 dem, inquit, eorum, quae vel nocte vel inter-
 diu feci, adfluentem facile ubertatem ad Ho-
 merum auctorem jure referre mihi videor.
 Divinitus enim quodammodo, et vatis instar
 velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus
 Luc. Op. T. VIII. Q sum.*

χεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι
 περὶ τὸ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ
 σχολῆν ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δο-
 κεῖς ἔν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέ-
 πονθας τὸ τῆ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὅς ἤδη
 λελαμένος τὴν κόριν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θεάς
 ψυχῶν γέμενος μυθολογεῖν πρὸς τὸν παλαιστῆν
 διενσεῖτο, ἐπίδοξον κληθῆσεσθαι τῆς πάλης
 ἔσης. ὁ δ', ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος ἔκ ἄν ἐμυ-
 θολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκῶς
 τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, εἰτρυφᾶν ἀνδρὶ μάλα
 δὴ κατορέωδ' ἔντι τὴν τῆ σαδία τύχην. ΘΕΡΣ.

Καί

sum. Judicabis ipse. Consulto enim hunc li-
 bellum mecum detuli, si forte in sodalium ali-
 quem otiosum incidere. Videris ergo mihi
 pulchre otium habere.

3. LYC. Nempe tu beatus es, inquam,
 idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo
 vicerat, qui jam pulvere abluto, et reliquo se
 spectaculo oblectans, fabellas habere cum pa-
 laestrita cogitabat, quo tempore jam jam vo-
 candi ad certamen luctatores videbantur: at
 ille, Verum, inquit, in carceribus non haberes
 fabulas. Sic tu mihi videris poëtici curriculi
 victor, illudere homini fortunam arenae vehe-
 menter extimescenti. ΤΗΕΡΣ. Iste ridens,

Nem-

Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τὶ τῶν ἀπόρων εἶπεν ἐργασόμενος. 2)

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ καθ' Ὅμηρον εἶνά σοι λόγῳ καταφαίνεται καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαιέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν; ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διασασιάσαιμι δ' ἂν ἄν τὰς ἥρωας, εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὅμηρον τετάχθαι. ΛΥΚ. Εὐγε, εἶπον, ἐμὲ δ' ἂν νομίζοις πρὸς τῷ Δημοσθένει;

Ἄλλ'

Nempe, *inquit*, tanquam difficile quiddam acturo.

4. LYC. Forte enim, *inquam*, minoris tibi Demosthenes, quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis *argumentum* videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demosthenes *laudandus* parvum quiddam et nihil est. THERS. Calumniaris, *inquit*: nolim ego in contentionem vocare heroes, etsi magis fert animus ab Homero stare. LYC. Euge, *inquam*: me vero non putas *stare malle* a Demosthene?

Q 2

5. Sed

2. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ] Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορξώδουντι. Gesner.

Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμά-
 ζεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητι-
 κὴν ἔργον ἢ, ἢ μόνον, τὰς δὲ ῥητορικὰς λόγους
 καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζῶς
 ἐλαύνων. ΘΕΡΣ. Μὴ μαγεῖην, ἔφη, ταῦτά
 γε, καὶν εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μαγίας ἐπὶ τὰς ποιη-
 τικὰς ἰᾷσι θύρας. ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς
 καταλογάδην, ἔφη, ἐνθάδε τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ
 μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης
 Φροντίδος. ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἐταῖρε,
 καὶ χαίρω περὶ πάσης, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν,
 καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγύς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς.
 οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν
 ἐνθά-

5. Sed quando non hac parte orationem
 nostram spernis, ob argumentum; apparet ni-
 mirum, solam te poëticen opus putare, ora-
 toria vero opera contemnere simpliciter, equi-
 tis instar pedites praetervehentis. THERS.
 Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam, licet mul-
 to sane furore opus est ad poëticas fores acce-
 dentibus. LYC. Quippe solutae etiam oratio-
 nis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu
 opus est, si velint non humiles videri, et cura
 exili. THERS. Novi sane, *inquit*, et saepe
 juvat cum scriptorum solutae orationis aliorum
 tum Demosthenis, vehementiam verbi causa,
 amaritudinem, et divinum illum instinctum,
 cum *iisdem* Homeri *viribus* contendere;
 et

ἐνθουσιασμέν. καὶ τὸ μὲν οἴνοβαρές, 3) πρὸς τὰς
 Φιλίππου μέθας, 4) καὶ κορδακισμὸς, καὶ τὴν
 αἰσέλγειαν τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, 5) πρὸς
 τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς 6) ἄνδρας, τοὺς ἀγα-
 θὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας καὶ τὸ

ἦκε

et illud *Victe mero* . . . conferre cum *ebriatati-
 bus Philippi et saltationibus et lascivia*: istud
 vero, *Auspicium felix unum* . . . cum illo,
Oportet enim bonos viros spe bona subnixos . . .
 et illud:

Q 3

Heu

3. οἴνοβαρές] *Hom. Il. ἀ. 225. du Soul.*

4. Φιλίππου μέθας] *Respicit ad Olynth. 2.
 p. 23. E. (edit. Wolf. 1604. f.) ubi τὴν
 κατ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην,
 καὶ κορδακισμοὺς conjungit. Ibi Ulriam.
 Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀργήσεως αἰσχροῦ
 καὶ ἀπρεποῦς. Gesner.*

5. Εἰς οἰωνὸς ἄριστος] *Hom. Il. μ', 243. Εἰς
 οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Du
 Soul.*

6. Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς] *Pro Coron. c. 28.
 Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν
 ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προ-
 βαλλομένους ἐλπίδα. Φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ
 Θεὸς διδῶ γενναίως. Gesner.*

Ἦκε μέγ' 7) οἰμώζειε γέρον ἱππηλάτα
Πηλεὺς, πρὸς τὸ

Πηλίκον ποτὲ σενάξαιεν 8) ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι,
οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες.
παρβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, 9) πρὸς
τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας 10) τῶν λόγων, καὶ τὸ
Εἰ

*Heu multum ploret Peleus, oritator equo-
rum, cum isto:*

*Quanto tandem gemitus edant illi viri, qui pro
gloria et libertate mortem orperire? Confero
autem etiam profluentem illum Pythonem, cum
Ulyssis verborum nivibus: atque illud:*

Si

7. Ἦκε μέγ'] *Hom. II. η', 125.*

8. Πηλίκον ποτὲ σενάξαιεν.] *Orat. contra Ari-
stocr. p. 759. med. Πηλίκον ποτὲ σενά-
ξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης
καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν
καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείπον-
τες, εἰ ἄρα αἰσθοῖντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς
ὑπέρτερου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε.
Gesner.*

9. ῥέοντα Πύθωνα] *De hoc Philippi oratore
Dem. pro Cor. c. 84. Τότε ἐγὼ μὲν τῷ
Πύθωνι, θρασυνομένῳ καὶ πολλῶ ῥέοντι
καθ' ἡμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα.
Gesner.*

10. Ὀδυσσ. νιφάδας] *Hom. II. γ', 222. Ce-
tera vide II. μ', 323. du Soul.*

Εἰ μὲν μέλλομεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθαι, πρὸς τὸ

Πέρασ μὲν II) γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τῷ βίε
θανάτος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας
τηρῆ. καὶ μυρία γεγονόσιν αὐθις αὐτοῖς ἐπὶ
ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.

Ἦδουμα δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ
τροπὰς λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφολ-
ρέσας τὸν κόρον μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν
παρατροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν παραβο-
λῶν

*Si liceat, senio procul, immortalibus esse,
... ad illud;*

*Extremum enim omnibus hominibus vitae mors
est, etiam si in cavea quis conclusum se servet: et
sexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata
incurrerent.*

6. Delector vero etiam, cum affectiones, et
figuras, et immutationes dictionis observo, et
illas satietati medentes variationes, et illos e
diverticulis reditus, et suavitates illas compara-
tionum ad vim earum penetrabilem adjunctas:

Q 4

et

II. Πέρασ μὲν] Demosth. pro Corona c. 28.

Πέρασ μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῆ. Deinde
statim illa, quae modo dedimus, Δεῖ δὲ
τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. σ. λ. Gesner.

λῶν σὺν τῷ καιρῷ 12) γλαφυρότητας, καὶ το
τῆ τρέπε μισοβέρβρον παιταχῆ.

Καὶ μοι πολλὰκις ἔδοξεν (ὃ γὰρ ἂν τῶν
θῆς ἀπακρυψαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας
Ἄττικῆς καθάπτεισθαι Δημοσθένους, ὃ τὴν
παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀναιμέτος, τῆ τῆς Ἀχαιῆς
Ἀχαιίδας προσειπόντος. διαρκεστέω δὲ τόνω
πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληρῆν τραγω-
δίας, τῆ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διέ-
λόγους ἀνεπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορῆν
σκαδαπύοντος.

Πολ.

et illud in moribus ubique *elucens* barbariei
odium.

7. Et mihi saepe visus est (neque enim
verum dissimulaverim) decentius reprehen-
dere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui
frena, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat,
quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos com-
pellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae dis-
crimine colloquia fingit, fabulisque dispergit
rugulatum impetum.

8. Saepe

12. σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto καιρῷ, ut
intelligatur vis illa, qua animum feriunt.
Gesner.

Πολλάκις δὲ μετὰ τῷ Δημοσθένει καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, καὶ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὡσπερ εἰδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' εἴοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περιφρονοίην ἀν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ 13) γιγνώσκων;

Ἄλλ' εἰδὲν ἦττον τῆμόν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τὰς σὰς εἰς

8. Saepe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum, et numeri ac pedes; non absque poetica suavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt Anritheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut mundities. Sed videtur natura quodammodo ita comparatum, ut *suae utriusque* facultati virtutes velut *mutuo* implexae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, talem qui norim?

9. Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi decertandum est, laudum Homeri, altero tanto
Q. 5 majus

13. ταύτην δέ] τοιαύτην γε conjecerat Gesner.

εἰς Δημοσθένην ἐπαίνεσ τιθῆμαι, ἔ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, Φημί· τῷ τέρμῳ μὲν ἐκ ἔχειν ἐδραΐαν τινὰ κρηπιῖδα ὑπαβαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ χρόνος· εἰ γὰρ τι σαφές αὐτῶν ἦν, ἐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις· πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἴωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θύβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδόν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώπην, Φασίν, ἢ Νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνε γένεσ ἀπο-
ρία·

majus tuis in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt, sed ob argumentum, ajo: quoniam meum opus non habet firmam, quae subjici laudibus possit, crepidinem, extra ipsam poetice: reliqua universa obscura partim, ut patria, genus, tempus, quo floruit. Quod si enim certum quidquam horum esset, certamen anceps haud foret mortalibus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum, aut fluvium adeo, et matrem Melanopen ajunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus porro vel Heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tantum abest, uti clare sciant, qua comparatione aera-

ρίοι· χρένον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν, ἢ τὸν Ἴωνικόν. 14) καὶ μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναί, ὅπως γὰρ καὶ τῆνομα πρὸ τῆ γνώριμα, τὸ Μελησιγενῆ προκρίναι· τύχην δὲ, περὶαν, ἢ πάθος ὀμμάτων, ἀλλὰ μὲν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα εἶν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. περισηνὸν δὲ μοι κομιδῆ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν ἀπρακτοῦ ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν.

Τὸ

aetatis ad Hesiodum fuerit, *priorne, an aequalis, an posterior*; ut etiam nomen noto illi praeferrant, Melesigenem. Fortunam denique *ei tribuunt* paupertatis aut caecitatis. Sed nonne melius fuerit et haec pati in obscuro jacere? Ergo in angusto sane mihi *versatur* praedictio, in laudanda poësi ab actu rerum abhorrente, et sapientia, quam versibus expressit, colligenda.

10.

14. ἢ τὸν Ἴωνικόν] Forte *Ionicum* hoc tempus pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536. id est post Trojam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor posteriorem facit Homerum Trojano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352. et 360. sq. Gesner.

Τὸ δὲ σὺν, ἔφη, κατὰ χεῖρας, ἐπίδρομόν τε, καὶ λείον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γτωρίμοις μόνον ἐνεμάτων, οἷον εἶψον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σὲ δεόμενον. τί γὰρ ἔ μέγα, καὶ λαμπρόν ἢ τύχη τῷ Δημοσθένει προσῆψε; τί δ' ἔ γτωρίμον; ἐκ' Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαρῶ, 15) καὶ κοῖδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; καὶ-

10. Tuum autem opus, ita pergebat, ad manum, percursu facile, et laeve, intra nomina solum definita et cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, condimentis modo a te *adjiciendis* indigens. Quid enim non magnum et clarum adjunxit fortuna Demostheni? Quid non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae

15. αἱ λιπαρῶ] *Pindaricum* hoc Athenarum elogium agnoscit *Schol. Aristoph. Νεφ. 298.* cujus Lyrici loca pluscula laudat *Spanhem.* ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum *λεπτόγεων* sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsam, quod *λεπτόγεως*. Deinde nisi *λιπαρῶ Ἀθῆναι* sint pingues, vix intelligitur jocus *Aristophanis* *Acharn. 640.* ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur, cum eodem plane modo

καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῆς
 ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, 16) καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, 17)
 καὶ τὴν Ἐλευσίνα νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων,
 καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν,
 καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χερσαίων
 ἐπεί-

illae et tot celebratae carminibus, columen il-
 lud Graeciae? Ego sane Athenas nactus pro
 poëtica illa licentia inducerem amores Deorum
 et judicia, et inhabitationes, et munera, et
 Eleusinem. Si vero insuper leges, judicia, con-
 ventus solemnes, Piraeus, coloniae, et *τροπαία*
 ter-

modo laudentur apud. Interim *nitidas*
 dicere in versione placuit, quia *nitere* di-
 cuntur, qui bene habiti sunt, imprimis ab
 oleo etc. *Gesner.*

16. καὶ κρίσεις] Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra *Aristocr.* p. 735.
 fin. ubi tum quinque celebria Atticae ju-
 dicia recenset, tum Areopagum eo nomine
 commendat. Κατοικήσεις intelligo praeter
 ipsam Minervae in arce commorationem,
 illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lu-
 cian. *Bis Accus.* c. 9. *Gesner.*

17. δωρεάς] Olivam, equum, frumentum.
De Soul.

ἐπεισηγμένων, εἰδ' ἂν εἰς 18) : ἐπ' ἴσης ἀξίας
 ἐφικέσθαι δύναίτο· τῷ λόγῳ, Φησὶν, ὁ Δημο-
 σθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάν-
 τως. - τὸ δ' ἐγκώμιον εἴη ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζό-
 μην, 19) ἐν νόμῳ τοῖς ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πα-
 τριδῶν ἐπικοσμεῖν τὰς ἐπαινεμένους. Ἴσοκρά-
 τῆς δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων ἐνέ-
 θηκε

terra marique tropaea, inducantur; ne unus
 quidem pro dignitate assequi oratione possit, ut
 ait Demosthenes. Maxima igitur omnino mihi
 esset dicendorum copia. Neque verò sic sepo-
 nere laudationem mihi videar, cum in lege *et*
formula laudandi sit illud ipsum, a patriis orna-
 re quos praedicandos sumimus. Isocrates au-
 tem corollarium *laudum* Helenae inseruit The-
 sea.

18. οὐδ' ἂν εἰς] Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro *Coron.* c. 2. extr. οὐδ'
 ἂν εἰς ταῦτα φήσεις. c. 39. Οὐδ' ἂν εἰς εἴ-
 ποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. *Gesner.*

19. ἀπαρτῶν ἐνομιζόμην] Etiam haec Demo-
 sthenica formula, pro *Coron.* c. 18. extr.
 Καὶ με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λό-
 γον τῆς γραφῆς, εἴη εἰς τὰς Ἑλληνικὰς
 πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me
 putet a causa et accusatione aberrare,
Gesner.

ἔθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύθερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παρσιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐπαγαγέσθαι, μὴ σοὶ μείζον προσκείτο τ' ἐπίγραμμα 20) τῷ θυλάκῳ.

Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυσέα κρηπίς, κατὰ Πίνδαρον. 21) ἔ γάρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον
τιμῆ-

sea. Ac Poëtarum quidem natio libera. Sed tu fortasse metuis, ne illum e proverbio jocum contra proportionem violatam tibi arcessas, majoremque ipso sacco tabellam atque inscriptionem dicaris apposuisse.

II. Dimissis Athenis orationem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census majorum
tum

20. τοῦ ἐπίγραμματος] Illud ambitiose factum a mercatoribus, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent saccis. Hemsterb.

21. χρυσέα κρηπίς, κατὰ Πίνδαρον] *Pythior.* 7. pr. patriam et genus Megacelis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus ejus substerni scribit. Jam respexerat ad hunc locum paullo ante, ubi negat ejusmodi ἐδραῖαν κρηπίδα laudum Homeri esse. Gesner.

τιμήματος τριηραρχικῆ. εἰ δὲ τῷ Δημοσθένει
 ἔτι κομιδῇ παιδὸς ἔντος, ἐτελεύτα, τὴν ἑρ-
 Φανίαν ἔ συμφορὰν ὑποληπτέον, ἀλλὰ δόξης
 ὑπόθεσιν, τὸ τῆς φύσεως γειναῖον ἀποκαλυ-
 πτέσης.

Ὅμηρον μὲν ἔν ἔτε παιδείῃσιν, ἔτ' ἀσκη-
 σιν μνήμη κατ' ἰσορίαν παρελήφμεν, ἀλλ'
 εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι τῶν ὑπ'
 αὐτῷ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας ἐκ ἔχοντα· μηδ' ἔν
 ἐπὶ τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν
 ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέσ-
 σαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆπερ πολὺς μὲν ἔ Καλλι-
 στρα-

tum Athenis Trierarchico. Si vero is, De-
 mosthene adhuc puero admodum, fatis fun-
 ctus est, non calamitas putanda illa orbitas est,
 sed gloriae argumentum, cum generosam illam
 naturam aperiret.

12. At Homeri neque institutionem neque
 exercitationem historiarum monumentis acce-
 pimus: sed statim necesse est illas attingere
 laudes, quas ipse sibi architectatus est, cum
 ex educatione, et exercitatione, atque disci-
 plina materiae nihil habeas, neque ad illam
 Hesiodi laurum liceat confugere, quae nulla
 opera pastoribus etiam carmina adspiret. Tibi
 vero, quando ad hunc locum ventum est,
 mul-

στρατος, 22) λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιδά-
 μας, Ἴσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβελίδης· μυρίων
 μὲν ἐφελκομείων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς
 πατρονομίας ἀνάγκης ὑποκειμένης, ταχείας δ'
 ἄσης τοῖς μερακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέψεις
 ἀπολισθάνειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κο-
 μᾶν, ἐκ τῆς τῶν ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὃ τῆς
 φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς κατεῖχε
 πρόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν ἄκ' ἐπὶ τὰς Φρύνης, ἄλλ'
 ἐπὶ

multus est Callistratus, et splendorum nomi-
 num Catalogus, Alcidamas, Isocrates, Isaeus,
 Ebulides. Cum vero luxcentae in Athenarum
 urbe voluptates illos etiam alliciant, qui
 patriae potestatis necessitati subjecti sunt; fa-
 cilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tuto-
 rum negligentiam suo arbitrio luxuriari: phi-
 losophiae tamen civilisque virtutis amor prae-
 valuit, qui illum non ad Phrynae, sed ad Ari-
 stote-

22. ὁ Καλλίστρατος] Gellius 3, 13. narrat ex
 Hermippo, ut Demosthenes *moius*, *demul-*
citus et carius oratione Callistrati Demagogi
nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην di-
centis, ut eum inde *sectari coeperit*, *Acade-*
miam cum Platone reliquerit. Gesner.

ἐπὶ τὰς Ἀριστέλους, 23) καὶ Θεοφράστου, καὶ
Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος φύρας.

Καὶ ταῦθα, ὦ βέλτισε, φιλοσοφοίης τῷ
λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς,
τὴν μὲν θαλαττίαν τινὸς ἔρωτος παράφορον τε,
καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδί-
της πανδήμου κλύδωνα, φλεγμανέσαις νέων
έρμαις, αὐτόχρομα θαλάττιον, τὴν δ' ἔρανίαν
χρυσῆς τινος σειρᾶς ἔλξιν, ἢ πυρὶ καὶ πόξοις
ἐντιθεῖσαν δυσάλθεϊς νόσους τραυμάτων, ἀλλ'
ἐπὶ τὴν αὐτῆ τῆ κάλλους ἀχραντὸν τε καὶ κα-
θαράν
θαράν

stotelis et Theophrasti, et Xenocratis, et Pla-
tonis fores egit.

13. In hac orationis parte philosophari
quoque, vir optime, possis, duplices esse amo-
rum in hominibus agendi rationes, alteram
marini cujusdam amoris vagam, seram, et flu-
ctus in mente excitantem, popularis Veneris
procellam, aestuante adolescentium impetu re-
vera marinam: alteram autem caelestis aureae
cujusdam catenae tractionem, quae non igne
aut sagittis insanabiles vulnerum morbos infli-
gat, sed ad non marcescentem ipsius pulchritu-
dinis puramque formam contendat, sano quo-
dam

23. Ἀριστοτέλους] Vid. quae ad ipsum prin-
cipium hujus libelli observavimus. Gesner.

θαράν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μάτιά σῶφρονι τῶν
 ψυχῶν, ἕσαι Ζητὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν ἀγχίσπο-
 ροι, Φησὶν ὁ τραγικός.

Ἐριῶτι δὴ πάντα πόριμα, κερὰ, σπήλαιον,
 κάταπτερον, ξίφος, γλῶτταν διαρθεῶσαι, με-
 τελευθεῖν ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμην
 ἀκριβῶσαι, θορύβῳ καταφρονῆσαι, συνάψαι
 νύκτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς ἔκ οἶδεν,
 ἑποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν
 ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι,
 καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσεσιν
 ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ
 μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέ-
 σαίτος

dam illarum mentium furore, quae Jovis pro-
 pinquae, et proximi comites Deum Tragici verbo
 dicuntur.

14. Amori nempe pervia sunt omnia: ton-
 sura, specus, speculum, gladius, articulare
 linguam, jam provecta aetate, actioni dare
 operam, memoriam acuere, contemnere tu-
 multum, noctes continuare diebus laboriosis:
 e quibus omnibus quis ignorat, *inquit*; qualis
 tibi Demosthenes in dicendi facultate exstite-
 rit, sententiis et verbis cum densaret oratio-
 nem, tum moribus atque affectionibus animo-
 rum exprimendis probabilitatem pararet, ma-
 gnitudine splendidus, contentione ac spiritu
 vehemens, idemque verborum pariter ac sen-

ζατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, ἔσφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. 24)

Οὐ

tentiarum moderatione saluberrimus, et maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem Oratorum, ut dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque orationem protulit.

15.

24. μόνος γέ τοι — τὸν λόγον] Legendum, ut est in Ms., ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, *vivam et solidam orationem edidit*. Utraque vox, qua laudat orationem Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animantia. Σφυρήλατα, quae et dicuntur ἑλόςφυρα et ὀλοσφύρατα, sunt solida, compacta, plena, non conflata. Est igitur σφυρήλατος oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est inanis verborum strepitus: cui opponitur *oratorum inanis sententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Augusto. *Graevius*. Obsequamur Graevio, id est

est

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 261

Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη πρὸς λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, ἔχ' ἔτι ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τὰς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίτων ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτῆ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τῆ νυκτερινῆ λύχνου· καὶ περὶ μὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τῆ λόγους, κοι-

15. Non enim, ut de Aeschylō Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem modo per ebrietatem composuit orationem Demosthenes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades, alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam scribere. Pythae vero lucernam nocturnam olere videbatur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste quidem

R 3 dem

est libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi videbatur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφύρηλατος, viua et spirans, non rigida ac dura, ne quae malleo ducuntur. Gesner.

τὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· ἔ γάρ τοι μείων
ὁ περὶ τὴν Ὀμήρου ποιήσιν ὑπῆρχε καί μοι
λόγος.

Ἄλλ' εἰ μετείοις 25) ἐπὶ τὰς Φιλανθρω-
πίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι Φιλοτιμίαν, καὶ
τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν
ἦε συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων· ἐγὼ
δὲ γελάσας; ΛΥΚ. Ἦ πᾶ γε, ἔφην, διανοῆ
καταχεῖν με τῶν ὧτων, ὥσπερ βαλανεὺς κα-
ταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; 26) ΘΕΡΣ.
Νῆ

dem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento
communis est: neque enim minor, de Homeri
poësi mihi quoque oratio suppeditat.

16. Sed si ad humanissima illius opera ve-
nias, et honestissimum pecuniarum usum, et il-
lum in republica administranda splendorem . . .
Aique ille sic continuans orationem, incedebat, tan-
quam additurus reliqua. Ego vero ridens? LYC.
Numquid, *inquam*, perfundere aures meas co-
gitas, ut balneator aliquis, exhausturus oratio-
nem reliquam? THERS. Sic est per Jovem,
in-

25. μετείοις] μετίοις ex conjectura. Guicci
correxerit Gesner.

26. καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον] Puto
hic servandam suam vim verbi ex etymo-
logia, quam expressimus, et ab eo pen-
dere

Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοθοινίας τε, καὶ χορηγίας
 ἐθελασίας, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τά-
 Φρον, καὶ λύσεις αἰχμαλιώτων, καὶ παρθένων
 ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, 27)
 καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμ-
 πε-

inquit, Epulas illas públicas, et voluntarias lu-
 dorum erogationes, et trierarchias, et mœnia;
 et fossam, et captivorum liberationes, et eloca-
 tiones virginum, quae optima gerendae rei-
 publicae ratio est: et obitas legationes, et le-
 ges perlatas. Ac quoties illa rerum publice
 R 4 gesta

dere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας,
 τριηραρχίας, reliquos. — Ceterum ipsa
 haec Demosthenis κατορθώματα repetiisse
 videtur auctor ex illius oratione πρό Κορο-
 να, v. g. c. 93. ubi τειχισμόν καὶ τὰ Φρεΐάν
 commemorat, α. 81. εἴ τινας ἐκ τῶν πολε-
 μίων ἐλυσάμην, εἴ τισι θυγατέρας συνεξέ-
 δωκα κ. τ. λ. Gesner.

27. πρέσβεις] πρεσβείας correxerat Gesn:
 Optime. Et legationes etiam Interprete
 Melanchbone Parisina, quatinus πρέσβεις
 reliquerit in Graecis. In quo Edd. cert.
 consentiunt, sed vellem dissentirent, et
 πρεσβείας eligerem. Sed et iterum πρέσ-
 βεις c. 18. f. Reitz.

πεσόν, γελοῖν ἔπεισί μοι, τῶ τὰς ὀφρῦς συνά-
γαντος, καὶ δεδιότος, μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους
αὐτῶν ἔργων ἐπιλίποιν.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ γὰθῆ, νομί-
ζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκό-
των, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δη-
μοσθένους πράξεσιν; ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ
τὸν λόγον ἐπικηρίας τινός, ὡς σὺ φῆς, δεό-
μεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τῶναντίον κατέχει πά-
θος, εἶον αὐγῆς περιλαμπέσης, καὶ ἔχοις πρὸς
λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν
ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιῶτον ἐφ' Ὀμή-
ρω κατὰ τὰς ἀρχὰς πέποιθα. κατέβαλον γέν
μικρῶ

gestarum magnitudo in mentem venit, ridere
subit hominem contrahentem supercilia; ne
oratio se de factis Demosthenis deficiat.

17. LYC. Namque tu forte putas, *inquam*,
solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem
contrivimus, non habere, aures frequentatas
Demosthenis actionibus? THERS. Si quidem,
inquit, auxilio quodam ad illam orationem, ut
tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea il-
lud tibi accidit, ut veluti splendore quodam
circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo
Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi
mihi simile quiddam in Homero ab initio usu
venit. Parum enim abfuit, quin abjicerem,
quod

μικρῶν δεινῶν, ὡς ἐκ ἀντιβλεπτέον ὄν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. εἴτ' ἐγὼ μὲν, ἐκ οἷδ' ὅπως, ἀνήνευκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζόμενος ἀντίον ὄρῶν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίχ τὰς ὄψεις, νόθος τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

Σοὶ δέ μοι φαίνεται 28) καὶ τῆτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ κατ' 29) ἐμέ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾷς ὀρμώσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἀπάσης λαβέ-

quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paullatim ad contra intuendum assuesactus esse, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus et insuicius Homeridarum generis deprehendi.

18. Tibi vero etiam hoc multo esse facilius, mihi videtur, quam meum *mibi negotium*. Etenim Homeri gloria, ad unam poeticam facultatem cum referatur, confertim necessario tota

R 5

28. σοὶ δέ μοι φαίνεται] Scribendum σόν: *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, ultra majoris difficultatis res sit. *Fenlius*.

29. ἢ κατ'] ἢ τὸ κατ' malit, *Gesner*.

λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην
 ὄλσθ' ἐφάπξῃ τῆ γνώμῃ τρέποιο· καὶ μάλα
 αὖ ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, ἐκ ἔχων
 ὅτε πρῶτε τὴν γνώμην λάβεις, καθάπερ οἱ
 λίγνοι πάσχεισι περὶ τὰς Συρακασίους τραπε-
 ζας, ἢ οἱ Φιλίκοι, καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυ-
 ρίας ἀκρομάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπε-
 σόντες· ἐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, αἰεὶ τὴν
 ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἷμα δὲ καὶ σὲ με-
 ταπηδαῖν, ἐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σαίης, ἐν κύκλῳ
 σὲ περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεπῆς, ἑρμῆς
 διαπύργου, βίης σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς
 ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν
 καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, δίκαιοσύνης, Φιλαν-
 θρω-

arripienda fuit. Tu vero si ad totum simul
 Demōsthenem advertas animum, omnino dubi-
 tes trepidans circa orationem, nec habens, quid
 primum cogitatione arripias; quale quid gulo-
 sis accidit ad Syracusanas mensas, aut cupidis
 audiendi videndique hominibus, si in sexcen-
 tas auditionum spectaculorumque voluptates
 incidant; nec enim quo se vertant habent,
 transferentes perpetuo cupiditatem. Puto au-
 tem te quoque huc illuc salire, nec habere ubi
 consistas, orbe quodam te huc illuc trahentibus
 ingenio magifico, inflammato impetu, vita
 temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus
 gerendis, multorum magnorumque quaestuum
 con-

θρωπίας, πίσεως, Φρονήματος, συνέσεως, ἐκάστῃ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως ἔν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, 30) δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποσόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρον, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, ἐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνεις, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν.

Ὡσπερ ἔν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῶ τραπόμενος, ἔτω πως ἠπόρηκεν

Ἴσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

Ἡ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

Ἡ

contemptu, justitia, humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de multis illis et magnis facinoribus reip. caussa susceptis. Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes quo mentem deflectas, quem tot praeclara velut auferant.

19. Quem ad modum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat:

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadmunne, spartos an genus inclutum,

Αἴ

30. πρέσβεις]. Forl. πρεσβείας. Reitz. vid. ad cap. 16.

Ἡ τὰν κυκνάμπυκα Θήβαν,
 Ἡ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
 Ἡ τὰν Διονύσε πελυγαθεά τιμὰν,
 Ἡ γάμον λευκωλένε Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;
 Οὕτωςί δέ καὶ σύγε ταῦτὸν ἔοικας ἀπορεῖν,
 λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ Φιλοσοφίαν,
 ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν θάνατον τάνδρος ὑμνη-
 τέον.

Ἔσι δ' ἔδεν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, τὴν πλά-
 νην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτε δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητο-
 ρικῆς κατ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατάθετε τῆτον
 τὸν λόγον. ἰκανή γ' ἂν σοι ἔδ' ἢ 31) Περικλέες.
 ἐκείνε

An caerulea flamminea Thebes,
 Vimne conanitem omnia Herculeam,
 Bacchine patris laetior canemus honores?
 Candidae connubiane Harmonies?

Ita tu quoque simili ratione videris ambigere,
 Orationemne an vitam, oratoriam an philoso-
 phiam, populi regendi artem an mortem viri,
 praedicare oporteat.

20. Nullo vero labore, *inquit*, oberratio-
 nem effugeris: sed quamcumque partem arri-
 piens, aut eloquentiam per se *speciatam*, in eam
 hanc orationem conferto. Ἀπτα τibi *hic* fuerit
 elo-

31. γ' ἂν σοι οὐδ' ἢ] Sic recte *Ven.* utraque.
 In plerisque impressis γοῦν σοι ἢ ἢ. *Fl. ve-*
 ro μή etc. *du Soul.*

ἐκείνῃ μὲν γε τὰς ἀσραπὰς, καὶ βροντὰς; καὶ
 πειθῆς τι κέντρον 32) δόξῃ παραλαβόντες;
 ἀλλ' αὐτὴν γε ἔχ' ὀρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ
 τὴν Φαντασίαν, ἔδεν ἔμμονον ἔχασαν, εἰδ'
 οἶον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τῆς χρόνῃ Βάσανον,
 καὶ κρίσιν. 33) τὰ δὲ τῆς Δημοσθένεος ἀλλὰ
 σοὶ καταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτη τράποιο. .

Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ τὰς
 πολιτείας αὐτῆς τραπεμένῳ καλὸν μίαν ἦντι-
 ναῶν

eloquentia Periclis. Illius nos quidem fulgura
 ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama
 accepimus; sed ipsam non videmus *eloquentiam*:
 scilicet praeter formam qualemcumque animo
 conceptam stabile et solidum nihil habentem,
 neque quod temporis illud examen iudicium-
 que possit sustinere. . . . Reliqua vero Demo-
 sthenis praetermittenda tibi, huc si verteris,
 fuerint.

21. Ad animi autem virtutes aut praeclare
 in republica facta converso decens fuerit,
 quod-

32. τι κέντρον] τὸ κέντρον legi jubet Hem-
 sterh. ad Nigrin. §. 7. Reitz.

33. Βάσανον καὶ κρίσιν] Hic arbitror abrum-
 pi orationem. Thersagoras satis habet
 viam quasi monstrasse dicendorum in com-
 paratione Periclis cum Demosthene; reli-
 qua ingenio amici permittit. Gesner.

ναῦν ἀποτέμεσθαι τὴν διατριβὴν· εἰ δὲ βέλ-
 λοιο δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεῖς ἐλόμενον, ἔχειν
 ἀποχρῶσκαν λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν
 ἅπασιν ἢ λαμπρότης. εἰ δ' ἔκ ἐκ τῶ πάντος,
 ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα· νόμος μὲν γὰρ
 Ὀμηρικὸς, ἠρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθε-
 σθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἤδη δὲ
 καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτόν δ'
 ἔδδ' τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν
 ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος,
 μήτι γέ δὴ μέρος σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς· τῶν
 εὐεργεσιῶν δὲ ἔδδ' δυνατὸν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. 34)

ἐκκxv

quodcumque inde decerpere dicendi argumen-
 tum, aut si largiter facere volueris, duobus,
 summum tribus dilectis, habere satis materiae
 ad dicendum subjectae, tantum est claritatis in
 singulis. Si vero non in univcrsum, sed ex
 parte laudare velimus, praesto quidem Home-
 rica lex est, Heroum laudes instituere e parti-
 bus, pedibus, aut capite, aut coma; jam vero
 etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indi-
 gnum Dis non fuerit cantari a Poëtis ob colum,
 aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis
 partem aut mentis adeo; per beneficia autem
 ire singula nemini datum sit. Ergo neque
 aegre

34. ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν] ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν
 an significare possit enarrare beneficia, ve-
 hement-

ἔκην ἔδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν
αὐτῶν καλῶν ἐπαινέμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν
ἔδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσμεν ἐπαινέσαι.

Ταῦτα τῶν Θερσαγῶρα διελθόντος, ΛΥΚ.
Οἴμαί σε, ἔφην, ἐν ἐπιδεδειχθαί μοι βεβλόμε-
νον, τὸ μὴ μένον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν
λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημο-
σθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προσιθέντα.
ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν ἔν, ἔφη, τὴν ῥασιώτην ὑπο-
τι

aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum,
quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoqui-
dem universitati suarum laudum ne ipse qui-
dem par esse videatur.

22. *Hacc ita percurrente Thersagora, LYC.*
Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demon-
stratum mihi cuperes, non solum poetam te
bonum esse, illud quasi corollarium fecisse De-
mosthenem, soluta oratione adjuncta carmini-
bus. THERS. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, ne-
gotii tui ob oculos positurus eo provector sum,
orationem ut percurrerem, *et levia tibi illius ve-*
stigia

hementer dubito. Suspicio post *Wolsum*,
legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tan-
to magis, cum compendium syllabae σας
in literam ξ transire facile potuerit. *Ges-*
ner.

τιθεῖς, προίχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι
 τῆς Φροντίδος ἀεὶς, ἀκροατῆς ἡμῶν γέτοιο.
 ΛΥΚ. Πρῶτον τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν ἔδεν,
 εὐ ἰσθι. σκόπει δέ, μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονός ἴα-
 τερον. ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ
 ἴαμα ΛΥΚ. Σὺ γάρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμα,
 τὸ παρὸν ἄπερον, εἴτε ἰατρῆ δίκην τὸ τῆ νο-
 σθεῖτος σαθεῖν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις;
 ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή; ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἂ τα-
 ράξῃεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον,
 ἐπεχείρησας ἰασθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνάλωται
 παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὡσεὶ ταύτης τῆς ἀπο-
 ρίας ἔωλάν σοι τὰ ἴαματα. ΘΕΡΣ. Τῆτο δ' ἔν,
 ἔφη,

stigia signarem, si quid de cura tua remittens,
operam dare mihi recitanti velles. LYC. Noris,
inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide,
ne illud alterum (illa difficultas, quae me angit)
etiam auctum sit. THERS. Praeclaram, inquit,
mihi medicinam narras. LYC. Nempe, inquam,
difficultatem praesentem ignoras, deinde me-
dici instar laborantem partem ignorantis, aliam
curas. THERS. Quid ita? LYC. Tu quidem
iis, quae turbare forte eum queant, si quis pri-
imum ad ejusmodi orationem aggrediatur, me-
deri conatus es: at illa olim consumpta sunt
antiquis annorum anfractibus. Igitur diffi-
cultatis hujus obsoletae sunt tuae medicinae.
 THERS. Haec ipsa ergo, *inquit, Medicina*
 tibi

ἔφη, σοι τόγε ἴκμ. χρὴ μέντοι, καθάπερ ὁδῶ,
θαυρόχλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθεστάτην.

ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον 35) πρὸς
θέμην, ἢ Φασίν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον Φίλο-
τιμήθηναι πρὸς Πλάτωνά τε, καὶ τῶν ἐταίρων.
τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἀξματοηλασίαν ἐπιδει-
κνύντα, πολλὰς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν
δρο-

tibi *suppeditat*. Nempe velut viam, tutissimam
oportet esse eam, quae tritissima est.

23. LYC. *Male narras*. Nam contrariam,
inquam, ego mihi proposui illi, in qua gloriam
appetuisse dicitur Cyrenaeus Anniceris apud
Platonem ejusque sodales. Cyrenaeum enim
ajunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa
circum Academiam egisse curricula; per ean-
dem

35. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον] Quod in in-
terpretatione huic responsioni verba prae-
missi *Male narras*; lucis inferendae causa fa-
ctum est. Nempe sic abrupte loquuntur
Graeci et Latini, cum concedunt quidem,
quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere
ostendunt. Aliquoties ita noster in *Her-
motimo*. De Latinis diximus ad *Quintil.* 2,
7. extr. Ceterum hanc de Anniceri nar-
rationem habet etiam *Aelian.* H. V. 2, 27.
Gesner.

Luc. Op. T. VIII,

S

δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτροχίας ἅπαν-
 τας, μηδὲν παραβάντα, ὡσθ' εἰὸς δρόμου ση-
 μεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι. τέμνον δέ γε,
 τέναντίον σπεύδει, τὰς ἄρματοτροχίας ἀλεεί-
 νειν ἔ μάλα ῥάδιον δ', εἶμαι, καινεργεῖν ἑδάς,
 τῶν τετριμμένων ἐκτρέπόμενον. ΘΕΡΣ. Ἄλ-
 λά τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν; ΛΥΚ.
 Ποῖον; ἔφην, ἔ γάρ ἀκήκοα.

ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν
 ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδέμενον· τὸν δὲ
 γράψαι τρέχοντα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περι-
 τὸν ἵππον· ὡς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν
 ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ τῆτο προσάξαι·
 τὸν

dem omnia orbitam, quam nusquam egredere-
 tur, ita ut curriculi non nisi unius in solo vesti-
 gia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
 est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non
 nimis autem facile arbitror, novas comminisci
 vias, declinatis his, quae tritae sunt. THERS.
 Verum enim vero sapiens, *inquit*, Pausonis
 commentum est. LYC. Quodnam? *inquam*:
 nec enim audivi.

24. THERS. Pausoni pictori pingendum
 locatum ajunt equum volutantem se: at illum
 pinxisse currentem, multumque circa equum
 sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
 locaverat, questumque: neque enim hoc se
 jussisse. Pausonem itaque imperasse puero, ut,
 sum-

τὸν ἔν Παύσωνα τῷ πίνακος τὰ μετέωρα κά-
 τω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν ἐπι-
 δεῖξαι κελεύσας, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κεί-
 μενον ὀφθῆναι καλινδόμενον. ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ,
 ἔφην, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἴῃ με σροφὴν με-
 μηχανῆσθαι τούτων ἐτῶν, ἀλλ' ἔχι πάσας
 σροφὰς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
 μετατιθέντα, δεδιέναι, μὴ τὸ τελευταῖον πά-
 θοιμι τὸ τῷ Πρωτέως. ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη,
 πάθος; ΛΥΚ. Τὸ γινόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν
 γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπί-
 νης ὕψους, ἐπεὶ κατηναλῶκει πάσας ἰδέας ἀν-
 θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ σοιχειῶν, αὐθις αὐτὸν πε-
 νία μορφῆς ἐπεισάκτε, Πρωτέα γενέσθαι.

ΘΕΡΣ.

summis tabulae versus ima conversis, picturam
 ostenderet, sicque equum inversum volitari
 visum esse. LYC. Suavis homo es, *inquam*,
 Therlagora, si putas unam me, tot annorum
hominum conversionem machinari, non potius
 conversiones omnes et circumductiones mutare,
 ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usu veniat. THERS.
 Quid illud est, *inquit*? LYC. Ne fiam, *inquam*,
 quod ille factus est, cum humanam speciem
 studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elemento-
 rum, rursus denique adscititiae formae inopia,
 Proteus factus est.

ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν; εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανῶν τὴν ἐμὴν ἀκροασιν ἀποδιδράσκειν. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθε, ἔφην, τῆτο. παρέξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρῆς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα. τάχα γὰρ ἀντιπερὶ τῆ σῆ κυήματος ἀφροντις γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμφροντίσαις. ὡς ἔν ἐδύκει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιήματα. μεταξὺ δ' ὡσπερ ἐνθως γενόμενος, ἐπιπτύξας τὸ γραμματεῖον; ΘΕΡΣ. Κομίζεις τὸν ἀκροατικόν, ἔφη, μισθόν, καθάπερ Ἀθηναῖσιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικασικόν· ἀλλ' ἔπως εἶσθ μοι χάριν.

25. THERS. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugiendae rationes comminisceris. LYC. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam, ommissa parumper quae incumbit mihi cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una suscipies. *Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego, ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis,* THERS. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae aut iudicii. Sed ut gratiam mihi, *inquit*, habeas. LYC.

χάριν. ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἰσδόμεν, καὶ
πρὶν, ὅ; τι καὶ λέγεις, εἰδέναί.

Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις; ΘΕΡΣ. Μακε-
δονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχῶν τῆς βασιλικῆς οἰκίας
ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεις, τὸ βιβλίον
εἰ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην καὶ νῦν ὑπεμνή-
σθην ἔχων οἴκαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τῶν
Ἀντιπάτρω πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ
περὶ Δημοσθένος ἃ μοι δοκεῖς εἴη ἂν παρέργως
ἀκῆσαι. ΛΥΚ. Καὶ μὲν, εἶπον, ἤδη γέσσι τῶν
εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν, 36).

LYC. Habebō equidem; *inquam*, prius etiam,
quam, quid sit quod dicis, norim.

26. Sed quid est, de quo dicis? THERS.
In Macedonicos, *inquit*, regiae domus, commen-
tarios, incidi, ac tum mirifice delectatus, non
perfunctorie libellum emi. Et modo domi me
habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum
alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de
Demosthene, quae mihi non obiter auditurus
esse videris. LYC. Et nunc, *inquam*, pro istos
nuncio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos

S-3 etiam

36. καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid exci-
diffe videtur; petit enim, quod sequentia
inducant, ut reliquum poema sibi peragat.
Du Soul.

ἔγω μὲν ἔνθα ἀπολείψουαί σε, πρὶν ἢ τὴν ὑπό-
 σχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σὺ δ' εἰσίακας μὲν
 με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ'
 ἐσιάζεσθαι αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.

Ὡς ἔν ἀνέγιω τὰ λοιπὰ τῶν γραμματέων,
 διατρίψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδέξασθαι τῷ ποιή-
 ματι τὰς δικαίας ἐπαινούς, ἤειμεν εἰς τὴν Θερσα-
 γόρου· καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ,
 καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐτυ-
 χῶν δ' ἔτῳ τὴν γνώμην διετέθειν, ὡς ἔδέν τι
 περὶ τρέψας, 37) ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τε
 καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. ἔδὲ γὰρ τῷ
 Ἀσκληπιῷ μεῖον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ
 τῶν

etiam versus tuos audiam: neque vero te re-
 linquam ante, quam fides promissis tuis consti-
 terit. Magnificis tu me epulis Homeri natali-
 ciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus
 videris accepturus.

27. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, com-
 morati paululum, dum dignae poemati laudes tribue-
 rentur, Thersagorae domum iuimus, et vix quidem,
 sed invenis tamen libellum. Quo ego accipio cum
 discedebam. Lecto autem in eum veni sententiam,
 ut nihil immutatum, sed ipsis eisdem nominibus et
 verbis illum vobis praelegam. Neque enim minus
 bono-

37. περιτρέψας] παρατρέψας emendat Ges-
 ser.

τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἄλισοδήμῃ καὶ Τροισηνίῃ, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποιήσιν καινὴν ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας, ἐκλείπτει· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζεσσι χάριν καὶ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν θεὸν δοκεῖν τιμημένον.

Τὸ μὲν ἐν βιβλίον, τῆτο. (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος, τόδε δράμα) τὸ βιβλίον 38) φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμνηύσθαι παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τὰς Φυγάδας ἐτέτακτο
 συλ-

bonoris habetur Aesculapio, si, cum nemo Iulianzium fecit cantica, Alisodemi Troezenii et Sophoclis carmina canuntur; et Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est: sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur.

28. Liber itaque hic (est autem commentariorum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis juniorum forte ignorat, compre-

S 4

ben-

38. τόδε δράμα) τὸ βιβλίον] Ita Gesn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου.

συλλαμβάνειν. ἐπέσαλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἤκειν. καὶ ἤδη καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὡς ἔν ἤκαθεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκουτα τὸν Ἀρχίαν, εὐθύς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσω καλεῖν.

Ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν, αὐτὸ Φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον. ΑΡΧ. Χαῖρε, ὦ Ἀντιπατρε. ΑΝΤ. Τί δ' ἐ μέλλω χαιρεῖν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες; ΑΡΧ. Ἦγαγον ὡς ἠδυναίμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω τῶν Δημοσθένειος λειψάνων. ΑΝΤ. Ἀπ' ἐλπίδος γε κὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ τῶν ὄσων, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην ἐκ ἔχοντι; ΑΡΧ.

bendendis exsulibus fuerat praefectus, ac mandata acciperet, Demosthenem persuasionibus potius quam vi eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies exspectans Demosthenem. Cum igitur audisset e Calauria venire Archiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari.

29. *Ingressus ille, . . . Sed ipse libellus dicitur reliqua.* ΑΡΧΗ. Salve, Antipater ΑΝΤ. Quidni salvus sum, si adduxisti Demosthenem? ΑΡΧΗ. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum Demosthenis adfero. ΑΝΤ. A spe dejecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa et urna, Demosthenem ipsum non habenti? ΑΡΧΗ. Nempe per

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτῶ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' ἔ ζῶντα κατειλήφατε; 39) APX. Κατειλήφαμεν. ANT.

Κατὰ
per vim, o Rex, retineri anima viri non poterat. ANT. Cur vero vivum non comprehendistis? ARCH. Comprehendimus. ANT. Ergo

S 5 in

39. πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;] In omni. Edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθά τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες etc. a c. 34. fere ad finem 37. huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonymi. in Misc. Obs. Britan. Maji et Jun. 1733 p. 370. Aliquid deesse viderat et Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versibus, quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Reiz.

κατέχειν ἀδύνατον. * ANT. Τί δ' οὐ] Potuitne, Lector, melius continuari oratio. Quam male vero in libris omnibus, tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum

Κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν τέθεικεν; APX. Οὐκ, ἀλλ' ἐπερ ἦν, ἐν Καλαυρία. ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρης γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, ἔ' θεραπευόντων τὸν αἰθραπον; APX. Ἄλλ' εἰδ' ἐφ' ἡμῶν ἐγένετο. ANT. Τί Φῆς; ἀνίγματα λέγεις, ὦ Ἄρχια, ζῶντα λαβόντες εἴκ' ἔχετε.

APX.

in via perit? ARCH. Non, sed ubi erat, in Calauria. ANT. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis. ARCH. Sed neque hoc in nostra potestate fuit. ANT. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, et non habetis.

30.

cum hac editione quaecumque aliam voluerit: Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocato in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii (versuum in *Aldina* editione 37 et 40. in *Basileensi* 71 et 75.) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, et optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, et de qua re agatur. *Gesner.*

ΑΡΧ. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν εἶδὲ βιασαμένοις εἶδέν ἦν· καὶ γὰρ ἔν ἐμελήσασμεν. ΑΝΤ. Οὐκ εὔχε ὑμεῖς εἶδὲ μελήπαιτες· ἴσως ἔν ἐκ τῆς ὑμέτερας τέθνηκε βίας. ΑΡΧ. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν καὶ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ πείθεσθαι ἀναγκαῖον ἦν σοὶ δ', ὦ βασιλεῦ, τι τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως εἶδέν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

ΑΝΤ. Εὐφῆμαι, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννεοηκέναί, μήθ' ὅσις ὁ Δημοσθένης, μήτ' τὴν ἐμὴν γνώμην ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναί Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ τέτρεσ ζητεῖν τρεσ κακῶσ ἀπο-

30. ARCH. Nonne enim jufferas, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota, etenim jam parabamus. ANT. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra injuria mortuus est. ARCH. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admovere, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfectorus illum eras.

31. ANT. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium, sed putare simile *et ejusdem felicitatis* esse, invenisse Demosthenem, et illos conquirere homines male perditos,

ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα, 40) καὶ τὸν
 Μαράθωνα Ἀριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς
 Εὐκράτην, τῶν ραγδαίων ῥευμάτων, ἔθεν δια-
 φέροντας, ἀνθρώπους ταπεινὰς, ἀφορμῇ προσ-
 χαιρῶν δορυβῶν ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μι-
 κρὴν ταρχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξανασάντας,
 εἶτα πτήξαντας ἐκ εἰς μακρὴν, δίκην τῶν δει-
 λινῶν πνευμάτων καὶ τὸν ἄπιστον Ἱπερίδην, 41):

ditos, Himeræum Phalæreum, et Marathonium
 Aristonicum; et illum ex Piræeo Eucraten,
 torrentibus rivis nihil dissimiles; humiles ho-
 munciones, tumultuum temporariorum occa-
 sionibus velut innatantes, et ad parvam spem
 turbaram ferociter exsurgentes, deinde paullo
 post, ventorum vespertinorum more residentes;
 et infidelem illum Hyperidem, alienum ab

40. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα] De Himeræo
 Phalæreo, Demetrii fratre, et Aristonico
 Marathonio, atque Hyperide *Plur.* in V.
 Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos
 Aeginæ ab Archia ex Ajacis monumento
 detractos, Cleonas missos ad Antipatrum,
 et ibi perisse. *Gesner.*

41. Ἱπερίδην] Hic enim amicum professus
 Demosthenem accusavit. Vid. *Plat.* in X.
Rhet. 1559. et jam reconciliato alteram
 accu-

καὶ τὸν ἄφιλόν δημοκόλακα, τὸν ἔδεν αἰσχροῦν νομίσαντα κολακίᾳ τῷ πλήθους συκοφαντήσασιν Δημοσθένην, ἔδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρσχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' ἔ πολὺ γὰρ τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην 42) αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ ἔν' ἐμει-
λει,

amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adulatione plebis calumniari Demosthenem, sequere ad ea praebere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratificatus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post illam calumniam splendidior viro, quam olim Alcibiadi, reditum ab exilio contigisse accepimus. Verum hic (*Hyperides*) pensi nihil habuit, neque

accusationem parabat, 1560 et 1561. vehemens hic et acerbus; ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116. I. du Soul.

42. λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.] *Magnes Demetrius* apud *Plut. Dem.* p. 158. F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσασιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατήκοντα. πεπεισμένους γὰρ, οὐ βεβιασμένους, ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. *Gesner.*

λεν, ἔδ' ἐπισχύνετο κατὰ τῶν ποτε Φιλτάτων τῆ γλώττη χρώμενος, ἦν ἐχεῖν δήπερ τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν. 43)

ΑΡΧ. Τί δ' ἐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης; ΑΝΤ. Οὐχ ὅτι μέλοι τρόπερ πίσεως, Φίλον πᾶν ἄδελον, καὶ βέβαιον ἦθος ἠγαμένω τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχῶς τίμιον. ἔδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξ, τῶ Βῆλιν καὶ Σπέρχιν 44)
τῆς

que puidit ipsum contra eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

32. ARCH. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes? ANT. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicumque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedae-

43. ἦν ἐχεῖν — ἐκτεμεῖν] Excisam illi linguam quidam tradidere apud *Plut.* V. Demosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in Hyperide. *Gesner.*

44. Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν] Historia est Herod. 7, 124. quamquam Σπερθίνης ibi vocatur. *Gesner.*

τὰς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι
 παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ
 Δημοσθένην, αὐτὸς τε δις Ἀθηναίῃσιν, εἰ καὶ μὴ
 κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ
 τῶν ἄλλων ἀναπυθανόμενος, ἔκ τε τῶν πολι-
 τευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, ἔχ' ὡς ἂν
 νομίσειέ τις τῆς τῶν λέγων δεινότητος· εἰ καὶ
 μηδὲν μὲν ὁ Πύθων 45) πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀτ-
 τικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τέττε
 κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμῖα, καὶ
 ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις
 ἀπο-

cedaemonios admiratus, cum interficiendorum
 potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam
 omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athe-
 nis, quamquam non satis otiose, convenerim,
 et ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in
 republica factis, cognoverim, in admiratione
 habui, non, ut existimare aliquis posset, ex
 dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python,
 Attici autem oratores ludus sunt, comparati ad
 hujus clamores, et contentionem, et verborum
 compositionem, et circumscriptam sententiarum
 concinnitatem, et demonstrationum continua-
 tio-

45. ὁ Πύθων] Orator Byzantinus eloquen-
 tissimus, cujus Demosthenes et Aeschines
 in orationibus meminerunt. *Griecus.*

ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γέ, καὶ κρησικῷ.
 μετενοῦμεν γὰρ, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Ἀθήνας συν-
 ηγαγομεν, ὡς ἐλέγοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι,
 καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπιστευότες,
 εἶτα Δημοσθένει. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύνα-
 μιν αὐτῷ τῶ λόγῳ.

Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν ἔταπτον, ἐν
 χώρῳ τιθείς ἑργάνῃ. Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τῶ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέ-
 σεως, ἀκλινη τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς 46) ἐν
 ἀπά-

tionem, et illam cogendi pariter atque impel-
 lendi vehementiam. Itaque poenituit nos con-
 vocasse Graecos Athenas, cum refutare Athe-
 nienses vellemus, a Pythone et promissis Py-
 thonis inducti, ac deinde in Demosthenem et
 argumenta Demosthenis incurreremus: in illo
 autem esset vis dicendi, quae nullum nobis
 aditum praeberet.

33. Verum hanc ipsam secundam numera-
 bam, quam in instrumenti loco ponerem. Ip-
 sum quidem Demosthenem admirabar super
 omnia sensus illius, causa et prudentiae, qua
 animam recto velut clavo in decumanis fortu-
 nae

46. ἐπ' ὀρθῆς] Int. γραμμῆς, linea, s. via, in
 qua mentem suam tanquam navem tenuit.
 Respicitur ad Rhodium illum gubernato-
 rem,

ἀπάσαις Φυλάττοντα τρικυμίας τῆς τύχης,
καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιπ-
πον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ τὰνδρὸς
ἠπισάμην. ἔτος μὲν γε δημηγορίας ἐξαγγελεθει-
σης Ἀθήνηθεν ποτε, καθαπτομένης τῆς Φιλίπ-
που, καὶ Παρμενίως ἠγανακτηκότος, καὶ τι
καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος,
ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρ-
ῥησίαις

nae fluctibus nusquam declinantem servaret, et
malo nulli concederet. Ac Philippo eandem
quam mihi de viro sententiam fuisse noram.
Ille quidem, nunciata aliquando Athenis con-
cione, qua iste in Philippum invectus fuerat, et
indignante Parmenione, atque joci etiam ali-
quid in Demosthenem adjiciente, „Jure suo,
„inquit, o Parmenio, libertatem dicendi sibi
„sumit

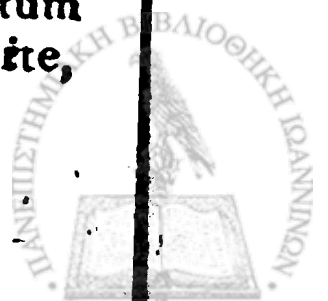
rem, ὃς ἔφη, ut est ap. *Aristidem* Rhod.
p. 542. Jebh. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεώς,
καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ
τὸ θρυλλούμενον ἄλλ', ὡς Πύθειδαν, ἴσθι,
ὅτι ὄρθαν τὰν ναῦν καταδύσω. *Dum cla-
vum rectum teneam*, ut est in *Quintil.* II, 17,
24. ubi reliqua dedimus. Sed fractum ani-
mo fuisse in exilio illo Demosthenem, simi-
lemque Ciceroni, monet Plutarchus. *Ges-
ner.*

ῥησίας τυγχάνειν· μόνος γέτοι τῶν ἀπὸ τῆς
Ἑλλάδος δημαγωγῶν ἔδαμξ τοῖς ἀπολογισμοῖς
ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι
μᾶλλον ἤβελόμην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις
ἐμαυτὸν πεπιστευκέναί. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκα-
σος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πύργος,
θρέμματα, γῆν ἐ Βοιωτίας, εἰδ' ἔνθα τι 47)
παρ'

„ sumit Demosthenes. Solus certe ille orato-
„ rum Graeciae nusquam expensarum mearum
„ rationibus inscriptus est, cum tamen mallet
„ ipsi, quam scribis triremium, me committere.
„ Jam vero illorum unicuique aurum, ligna,
„ reditus annuos, armenta, praedia, partim
„ Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expen-
„ sa

47. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι] Haec ita ap-
paret arcte cohaerere, ut sine injuria et
internecione sententiae divelli non pos-
sint: et tamen longe erant distracta. —
Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed
δεκάταις minimum Φροντίσιν acquiescere
mihi visus sum. Primo igitur aio, cum
ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere
participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali
ad distributivum nomen relato. Deinde
Boeotiam Atticae illam conterminam, et
Demagogis Atticis commodam, in pote-
state Philippi bis fuisse constat, in tantum
certe,

παρ' ἐμᾶ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ
 Βυζαντίων τεῖχος 48) ἔλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δη-
 μοσθένην χρυσιῷ.

Ἐγὼ

„sa a me lata video. At celerius machinis ca-
 „riamus Byzantium mœnia, quam auro De-
 „mosthenem.

T 2

34.

certe, ut inde ligna, reditus s. vectigalia,
 pecora, praedia dare et assignare suis illis
 amicis mercenariis posset, semel in bello
 sacro, et deinde post pugnam Chaeronen-
 sem. Igitur legendum videtur: *Nῦν δ'*
ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον,
ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν ἐς Βοιωτίας,
ὅς δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sen-
 tentia, quam interpretando expressi, seu
 magis ad verbum placeat, *Nunc illorum*
unusquisque scriptus est aurum — alius Boco-
ziae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.
 Ita sanari potest locus difficillimus, nulla
 litera immutata, nisi illa negatione, quae
 orta videtur ex studio conglutinandi, quae
 tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi
 poëticum esset, (certe non satis attendi,
 an etiam in soluta oratione adhibeatur)
 poteramus etiam suspicari. *οὐκ ἰ. ὁ ἐκ Βοιω-*
τίας, ὁ δ' ἐνθα τι λαβόντες, sententia
 plane eadem. *Gesner.*

48. Βυζαντίων τεῖχος] A quâ urbe capienda
 depulsus Demosthenis consiliis fuerat Phi-
 lippus. V. *Orat. de Coron. c. 27. Gesner.*

Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τάτω ἀργύριον μὲν προείμην (ἀν. 49) Φιλίαν δ' ἐκ ἀν' εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τάτω προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχει, καὶ νηυσίν, καὶ τᾶφρω, θαυμαζῶ δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τῆς κτήματος τὴν πόλιν καὶ τὰς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γινόμενος, ἢ οἷς ἂν προσπολέσαιμι τὸν δὲ βελοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γινόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὀπλῶν

34. „Atque ego, *inquit*, Parmenio, si quis „Atheniensis Athenis dicens patriae me suae „praefert, huic argentum quidem objecerim, „non autem amicitiam. Si quis autem patriae „caussa odio me habeat, hunc ego oppugno „non secus atque arcem, et moenia, et navalia, „et fossam: sed virtutem ejus admiror, be- „tam civitatem tali possessione praedico. At- „que istos quidem extra usum constitutus lu- „bens una, *cum ipsis hostibus*, perdam: hunc „autem malim hic apud nos esse, quam Illy- „riorum equitatum, et Triballorum, et quid- „quid est militis mercenarii: qui armorum viri- „bus

49. προείμην ἀν] Objecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda majora effugien- da. Gesner.

ὀπλων βίας τὴν τῷ λόγῳ πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθεὶς ἔδαμῃ τιθεὶς δεύτερον.

Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. τοιούτως δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθου 50) Ἀθήνηθεν ἀπεσυλμμένων, ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος, ὁ δ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη· Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοι γε, καὶ Φλήναφος. τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;

„bus vim oratione persuadendi, et consilii gravitatem postponam minime.

35. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me sermones habuit. „Missus enim „Athenis Diopithe cum suis, sollicitudinem ea „mihi res adferebat. Ille vero in risum solutus „dicebat: tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Triremes quidem, et Piraeus, et navalia, nugae mihi et ludibria: „ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in viscerationibus, et „cho-

50. τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθου] Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Chersoneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrebat. *Gesner.*

ροῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν εἶχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλῶν ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνήμενοι· νῦν δὲ εἷς ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέσηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὀρμαῖς ἐπικλυθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν ἔτεχνάζοντες, ἔπιχειροῦντες, ἔβλεπούμενοι, καὶ καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἀνδρῶπός ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρωμῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν, ἔκ' Ἀμφίπολιν εἶλομεν, ἔκ' Ὀλύνθον, ἔκ' Φωκέας, καὶ Πύλας ἔσχουμεν ἔχι Χερρόνησον, καὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν.

Ἄλλ'

„choris. Si unus Demosthenes Athenis non
 „esset, facilius urbem haberemus, quam The-
 „banos et Theffalos fraude, vi, occupando,
 „emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus
 „omnibus imminet, et nostros impetus subse-
 „quitur, ad nostra se imperatoria consilia velut
 „in acie opponit. Illum non fugimus, cum
 „machinamur aliquid, cum conamur, cum de-
 „liberamus: uno verbo, ille nobis homo im-
 „pedimentum est et propugnaculum, quo mi-
 „nus una omnia impressione habeamus. Certe
 „per illum *si sterisset*, non Amphipolin cepisse-
 „mus, non Olynthum, non Phocenses habere-
 „mus et Pylas, nec Chersonnesum, et quorum
 „circa Hellepontum potiti sumus.

Ἄλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδρα-
γόρου καθεύδοντας τὰς αὐτῆ πολίτας, ὥσπερ
τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῆ παρρη-
σίας χρώμενος, ὀλίγον τῆ πρὸς ἡδονὴν Φρυγί-
σας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τὰς πόρους
ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντί-
θησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ
τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως διεφθαρμένον,
ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνον πρὸς τὴν δρα-
χμὴν 51) καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως
ἀξίωμα, πάλαι τῆς κατακεκλιμένως εἰς τὰς
προ-

36. „Sed ille invitos etiam cives suos, et
„velut a mandragora dormientes excitat, liber-
„tate dicendi velut urens et secans illorum so-
„cordiam, parum, quid jucundum illis sit, so-
„licitus. Transfert idem pecuniae reditus a
„theatris ad exercitus, trierarchicis legibus
„constituit rem nauticam perturbatione rerum
„tantum non plane corruptam. Abjectam satis
„longo jam tempore ad drachmam et triobo-
„lum civitatis dignitatem excitat: hosque olim
„inclinatos ad majores suos revocat, atque ad
T 4 „aemu-

51. πρὸς τὴν δραχμὴν.] Drachma, τὸ συνηγο-
ρικόν, h. e. pretium oratori solutum, quo-
ties vel in privata causa vel in publica ad-
esset. Triobolum τὸ δικαστικόν ἢ merces
judicis. Gesner.

προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι 52) κατειργασμένων, συνίησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικῆς. τῆτον ἔλαθεῖν ἔστιν, ἔ Φενακίσει, ἔ πρίασθαι δ' ἔ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκείνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο.

Τῆτον ἔν, ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντα ἀποσόλους. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμισοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τῆτο τοῖς 53) νῦν ἔ Δημοσθέ-

„ aemulationem eorum, quae Marathone ac Sa-
 „ lamine gesta sunt: mutique auxilii foede-
 „ ra, et conventiones inter Graecos constituit.
 „ Hunc celare non est, non decipere, non eme-
 „ re, non magis, quam Aristidem illum Persa-
 „ rum rex emere potuit.

37. „ Hunc ergo, Antipater, magis est quod
 „ timeamus, quam triremes omnes et classes.
 „ Quod enim antiquis illis Atheniensibus The-
 „ mistocles fuerunt et Pericles, his nunc De-
 „ mo-

52. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι] Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat s. 16. nempe de Corona c 60. Gesner.

53. τοῦτο τοῖς] Ex emendatione Solani et Jensi. τούτοις Edd. antea male. Reitz.

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 297

σθένης, ἑφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν συνέ-
 σιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτίσατο γὰρ
 αὐτοῖς ἄκρην, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν
 Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε,
 ἔφη, ποιῶσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διο-
 πείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιέτους τινὰς ἀπο-
 δεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἰσω κα-
 τέχοντες ἐπὶ τῷ βήματι. ὡς εἰ τῶτον τὸν
 ἄνθρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρα-
 τοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον,
 ὀκνῶ, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέσχησέ μοι
 τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀντα-
 γωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχῶς συμπεριτρέχει,
 κατα-

„mosthenes est, prudentiae nomine comparan-
 „dus cum Themistocle, cum Pericle autem ob
 „sensum in republica. Dicto igitur audientes
 „illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 „Hellespontum sunt, Boeotiam. Et praeclare
 „e te mea faciunt Athenienses, cum Chareta
 „et Diopithen, et Proxenum, et horum similes
 „quosdam imperatores constituunt, Demosthe-
 „nem vero domi in tribunali retinent. Quod
 „si hunc hominem armorum faciant et navium,
 „et exercituum, et temporum, et pecuniarum
 „dominum; vereor, ne de ipsa me Macedonia
 „in disceptationem vocet: qui vel sic suis me
 „decretis oppugnet, circumquaque concurrat,
 „de-

κατακυβάνει, πόρος εὑρίσκει, δύναμιν συλλέγει. ὁ δὲ ἐπιμήκεις σόλων 54) ἀποπέμπει, συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται.

Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τῶνδρός ἔλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρησῶν τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην. ἔγε καὶ τὰς λόγους ὡσπερ κριὰς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρωμένους, διασείειν αὐτῷ καὶ καταρτίπτειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, ἔδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο

το

„deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, * amplissimas classes dimittat, copias in pacem mittat, huc illuc transiens obsistat.

38. Talia et tum et saepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demosthenes: cujus quidem etiam conciones, tamquam arietes quidam et catapultae ab Athenis inde ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam de Chaeronea neque post victo-

54. δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις σόλους] Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita jam commissa inter se et tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, ilicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. Gesner.

το πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς
κινδύνα κατέστησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, 55)
καὶ κακίᾳ στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξίᾳ,
καὶ τῆ-παρὰδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῆ πολλὰ
πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένη, κεκρατήκαμεν,
ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν περὶ τῆς
ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν
τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους
ἅμα

victoriam commemorare apud nos desit, in
quantum nos periculum vir ille adduxisset.
„Etsi enim praeter spem et vicio ducum, et
„militum immodestia, et nec opinata fortunae
„inclinacione, quae in multis saepe perficien-
„dis nos adjuvit, vicimus; tamen uno illo die
„et imperii et vitae adeo in periculo me con-
„stituit, conductis in unum praestantissimis ci-
„vitatibus, Graecis copiis omnibus collectis;
„Athe-

55. καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα] Sic legendum
etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis
difficilem statuere, *An enim ideo minus ma-
gnum periculum etc.* Blandius forte sic cor-
rigas, *Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim
nisi praeter spem vicimus.* Sed primum il-
lud, quod etiam *Wolfio* placuit, probo
unice. *Gesner.*

ἄμυ καὶ Θηβαίους, Βοιωτὸς τε τὰς ἄλλας, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἴσιω με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν.

Τοιοῦτοί τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ πρὸς γε τὰς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἀνταγωνιστῆς, Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην καὶ ἔχοντες, Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ἐπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποσέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥῶσα ἦν κερρατικῶς.

„Atheniensibus simul et Thebanis Boeotiisque
 „reliquis, et Corinthiis Euboeënisque, et
 „Megarensibus, et praestantissimis Graeciae,
 „in periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare prohibito.

35. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene sermones: et his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium populum Atheniensem, respondebat, „Mihi adversarius solus Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes sunt et Thessali.“ Et si quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitatis Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse

κώς τῷ Δημοσθένει δ' ἐπισάντες, Μάτην, εἶ-
πεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν.

Οὐ γάρ ἐσι κατὰ τῶν Δημοσθένει λόγων
ἐγεῖραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέν-
τοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοι-
μεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Δίος, Ἄρχία, τί
ποτε νομίζεις; βῶν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν; ἢ
πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβελον περὶ τῶν Ἑλληνι-
κῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιέ-
μεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς
προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων
ἔτι δὲ μᾶλλον Ἄριστότελει μάρτυρι. πρὸς τ' ἔν
τὸν Ἀλέξανδρον, 56) καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέ-
γων,

ipse vicerat. Quoties vero instaret Demosthe-
nes, „Frustra, inquit, legationem misimus.

40. „Neque enim contra Demosthenis ora-
„tiones tropaeum licet erigere.“ Haec Phi-
lippus. Et profecto omnibus modis inferiores
(nos Philippo) talem virum si cepissemus; per
Jovem, Archia, quid tandem putas? bovemne
ad macellum acturi eramus, an consiliarium
potius de rebus Graecis, totoque imperio nostro
adhibitori? Natura enim illi me etiam ab ini-
tuo conciliari sentiebam ex ipsis in rep. gestis,
magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum
apud Alexandrum et nos ageret, ac tot habe-
ret,

56. πρὸς γούν τὸν Ἀλέξ.] Sic omnino le-
gen-

γων, 57) ἔδεν ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῶ
 τῶν προσπεφοίτηκός τ' ε, μηδένα ἔτω πώποτε
 θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ ἰσχύος περι-
 τὴν ἀσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους,
 καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας.

Ἵμεῖς δέ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβού-
 λου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, 58) καὶ πει-
 ρᾶσθε δώρις καὶ τῆτον ἀναπείθειν ἄνθρωπον,
 καὶ

ret, qui suam domum audiendi causa frequen-
 taverant, nunquam desit praeter omnes hunc
 admirari ob magnitudinem ingentem, et illam
 circa exercitationes continentiam, et gravita-
 tem, et celeritatem, et libertatem dicendi, et
 constantiam.

41. „Vos autem, *inquit*, de illo cogitatis,
 „ut de Eubulo *quodam*, et Phrynone, et Phi-
 „locrate, et hunc donis conamini in partes tra-
 „du-

gendum, cum αἰτιολογικὴν particulam se-
 ries orationis postulet. Et quam facile est
 Γ in Τ mutari? *Gesner.*

57. λέγων] Sic dedi ex *Junt. Venet. 2.* et
Florent. ἄγων cett. Reitz.

58. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκρά-
 τους] Hos patriae suae Athenarum pro-
 ditores nosse datur ex oratione Demosthe-
 nis de falsa legatione. *Gesner.*

καὶ τὴν πατρίαν ἐσίαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ
 τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κα-
 τηναλωκίτα. δικμαρτάνοντες δέ, φοβήσαν
 οἶσθε, πάλαι βεβηλευμένον τὴν ψυχὴν ὑπο-
 θεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδήλοισι τύχαις· καὶ
 καθαπτομένους τῶν πραττομένων ὑμῶν, ἀγα-
 νακτεῖτε. ὁ δ' ἐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπο-
 σέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν
 πολιτείαν γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμε-
 νος.

Τὰ τοιαῦτα, ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύμην
 αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε γνώμην, ἣν ἔχει
 περὶ τῶν παρόντων, ἀκῆσαι λέγοντος, καὶ
 τῶν

„ducere hominem, qui patrimonium quoque
 „in Athenienses, privatim in egentes, publicè
 „in civitatem impenderit; et ubi hac spe ex-
 „cidistis, terrere illum vos posse arbitramini,
 „cui olim deliberatum sit animam subjicere in-
 „certis patriae fortunis? et in facta illo vestra
 „invehente, indignamini? qui nec populo
 „Atheniensium se submittat. Nescitis, *inquit*,
 „patriae illum amore tractare rempublicam,
 „sibi autem eam philosophiae gymnasium con-
 „stituisse.

42. Talia, Archia, supra modum cupiebant
 consuetudine illius utens ex illo audire, et
 quae ipsius de rebus praesentibus esset sententi-
 a;

τῶν αἰεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἴ
 ἔδεόμην, ἀποσᾶς, ἀπλᾶ τινος ἐξ ἐλευθέρας
 γνώμης ἀκῆσαι λέγε, καὶ Φιλαλήθους συμβε-
 λῆς μεταλαβεῖν· καὶ τι καὶ νεθετῆσαι δίκαιον,
 ὑπὲρ οἴων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαρισίαν,
 πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτᾶ βίον, ἐξὸν εὐ-
 γνωμνεσέροις καὶ βεβαιοτέροις κεχεῖσθαι Φί-
 λοις. ΑΡΧ. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως
 ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· ἔτω
 μανικῶς Φιλαθήνηςος ἦν. ΑΝΤ. Ταῦτα, ὦ
 Ἀρχία, τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέ-
 θανεν;

ΑΡΧ. Ἐοικας, ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ,
 θυμάσθην· καὶ γὰρ ἡμεῖς εἰ τεθεαμένοι διεφέ-
 ρομεν

tia: atque, quoties opus esset, relictis qui sem-
 per in nos irruunt adulatoribus, simplicem e
 libera mente orationem percipere, et veracis
 consilii copiam nancisci. Etiam fas putarem
 illum admonere, pro quam ingratis Athenien-
 sibus vitam omnem in discrimen dedisset, cum
 liceret gratos magis et firmiores amicos habere.
 ARCH. Reliqua, Rex, forte consecutus esses:
 sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furo-
 rem usque ille amabat Athenas. ANT. Ita res
 habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quo-
 modo mortuus est?

43. ARCH. Videris magis etiam, Rex; ad-
 miraturus esse. Etenim nos qui vidimus non
 minus

ρομέν· ἔδεν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. 59) ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὦν ὡδε βεβηλευμένος περὶ τῆς ὑσάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆσο 60) μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤεν ἀναλωκότες. ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

minus obstupescibamus et fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus. ANT. Quinam erant

59. τῶν ὁρώντων] Sententia postulat, ut aut negationem omisiam dicamus οὐχ, vel μηδέν, aut cum *Fessio* suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? *Gesner.*

60. καθῆσο] Ut supplex, de quo genere hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g. *Thucyd.* 1, 24. et 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. *Gesner.*

Luc. Op. T. VIII.

U

λόγοι; ΑΡΧ. Πολλά καὶ Φιλάνθρωπα πρε-
τεινόμεν, ἔλεόν τινα παρὰ σὲ καθυπισχνάμενος,
ἔ μάλια μὲν προσδοκῶν· ἔ γὰρ ἠπιστάμεν, ἀλλὰ
σέ ὦμην δι' ὀργῆς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, χρησι-
μον δ' ἔν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων. ΑΝΤ. Ὅ
δέ πῶς προσίετο τὰς λόγους; καὶ με μηδὲν ἀπο-
κρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβελόμεν
παρῶν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μη-
δέν· ἔ γὰρ ται σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γεν-
ναίε· πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τῆ βίε καταμαθεῖν,
πρότερον ἄτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ πάντ' ἀπασιν
ἀκλινέσ· τὸ τῆς ψυχῆς ὀρθοῖεν ἐφύλαττει.

ΑΡΧ.

erant vestri sermones? ARCH. Multa de tua
humanitate illi ostendebam, misericordiam a te
pollicitus, non valde quidem *illam ipse* exspe-
ctans, neque enim sciebam, sed iratum te viro
putabam: verum quod putarem, id ipsum utile
esse ad persuadendum. ANT. Ille vero quo-
modo accipiebat istos sermones? Et noli me
celare quidquam. Vellem enim vel maxime
adfuisse et meis auribus accepisse singula. Sed
tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane
parvum quid est, ingenium viri generosi sub
ipsam vitae finem cognoscere. Utrum langu-
idus erat et ignavus, an nusquam inclinatum
illam mentis altitudinem servavit?

ΑΡΧ. Οὐδέν ὑπέσπελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὃς ἠδὺ γελάσας, καὶ μὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, 61) Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων. ΑΝΤ. Ἀπισήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχὴν; ΑΡΧ. Οὐκ· εἶγε τῶν λοιπῶν ἀκῆσαι, ἃ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν· ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέγειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, ἔδεν ἀπώμοτον, ἔδὲ παράδοξον, εἰ Δημοσθένην ἔτω λαμβάνωσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὠρωπὸν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε. καὶ γὰρ ἔν ὑπογραφέας παρεσησάμην, ἵνα σοι

τὰ

44. ARCH. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, et in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histrionem diceret. ANT. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit? ARCH. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando jubes, rex, dicere, „de Macedonibus, „*inquit*, nihil non sceleris credibile est: neque „mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, „ut Amphipolin, ut Olynthum, ut Oropum.“ Talia dixit multa. Etenim notarios constitui,

U 2

61. ἐς τὸν πρότερον βίον] Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule *Plutarch.* in vita Dem. *de Sol.*

τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη,
ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου Φόβω κατ'
ἔψιν ἐκ ἂν Ἀντιπάτρω γενοίμην. ἀλλ' εἰ
ταῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι Φυ-
λακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπά-
τρου δωροδοκηθῆναι, μηδ' ἢν ἐμαυτὸν ἔταξι
τάξιν λιπῶν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακε-
δονικὴν μεταβαλέσθαι.

Καλὸν γάρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ Πει-
ραιεὺς αὐτὸς πρᾶξοι, καὶ τριήρης, ἢν ἐπίδω-
κα, καὶ τεῖχος, καὶ τὰ φρούρα τοῖς ἐμοῖς τέ-
λεσιν ἐξαιρησμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς
ἣν ἐθέλοντός ἐχορήγησεν ἐγὼ, (62) καὶ Σόλων,

ut dicta tibi servarentur: „Tamen ego, inquit,
„ tormentorum aut mortis metu in conspectum
„ venire Antipatri nolo: sed si vere ista prae-
„ dicatis, „ multo magis etiam mihi cavendam
„ est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata
„ corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse
„ me locavi, Graecanica, in Macedonicam me
„ conjiciam.

45. „ Praeclarum enim esset, Archia, si vi-
„ tam mihi Piraeus ipse praestaret, et triremis,
„ quam dedi, et moenia et fossa meis impensis
„ effecta, et Pandionis tribus, in qua mea
„ sponte sumtus in rostram sacrorum feci, et
„ So-
„ (62) ἐχορήγουν· ἐγὼ] Χορηγός, id est praebitor,
fue-

καὶ Δράκων, καὶ πάρεσις Βήματος, καὶ δῆμος
 ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικά, καὶ
 νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων ἀρεταί, καὶ
 τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοία, τῶν ἐμὲ πολλὰ-
 κισ ἐξεφανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμῶ. μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιω-
 τὸν ἐλεηθέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ἔν ὁ
 ἔλεος παρὰ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμα-
 λώτης, 63)· ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα

τάς

„Solon, et Dracon, et illa tribunalis fiducia,
 „et liber populus, et militaria decreta, et le-
 „ges trierarchicae, et majorum virtutes, et
 „tropaica, et benivolentia civium, qui saepe
 „me coronarunt, et Graecorum potentia, qui
 „huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 „misericordia aliena vivendum, humile id qui-
 „dem est, sed tolerabilis tamen misericordia a
 „necessariis, quorum redemi captivos, aut pa-

U 3

„tri-

fuerat Demosthenes Liberalibus, ἢ Διονυ-
 σίοις ἐν ἄσει. quo in munere quomodo se
 gesserit, apparet ex argumento et narra-
 tione orationis Midianae. Gesner.

63. ἐλυσάμην αἰχμαλώτους] Nobile hujus
 magnificentiae exemplum praebet, argu-
 mentum orationis *de falsa legatione*; cum
 ea imprimis causa legationem Macedoni-
 cam

τάς θυγατέρας, ἣ οἷς τὰς ἐράνας συνδιελευ-
σάμην.

Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχή, καὶ θάλατ-
τα, παρὰ γε τετραῖ Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζε-
σθαι, καὶ τῆδε τῆ βωμῆ, καὶ τῶν ἱερῶν νό-
μων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναται Φυ-
λάττειν τὴν ἀσυλίαν τῆ νεῶ, μὴδ' ἐπαισχύνε-
ται προδῆναι Δημοσθέην Ἀρχία, τεθναίην,
ἔδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τῆ θεῆ κολακευ-
τέος. ἐξῆν μοι Φιλτέρης ἔχειν Ἀθηναίων Μα-
κεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης,
εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέε, καὶ Δη-
μαῖδε

„tribus, quorum una elocavi filias, aut quos
„in dissolvendis eranis adjuvi.

46. „Si vero servare me non potest insu-
„larum imperium et mare, at certe ab hoc
„Neptuno salutem peto, et ab hoc altari, et
„sanctis legibus Si vero nec Neptunus, *inquit*,
„praeclare potest templo suo sanctitatem, ne-
„que pudet illum Archiae prodere Demosthe-
„nem, moriar potius, neque Antipatro nos
„pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores
„Atheniensibus habere Macedonas, et nunc in
„fortunaestrae partem venire, si cum Calli-
„me-

cam a se testeretur susceptam, uti captivos,
quibus id promiserat, liberare posset.
Gesner.

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 311.

μάδε συνεταπτόμην ἔξην γάρ καὶ ὄψε' ἰτῆς
 ψυχῆς 64) μεταρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρε-
 χθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπητχυνόμεν·
 ἔκην ἡρέμην αὐτομολᾶντι τῷ δαίμονι συμβε-
 ταβάλλεσθαι. καλὸν γάρ κρησφύγετον θάνα-
 τος 65) ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχεῖ γενέσθαι·
 καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ' ἐμαυτὸν ἔκατασχυνῶ
 τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δελεῖν ἐλόμενος, ἐντάφιον
 δὲ τὸ κάλλισον τὴν ἐλευθερίαν προέμενος.

Ἄλλα δίκαιον γάρ, ἔφη, σοι τῶν τραγω-
 διῶν μνημονεύειν, ἔσειμὸν τὸ λυχθεῖν.

Η

„medonte, et Pythea, et Demade conjungere
 „me voluissem. Licebat enim vel serò aliter in-
 „stituire animum, nisi Erechthei filias vererér
 „et Codrum. Non igitur velim cum fortuna
 „transfuga et ipse mutare castra. Honestum
 „enim perfugium mors est, ut ab omnis turpi-
 „tudinis periculo simus liberi. Et nunc, Archia,
 „quantum in me est, non afficiam turpitudine
 „Athenas, servitute ultro eligenda, abjicièn-
 „daque libertate, pulcherrimo ferali amiculo.

47. „Verum, inquit, fas enim est Trago-
 „diarum apud te meminisse, nonne, pνεκλα-
 „rum est illud dictum:

U 4

„Αε

64. τῆς ψυχῆς] Leg. ψυχὴν. Gesneri

65. θάνατος] Emendatio Gesneri necessaria.
 θάνατον Edd. priores. Reitz.

Ἡ δὲ 66) καὶ θνήσκουσ' ὁμῶς, ...
 Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως 67) πέσειν.
 κόρη καὶ ταῦτα 68) Δημοσθένης δὲ εὐσχήμο-
 νος θανάτῃ βίον προκρίνει ἀσχήμονα, τῶν Ξενο-
 κράτους 69) καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λό-
 γων ἐκλαθόμενος; καὶ τινὰ πικρύτερον ἔλεγε,
 προαχθεὶς εἰς τὰς ταῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας.
 ἀλλὰ

„At illa dum moritur, tamen

„Multa cavet cura, decenter ut cadat.

„Haec puella: et Demosthenes honesta morte
 „vitam turpem potiolem habebit, Xenocratis
 „et Platonis de immortalitate librorum obli-
 „tus?“. Et proventus ultra amarius quaedam
 dixit in eos, qui a fortuna insolescunt. Sed quid

ea

66. Ἡ δὲ] *Eurip. Hecub.* 568. De Polyxena
 mactata sermo est. *Da Soul.*

67. εὐσχήμως] Audacter recepi ex *Eurip.*
 εὐσχημόνως Edd. priores male. *Reinz.*

68. κόρη καὶ ταῦτα] Leg. καὶ ταῦτα κόρη.
Neisten.

69. Ξενοκράτους] *Diogenes Laërtius* 4, 12 et
 13. memorat Xenocratis de Morte et de
 Anima libros, in quorum utroque de im-
 mortalitate animorum potuit disputare.
Gesner.

ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμῶ, τὰ
 μὲν δεομένων, τὰ δ' ἀπειλῶντος, ἀπαλήν μῦσαν,
 σερρῶν κεραννύοντος. Ἐπίσθην ἄν, ἔφη, τῶν
 τοῖς Ἀρχίας ὦν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμί, συγ-
 γίνωσκε μοι, ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῶ
 γενέσθαι.

Τότε δὴ τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν
 διανοήμην· ὁ δ' ὡς ἤσθετο, δῆλος ἦν καταγε-
 λῶν, καὶ τὸν θεὸν πρόσβλεψας, Ἔοικεν Ἀρ-
 χίας, εἶπεν, ὄπλα μόνον, καὶ τριήρεις, καὶ τεί-
 χη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύ-
 γετα ταῖς ἀνθρώπιναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν
 τῆς δ' ἐμῆς παρασκευῆς, καταφρονεῖν, ἣν οἱ ἄν
 ἐλέγξιαν. Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακε-
 δόνες.

ea nunc dicere opus est? Tandem vero me
 preces partim, partim minas adhibente, et
 mollem musam illa rigida miscente, „Moveret;
 „inquit, hisce, Archias si essem. Quandoqui-
 „dem vero sum Demosthenes, ignosce mihi, o
 „noster, quem natura non fingit ad ignaviam.

48. Tum sane tum vi illum detrahere ab
 altari cogitabam. At ille cum sentiret, aperte
 ridebat, et Deum adspiciens, „Videtur, inquit,
 „putare Archias, arma sola et triremes, et
 „moenia, et exercitus, copias esse, et refugia
 „humanis animis; meum autem apparatus
 „contempnere; quem tamen non redarguant
 „Hlyrii et Triballi, et Macédones, ipso illo
 „muro

δόνες, ὀχυρωτέραν ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν,
 ὃ θεὸς ἀνεῖλεν ἀπόρρητον εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς
 προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσάμην, ἀδεῆς δέ
 μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος. ἐμέλησε δ'
 ἔδεν ἔκ Εὐκτήμονος, ἔκ Ἀριστογείτονος, ἔ Πυ-
 θεῶ, καὶ Καλλιμέδοντος, 70) ἔ Φιλίππου τότε,
 ἔ τὰ νῦν Ἀρχίας.

Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν χειρᾶ,
 ἔφη· τὸ κατ' ἐμέ γάρ, ἔδεν παράνομον ὁ νεῶς
 πεί-

„muro ligneo firmiorem, quem respondit
 „quondam Deus vastari non posse; qua qui-
 „dem providentia sine metu versatus sum in
 „republica; metusque omnis expers mihi fuit
 „contra Macedonas audacia; neque movit me
 „Euctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas
 „et Callimedon, nec Philippus tūm, neque
 „nunc Archias.

49. Haec ubi dixerat, „Noli, *inquirit*, ma-
 „num mihi injicere; quantum enim in me
 „est,

70. Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ
 Καλλιμ.] De Euctemone satis constat ex
 oratione contra Midiam. Aristogitonem
 oppugnavit Demosthenes duabus contra
 illum scriptis orationibus. Pytheas et Cal-
 limedon tum alias ex Plutarcho! noti, tum
 conjunguntur in Vita Demosth. p. 853.
Gesner.

πέσειται τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν ἔψομαι. καὶ γὰρ μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης καὶ τὴν χεῖρα τῷ σώματι προσαγαγόντος; εἰδὲν ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον. ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτε ἦν; ARCH. "Ἰσπερον Βασάνοις θεράπαινης ἐφωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεύσθαι, 71) λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος

„est, nulla fiet huic sacro injuriā: sed Deo „adorato sponte sequar.“ Atque ego in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud quam adorare virum putabam. ANT. Quid ergo illud erat? ARCH. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima liber-

71. Φάρμακον — τεταμιεύσθαι] Cauter no-ster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit *Plutarchus* in *Vita*. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam *Pausan.* Att. p. 7, 21. *Weck.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod *Plutarchus* probare videtur, vel, quod idem ex *Eratosthene* refert, ex annulo armillari excavato, (Φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν κρίκον) quem *Pli-*

τας ἐλευθερίαν κτώμενον. ἔ γάρ ἔν ἔφθασεν
 ὑπερβάς τὸν ἄδὸν τῷ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας,
 Ἄγε δὴ τῷτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημο-
 σθένην δὲ ἐκ ἄξεις, ἔ, μὰ τῆς. . . καί μοι μὲν
 ἐφαίνετο προσθήσειν· τῆς ἐν Μαραθῶνι πεπτω-
 κότας.

Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτη· τῷτό σοι
 τὸ τέλος, ὦ Βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένος πο-
 λιορκίας νομίζεν ἔχω. ANT. Δημοσθένος γε
 καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία, βαβῶ τῆς ἀπτήτης
 ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτῷ τὸ
 λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χειρὸς τὸ
 πιστὸν

libertatem ipsi pararet. Vix enim limen tem-
 pli egressus fuerat, cum „Duc sane hoc, in-
 „quii, ad Antipatrum; Demosthenem vero non
 „duces. Per ego illos“ . . . Et videbatur
 mihi adiecturus, „qui Marathone ceciderunt.

50. At „Valete!“ cum dixisset, evolavit.
 Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique
 Demosthenis possum referre. ANT. Demosthe-
 nis et ista, Archia. Hem invictam animam et
 beatam! quam forte viri propositum, quam ci-
 vilis providentia, in manu *semper* pignus cer-
 tissi-

Plinius 33, 1. f. 6. in anulum digitalem
 gemma ornatum parum probabiliter trans-
 format. Quantilla enim veneni portio in
 ejusmodi annulo contineri queat? Gesner.

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 317

πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται,
βίον ἔξων τὸν ἐν Μακεδόνων νήσοις ἡρώων λεγόμενον,
ἢ τὰς εἰς ἔρανον ψυχῶν νομιζομένας
ὁδὰς, ὁπαδὸς τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίᾳ
Διός 72) τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀπο-
πέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῆ τῶν ἐν
Μαραθῶνι πεπτωκότων.

tissimum libertatis habere. At ille quidem
discessit, vitam habiturus in beatorum insulis,
quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur
animarum in caelum, sectator Daemon Libera-
toris Jovis. Corpus vero nos Athenas mitte-
mus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad
Marathonem cecidere, praestantius.

72. Ἐλευθερίου Διός] Qui colebatur praeter
ceteros apud Plataenses, post liberatam
praelio ibi facto Graeciam. Auctor Pau-
san. Boeot. p. 283. Gesner.

Ἐλευθερίου Διός] Qui colebatur praeter
ceteros apud Plataenses, post liberatam
praelio ibi facto Graeciam. Auctor Pau-
san. Boeot. p. 283. Gesner.

τὸς ἐλευθερίαν κτώμενον. ἔ γάρ ἔν ἔφθασεν
 ὑπερβάς τὸν εἶδόν τῶ νεώ· καὶ πρὸς ἐμέ βλέψας,
 Ἄγε δὴ τῶτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημο-
 σθένην δὲ ἐκ ἄξεις, ἔ, μα τῆς. . . καί μοι μὲν
 ἐφαίνετο προσθήσειν: τῆς ἐν Μαραθῶνι πεπτω-
 κότας.

Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπη. τῶτό σοι
 τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένος πο-
 λιορκίας νομίζεις ἔχω. ANT. Δημοσθένος γε
 καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία, βαβαὶ τῆς ἀγῆτης
 ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτῶ τὸ
 λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα τὸ
 πισόν

libertatem ipsi pararet. Vix enim limen tem-
 pli egressus fuerat, cum „Duc sane hoc, in-
 „qui, ad Antipatrum; Demosthenem vero non
 „duces. Per ego illos“ . . . Et videbatur
 mihi adjecturus, „qui Marathone ceciderunt.

50. At „Valete!“ cum dixisset, evolavit.
 Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique
 Demosthenis possum referre. ANT. Demosthe-
 nis et ista, Archia. Hem invictam animam et
 beatam! quam forte viri propositum, quam ci-
 vilis providentia, in manu *semper* pignus cer-
 tissi-

Plinius 33, 1. f. 6. in anulum digitalem
 gemma ornatum parum probabiliter trans-
 format. Quantilla enim veneni portio in
 ejusmodi annulo contineri queat? Gesner.

πισὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἵχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν Μακίρων ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς ἔρανον-ψυχῶν νομιζομένας ὁδούς, ὅπαδός τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίας Διός 72) τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῆ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

tissimum libertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in caelum, sectator Daemon Liberatoris Jovis. Corpus vero nos Athenas mitemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

72. Ἐλευθερίου Διός] Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam praelio ibi facto Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283. Gesner.

ἡμεῖς τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῆ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

Θεῶν ἐκκλησία.

Ζήν, Ἑρμῆς, καὶ Μῶμος.

Z E T S.

Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί, μηδὲ κατὰ γωνίας συσρεφόμενοι, πρὸς ἄλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τῆς συμπλοῆς. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδοται περὶ τῆς ἐκκλησίας, λεγέτω ἕκαστος εἰς τὸ φανερὸν τὰ δοκῶντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ
τῆς

Deorum comitia.

Jupiter, Mercurius, et Momus.

J U P.

Nolite amplius mussare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miscere sermones, et aegre ferre, si indigni multi convivio nostro intersunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, et accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito. MERC. Audi:
Tace:

τῆ νόμῳ. ΕΡΜ. "Ακουε, σίγα, 1) τίς ἀγορεύειν βέλεται τῶν τελείων θεῶν, 2) οἷς ἔξεςιν; ἢ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψαις εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν ὥστ' ἄδὲν ἐμᾶ δεήσει.

MOM.

Tace: Quis vult concionari classicorum Deorum, quibus jus est? Quaestio de Inquilinis et Peregrinis. MOM. Ego, Momus, si mihi permiseris, Jupiter, volo dicere. JUP. Praeconium tibi hoc jam permittit, itaque me (*meo permissu*) nihil opus habebis.

2. MOM.

1. "Ακουε, σίγα] Legitima verba etiam apud Aristoph. Θεσμοφ. 379. "Ακουε πᾶς. Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et vs. 389. Σίγα, σιώπα, πρόσθεχε τὸν νοῦν. *Gesner*.

2. τῶν τελείων θεῶν] Vid. Spanhem. ad *Callim.* H. in Pall. vs. 131 et 135. ubi *perfectos Deos* esse τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem et plenum jus civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae jus tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, et rem fere conficiunt. *Gesner*.

ΜΩΜ. Φημί τδίνον δένά ποιείν ένίεζ
 ήμων, οίς εχ απόχρη θεός έξ ανθρώπων αυ-
 τής γεγενήσθαι, άλλ, εί μή ημ τής ακολά-
 θας, ημ θεράποντας αυτών ίσοτίμης ήμίν απο-
 φανῶσιν, εδέν μέγα, εδέν νεανικόν είοντα είρ-
 γάσασθαι. αξίω δέ, ω Ζεῦ, μετά παρήσias
 μοι δέναι είπείν εδέν γάρ αν άλλως δυναίμην
 άλλά πάντες με ίσασιν, ως έλευθερός είμι τήν
 γλώτταν, ημ εδέν αν κατάτιώπήσαιμι τών ε
 καλώς γιγιομένων. διελέγχω γάρ άπαντα, ημ
 λέγω τα δοκῶντά μοι ές τδ Φανερόν. ετε δε-
 διώς τινα, ετε υπ αιδῶς επικαλύπτων τήν
 γνώμην, ωςε ημ επαχθής δοκῶ τοίς πολλοίς,
 ημ

2. MOM. Ajo igitur intolerabiliter se ge-
 tere quosdam nostrum, quibus non satis est,
 Deos, ex hominibus ipsos esse factos: sed nisi
 suos etiam pedissequos atque famulos in aequo
 nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi ma-
 gnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto
 autem a te, Jupiter, ut libere mihi dicere per
 te liceat. Neque enim alia lege possim, cum
 sciant omnes, quam liber sim lingua, quam ni-
 hil eorum, quae contra quam decet fiunt, re-
 ticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque
 mihi videntur aperte profero, neque metuens
 quemquam, neque meam prae pudore senten-
 tiam occultans, adeo quidem, ut etiam mole-
 stus

καὶ συκοφαντικὸς τὴν Φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἄλλ' ἐπεὶπερ ἔξеси, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἔδεν ὑποσειλάμενος ἐρῶ.

Πολλοὶ γὰρ, Φημί, ἐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῶν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχῶνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες· ἔτι καὶ τὰς ὑπηρετίας, καὶ θιασώτας τὰς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν ἔρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἔδὲ καταβαλλόντες ἡμῶν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγμα-

stus. plerisque videar, et calumniatorio ingenio; publicus quidam accusator ab iis *propeterea* dictus. Verum tamen, quandoquidem licet, et praeconio editum est, et tu das, Jupiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam.

3. Multi nimirum, *inquam*, non contenti; nostri se confessus factos esse participes, et aequo nobiscum jure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros et sui chori sodales eduxere in caelum, et furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter et de viscerationibus partem et de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes. JUP. Noli quidquam obscura signific-

Luc. Op. T. VIII. X fica-

νηματιωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ δια-
ρήδη λέγε, προστιθεὶς καὶ τῆνομα. ἴνυ γὰρ
ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπται σοι ὁ λόγος, ὡς πολ-
λὰς εἰκάζειν καὶ ἐΦερμύζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς
λεγομένοις. χρὴ δὲ παρήκσιασθην ὄντα, μηδὲν
ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παρτρύνεις
με πρὸς τὴν παρήκσιαν, ποιεῖς γὰρ τῶτο βασι-
λικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὡσεὶ ἐρῶ
καὶ τῆνομα. ἔ γάρ τοι γενναιότατος Διόνυσος,
ἡμιάνθρωπος ὢν, εἰδὲ Ἕλληνα μητρίθεν, ἀλλὰ
Συροφοῖνικός τινος ἐμπόρου, τῷ Κάδμω, 3)

συγα-
ficatione, Mome, dicere: sed diserte, et verbis
propriis eloquere, adjecto etiam nomine. Nunc
enim in medium tibi projecta oratio est, ut
conjiciant multi, et alias alium tuis dictis ac-
commodent. Oportet autem te, qui libertatem
in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

4. ΜΟΜ. Praeclare sane, Jupiter, facis,
cum ad dicendi me libertatem incitas, regie
istuc profecto facis et magno animo. Itaque
nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem mater-
no genere, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi,
ex

3. ἐμπόρου τοῦ Κάδμου.] Puto hic ἐμπορον
Homeri intellectu, Deorum lingua, dici,
cum ex vi originis suae eum notat, qui
magis

θυγατριδῆς, ἐπεὶπερ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας,
οἷος μὲν αὐτός ἐστιν, ἃ λέγω, ἄτε τὴν μίτραν,
ἄτε τὴν μέθην, ἄτε τὸ βόδιον. πάντες γὰρ,
οἶμαι, ὁρᾶτε, ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύ-
σιν, ἡμιμανῆς, ἀκράτῃ ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ
καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν
χορὸν ἐπαγόμενος πάρεσι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε,
τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύρα,
ἀγροί-

ex filia nepos, postquam immortalitate digna-
tus est, qualis ipse sit, non dico, neque ob
mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam
muliebris sit et effeminatus natura, semifurio-
sus, merum a summo inde mane redolens.
At ille tota nos tribu auxit, et suum secum
chorum adducens adest, Deosque fecit Pana
X 2 et

mare trajicit, speciatim alienā navi, quem
ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος
mercatores, negotiatorem significare coe-
pisset, quod testantur *Eustatbius* pariter et
minor Scholiastes ad *Odyss.* β', 319. Huc
respicit, arbitror, etiam *Pollux* 1, 95. Εἴη
δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Ita-
que *victorem* interpretatus sum. Neque
enim puto *mercatores* ab ullo veterum
esse vocatum. Sed nave pervenisse in
Graeciam inter omnes constat. *Gestur.*

ἀγροίικες τινὰς, καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, σκιρ-
τητικὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότας·
ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς
τὸ κάτω αἰγὶ εἰκῶς, καὶ γένειον βαθὺ καθε-
μένος, ὀλίγον τράχη διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλα-
κρὸς γέρων, 4) σιμὸς τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὧν τὰ πολ-
λὰ ἐχόμενος, Λυδὸς ἔτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὄξεις
τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κέρασαι, οἷα τοῖς
ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται,
Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ ἄρας ἅπαντες.
ὁρᾶτε, οἷος ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας;

Εἶτα

et Silenum, et Satyros, rusticos et caprarios
plerosque, lascivos, aliena figura, homines:
quorum unus corniger, et ex dimidia inferiori
parte capro similis, barbam demittens longam,
parum a capro differt: alter calvus senex, simis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus
est. Satyri autem acutis auribus, calvi ipsi
quoque, cornibus praediti, qualia haedis recens
natis subnascuntur: hi Phryges. Caudas ha-
bent universi. Vide, quales nobis praeclarus
iste Deos faciat?

5. Dein-

4. Φαλακρὸς γέρων] De Sileni figura ex di-
versis monumentis, deque illius a Satyris
differentia, plura *Perizon. ad Aclian. Hist.*
3, 18. ubi Lucianum in primis illustrat.
Gesner.

Εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονῶσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὀφῶντες ἔτω γελοίας θεῶς καὶ τερασίχς; εἴω γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῷ, τὴν Ἀριζόνην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀσέρων χωρῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίαν τῷ γεωργῷ θυγατέρα. 5) καὶ ὁ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἐριγόνης, καὶ τῷτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παις, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ἐρανῷ τὸ ξύνηδες ἐκεῖνο, καὶ ἔπερ ἠγάπα κυνίδιον. ταῦτα ἔχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία; καὶ γέλως; ἀκῆσατε δ' ἐν καὶ ἄλλας.

ZETS.

5. Deinde admiramur, si contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos. Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, amasiam alteram suam Ariadnen, cujus etiam coronam siderum choro inseruit, alteram Icarii rustici filiam: et quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem hujus Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in caelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, et ebriosa insania, et risus? Audite vero etiam alios.

X 3

6. JUP.

5. Θυγατέρα] τὴν Ἐριγόνην. Guicetus.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἶπης, μήτε περὶ Ἀσκληπιῶ, μήτε περὶ Ἡρακλέους ὁρῶ γάρ, σὶ Φέρη τῷ λόγῳ. ἔτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων. καὶ ἔσι πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὧν ἐμὸς, ἐκ ἐλίγων πόνων ἐπρίχτο τὴν ἀθανασίαν, ὥσε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῆ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτὸν σε τῆ παρρησίας χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμέ ἔξει μάλισα. μῶν δ' ἔν καὶ ἐξενίας διώκεις; ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἔ μόνον τῆτο ἀκῆσαι

6. JUP. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule; video enim, quorsum ferat te orationis impetus, Hi etenim, alter sanat, et ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: Hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli. MOM. Tua, Jupiter, caussa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam. JUP. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas? MOM. In Creta quidem non hoc solum audire est,

σαί· ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σὲ λέγουσι,
καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ ἔτε ἐκείνοις
πείθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖουσιν, ὑποβολι-
μαῖόν σε εἶναι Φάσκασιν.

Ἄ δὲ μάλισα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἠγάμαι,
ταῦτα ἔρω. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων
παρὰ νομῆμάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῆ νοθευθῆναι
ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνη-
ταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κἂτιὼν παρ' αὐτάς, ἐν
ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὡς ἡμᾶς δεδιέναι, μή
σε καταθύσῃ τις ξυλλαβῶν, ὅπότε ἂν ταῦρος
ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσῃται χρυ-
σὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιόν, ἢ
ἑλλό-

est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, et
sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis
fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, sup-
positivum te dicentibus.

7. Caeterum quae maxime arguenda arbi-
tror, ea dicam. Etenim principium violata-
rum hoc modo legum, et causam, quod tot
spurios hic noster confessus habet, tute, Jupi-
ter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens,
atque ad illas nunc hac nunc alia forma de-
scendens, adeo ut metueremus, ne quis te
comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut
auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elabo-
raret, et pro Jove aut monile nobis, aut armilla,

ἐλλόβιον ἡμῖν γένηται· πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γὰρ τὸν ἔργον τῶν ἡμιθέων τέτων· ἔγάρ· ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοϊότατόν ἐστιν, ὅπως ἂν τις ἀφνω ἀκρόσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταπτεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεώς, οἰκέτω ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τῷ δεσπότῃ αὐτῷ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἱ δ' ἀνεψιοὶ αὐτῷ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι.

Ἄφ' ἔδὲ ἀπὸ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνώξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θητὰς ἐτραπέα, ἅπαντες μεμίμηντάί σε καὶ ἔχι ἀρρένες
μό-

aut inauris fieres. Insuper vero caelum nobis semideis istis opplevisti: neque enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subito audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero, qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: et propinqua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, et Eurysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus, et Actaeon, et Learchus, hominum omnium infelicissimi.

8. Ex quo vero tempore semel tu, Jupiter, fores aperuisti talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt universi, idque non
ma-

μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἴσχιζον, αἱ θήλειαι θεαί· τίς γὰρ ἔκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τὰς ἄλλας; ὥσε ταῦτα μὲν εἶσαι μοι δοκῶ μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο. ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τῆ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἶπης, χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεράκιον, οὐκ εἶδισας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκὲν μηδὲ περὶ τῆ ἀετῆ εἶπω, ὅτι καὶ ἔτος ἐν τῷ ἔρανω ἐσιν, ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ σκήπτρα καθεζόμενος, καὶ μονοεχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σε νεοττεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν;

Ἡ καὶ τῆτον τῆ Γανυμήδους ἔνεκα εἶσομεν. ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ
Σαβά-

mares solum, sed, quod turpissimum est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen, et Tithonum, et Endymionem, et Iasionem, et reliquos? Itaque haec missurus mihi videor, longum enim fuerit *omnia* reprehendere. JUP. Ne quid de Ganymede dicas, Mome; irate enim feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius aliquid dicens. MOM. Ergo neque de aquila dicam, quod et ipsa in caelo est in regio sceptro sedens, et tantum non tuo in capite nidum sibi faciens, ut Deus videatur?

9. An hanc etiam Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis sane, Jupiter, et Corybas,

Σαβάσιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν 6)
 ἔτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κίν-
 δυν, καὶ τὴν τιάραν, 7) ἐδὲ Ἑλληνίζων τῆ Φω-
 νῆ ὡσε ἐδ' ἦν προπίη τις, ξυνίησι; τοιγαρῆν
 οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν,
 μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανα-
 τίζεσι, καὶ θεὸς χειροτονῶσιν, ἐς ἂν ἐθελή-
 σωσῶσι,

bas, et Sabazius, unde hi nobis intro vocati
 sunt, aut Medus ille Mithres cum Candye et
 tiara, qui neque sonare Graeca possit: ita ne-
 que, si quis illi propinet, intelligit. Proinde
 Scythae ac Getae haec illorum videntes, lon-
 gum nobis valere iussis, immortalitate ipsi do-
 nant, et Deos quoscumque voluerint, suis suf-
 fra-

6. ἐπεισεκυκλήθη.] Sic *Florent.* Ed. optime;
 in reliquis hic legitur ἐπεισεκεκλήθησαν.
Du Soul.

7. ὁ τὸν κίνδυν, καὶ τὴν τιάραν] *Habitus*
 ille Mithrae in simulacris pluribus hodie
 superest, quae videre licet tum alias, tum
 studiose collecta, comparata inter se, et
 explicata apud *Philippum a Turre* in monu-
 mentis veteris Antii P. 2. p. 157. sq. et
Montfauc. Antiq. Expl. 1, 4, 3. qui etiam
 2, 2, 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus
 antiquis collato conficit, candyem esse
 brevem chlamyda, tiaram autem pileum
 antrorsam reflexum. *Gesner.*

σώσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὄνπερ καὶ Ζάμολξις, δῆλος ὢν, παρενεγράφη, ἐκ οἷδ' ὅπως διαλαθῶν.

Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια· σὺ δὲ, ὦ κωνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσαλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτισε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βεβλόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; ἀσχύνομαι δὲ Ἴβιδας καὶ πιθήκας εἰπεῖν, καὶ τράγες, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου παραβυσθέντα ἐς τὸν ἕρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοί, πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλ-

frangiis constituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum esset, in album nescio quomodo delitescens irrepfit.

10. Quamquam, Dii, modica sunt ista omnia, Tu vero iste cum canino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus, quod adoratur, et oracula fundit, et habet Prophetas? Pudet vero ibides et simias dicere, et capros, et alia magis etiam ridicula, in caelum nescio quomodo intrusa ex Aegypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter, vel magis etiam quam vos coli videatis? Aut tu quem-

μᾶλλον ὑμῶν προσκινόμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς
Φέρεις, ἐπειδὴν κριῖ κέρτα Φύσωσί σοι;

ZFTΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα Φῆς
τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ὅμως δ' ἔν, ὦ Μῶμε,
τὰ πολλὰ αὐτῶν ἀνίγματα ἔσι, καὶ ἔ πάνυ
χρῆ καταγελαῖν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ
γὰρ μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναί θεός
μὲν τὰς θεάς· κυνοκεφάλαις δὲ τὰς κυνοκεφά-
λαις. ΖΕΤΣ. Ἔα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰ-
γυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψό-
μεθα ἐπὶ σχολῆς· σὺ δὲ τὰς ἄλλαις λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ἔ μά-
λιστά με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγῆς
ἀν-

quemadmodum fers, Jupiter, cum arietis tibi
cornua producant?

II. JUP. - Turpissima sane ista nobis nar-
ras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum,
Mome, sunt aenigmata, neque omnino deri-
denda a non initiato. MOM. Omnino ergo
mysteriis nobis, Jupiter, opus est, ut sciamus,
Deos esse, qui Dii sunt, qui autem canicipites
sunt, illos esse canicipites. JUP. Mitte, in-
quam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his
considerabimus otiose. Nunc dic alios.

12. MOM. Trophonium, Jupiter, et quod
maxime angit me, Amphilochem, qui, sacer-
rimi

ἀνθρώπου καὶ μητραλοῖε υἱὸς 8) ὧν, θεσπιωδεῖ
 ὁ γειναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ,
 καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαρῶν
 ἔκ ἔτι σὺ, ὦ Ἄπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη
 πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησιμωδεῖ, ὃς ἂν
 ἐλαίῳ περιχυθῆ, καὶ σεφάνης ἔχη, καὶ γόητος
 ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ
 Πολυδάμαντος 9) τῷ ἀθλητῷ ἀνδρίας ἰᾶται
 τῶς

rimi hominis et matricidae filius, oracula fun-
 dit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque,
 et praestigiis duorum obolorum causa fallens.
 Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed
 lapis omnis, et altare quodque edit oracula,
 quicumque lapis oleo perfusus fuerit, et coro-
 nas habeat, et praestigiatores hominem, quod
 genus multi sunt, nactus fuerit. Jam etiam
 Poly-

8. μητραλοῖου υἱὸς] Utrum auctorem secu-
 tus, an memoria lapsus, filium facit, qui
 frater erat ejus Alcmaeonis, qui Amphia-
 rai patris ulciscendi causa matrem Eriphy-
 len interemit? *Gesner.*

9. Πολυδάμαντος] Hujus Polydamantis Sco-
 tussaevi, athletae cum Dario Notho viven-
 tis, facinora, mortis genus, statuum quo-
 que Olympicam commemorat *Pausanias*
Eliac. 2. p. 182. sq. sed de vi illa febrif-
 fuga nihil. *Gesner.*

τὲς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένε-
 υς 10) ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορι θύεσιν ἐν Ἰλίῳ,
 καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ'
 ἧ δ' ἐν τσῶτοι γεγονάμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον
 ἢ ἐπιορκία, καὶ ἱερεσουλία, καὶ ὄλως καταπεφρο-
 νήασιν ἡμῶν, εὖ ποιῶντες.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ πα-
 ρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ζένα ὀνόματα πολλὰ
 ἤδη ἀκέων, ἔτε ἔντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε
 συ.

Polydamantis athletae statua febricitantes sanāt
 Olympiae, et Theagenis in Thaso; et Hectori
 sacrificant in Ilio, et Protefilao e regione in
 Chersonneso. Ex quo igitur tot numero facti
 sumus, magis perjuria invaluere et sacrilegia,
 et plane nos contemnunt: nec injuriā.

13. Atque haec de sputiis et fraude relatis
 in tabulas censorias. Ego vero etiam nova no-
 mina jam multa audiens rerum, quae neque
 sunt

10. ὁ Θεαγένους] De hoc omnia Pausanias
 Eliac. 2. p. 188. sq. qui etiam hoc addit,
 Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῷ θύειν.
 Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐτέρωθεν ἐν τε Ἑλλησιν
 οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἰδρυ-
 μένα Θεαγένους, καὶ νοσήματα τε αὐτῶν
 ἰόμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων
 τιμᾶς. Gesner.

συζηνοῦ ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τέτοις γελῶ. ἢ πᾶ γὰρ ἔσιν ἢ πολυφρούλητος ἀρετῆ, καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν Φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, ἔτω τὰς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε εἰδείς ἡμῖν εἰδὲ θύειν βάλεται, εἰδὼς, ὅτι, καὶ μύριας ἑκατόμβας παράσῃσῃ, ἕμως τὴν τύχην πράξουσιν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἀ' ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἠδέως ἂν ἔν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ πᾶ εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκέραις ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων

δια-

sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Jupiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, et *Natura*, et *Fatum*, et *Fortuna*, pugnantia sibi et cassa rerum nomina, a stupidis hominibus Philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare jam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis sunt, et quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Jupiter, videtisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire *ista nomina* in Philosophorum disputa-

ta.

διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς
βοώντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων
εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γὰρ τὰς
πολλὰς ἀχθόμενες μοι λέγουσι, καὶ συρίττον-
τας· ἐκείνης μάλισα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
τῶν λόγων.

Πέρης γὰρ εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι
περὶ τῶν ἀναγιώσομαι ἤδη συγγεγραμμένον.
ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· ἔ πάντα γὰρ ἀλόγως
᾿τιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν,
ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγηται.

tationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque
clamantes illos exaudias. Cum habeam multa
adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video
enim, gravari plerosque dictis meis, et exsibi-
lare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in
dicendo libertas.

14. In fine ergo si vis, Jupiter, Decretum
quoddam de his recitabo, quod scriptum jam
habeo. JUP. Recita; non omnia enim absurde
reprehendisti: et oportet multa illorum inhi-
bere, ne nimium quantum excrescant.

Ψ ἢ Φ ἰ σ μ α .

Ἄ γ α θ ῆ ἤ Τ ὺ χ η . II)

Ἐκκλησίας ἐννόμῃ ἀγομένης, ἐβδόμῃ ἰσαμένη, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, 12) καὶ προήδρευε Ποσειδῶν,

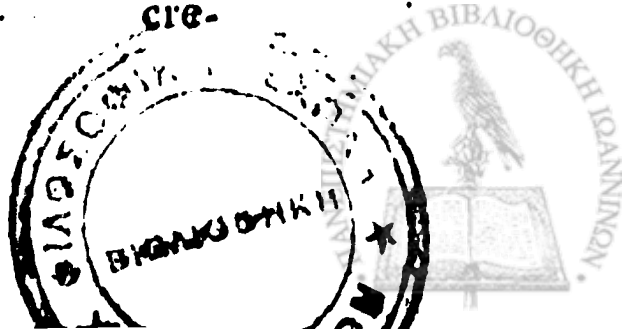
Decretum.

Bona Fortuna.

Quod felix faustumque sit! Comitibus legitime habitis, septimo die ineuntis mensis, Comitibus Jupi-

II. Ἄγαθῆ Τύχῃ.] Praescriptio solennis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat *Huds.* ad *Thucyd.* 4, 118. ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεσάτα, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. *Gesner.*

12. ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε] Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in ejusmodi de-
Luc. Op. T. VIII. X cre-

δῶν, 13) ἐπεσάτει Ἀπόλλων, 14) ἐγγραμμάτευε

Mō-

Jupiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia
misit

cretis, v. g. apud *Thucyd.* l. c. et plusculis in *Demosthenis* oratione pro Corona. Sed hic Jovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert *Pollux* 8, 95. οἱ Πρωτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Gesner.*

13. προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio nulla praecessit. Sed puto, quod clamorosa est admodum ille Deus, et plus quam stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. *Ulrian.* ad *Demosth.* contra Midiam: οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ. Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι. *Gesner.*

14. ἐπεσάτει Ἀπόλλων] Ἐπισάτει erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est. Quam congrue autem ἐπισάτην faciat Apollinem, indicat *Pollux* 8, 96. ubi de ἐπισάτη, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeses literarum etc. Ab hoc munere incipit decretum apud *Aristoph.* *Thesmoph.* 379. Τιμόκλει' ἐπεσάτει Λύσιλλ' ἐγγραμμάτευει. Εἶπε Σωσράτη. *Gesner.*

Μῶμος 15) τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώ-
μην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, ἔμεινον
Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, ἔδαμῶς ἀξιοί
ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγρα-
φέντες, ἅκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπε-
πλήκασι μὲν τὸν ἔρανόν, ὡς μεσὸν εἶναι τὸ
συνπόσιον ὄχλου παραχῶδες, πολυγλώσσων
τίνων καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβρο-
σία,

misit Apollo, scribae munere functus est nocte
Momus, sententiam Somnus dixit. Quod per-
egrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam
Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra
nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio
quomodo clam relati, et Deorum opinionem
adepti, caelum impleverunt, adeo ut plenum
turbulenta multitudine sit convivium, diver-
sarum linguarum et colluviei cujusdam homi-
num,

Υ 2

num,

15. ἐγραμμάτευε Μῶμος] Etiam hoc. appo-
sita. Γραμματεὺς ap. Poll. 8, 98. inter
alia ἀναγνώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ,
quod facile plurimis oratorum locis firmari
posset, si hoc ageremus. Nam quae de
*Prytanum, Proedtorum, Epistatarum, Scri-
barum* munere diximus, eo modo allata
sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam
his, qui non satis exercitati sunt, appa-
reat. *Gesner.*

δῶν, 13) ἐπεσάτει Ἀπόλλων, 14) ἐγραμμάτευε

Mō-

Jupiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia
misit

cretis, v. g. apud *Thucyd.* l. c. et plusculis in *Demosthenis* oratione pro Corona. Sed hic Jovi hoc tribuit *Lucianus*, nempe qui hoc egerit, quod refert *Pollux* 8, 95. οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Gesner.*

13. προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio nulla praecessit. Sed puto, quod clamorosa est admodum ille Deus, et plus quam stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. *Ulpian.* ad *Demosth.* contra *Midiam*: οἱ πρέεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι. *Gesner.*

14. ἐπεσάτει Ἀπόλλων] Ἐπισάτει erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est. Quam congrue autem ἐπισάτην faciat *Apollinem*, indicat *Pollux* 8, 96. ubi de ἐπισάτη, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. *Apollo* praeses literarum etc. Ab hoc munere incipit decretum apud *Aristoph.* *Thesmoph.* 379. Τιμόκλει' ἐπεσάτει Λύσιλλ' ἐγραμμάτευει. Εἶπε Σωσράτη. *Gesner.*

Μῶμος 15) τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώ-
μην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, ἔμεινον
Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, ἔδαμῶς ἀξιοί
ὄντες κοινωεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγρα-
φέντες, ἔκ οἱδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπε-
πλήκασιν μὲν τὸν ἔρανόν, ὡς μεσὸν εἶναι τὸ
συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων
τίνων καὶ ξυγκλύδων· ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβρο-
σία,

misit Apollo, scribae munere functus est nocte
Momus, sententiam Soinnus dixit. Quod per-
egrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam
Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra
nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio
quomodo clam relati, et Deorum opinionem
adepti, caelum impleverunt, adeo ut plenum
turbulenta multitudo sit convivium, diver-
sarum linguarum et colluviei cujusdam homi-
num,

Υ 2

num,

15. ἐγραμμάτευσ Μῶμος] Etiam hoc appo-
site. Γραμματεὺς ap. Poll. 8, 98. inter
alia ἀνχινώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ,
quod facile plurimis oratorum locis firmari
posset, si hoc ageremus. Nam quae de
*Prystanum, Proedrorum, Epistatarum, Scri-
barum* munere diximus, eo modo allata
sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam
his, qui non satis exercitati sunt, appa-
reat. *Gesner.*

σία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥςτε μιᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδεΐας παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε καὶ ἀληθεῖς θεάς, προεδρίας ἠξιώνασιν ἑαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῆ προτιμᾶσθαι θέλουσι·

Δεδόχθω τῇ Βελῆ, καὶ τῷ δήμῳ, συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς, 16) ἐλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείας θεάς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς Βελῆς τῆς ἐπὶ Κρένυ, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώ-

δεκα,

num, deficiatque ambrosia et nectar, ita ut mina jam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia, depulsis veteribus et veris Diis, priorem sibi accubitus praeter patrium morem arrogant, et in terra quoque honore praeferrī illis velint:

15. *Earum rerum causa* placeat Senatui et populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, et eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, et

16. *περὶ τροπᾶς χειμερ.*] Cum longae noctes benignam dormiendi et somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus. *Gesner.*

δεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τῶν δὲ τῶν ἐπιγνώμονας αὐτῶν μὲν καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νόμιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τῶν δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξαι τῶν γένους. τὸν τευθεὺν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεὸς εἶναι ἀποφανῶνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δὲ τις ἀλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τῶν ἔρανθ, εἰς τὸν Τάρταρον ἐμπεσεῖν τῶν.

Ἔργα-

et in his Jovem. Quaesitores autem illos federe juratos prius legitimum jusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, et generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronunciant, vel ad sua sepulcra et monumenta majorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, et semel ejectorum a Quaesitoribus,prehendatur caelum ingressus; hic praecipitur in Tartarum.

Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῆ ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, 17) μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χειρσιμωδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κισσαρωδὸν, ἢ ἰατρὸν εἶναι.

Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν κοινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν.

Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι

16. Porro placeat suum quemque Deorum opus facere, et neque morbos curare Minervam, neque Aesculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse, aut medicum.

17. Philosophis porro edicendum, ne nova fingere nomina velint, neque nugas agere de his, quae ignorant.

18. Quotquot autem reproborum jam templis aut altaribus sunt culti, illorum sublatis fimo-

17. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι] Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγιείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17 et Ara, ibid. p. 31, 3. Weibel. De Aesculapii oraculis vel solus nostri Pseudomantis satis testatur. Gesner.

Θῆναι δὲ ἢ Διός, ἢ Ἑρως, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκεῖνοις δὲ τάφον χιῶσαι τὴν πόλιν, καὶ σήλην ἐπισῆσαι ἀντὶ Βωμῆ. ἦν δέ τις παρακῆσι τῶ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθέλῃσι ἐπὶ τὰς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτῶ καταδαιτησάντων.

Τῶτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. ΖΕΥΣ. Δι-
 μοιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνατει-
 νάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ ἔτω γιγνέσθω.
 πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονταί οἱ μὴ χεῖροτονήσον-
 τες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὅποταν δὲ κηρύξῃ ὁ
 Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ
 γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πα-
 τρὸς

simulacris, imponi placeat aut Jovis signum, aut Junonis, aut Apollinis, aut ceterorum alicujus: istis vero tumulum strui a civitate, et cippum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat, et ad Quaesitores adire recuset, eum deserta lite damnanto etiam inauditum.

19. Hoc nobis decretum est. JUP. Aequif-
 simum, o Mome, et cui ita viderur, manum
 protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim,
 novi, erunt, qui manum non protendant. Sed
 nunc discedite. Cum vero praeconium faciet
 Mercurius, venite, manifesta quisque argu-
 menta adferentes, patris nomen, et matris, et
 Y 4 unde

τὸς ὄνομα, καὶ μητὸς, καὶ ὄθεν καὶ ὅπως
 θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὡς
 ἔσις ἂν μὴ παράσχηται, ἄδὲν μελήσει τοῖς
 ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει,
 καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

unde sit, et quomodo Deus sit factus, et tri-
 bum, et curiales. - Quisquis enim haec non ex-
 hibebit, non curabunt Quaesitores, si magnum
 quis in terra templum habeat, et homines
 Deum illum esse arbitrentur.

Κυνικός.*)

Κυνικός καὶ Λυκῖνος.

ΛΥΚ.

Τίποτε, ὦ ἄτος, πῶγωνα μὲν ἔχεις καὶ κί-
μην, χιτῶνα δὲ ἔκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῆ, 1)
καὶ ἀνυποδητεῖς τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον
βίον, καὶ θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς
ἐναν-

Cynicus.

Cynicus et Lycinus.

LYC.

Heus tu, quid tandem barbam alis et co-
mam, tunicam vero non habes, et nuda cute
incedis, et sine soleis, vagam et immanem
vitam atque belluinam secutus, et contrariis
Υ 5 fem-

*) Opus est supposititium. *Du Soul.*

1) γυμνοδερκῆ] Ἀν γυμνοδερμῆ ἢ γυμνοδερ-
μοῦμαι, i. e. cute nuda sum? *Guizus.* Ni-
hil dum probabilius vidēo conjectura *Me-
nagii* (imo *Guizeti*): hanc itaque interpre-
tando secutus sum. *Gesner.*

ἐνχυτίοις τὸ ἴδιον δέμας ἔχῳς οἱ πολλοὶ διχρη-
 σάμενος, περινοσεῖς ἄλλοτε ἄλλαχῶ, καὶ εὐνα-
 ζόμενος ἐπὶ ξηρῶ δαπέδῳ, ὡς ἄσην πάμπολλον
 τρετὶ τὸ τριβώνιον φέρειν· ἔ μέντοι καὶ τῆτο
 λεπτόν, ἔδὲ μαλακόν, ἔδὲ ἀνθηρόν; ΚΥΝ.
 Οὐδέ γὰρ δέσμα τριζῆτον δὲ ὀπαῖον ἂν πορι-
 σθῆι ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς
 ἐλάχισα παρέχον· 2) τοιζῆτον γὰρ ἀρκεῖ μοι.

Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἶπέ μοι, τῇ πολυτε-
 λείᾳ ἔ νομίζεις κακίαν προσεῖναι; ΛΥΚ. Καὶ
 μάλα. ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν; ΛΥΚ.

Καὶ

semper rebus tuum corpus, non ut caeteri,
 tractans, huc illuc oberras, in dura humo cu-
 bans, ut multum inde sordium habeat istud
 palliolum, nec ipsum tenue, neque molle,
 neque floridum? CYN. Neque enim opus
 habeo: tale vero, quod et facillime paretur,
 et possessori quam minimum faceffat molestiae,
 tale, inquam, mihi satis est.

2. Tu vero, per Deos, mihi dic, sumptuo-
 sae vitae vitium inesse non arbitraris? LYC.
 Omnino. CYN. Parsimoniae autem virtutem?
 LYC.

2. παρέχον] Forf. παρέχοι adjecerat Gesn.
 Idem habet Guier. in not. Mss. quas ille
 non vidit. Tanto verisimilius fit utrumque
 recte conjicere. Reitz.

Καὶ μάλα. ΚΥΝ. Τί ποτ' ἔν ὀρῶν ἐμέ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τὺς δε πολυτελέστερον, ἐμέ αἰτιῶ, καὶ ἐκ ἐκείνης; ΛΥΚ. Ὅτι ἐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρως. διαφέρεις γὰρ ἔδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφήν μεταιτῶσι.

ΚΥΝ. Βέλει ἔν εἶδωμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, 3) καὶ τὸ τὸ

LYC. Ita sane est. CYN. Quare ergo, cum vides me viliori quam plerisque victu et cultu utentem, illos vero sumtuoso magis; me accusas, non illos? LYC. Quod non viliori, per Jovem, cultu victuque quam vulgus videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inoptia. Neque enim quidquam a mendicis differs cibum in diem rogantibus.

3. CYN. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit quod

3. τί τὸ ἐνδεές] Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim hujus loci. Ἐνδεής apud Graecos et hominis Epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, et rei, quae

τὸ ἰκανὸν ἐσιν; ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ. ΚΥΝ.
 Ἄρ' ἔν ἰκανὸν μὲν ἐκάσω, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται
 πρὸς τὴν ἐκείνη χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;
 ΛΥΚ. Ἔσω τᾶτο. ΚΥΝ. Ἐνδεές δέ, ὅπερ
 ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρεῖας, καὶ μὴ ἐξικνῆται
 πρὸς τὸ δέον; ΛΥΚ. Ναί. ΚΥΝ. Οὐδέν ἄρα
 τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐσιν. ἔδέν γὰρ αὐτῶν ὃ, τι ἔ
 τὴν χρεῖαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τᾶτο λέγεις; ΚΥΝ. Ἐὰν σκο-
 πῆς, πρὸς ὃ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν δεόμεθα,
 οἷον οἰκία, ἄρ' ἔχι σκέπης; ΛΥΚ. Ναί. ΚΥΝ.

Τί

quod deficiat, quid sit satis? LYC. Si ita tibi
 videtur. CYN. Numquid igitur satis unicui-
 que illud esse dicis, quod aequè late atque
 usus *ex necessitate* illius pateat; an aliud quid di-
 cis? LYC. Sit istud. CYN. Deficere autem
 illud, quod in usu deficiat, et non aequè late,
 atque opus erat, patet? LYC. Nempe. CYN.
 Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mea-
 rum rerum, quod non usum meum expleat.

4. LYC. Quomodo hoc intelligis? CYN.
 Si consideres, ad quid factum sit unumquod-
 que illorum, quibus opus habemus, verbi
 causa,

quae sic deest. Objicitur Cynico, vivere
 illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille
 rogat, quid est igitur *deficiens* etc. *Gesner.*

Τί δὲ ἐσθῆς, τῆ χάριν; ἄρα ἔχῃ καὶ αὐτὴ τῆς σκέπης; ΛΥΚ. Ναί. ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεήθημεν εἴνεκα, ἔχῃ ὥστε ἀμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον; ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι. ΚΥΝ. Πότερ' ἔν, τῷ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι; ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα. ΚΥΝ. Ἄλλ' ἔτιως ἂν μάθοις; τί ποδῶν ἔς' ἔργον; ΛΥΚ. Πορεύεσθαι. ΚΥΝ. Κάκιον ἔν πορεύεσθαι σοι δοκῆσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν; ΛΥΚ. Τῆτο μὲν ἔκ ἴσως. ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν ἔδέν χειρὸν 4) ἔχουσιν, ἢ μὴ χειρὸν τὸ ἐαυτῶν ἔργον

caussa, domus, nonne ut tecti simus? LYC. Sane. CYN. Quid vero? vestis? cujus rei gratia? Nonne etiam haec ut tecti simus? LYC. Nempe. CYN. Ipsum vero illud, ut tecti essemus, per Deos, cujus rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod tegitur? LYC. Mihi ita videtur. CYN. Utrum igitur *hi mei* pedes pejus habere tibi videntur *aliorum pedibus calceatorum*? LYC. Non novi. CYN. Sed ita discas. Quod opus est pedum? LYC. Incedere. CYN. Pejus ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam caeterorum? LYC. Hoc fortasse non ita est. CYN. Neque ergo pejus habent, si non deterius opus suum pera-

4. οὐδὲν χειρὸν] Vulgatum οὐδ' εἰ χειρὸν nihil esse, bene senterat Gosh. qui pro οὐδ'

ἔργον ἀποδιδόασιν; ΛΥΚ. Ἴσως. ΚΤΝ. Τὴν
 μὲν δὲ πίδακας ἔδέν Φαίνεσμαι χειρὸν διακείμενος
 τῶν πολλῶν ἔχειν; ΛΥΚ. Οὐκ ἔσικας. ΚΤΝ.
 Τί δέ; τὸ μὲν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
 εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον ἀρετὴ γὰρ σώ-
 ματος ἰσχύς. ἄρ' ἔν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;
 ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται. ΚΤΝ. Οὐ τοίνυν ἔθ' οἱ
 πόδες φαίνονται μοι σκέπης εἰδεῶς ἔχειν, ἔτε
 τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς
 ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῖα πανταχῆ κακὸν καὶ
 χειρ

peragunt. LYC. Fortasse. CYN. Ergo pedes
 quidem quod attinet, non videor deteriore
 quam plerique conditione esse. LYC. Non
 videris. CYN. Quid vero? Meumne corpus
 reliquorum corporibus deterius est? si enim de-
 terius, etiam infirmius. Virtus enim corporis
 robur est. Numquid ergo meum infirmius?
 LYC. Non apparet. CYN. Ergo neque pedes
 meos, neque reliquum corpus defici tegumento
 apparet. Si enim deficerentur, male haberent.
 Defectus enim et indigentia semper malum,
 et

εἰ rescripserat οὐδέ. At quum Longolii ex-
 cerpta et ed. Florent. οὐδέν habeant, quod
 verissimum; quodque mox repetitur, in
 οὐδέν Φαίνομαι χειρὸν omnium nostrorum
 librorum consensu, nihil haesitavi in hoc
 recipiendo. Reitz.

χειρόν ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῆ. ἀλλὰ μὴν ἔδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χειρόν τὸ σῶμα τέμν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωσον, 5) εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα. ΛΥΚ. "Ἐσι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς ἔν, εἰπέ μοι, τέτων ἔτωσ ἐχόντων, αἰτιαῖ με, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἀθλιον; ΛΥΚ. "Ὅτι, νῆ Δία, τῆς φύσεως, ἦν σὺ τιμαῖς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γαθαῖ, ὡς ἔχειν ἡμᾶς πάντα
ἄφθο-

et facit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibus alitur. LYC. Nempe manifestum est. CYN. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur enim a malis alimoniis corpora. LYC. Sunt ista,

5. CYN. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se habeant, reprehendis me, et vitae meae rationem nimis contemnis, et miseram esse confirmas? LYC. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, et Dii tellurem hanc in medio posuerint, et ex illa bona exu-
riant-

5. οὐδὲ εὐρωσον] εἶη vel addendum cum Fensio, vel supplendum cum Gesnero.

ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων τέτων ἢ τῶν γε πλεί-
 στων ἄμοιρος εἶ, καὶ ἕδενός μετέχεις αὐτῶν,
 ἕδεν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ,
 ὕπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῆ δὲ ὕπερ ἂν εὐρίσκης,
 ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνήν δὲ ἕδεν κρείττω τῶν κυ-
 νῶν ἔχεις. χορτός γὰρ παρρηκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, ἕδεν ἐπιεικέ-
 σερον ἀκλήρου. καίτοι εἰ σὺ τέτοις ἀρκέμενος
 ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς καὶ ὀρθῶς ἐποίησε,
 τῆτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμμαλλα· τῆτο δ'
 ἀμπέλους ἡδυοίνους, τῆτο δὲ τὴν ἄλλην παρα-
 σκευὴν θαυμασῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ
 μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία
 παν-

riantur multa, ut omnium rerum habeamus
 beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed
 etiam ad voluptatem: tu horum omnium aut
 plerorumque certe expertus es, nec ullo illo-
 rum frueris, non magis quam bestiae. Aquam
 enim bibis, quam etiam bestiae: edis quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile cani-
 bus habes melius, foenum cum tibi sicut illis
 sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolera-
 bilius plane inopi. Atqui si tu his rebus con-
 tentus recte sapias, non recte Deus, qui hinc
 oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi
 vino vites: reliquumque apparatus admirabi-
 liter vatium produxerit, et oleum, et mel, et
 reli-

παντοδαπά, ἔχειν δὲ ποτὸν ἠδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνήν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατασκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων τέτων ζῆν ἀπεσερημένον, ἀθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλων τιτὸς ἀπεσερήτο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποσεροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τέτό γε σαφής.

KYN. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπέ, εἴ τις ἀνδρὸς πλεσίε προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἐτι τε φιλοφρόνως ἐσιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλὰς ἅμα καὶ παντοδαπὰς, τὰς μὲν

reliqua: ut cibum habeamus omnigenum, et potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, et cubile habeamus molle, et habeamus domus pulchras, et instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, et si ab alio quis privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abjudicet, ac professus jam furor.

6. CYN. At tu fortasse recte *istoc*. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixo, et humaniter, et benigne adeo accipiente epulis et hospitio multos simul et omni ex genere

Luc. Op. T. VIII.

7.

nere

μέν ἀσθενεῖς, τὰς δὲ ἐρρωμένους, καὶ περὶ πα-
ραθέντος πολλὰ καὶ παιτοδαπὰ, πάντα ἀρπά-
ζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον,
ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενέσι παρε-
σκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίξν-
μέν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὡς τραπέζην
δεόμενος. ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι
μέλλων ἔτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι;
ἄρα γε Φρόνιμος; ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε. ΚΥΝ.
Τί δὲ σῶφρων; ΛΥΚ. Οὐδὲ τῆτο.

ΚΥΝ. Τί δέ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς
ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικί-
λων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ἐπιλε-
ξάμε-

nere homines, infirmos partim, partim robu-
stos, ac multa deinde omnigenaque apponen-
te; omnia ipse rapiat, vorat omnia, non quae
prope sint solum, sed etiam remota, parata
infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum
qui habeat, paucisque quibus alatur indigeat,
a multis illis perdendus ipse: ille vir qualis
tibi videatur? numquid prudens? LYC. Non
ille mihi. CYN. Quid vero? numquid sanus?
LYC. Neque hoc.

7. CYN. Quid vero? si quis eidem huic
mensae adhibitus, multa illa atque varia negli-
gat, unum vero eorum, quae proxime appo-
lita

ξάμενος, ἰκανῶς ἔχων β) πρὸς τὴν ἑαυτῆ χρείαν,
 τῆτο ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τῆτω μόνω χρῶτο;
 τοῖς δὲ ἄλλοις εἰδὲ προσβλέποι, τῆτον εἶχ
 ἢ γῆ σωφρονέσερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνη;
 ΛΥΚ. Ἐγωγε. ΚΥΝ. Πότεροι εἶν, συνίης, ἢ
 ἐμέ δεῖ λέγειν; ΛΥΚ. Τὸ ποῖον; ΚΥΝ. Ὅτι
 ὁ μὲν θεὸς τῶ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνω ἔοικε,
 παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντο-
 δαπὰ, ὅπως ἔχουσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαί-
 νουσι, τὰ δὲ νοσῶσι καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ
 δὲ ἀσθενῶσι εἶχ ἵνα χρῶμεθα ἅπασι πάντες,
 ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ τῶν καθ'
 ἑαυτὸν, ὅτεπερ ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενος.

Ἵμεῖς

sita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati
 sufficiens, decenter edat, et hoc utatur solo,
 reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne judi-
 cas saniozem, et meliorem isto virum? LYC.
 Equidem. CYN. Utrum ergo intelligis, au
 me oportet dicere? LYC. Quid? CYN. Deus
 illi praeclaro hospitio excipienti similis est, ap-
 ponens multa, et varia, et omnigena, ut quod
 cuique convenit habeant, quaedam valentibus,
 alia aegrotantibus, et quaedam robustis, imbe-
 cillis alia, non ut omnes utamur omnibus, sed
 ut iis quisque, quae sibi proxima sunt, et inter
 haec, quo ipse tum maxime indigeat.

Z 2

g. Vos

6. ἔχων] Forlan ἔχον. Gesner.

Ἰμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπλησίαν τε καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα τέττω μάλιστα εἴκατε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιῶντες, καὶ τοῖς ἀπανταχῶ, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μόνον, ἔ γῆν, ἔ θάλασσαν τὴν καθ' αὐτὰς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περὶ τῶν γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων αἰεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελεῆ τῶν εὐτελεῶν, καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων καθόλου δὲ πράγματα, καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικὰ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας παραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βέλει,

τὸν

8. Vos vero illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxime similes estis, uti postulantes omnibus, et quae usquam sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram, non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extremis inde terrarum oris mercati voluptates, et peregrina semper praefereutes domesticis, pretiosa vilibus, et quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui in universum molestias et mala habere, quam sine iis aetatem agere, malitis. Multi enim illi et pretiosi et beati apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis miseriam aerumnamque contingunt. Considera enim,

his,

τὸν πολυεύκτον χρυσόν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπεδασμένας, σκόπει τὰ τέτοις ἀκόλαστα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐσὶν ὦνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; ἔ μόνον ὅτι πλείοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοί, καὶ ζητῶντες καὶ δημιουργῶντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμαχῆτά ἐσι, καὶ ἐπιβιβλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατέρας παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. ἔ τως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδῆναι τὸν ἄνδρα.

Καὶ

sis, optabile illud aurum, et argentum, domus sumptuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera quae istaec consequuntur omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, et morte, et quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, et dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur: sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, et liberi parentibus, et maritis suis conjuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum.

Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων ἕδέν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν ἕδέν τι μᾶλλον σκεπχσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀργυρῶν ἕκ ὠφελόντων τὸν πότον, ἕδὲ τῶν χρυσῶν, ἕδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὐ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίω παρεχομένων· ἀλλ' ὄψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελειῶν σρωμάτων, τῆς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν ἔδυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν ἕδέν μᾶλλον, λυμᾶνοιται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι.

- Τί δὲ δεῖ λέγειν ἕσα τῶν ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιῶσιν τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι;

9. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, et fastigii aurei domus nihilo tegant magis, et potum nihil juvent nec argentea pocula neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed saepe videas eburneo super lecto, et pretiosis in stragulis, beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed corrumpunt corpora, et morbos illis inferunt.

10. Quid vero dicam, quot negotia Veneris causa homines et facessant aliis, et ipsi susti-

ποι; καίτοι ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπι-
θυμίαν, 7) εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ ἔδ'
εἰς ταύτην ἢ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται
τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων
τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκάστῳ χρώμενοι, πρὸς
ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἰ τις ἀνδ' ἀμάξης ἐθέ-
λοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξη.
ΛΥΚ. Καὶ τίς ἔστος; ΚΥΝ. Ὑμεῖς οἱ τοῖς
ἀνθρώποις ἅτε ὑπόζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε
δὲ αὐτὰς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλίνας τοῖς
τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατὰκεισθε
τρυ-

sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit:
neque in illam ipsam furor suus et corruptela
sufficere hominibus videtur. Sed jam etiam
usum rerum pervertunt, utentes unaquaque,
ad quod natura sua apta non est, ut si quis
plaustri loco uti tanquam plastro velit lectulo.
LYC. . . Et quis est ille? CYN. Vos, qui homi-
nibus utimini pro jumentis, jubetisque illos
velut plaustra sic lecticas agere cervicibus.
Ipsi vero supra jacetis delicati, et inde velut
Z 4 asi-

7. καίτοι ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν
ἐπιθ.] Latet hic Cynicum ulcus, de quo
Dio illa parte minime *Chrysostomus* in *Diog.*
seu de tyrannide p. 90. *Gesner.*

τροφῶντες; καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνυχς ἤνισχεῖτε τὰς ἀνθρώπους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέψασθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιῶντες, μάλιστα μακαρίζεσθε.

Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βεφαῖς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, ἐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρωῖνται τοῖς τῷ θεῷ κατασκευάσμασι; ΛΥΚ. Νῆ Δία. 8) δύναται γὰρ

asinos habenis regitis homines, hac non illac vertere se iustos. Quique haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini.

II. Tum illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tincturas machinantur per illas, quales sunt qui purpuram inficiunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae paravit Deus, utuntur? LYC. Recte sane. Po-

8. Νῆ Δία] Concedentis est νῆ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo *μὰ Δία. du Soul.* Νῆ tamen et negationi addit *Aristid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. Quamquam assentior *Solano* ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *Recte sane utuntur*: quod si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac si posuissem, *non per Jovem.* Gesner.

γὰρ βάπτειν, ἐκ ἐσθίεσθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας. ΚΥΝ. Ἄλλ' ἔπρὸς τῆτο γέγονεν ἐπεὶ καὶ τῷ κρατῆρι δύναται ἂν τις βιαζόμενος ὡσπερ χύτρα χηρῆσασθαι, πλὴν ἔπρὸς τῆτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἄπασαν τὴν τέτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναται ἂν; τοσαύτη τις ἐσί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βέλομαι ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς; ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος ἐκεῖνος, εὐωχόμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτελεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἐκ ἐφίεμενος.

Καὶ πάλιν θηρίων βίον, βραχέων δεόμενος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν.

Potest enim inficere, non edi modo caro purpureae. CYN. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non est. Verum enim vero quomodo possit aliquis omnem horum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Caeterum vivo ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa, quae ante me posita sunt, et, quae minimo parari possunt, illis utor, varia illa et omnigena ne quidem desiderans.

12. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam, et paucis utar, vivere tibi

σιν οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, ἔδενός γάρ δέονταί. ἵνα δὲ καταμύθῃς ἀκριβέστερον τὸ, τε ἐλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι ἐκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δέονταί πλειόνων οἱ μὲν παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσῶντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλα δὲ πανταχῶς τὸ χεῖρον τῶ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τῆτο θεοὶ μὲν ἔδενός, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δέονταί.

Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἄριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν περινοσθεῖν
 γυ-

videor? Secundum tuam quidem rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrumque sit, tum paucis indigere, tum multis, cogita pluribus indigere pueros quam adultos, mulieres quam viros, aegrotos quam sanos: in univrsum vero quod ubique deterius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius. Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos accedunt, indigent paucissimis.

13. Aut putasne, Herculem, illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, et pro Deo recte habitum, propter infelicitatem
 ober-

γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν
 αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' ἔκακοδαίμων ἦν
 ἐκεῖνος, ὅς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακὰ·
 ἔδ' αὖ πένης, ὅς γῆς καὶ θαλάττης ἤρχεν, ἐφ'
 ὃ, τι γὰρ ὀρήσειεν, ἀπανταχῆ πάντων ἐκρά-
 τει, καὶ ἔδενί τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, ἔδὲ
 κρείττονι ἑαυτῷ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων
 ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς σρωμάτων καὶ ὑποδημά-
 των ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τὸτο περιίεναι
 τοιῶτον; ἔκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατῆς, καὶ
 καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἠθέλε, καὶ τρυφᾶν
 ἔκ ἐβέλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τέττα μαθητῆς,
 ἔ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς
 δὲ

oberrasse nudum, pelle sola instructum, nulla-
 que earum rerum, quibus vos, indigentem?
 Verum infelix ille non fuit, qui et aliorum
 defenderet mala, neque pauper, qui terrae
 et maris haberet imperium. Quocumque enim
 illum raperet impetus, ubique vincebat omnes,
 in neminem illius aetatis vel similem se vel
 meliorem incidit, donec ab hominibus discessit.
 An tu putas stragula illum veste et calceis in-
 diguisse, et propterea sic oberrasse? Non est,
 quod illud dicamus. Sed continens erat et
 tolerans; et volebat vincere, et deliciis frangi
 nolebat. Illius vero Theseus discipulus nonne
 rex erat Atheniensium omnium, filius vero Ne-

δὲ Ποσειδῶνος, ὡς Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν;

Ἄλλ' ὅμως καὶ κείνος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ ἐκ ἐκείνω μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν καὶ ἐκ ἂν ὑπέμεινεν εἰς αὐτῶν εἰδέν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τις, ξυρῶμενος. ὑγρότητα γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς γυναιξὶ πρέπειν ἠγᾶντο· αὐτοὶ δ' ὡσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον, καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἄνδρες ἐνόμιζον, ὡσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκέ τινα· εἴτωσί δὲ καὶ τοῖς

Neptuni, ut ajunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?

14. Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, et incedere nudus, et barbam et comam alere ipsi placuit: et non ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim et laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita etiam volebant videri: et decus viri barbam putabant, ut equorum jubam, et barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis et ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam appo-
suit

τοῖς ἀνδράσι τὸν πύγωνα προσέθηκεν. ἐκείνας
 ἔν ἐγὼ ζηλῶ τὰς παλαιὰς, καὶ ἐκείνας μιμει-
 σθαι βέλομαι, τὰς δὲ νῦν ἔζηλῶ τῆς θαυμαστῆς
 ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέ-
 ζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεάνοντες καὶ ψιλέμενοι
 πᾶν τὸ σῶματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρή-
 των ἔδεν, ἣ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες.

Εὐχομαι δέ μοι τὰς μὲν πόδας ὀπλῶν ἰπ-
 πείων ἔδεν διαφέρειν, ὡσπερ Φασὶ Χείρωνος·
 αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι σρωμάτων, ὡσπερ οἱ λέον-
 τες· ἔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελεῖς μᾶλλον
 ἢ οἱ κύνες. εἶη δέ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνήν
 αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κῆσμον νομίζειν,
 τροφήν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάσην πορισθῆναι.

χευ-

suit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos
 imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non
 equidem invideo admirabili felicitate, qua
 fruuntur circa mensas et vestimenta, laevigan-
 tes, depilantes unamquamque partem corpo-
 ris, neque occultorum quodquam *membrorum*
 ita uti natum est relinquentes.

15. At ego opto, pedes mihi equinis un-
 gulis nihil differre, ut Chironis ajunt; me au-
 tem stragulis non indigere, velut leones; nec
 cibo magis pretioso opus habere, quam canes.
 Contingat vero mihi terram quidem pro cubili
 habere sufficiente, domum autem putare hoc
 univērsū, et cibum capere, qui facillime
 sup-

χρυσῶ δὲ καὶ ἀργύρῳ μὴ δεηθεῖην μήτ' ἐν ἐγῶ,
 μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ
 κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τῶν ἐπιθυμίας
 φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβη-
 λαί, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει
 τὴν ἐπιθυμίαν τῆ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖην. μειο-
 νεκτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην.

Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δὴ πρ
 διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βελήμασι. καὶ θαυ-
 μαστὴν ἔδεν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τοσῶτον διαφέρομεν.
 θαυμάζω δέ σε, πῶς ποτε κιθαρῳδῶ μὲν τινα
 νομί-

suppeditari mihi possit. Auro autem atque ar-
 gento opus habeam neque ego, neque amico-
 rum meorum quisquam: quandoquidem mala
 omnia hominibus ex horum cupiditate nascun-
 tur: et seditiones, et bella, et insidiae, et
 caedes. Haec omnia fontem habent plus ha-
 bendi cupidinem. At a nobis illa absit, et plus
 aequo habere nunquam ego concupiscam, mi-
 nus contra me habere possim tolerare!

16. Habēs rationem nostram, multum sane
 diversam a vulgi voluntatibus: nec mirum, si
 habitu ab illis differimus, qui tam diverso si-
 mus instituto. Te porro miror, quomodo tan-
 dem citharoedi quendam vestitum putes et ha-
 bi-

νομίζεις σολήν, καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητῆ, νῆ Δία, σχῆμα, καὶ σολήν τραγωδῆ, ἀνδρῶς δὲ ἀγαθῆ σχῆμα καὶ σολήν ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἐνός ἰδίᾳ σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι ἂν μᾶλλον, ἢ τῆθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον θ) τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξοντ' ἂν ἔτοι μάλιστα, ἔχεν;

Οὐκ.

bitum esse, et tibicinis habitum, et longam vestem Tragoedi: viri autem boni habitum et vestem non jam putes, sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vulgus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus et suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam ille, qui minime omnium delectet luxuriosos homines, quemque habere hi maxime detestentur?

17.

9. ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον] Nescio quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpretes, qui *prudendum* vertit. Puto corruptum esse interdictantem et excipientem vocabulum, legendumque ἀνηδίστατον superlativo quasi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius

Οὐκ ἔν τὸ γε ἐμὸν σχῆμα τοιῶτόν ἐστιν, αὐ-
 χμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κο-
 μαῖν, ἀνυποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ
 τῶν κινάδων, καὶ διακρίνειν ἑδὲ εἰς ἂν ἔχοι,
 ἔ τῆ χειρῶ τῶν ἱματίων, ἔ τῆ μαλακότητι, ἔ
 τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, ἔ τοῖς ἀμφιά-
 σμασιν, ἔχ ὑποδήμασιν, ἔ κατασκευῆ τριχῶν,
 ἔκ ὀσμῆ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
 ἐκείναις, οἱ εὐδαιμονέστατοι ἔτοι μάλιχα. καί-
 τοι τί ἂν δῶη τις ἀνδρὲς τὴν αὐτὴν τοῖς
 κινάι-

17. Jam vero is est meus habitus, quod
 squalidus sum, quod hirsutus, quod detritam
 gesto penulam, quod comatus, quod sine cal-
 ceis. Vester autem ille cinaedico similis est,
 quem discernere nemo possit, nec colore vesti-
 mentorum, neque molitiae, neque tunicarum
 multitudine, neque amiculis, neque calceis,
 neque capillorum paratu, nec odore. Etenim
 idem quoque jam oletis, quod isti, vos, qui
 beatissimi estis, maxime. Quanti vero quis
 emat

tius audienda vetera Lexica, in quibus
 ἀναίδεσος est ἄμοιρος, ἄτιμος· quae si se-
 quatur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολά-
 σοις fuerit habitus, cujus minime partici-
 pes esse velint homines luxuriosi. Gesner.
 Forte ἀηδέστατον vel αἰιδέστατον. Weistep.

κιναιδοῖς ὄδμῆν ἔχοντος; τοιγάρ᾽ ἐν τῆς μὲν πό-
 νης ἔδῃν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδο-
 νὰς ἔδῃν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐ-
 τοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε: μᾶλ-
 λον δὲ βαδίζειν ἐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὡσπερ
 τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ
 κτηνῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν, ὅποιπερ ἂν
 δέωμαι. καὶ γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ εἴης ἀνέχεσθαι,
 καὶ θάλπος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις
 μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι: ὑμεῖς δὲ
 διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἔδῃν τῶν γιγνομένων ἀρέ-
 σκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν πα-
 ρόντα φέρειν ἐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων
 ἐφίεσθε: χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρος, θέρος

δὲ

emat virum idem, quod Cinaedi, olentem?
 Itaque labores non magis quam isti sustinetis,
 voluptatibus vero servitis non minus: et iis-
 dem rebus alimini, et somnum similiter capi-
 tis, et inceditis; quin incedere non vultis, sed
 onerum instar gestamini ab hominibus partim,
 partim a jumentis. At me pedes ferunt, quo-
 cumque opus est. Idem ego et frigus ferre
 possum et sustinere aestum, et Deorum his
 operibus non offendi, quia aerumnosus sum:
 vos vero vestram propter felicitatem nulla re
 earum, quae fiunt, contenti estis, et reprehen-
 ditis omnia, et praesentia ferre recusatis, absen-
 tia autem concupiscitis; hieme optatis, aesta-

Luc. Op. T. VIII.

A a

tem,

δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγος δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσῶντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῶν δὲ ὁ τρόπος.

Καίπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθῶν τὰ ἡμέτερα 10) ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττε-

tem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, et vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores.

18. Ac deinde nos retractare et corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male sapius de actionibus nostris consulamus: cum

10. τὰ ἡμέτερα κ. τ. λ.] Florentinam lectionem, τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν αὐτοὶ — interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficiat: in qua etiam participium βουλευομένων servandum est, quod ad ἡμῶν refertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. 4, 2, 19. et 4, 4, 14. Gesner.

τρεσι, αὐτοὶ ἄσχεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιῶντες,
 ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμία. τοιγαρὶν ἔδεν ὑμεῖς
 διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρα φερομένων. ἐκεῖ
 νοί τε γάρ, ὅπῃ ἂν ἴοι τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ φέρον-
 ται, καὶ ὑμεῖς, ὅπῃ ἂν αἰ ἐπιθυμία. πάσχετε
 δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ φασὶ παθεῖν τινα ἐφ'
 ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἀρπάσας γὰρ αὐ-
 τὸν ἔφερον ἄρα ὁ ἵππος· ὃ δ' ἔτι καταβῆ-
 ναι, τῷ ἵππῳ θέοντος, ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαν-
 τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῖαν ἄπεισιν; ὃ δὲ εἶ-
 πεν, ὅπῃ ἂν τέτωρ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον.
 καὶ ὑμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τὰληθῆ
 ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπῃ περ-
 ἂν

ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque
 quidquam illarum iudicio et ratione admini-
 stretis, sed consuetudine omnia et cupiditate.
 Itaque nihil diverti estis ab his, qui a torrente
 auferuntur. Nam cum illi, quocumque fluctus
 ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates.
 Idem autem vobis accidit, quod evenisse ajunt
 cuidam, cum equum conscendisset furiosum:
 nempe raptum aufererat equus. Ille, qui non
 jam descendere ab equo currente, posset, in-
 terrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat,
Quorsum abirei? respondit, *Quorsum huic,*
 equum monstrabat, *visum fueris.* Sic vos in-
 terroganti, *Quorsum feramini?* si quidem ve-

ἀν τὰς ἐπιθυμίαις δόξῃ· κατὰ μέρες δὲ, ἔπε-
περ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ἔπερ τῇ δόξῃ· ποτὲ
δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, πο-
τὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς
ἐκφέρειν φαίνεται, ἢ γὰρ ἐφ' ἐνὶς, ἀλλ' ἐπὶ
πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων· βεβηκότες, ἄλλοτε
ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε· τοι-
γαρὲν ἐκφέρεσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρη-
μνές· ἴσῃ δ' ἔδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι πεσεῖ-
σθαι μέλλετε.

Ὁ δὲ τριβῶν ἔτασ, ἔ καταγελάτε, καὶ ἡ
κόμη, καὶ τὸ σχῆμα φέρον, τηλικύτην ἔχει
δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας

sum respondere velitis, dicatis simpliciter qui-
dem, *Quorsumcumque tui debet cupiditatibus*; per
partes autem, *Quocumque lubuerit voluptati*; in-
terdum, *Quo glorie studio*; interdum, *Quo
lucri cupiditati*. Interdum vero iracundia, in-
terdum metus; interdum aliud quiddam ex eo
genere auferre vos videtur. Non enim uno
vos, verum pluribus consensis equis, alias
aliis, furentibus quidem universis, abripimini.
Igitur in barathra vos et praecipitia auferunt:
adeo ante factum, quid sitis facturi, nequa-
quam scitis.

19. At istaec detrita, quam rideris, penu-
la, et coma, et habitus ille meus, eam vim
habet, ut quiete vivendi copiam mihi praestet,
et

καὶ πράττοντι ὅ, τι βέλομαι, καὶ συνόντι οἷς
βέλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ
ἀπαιδευτῶν, ἔδειξάν ἐθέλοι μοι προσιέναι
διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόρρω-
θεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψότατοι,
καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμῶντες. ἔτοι-
μά μοι προσίασι. τοῖς γὰρ ποιήτοισι ἐγὼ
χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλεσμένων ἀνθρώ-
πων II). ἔθεραπέω, τὰς δὲ χρυσᾶς σεφά-
νας, καὶ τὴν πορφύραν, τύφρον νομίζω, καὶ
τῶν ἀνθρώπων καταγελάω.

... ἵνα

et faciendi quod volo, et cum his versandi, qui-
hustum volo. Inscitorum lenium hominum in-
doctorumque nemo quisquam accedere ad me
ob istum habitum voluerit: molles autem vel
e longinquo devitant: accedunt commodissimi
homines, et aequissimi, et virtutis cupidi.
Hi maxime ad me accedunt, cum his enim
versari maxime ego gaudeo. Januas vero illo-
rum, qui homines vocantur, non colo equidem.
Aureas coronas, et purpuram sumum arbitror,
hominesque derideo.

Λα 3

20.

II. ἀνθρώπων] Vel εὐδαιμόνων omissum vi-
detur, ut bene admonuit *Wersten*. vel id
pro ἀνθρώπων substituendum est. *Reitz*.

Ἴνα δὲ μάθῃς περὶ τῶ σχήματος, ὡς ἔκ
 ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέ-
 ποντος, ἔπειτα καταγελαῖς αὐτῶ, σκέψαι τὰ
 ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερὰ σοι δοκῶσιν
 ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν
 Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς ναῖς
 ἐπισιόπει περιιὺν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κο-
 μῶσι, καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς,
 ἐξυρμημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ
 μέντοι καὶ ἀχίτωντῶς ὄψαι τὰς πολλὰς, ὡσπερ
 ἐμέ. τί ἂν ἔν ἐτι τελευτῶν περὶ τῶν σχή-
 ματος λέγειν ὡς Φαῦλα, ὁπότε καὶ θεοῖς φαί-
 νεται πρέπον;

20. Ut autem de habitu discas, quam il-
 lum non viros modo bonos, sed ipsos etiam
 Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra
 Deorum adspice, utris similia videantur, vo-
 bisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed
 barbarorum etiam templa circumiens inspice,
 utrum capillati sint Dii et barbati, velut ego,
 an sicut vos tonsi fingantur pinganturque. Ve-
 rum etiam sine tunicis plerosque, uti me, vi-
 debis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
 quam contemibili, dicere audeas, quum ipsos
 illum Deos decere, appareat?

Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής. *)

Λυκίου καὶ Σολοικιστοῦ.

Λ Υ Κ.

Ἀρά γε ὁ γινῶμαι τὸν σολοικίζοντα δεινός, ἔτιός
καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίσειν δυνατός; ΣΟΛ.
Ἐμοί

Pseudosophista, seu Soloecista.

Luciani et Soloecistae.

L Y C.

Numquid, si quis deprehendere perverse
jungentem voces possit, idem etiam sibi cave-
re,
A a 4

*) Σολοικιστής] Hic Dialogus inter eos est, quos nulla alia lingua expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione et miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insullus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia et

Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. ΛΥΚ. Ὁ δὲ γε μὴ Φυλάξασθαι, εἰδὲ γινῶναι τὸν ἔτιώσ ἔχοντα; ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς εἰ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σῆ; ΣΟΛ. Ἀπαί-

re, ne male jungat, potest? SOL. Mihi quidem videtur. LYC, Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem? (*loquentem*) SOL. Vera dicis. LYC. Tu vero ipse sriblignine te labi negas, aut quid de te dicimus? SOL.

et pudore quodam damus, interpretatio non potest juvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius quam ex Lexico edoceri cupiunt, et per haec ad indagandos Solcecismos deduci. Ne quis Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum et interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficultium condemnet. Expressi autem in illis, quae sribligninem habent locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto Soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde iaborat sententia, quam utcumque positus in Parenthesi verbis explicare studui. *Gesner.*

Ἀπαιδευτος γὰρ ἂν εἶην, εἰ σολοικίζοιμι τηλικῶτος ὢν. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν κ' ἕτερον Φωράται δυνήσῃ τῶτο δρῶντα, κ' ἐλέγξαι τὸν ἀρισταμον; ΣΟΛ. Παντάπασί γε. ΛΥΚ. Ἴσι νῦν, ἐμῆ λαβῆ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σολοικιῶ. Ι ΣΟΛ. Οὐκ ἔν εἶπέ, ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ ἔκ ἐπέγνως. ΣΟΛ. Παίσεις ἔχων. ΛΥΚ. Μὰ τὰς θεάς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν σε ὡς ἔκ ἐπισάμενον. αὐθις δὲ σκόπει, ἔ γάρ σέ φημι δύνασθαι κατανοῆσαι.

SOL. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc aetatis cavere nequeam. LYC. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem possis, et negantem convincere? SOL. Omnino equidem. LYC. Age ergo me deprehendito stribligine utentem. Modo autem utar. SOL. Dic ergo. LYC. Quin jam terribile illud opus, te non observante, peregi. SOL. Ludis tu homo. LYC. Non, ita me Diī ament. Quandoquidem soloecismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rursus vero

A a 5 con-

I. ἄρτι δὲ σολοικιῶ] Hoc est, modo soloecif-
sabo. Quae locutio jam soloecismo foeda-
tur. Ἄρτι enim non cum futuro iunge-
bant Attici, sed, aut, cum praesenti, aut
praeterito. Graev.

σαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' ἔκ οἶσθα. 2) ΣΟ.
 Εἶπέ μόνον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σοσολοίκι-
 ζαί μοι, σὺ δ' ἔκ ἔγνωσ. ΣΟ. Πῶς γάρ, σὲ
 μηδὲν λέγοντος; ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ
 σοσολοικίζω, σὺ δ' ἔχ' ἔπη τῆτο δρῶντι. ἐπεὶ
 ὄφελον καὶ νῦν ἀκολοθεῖσαι δυνήσῃ. 3)
 ΣΟ.

confidera. Nego enim te posse intelligere.
 Quandoquidem (*συνί*) quae scis, (*συνι*) quae
 nescis. SOL. Dic modo. LYC. Sed nunc quo-
 que perverse voces junxi, tu vero non agno-
 visti. SOL. Quomodo enim agnoscerem, te ni-
 hil dicente? LYC. At ego dico et soloecismos
 facio: tu autem facientem non persequeris.
 Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

2. SOL.

2. ἂ μὲν — οἶσθα] Verum est, τὰ μὲν, τὰ
 δὲ dici, ut Dioſcor. Sic. XIV. c. 50. τὰ
 μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἔκαυσε. Sed et al-
 terum usurpatur. Reitz.

3. ὄφελον δυνήσῃ] Thomas Magister docet,
 ὄφελον semper cum optativo jungi, quan-
 do significet utinam, et ponatur pro εἶθε,
 aut cum praeterito, aut cum infinitivo,
 praesertim cum pro εἶθε ἔμελλον accipia-
 tur. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ soloe-
 cismum; hic enim conjunctivo jungitur.
 Graec.

ΣΟ. Θαυμασὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι
καταμαθεῖν σολοικισμὸν. ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν
δύναμο τὸν ἕνα μαθεῖν; τὰς τρεῖς ἀγνοήσας;
ΣΟΦ. Τίνας τρεῖς; ΛΥΚ. Ὅλας ἀρτιγε-
νεῖας. 4) ΣΟΦ. Ἐγὼ μὲν σε παίζω δοκῶ.
ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα
ἐν τοῖς λόγοις. ΣΟΦ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι,
μηδενὸς εἰρημένῃ; ΛΥΚ. Δέλεκτα, καὶ σεσο-
λοίκισα τετραπλῆ, σὺ δ' ἐκ ἔγνωσ. μέγα οὖν
ἄθλον 5) κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωσ. ΣΟΦ.
Οὐ

2. SOL. Mira narras, si soloecismum ego
observare non potero. LYC. Et qui possis unum
observare, qui tres ipsos ignoraveris? SOPH.
Quosnam tres? LYC. Universos prima lanu-
gine florentes. SOPH. Ludere te puto equi-
dem. LYC. At ego te ignorare, si quis peccet
in dicendo. SOPH. Et quomodo quis percipiat,
si nihil ejusmodi dictum sit. LYC. Dictum et
stribligine peccatum quadruplici: tu vero non
intellexisti. Magnum praemium (certamen) ergo
conseceras, si intellexisses. SOPH. Non ma-
gnum

4. Ὅλους ἀρτιγενεῖους] Id est, omnes ru-
bescens, cum ἀρτιγεννήτους, nuper natos,
five recens, dicere debuerit. Graev.

5. μέγα οὖν ἄθλον] Hic μέγαν ἄθλον dicen-
dum fuit, masculino genere. Graev.

Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.
 ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐδὲ νῦν ἔγνωσ'· ΣΟΦ. Πότε νῦν;
 ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπράξαι.
 ΣΟΦ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι λέγεις. ΛΥΚ. Ὁρθῶς
 ἔφης. Ἐγὰρ οἶσθα. καὶ πρὸς τί γε ἐς τὸ ἔμπρο-
 σθεν· Ἐγὰρ ἐθέλεις ἔπεσθαι. συνήσω ἂν, εἴ-
 περ θελήσῃς. 6)

ΣΟΦ.

gnum illud quidem, sed mihi jam profectio ne-
 cessarium. LYC. Sed ne nunc quidem intelle-
 xisti. SOPH. Quando nunc? LYC. Cum prae-
 mium te dicebam confecisse. SOPH. Quid di-
 cas nescio. LYC. Recte istuc dicitis. Nescis enim.
 Et praecede saltem ad anteriora: neque enim
 sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3. SOPH.

6. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσῃς] Intellexisses
 utique, si quidem voluisses. Sic interpretare.
 Ut συνήσω dictum sit inusitate, pro quo
 Atticus dixisset συνήκας ἂν. Medius scili-
 cet aoristus pro activo. *Micyllus* tamen
 συνήσω putavit esse futuri activi primam
 personam, et in εἴπερ θελήσῃς verbo
 optandi modo juncto soloecismum esse,
 forte non male. Nam εἴπερ indicativo
 junctum omnino usitatus est. *Graev.* *Mi-
 cylli* rationem interpretando secutus sum.
 Excitat *Lycinus* Soloecisten, ut, quando-
 quidem male sequatur praeeuntem, id est
 Soloe-

ΣΟΦΙ. Ἀλλ' ἐγὼ βέλομαι· σὺ δὲ ἔδεν εἰ-
 πασιῶν ἀνθρώποι σολοικίζοντες λέγῃσι. ΛΥΚ.
 Τὸ γὰρ νῦν ῥηθέν, μικρὸν τί σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὡμῶς δὲ ἀκολέθησόν αὐθις, ἐπεὶ
 ἐκ ἑμαυτοῦ ἐκδραμόντα. ΣΟΙ. Μὰ τὰς θεάς,
 ἐκ ἑγώ γε. ΛΥΚ. Ἀλλὰ γὰρ μεθῆκα θείν
 λαγῶ 7) ταχέως, ἄρα παρήξεν; ἀλλὰ γὰρ νῦν
 ἔξε-

3. SOPH. Sed volo ego. At tu nihil eor-
 rum dixisti, quae dicere solocci homines solent.
 LYC. Nempe quod modo dictum est, minutum
 tibi malum videtur? Verumtamen sequere rui-
 sus, quia excurrentem non observasti. SOL.
 Per omnes Deos nihil equidem. LYC. Verum
 dimisi currere leporem celeriter. Num quid
 prae-

Solocismus a se commissos non sentiat;
 ipse permutatis vicibus jam praecedere
 velit, hoc est, vitiose aliquid dicere, a se,
 Lycino, deprehendum. Et in hoc ipso
 fallit per illud εἴπερ ἐθελήσεται, pro εἴπερ
 ἤθελες. Quin etiam συγῆσω ἂν solocum
 pronunciat Scholiastes, qui ipse ἧθιοque
 de futuro intelligit. Gesner.

7. μεθῆκα θείν λαγῶ] Ex Athenae. lib. IX.
 p. 400. discimus, Atticos dixisse λαγῶν in
 quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus.
 Videtur etiam Lucianus in θεῖν προ-
 θέειν ὑποσολοικίζειν. Graev. — μεθῆκα] Di-

ἔξεσιν ἰδεῖν τὸν λαγῶ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενθ-
 μενοὶ λαγῶ λήσασί σε ἐν σολοικισμῶ πεσόντες.
 ΣΟ. Οὐ λήσασι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γε.
 ΣΟ. Θυμωσὰ λέγεις. ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς
 ἄγχν παιδείας διέφθορας, 8) ὥσε μὴδ' αὐτὸ
 τέτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. ἔ γάρ πρόσε-
 σιν αὐτῷ τὸ τίνα. 9)

ΣΟ.

praeteriisti? sed nunc etiam videre licet lepo-
 rem. Si vero minus, multiplicati lepores clam
 te in stribligine jacebunt. SOL. Non clam me.
 LYC. Quin jam factum est. SOL. Mira narras.
 LYC. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti
 (*corruptus es*), ut neque in hoc ipso (*verbo cor-
 rupti*) male loquentes deprehendas.

4. SOL.

Dictionis hujus in eo pravitas sita est,
 quod, cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit,
 quod sensum perturbat, et alio pervertit;
 est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo
 vertitur, *leporem sivi*, aut *permisi*, quod
 sane optime θεῖν admittit; sed *leporem e
 manibus elabi sivi*, quod additamentum
 θεῖν respuit. *du Soul.*

8. διέφθορας] *Corruptus es vel periisti.* pas-
 sive. cum tamen hoc verbum proprie *per-
 didisti* significet. *Graev.*

9. οὐ γὰρ πρόσεσιν αὐτῷ τὸ τίνα] Haec ver-
 ba non interpretatus sum, quod e scholio irre-

ΣΟ. Ταῦτα μὲν ἔκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα. ΛΥΚ. Καί μὲ τοίνυν εἶση τότε; ἔταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. ΙΟ) ἢ εἰ ἔ
 νῦν

4. SOL. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparitates multorum jam deprehendi. LYC. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant (*lactenti*). Aut
 si

irrepisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. *Gesner.*

ΙΟ. τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Hoc est, *nutrices lactentium*, ut soloecismum soloecismo explicemus. Thomas Magister: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἢ ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως. *Luciani mulier quos reperit, ei lactenti patri absolute.* Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus *Luciani* in Antiocho: Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον. De Hippocentauro agens pullorum instar sugente. *Græc.*

ἄνδρῶν ἔγνωσ' σολοικίζοντά με, - ἔδδ' αὐξάνοντα παι-
 δία 11) σολοικισμόν· ποιήσει τῷ μηδέν· εἰδοῦτι.
 Σ·Ο· Ἀληθῆ λέγεις· ΛΥ·Κ· Καὶ μὴν εἶ ταῦτα
 ἀγνοήσομεν, ἔδδ' ἔν γινώσκμεθα τῶν ἑαυτῶν,
 ἔπει καὶ τὸδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε· μὴ
 τοίγυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν
 σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν· καὶ γὰρ
 μὲν ἔτω.

Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, 12) ὧ συνεγενό-
 μην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπα-
 χθῶς,

si ne nunc quidem me stribligine turbare ora-
 tionem intelligis, neque augentes (*crescentes*)
 pueri soloecismum facient apud non intelli-
 gentem. SOL. Verum dicis. LYC. Atqui
 haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostro-
 rum, quando etiam hoc male junctum te effu-
 git. Noli ergo amplius dicere, te aptum esse
 ad deprehendendum soloecum, ipsumque te
 soloecum negare. Atque ego ita tibi consulo.

5. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui
 in Aegypto, talia dicebat sine asperitate et
 mo-

11. οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία] Carpit hic eos
 Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro
 αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Graec.

12. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου] Quis hic
 Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile
 di-

χθῶς; καὶ ἐκ ἡλεγχέ τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς
 μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα, πηνίκα 13) ἔξεισι,
 Τίς γὰρ ἂν, ἔφη; ἀποκριθῆ σοι περὶ τῆς τήμε-
 ρον ὡς ἐξιῶν; ἑτέρω δὲ φήσαντος, ἵκανὰ ἔχω
 τὰ πατρῶα, 14) πῶς φῆς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ
 πα-

molestia, nec peccantem redarguebat: verum
 interroganti, *Qua hora* (quando) exiret? *Quis*
enim, inquit, *responderet tibi de hodierno die,*
quasi exiurus? Alio autem dicente, *Luculentum*
babeo patrimonium; *Quid ais?* inquit, *Pater ergo*
tuus

dictu est: Socrates Grammaticus laudatur
 in Etymologico M. An a *Mopso* patriam
 signat *Mopsuestiam* aut *Mopsopiam*? *Ges-*
ner.

13. πηνίκα] Hic soloecismus in eo vertitur,
 quod πηνίκα posuerit, pro *quando* vel *quo*
tempore, cum Atticis significet tantum *qua*
hora? Graev. — Breve horarum spatium
 indicat πηνίκα, et ultra diem ipsum nun-
 quam exspatiatur: moras enim aegre fe-
 rentis est. *Du Soul.*

14. ἵκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα] Hoc est, *ac-*
quiesco patriae legibus et consuetudinibus.
 Cum proprie et Attice haec verba signifi-
 cent, *babeo satis amplum patrimonium.* Nam
 πατρῶον id dicitur, quod quis a patre re-
 lictum habet: πάτριον, quod ad univer-
Luc. Op. T. VIII. Bb *lam*

πατήρ σ; ἄλλα δὲ αὐθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐσί μοι 15) ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλα δὲ εἰπόντος, ὁ δεινὰ ἐσι
 με-

ius mortuus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est: Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, Iste est ebriosae; (ebriosus)
 Ma-

sam patriam spectat; sic dicuntur πάτρια ἔθνη. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὰ πατριῶτα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplam habere patrimonium, non effugiet soloecismum. *Graev. et Jens.*

15. συμπατριώτης ἐσί μοι] Pro *civis meus est*, cum dicendum sit *πολίτης ἐσί μου vel μοι*. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre *πολίτης* et *πατριώτης*, ut *πολίται* inter se dicantur Graeci, iique ingenui, *πατριῶται* barbari et servi. neque dicendum esse *συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης*, sed *πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης*. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis, coaequalis, contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt, *civis, aequalis, tribulis*. *Graev.*

μεθύσης, 16) μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τὰς ἐξειλοχότας. 17) εἰπόντος δέ τινος λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μι. ἔκῃν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεσιν. 18) ἑτέρου δὲ εἰπόν-

Matriis, inquit, aut quomodo intelligis? Alio ἐκλελοχότας dicente, Duplicas, inquit, ἐξειλοχότας. Dicente quodam, Λῆμμα (Accipio) in illo est, per geminum μι (cum velle λῆμα, generosum impetum.) Ergo, inquit, accipiet.
 B b 2 Alio

16. ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης] Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel ἡ μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Quare μεθύσης per soloecismum est nominativus, et per Atticismum genitivus. *Graev.*

17. ἑτέρου δὲ — ἐξειλοχότας] Tolerabiliorum pro haec *Graevianam* lectionem vulgata: ἑτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praesentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum consuetudinem, qui pro λς et με ponunt ει. *Gesner.*

18. λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ] *Lucrum adest illi, cum λῆμα πάρεσιν αὐτῷ, id est, fiducia ani-*

εἰπόντος, πρόσσεισιν ὁ μείραξ οὐμὸς Φίλος, 19) ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι 20) τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῆς, διώξῃ. ἄλλα δὲ εἰπόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυφαϊότατος, 21) χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφαῖας

Alio dicente, *Accedit ille adolescentula (adlescentulus) amicus meus; Tum iā, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo (Timeo) virum et fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris.* Alio dicente, *Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere*

animique praesentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Graev.

19. πρόσσεισιν — Φίλος] Hunc conviciari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μειρακίσκος, nisi cum mollem et pathicum vellent intelligi. Graev.

20. δεδίττομαι] Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *meuo*, cum sit *terreo*. Graev.

21. ὁ κορυφαϊότατος] Negat Thomas Mag. superlativo addendum superlativum. Graev.

Φῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ 22) δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐσιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμῶς; ἐξεπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος, 23) ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δέ τινος; συνετάξατό μοι, 24) καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν

συνε-

cere aliquid alius. Dicente quodam, *Expello;* (*Exire volo*) *Quem,* inquit, *expellis?* Dicente quodam, *Exsuperne* (*superne*) *Ex superne,* inquit, *tanquam ex dolio?* Dicente quodam, *Conjuxit* (*Injuxit*) *mibi;* *Etiam manipulum,* inquit,

B h 3

quit,

22. ἐξορμῶ] Hoc verbum absolute usurpatur pro *exeo* et *proficiscor*, sive *erumpo*: cum proprie apud Atticos activum sit significans, *incio*, *urgeo*, *impello*. Graev.

23. ἐξ ἐπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος] *Cum* quidam *dixisset* ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς omissa praepositione. Graev.

24. συνετάξατό μοι] *Fussit mibi.* Sic interpretor, non ut Micyllus, *composuit*. In hoc enim videtur soloecismus esse, quod *συντάσσειν* dixerit pro *κελεύειν*, cum *συντάσσειν* proprie sit ordines instruere, componere. Qui igitur Atticos imitari volent, *συντάσσειν* utentur de ordinibus instruendis, ut *Xenophon*. Graev. — ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. Gesner.

συνετάρχετο. ἄλλα δὲ εἰπόντος, περιέσθη αὐτὸν ὥς λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς ὧν, περιέσθης τὸν ἕνα. ἑτέρω δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ, 25) καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν.

Εἰδῶθαι δὲ καὶ πρὸς τὰς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γὰρ τὸν εἰπόντα, νῶϊ τῆτο δοκεῖ, 26) σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἔρεῖς,

quit, Xenophon. Alio dicente, *Circumsteteri* (*subterfugi*) *illum, ut delitescerem*; *Mirum, inquit, si unus ipse unum circumsteteristi.* Alio dicente, *Comparabatur* (*Comparabatur*) *illi*; *Omnino etiam separabatur, inquit.*

6. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, *Nos (nobis) hoc videtur*; *Tu, inquit, etiam*

25. συνεκρίνετο αὐτῷ] *Judicio experiebarur, vel contendebar, aut etiam cum eo comparabatur* Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat atque dissolvebatur. *Graev.*

26. νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] *Ut soloecismo soloecismum explicemus: Nos hoc videtur. Ubi νῶϊν nobis dicendum fuit. Graev.*

ἐρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. 27) ἑτέρω δὲ σπερδῆ
 διηγεμένω τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἢ
 δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, 28) ἔκ ἄρα, ἔφη; ὁ
 Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆναι 29) δὲ τινος
 εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν
 εἶρ-

etiam Nos (nobis) dices, nos peccare. Alio serio
 narrante rerum patriarum quiddam, ac dicen-
 te, *Illa vero Herculi mista; Non igitur, inquit,*
mistus illi Hercules? Quodam dicente, Se tonden-
dum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, et
 B b 4 *di-*

27. σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἀμαρτάνο-
 μεν] *Tu etiam nobis peccatus dices pro νῶϊ*
ἀμαρτάνομεν, id est, nos peccatus. Graev.

28. ἢ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] *μίγνυσθαι*
Thomas Mag. docet recte dici de viro cum
muliere consuescente, male vero de mu-
liere, quae cum viro rem habet. Graev.

29. καρῆναι κ. τ. λ.] *Cum quidam pro κεί-*
ρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod
erat ignominiosum verbum. Nimirum κα-
ρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua
utebantur in morionum et stupidorum, et
γελωτοποιῶν, qui ad ciendos risus indu-
cebantur, capitibus radendis. Illi enim
ad cutem radebantur, cum alii tonderen-
tur. Graev.

εἰρηάζει; καὶ ἀξίον ἀτιμίας; καὶ ζυγυαχεῖν δέ
 τῆς λέγουστος, 30) πρὸς τὸν ἐχθρὸν; εἶπε, ζυ-
 γυαχεῖς; ἑτέρω δὲ εἰπόντος βασιλεύειν 31)
 τὸν παῖδα αὐτῷ προσέειπε, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί
 βελομένη τῷ βασιλεύοντος; πρὸς 32) δέ
 τῆς

aliquis ignominia? Et, decernere quodam dicen-
te, (de amica disputante) Cum hoste, inquit,
decernis? Alio dicente, Torqueti flamm suam
segetissem; Quam ob rem, inquit, est quid
quaeris, qui torquet? Cum diceret aliquis, Pro-
ficis

30. ζυγυαχεῖν δέ τῆς λέγουστος] Cum qui-
 dam dixisset ζυγυαχεῖν pro contendere
 cum familiaribus. Cum hoc verbum pro-
 prie significet apud optimos quosque au-
 ctiores tantum cum hostibus contendere.
Græc.

31. βασιλεύειν κ. τ. λ.] Reprehendit hic
 Socrates eos, qui βασιλεύειν, quod est pro-
 bare, explorare, quaestionem exercere,
 quaestioni subjicere, torquere, ut vulgo
 loquuntur, abutebantur et usurpabant de
 homine, qui morbo vexabatur. *Græc.*

32. πρὸς 32) δέ τῆς] Quod hic Socrates
 ait ἐπιδιδόναι, non πρὸς 32) δέ τῆς dicendum
 esse, in eo forte illi assentitur Plato, Iso-
 crates et Philostratus, pro πρὸς 32) δέ τῆς,
 ἐπίδοσιν λαβεῖν et ἐπιδιδόναι dicentes,
 pro-

τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τῆτο ἐπιδιδόναί καλεῖ. ἐρομένῃ δὲ τινος, εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα, 33) πῶς ἔν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετήσομαι, λέγεις, ὅτι ὁ δεῖνα; Ἄττικίζοντος δὲ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τῷ τρίτῳ, 34) Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐν-
ταῦ-

ficit in disciplinis; Ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis (declamabit) iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans, declamaturusne sim, dicis iste?

7. Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, *Mox morieris; (morietur) Melius, inquit,*

progressiones facere, procedere, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus. Graev.

33. εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα] Vitiū est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tametsi futurum medium usitatus habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. *Graev;*

34. Ἄττικίζοντος — τοῦ τρίτου] Cum quidam Atticorum aemulus dixisset in tertia persona

ταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρῶμενον. καὶ πρὸς
 τὸν εἰπόντα δὲ, σοχάζομαι αὐτῷ, 35) ἐπὶ τῷ
 Φείδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βα-
 λῶν; ἀφισᾶν 36) δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου
 ἀφισάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, ἔκ οἶδα. πρὸς δὲ
 τὸν

quit, erat etiam hic non affectare sermonem Atti-
 cum ei male ominari. Ad eum, qui dixerat, col-
 lineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, ja-
 culando aberrasti? Cum ἀφισᾶν aliquis diceret,
 et alter ἀφισάνειν; (pro ἀφισάνασθαι sollicitare ad
 defectionem) Ambo quidem, inquit, non novi.
 Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi, Haec
 ge-

sona τεθνήξει, quod apud Germanos Atti-
 cos est secundae personae: quare sequitur
 βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν κατα-
 ρῶμενον. Hoc est: praestaret vel hic te non
 Atticissare mortem imprecantem mihi, dicis
 enim: mihi morieris. Graev.

35. σοχάζομαι αὐτοῦ] Apud *Lascarem Con-*
stantinum legitur, σοχάζομαι, Φείδομαι
 significat, ἀκριβολογοῦμαι et ἐλεῶ, prae-
 parcum esse et misereri, quod an hic lo-
 cum habeat nescio. Graev.

36. ἀφισᾶν] Negat hic Lucianus recte dici
 ἀφισᾶν et ἀφισάνειν, pro eo enim dicen-
 dum ἀφισάνασθαι. Graev.

τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ 37) ταῦτα, ἔφη, διπλᾶ χαρίζοι. 38) καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, 39) καλόν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέ-
 ρυσιν,

geminata, inquit, nobis largiris (gratis et frustra adeo ponis). Et χρᾶσθαι (pro χρῆσθαι, ιαι) dicente quodam, Verbum, inquit, Pseudatticum. Dicenti ex ιαις, † Pulchrum, inquit, dicere ex supe-

37. πλὴν εἰ μὴ] Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor est *Pbrynichus*. Ceterum *Thomas* est in diversa sententia. *Graev.*

38. χαρίζοι] Sic *edd.* praeter *Florant.* et *Salmur.* in quibus est χαρίζη. χαρίζει emendat *Gesn.* recte. *Reuz.*

39. ἔκτοτε] De eo *Pbrynichus*: ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἶπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε· ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et *Thomas* negat praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, et ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ,
 ἐκ

ρουσιν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέγει. τῷ δὲ
 ἰδὲ, ἐπὶ τῷ ἴδε 40) χρωμένε τινός, ἕτερα ἀνθ'
 ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ,
 ἐπὶ

superiori anno, *Plato enim in tunc ait †. Eī,*
qui Ecce pro vide utebatur, Alia, inquit, pro
aliis significas. Dicente quodam Accipio pro
intelligo, mirari se dicebat, quomodo † qui vin-
 di-

ἐκ τούτου. *Graev.* — Nusquam fere ma-
 gis quam hic interpretationis me poeni-
 tuit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut
 mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur?
 Graeca reponerem, ut superior in-
 terpres? Hoc promptissimum erat. Sed an-
 tiqui interpretis ratio tolerabilior, quia
 tum interpretationes non cum Graecis
 edebantur. Quis nos feret, si juxta se
 Graeca et Graeca ponantur? Quid ergo?
 Hoc agam. Permutabo utcumque Latinis
 Graeca: sed monebo lectorem, me non
 satis intelligere, quae crucibus inclusa
 sunt, et gratias habiturum, qui sensum et
 cohaerentiam sermonis aperiat. *Gesner.*

40. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τῷ ἴδε] *Cum quidam*
ἰδοῦ pro ἴδε uideretur. Haud scio, an velit
Lucianus ἰδοῦ adverbium poni sine accu-
sativo post se. Nam ita video plerosque
omnes eo usos, ἴδε vero verbo addi accu-
 sativum. *Graev.*

ἐπὶ τῷ συνήμι λέγοντός τινος, θαυμάζειν,
 ἔφη, πῶς ἀντιποιεῖμενος τῷ λέγοντος, φησὶν
 ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον 41) δέ τινος εἰπόντος,
 ἔκ ἔσιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρεῖν 42)
 δέ τινος εἰπόντος, ἔκ ἔσιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν,
 ἢ γενόμενος. λέλογχα δέ, τὸ εἴληχα λέγοντος,
 ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτα-
 σθαι δέ ἐπὶ τῷ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων,
 ὅτι

dicet sibi dicendi partes, dicat se vindicare †.
 Βράδιον dicente aliquo; Nonne est, inquit, si-
 mile (aeque vitiosum) alteri, τάχιον; Βαρεῖν
 (gravare) cum dixisset aliquis; Non est, inquit,
 βαρύνειν, ἡμαρτάνεται (ita insolitum, ac putasti.)
 Cum λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα (forti-
 tus sum) dixisset, † Parum, inquit, etiam apud
 quos peccatur †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέ-
 τεσθαι (volare) dicerent; verbum hoc esse a
 πτη-

41. Βράδιον κ. τ. λ.] Cum quidam dixisset
 βράδιον pro βραδύτερον. — Verba, quae
 sequuntur, omnino per ironiam vel cum
 interrogatione sunt legenda (I.) οὐχ ὅμοιον
 τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet
 non est simile. Graev.

42. Βαρεῖν κ. τ. λ.] Idem Thomas docet:
 βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ
 ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πα-
 λαιῶν. Graev.

ἔτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ἄνομα, 43) σαφῶς
ἴσμεν. περισερὸν δέ τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀτ-
τικόν, καὶ τὸν Φάκτον ἐρᾶμεν, ἔφη. Φακὸν
δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι 44) καὶ πῶς ἂν,
ἔφη,

πτῆσις (*colatus*) plane *scimus*. *Columbum* (*pro*
columba) dicente quodam, tanquam Atticum,
Etiam huic anatem vocabimus, inquit. Cum di-
ceret aliquis, *Lentiginem* (*pro lenae*) se edisse:
Quo-

43. ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ἄνομα] *Jocatur*
Grammaticus, *Quantum*, inquit, ex usu
populari verbi hujus intelligo, a πτήσει
derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu
verbi, se intelligere, haec duo cognata
esse: sunt boni Etymologi. Quod ἄνομα
si nomen est in Graeco, ego *verbum* dixi;
quia generaliter accipi apparet ἄνομα, pro
omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum
περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ἄνομάτων
disputant. *Gesner*.

44. Φακὸν — ἐδηδοκέναι] *Cum quidam di-*
xisset se edisse Φακὸν, id est vasculum
olearium, cum Φακὸν *lenticulam* dicere de-
buerit, vel Φακοῦς pluraliter. *Graev*. Scio
ego Φακὸν non esse lentiginem; et disce-
re poteram significationem hujus nominis
ex adnotatione *Graevii*. Sed volebam in
simili voce similem Soloecismum dare.
Len.

ἔφη, φακόν τις φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκρά-
τεια.

Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἄμιλλαν
τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ μὲν καλῶ τὰς βελ-
τίστους 45) εἶναι ὄλους, σὺ δὲ γνώρισον. οἶμαι
γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσέτων γε ἐπα-
κέσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων. ΣΟΛ. Ἴσως
μὲν

*Quomodo iandem, Lentiginem quis edat? inquit.
Atque ista Socratea sunt.*

8. Redeamus jam, si videtur, ad certamen
priorum sermonum. Et ego quidem citabo
optimos, ut sint universi: tu autem *qui sint*
agnoscito, indicato. Puto enim futurum, ut
nunc certe *illud* possis, qui tot deinceps pro-
ferri audieris. SOL. Forte ne nunc quidem,
te

*Lentigo enim vicina lenti vel lenticulae non
minus, quam φακῆ est φακός. Gesner.*

45. τοὺς βελτίστους] Ut aliquid significant
haec verba, intelligere licebit Soloecismos,
de quibus tanquam personis loquitur. Cur
autem ὄλους dicat, non comminiscor: nisi
forte toto hoc libello Antisophistae cujus-
dam librum s. orationem exagitandam sibi
sumsit, et hic indicat, se reliqua non jam
sub Socratis persona, sed sub priori sche-
mate risui expositurum. *Gesner.*

μέν, εἰ δὲ νῦν δυνήσομαι σε λέγοντος; ὁμῶς εἶπέ·
 ΛΥΚ. Καὶ πῶς Φῆς εἰ δυνήσεσθαι; ἢ γὰρ θυρα
 σχεδὸν ἀνέωγέ 46) σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.
 ΣΟΛ. Εἶπέ τοίνυν. ΛΥΚ. Ἄλλὰ εἶπον. ΣΟΛ.
 Οὐδέν γε, ὥς ἐμέ μαθεῖν. ΛΥΚ. Οὐ γὰρ
 ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν; ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον. ΛΥΚ.
 Τί ἔν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολαθήσῃς τοῖσ
 λεγομένοις; καίτοι πρὸς γε τὰ κατ' ἀρχαίς ῥη-
 θέντα ὑπὸ σέ, ἐγὼ μὲν ὤμην ἰππεῖς 47) εἰς
 πεδίον

te dicente, potero. Sed dic tamen. LYC. Et
 quomodo te posse negas? Janua enim prope
 tibi se cognoscendorum illorum aperuit. SOL.
 Ergo dic. LYC. Dixi equidem. SOL. Nihil
 certe, quod ego assequerer. LYC. Non ergo
 illud aperuit se assecutus es? SOL. Non. LYC.
 Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem quae
 dicuntur assequeris. Atqui respiciens ad ea,
 quae initio abs te dicta sunt, putabam Equites
 me in campum vocare. Tu vero (*in Graeca
 voce*)

46. ἀνέωγέ] Male dicitur pro ἀνέωγται.
Graec.

47. ἰππεῖς] Nomina in εὖς apud medios in-
 ter Atticorum veterum et Sophistarum ae-
 ratem scriptores fere εἰς contractum ha-
 bent in accusativo plurali: apud veteres
 Atticos et Sophistas sine contractione fere
 in ἑας. *Graec.*

πεδίον - καλεῖν, σὺ δὲ τὰς ἰππεῖς κατενόη-
 σας; 48) ἀλλὰ, ἔοικας ἔ φροντίζειν τῶν λόγων,
 μάλιστα ἔς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτὰς 49) διήλθο-
 μεν. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως
 αὐτὰς διεξέρχῃ.

ΛΥΚ. Πάνυ γὰρ ἀδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ
 σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τῆτο

μὲν

voce) Equites! (solocismum esse) agnovisti? . . .
 Sed videris non curare literas, maxime quas
 modo inter se (nos) ipsos agitabamus. SOI.
 Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tra-
 ctas.

49. LYC. Nempe valde obscurum est illud
 inter se ipsos; de nobis dictum. Sed hoc qui-
 dem

48. κατενόησας; ἀλλὰ] Videtur post κατε-
 νόησας, insistere paululum, et responsum
 expectare Lycinus, deinde pergere, quod
 punctis illis exprimere studui. Gesner.

49. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν] Lucu-
 lentus Solocismus, ut si dicam inter eos
 ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loqui-
 mur. Dicendum igitur cum Plat. in Gor-
 gia, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, eos injuria af-
 ficiunt. Et Thucyd. καὶ πρεέδοσαν οἱ πάν-
 τες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐ-
 τοὺς tertiae personae pronomen junxerunt
 verbo tertiae personae. Graev.

Luc. Op. T. VIII.

C c

μὲν δῆλον· σὲ δὲ εἰδείς ἂν θεῶν ἀγνοῦντα παύ-
 σεις, πλὴν γε ὁ Ἀπόλλων. μαντεύεται 50)
 γῆν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ εἰδὲ τὸ
 μαντευόμενον κατενόησας. ΣΟ. Μὰ τὰς θεάς,
 εἰ γὰρ ἔμαθον. ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει
 σε περιϊών; 51) ΣΟ. Ἐοίκασί γε. ΛΥΚ. Ὁ δὲ
 καθ'.

dem apertum: at te Deorum nemo ab igno-
 rantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.
Deliberat (respondet) enim ille consulentibus
 universis. Tu vero neque illud *deliberatum* in-
 tellexisti? SOL. Non, per omnes Deos: ne-
 que enim percepi. LYC. An ergo *ad unius* (*ad*
unum) fugit te oberrans *Soloecismus*? SOL. Vi-
 dentur certe. LYC. Sed illud *ad unius* quomodo,
 te

50. μαντεύεται] Μαντεύεσθαι dicitur pro-
 prie de consulentibus. Verum non sem-
 per observatur illud Luciani de hac voce
 praeceptum, sed ab accuratissimis et Ἀτ-
 τικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam
 dicitur de Diis et hominibus respondentibus.
Graev.

51. εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει σε περιϊών] Nam
singuli soloecismi tibi latente circumvenies. Sic
 legendus hic locus (non καθεῖς) et ver-
 tendus. Sensus est: singuli, qui circa te
 oberrant, a me tibi obijciuntur soloecismi,
 te fugiunt, a te non animadvertuntur.

... Sb.

καθ' εἰς; πῶς παρεῖλθεν; ΣΟ. Οὐδὲ τῆτο
 ἔμαθον. ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τίνα μνησεύμενον
 αὐτῷ γάμον; 52) ΣΟ. Τί ἔν τῆτο; ΛΥΚ.
 "Ὅτι σολοικίζει ἀνάγκη τὸν μνησευόμενον αὐ-
 τῷ. ΣΟ. Τί ἔν πρὸς τῆμὸν πρᾶγμα, εἰ σο-
 λοικίζει τις μνησευόμενος; ΛΥΚ. "Ὅτι ἀγνοεῖ
 ὁ Φάσιων εἰδέναι; καὶ τῆτο μὲν ἔτως ἔχει. εἰ
 δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολείποι τὴν
 γυναῖκα; 53) ἄρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ; ΣΟ.

τί
 te praeteriit? SOL. Neque hoc percepi. LYC.
 Sed nostine aliquem sibi conciliantem nuptias?
 SOL. Quid ergo istuc? LYC. Soloecismum
 committat necesse est, qui sibi conciliet nuptias.
 SOL. Quid ergo ad meam rem, si quis nubens
 Soloecismum faciat? LYC. Illud, quod igno-
 rat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem
 ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat,
 se discedere ab uxore; num illi permittas? SOL.

Cc 2

Quid-

Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice
 enim dicendum fuisset καθ' ἓνα. Graev.

52. μνησευόμενον] Magistri docent, μνησεύσθαι
 proptie esse ambire puellam sive foemi-
 nam; et dici de viris Attice; μνησεύεσθαι
 vero de puellis et foeminis, quae despon-
 dentur et nubunt. Graev.

53. ἀπολείποι τὴν γυναῖκα] Uxor cum a
 viro divortit; nuntium remittit; dicitur
 Grae-

Τί γάρ εἴαν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικέ-
μενος; ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπι-
τρέποις ἂν αὐτῷ τῆτο; ΣΟ. Οὐκ ἔγωγε.
ΛΥΚ. Ὁρθῶς γὰρ λέγεις· εἰ γὰρ ἐπιτρεπτέον
σολοικίζοντι τῷ Φίλω, ἀλλὰ διδαντέον, ὅπως
τῆτο μὴ πείσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίη
τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ ἐξιῶν κόπτοι, 54) τί
φή-

Quidni vero permittam, si is injuria affectus
videatur? LYC. Si vero parcat, soloecismum
ab illo committi, num hoc ei permittas? SOL.
Non equidem. LYC. Recte sane dicis. Non
enim indulgendum amico sribligine peccanti:
sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis
nunc *crepare faciat ostium intrans, aut exiens*
pul-

Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *discedere*
re, discedere a vitro: vir vero cum repudiat
uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exi-*
gere. Graev.

54. εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιῶν,
καὶ ἐξιῶν κόπτοι] Haec verba bene vertit
interpres per *concrepuit ostium et pulsavit*.
Nam quod apud Latinos discrimen est in-
ter *ostium crepat* et *pulsatur*, eadem est
apud Graecos inter κόπτειν et ψοφεῖν.
Exiturus cum fores ferit et percutit, ut
illo strepitu admonerentur qui foris erant,
cavere sibi, atque abstinere, ne laederen-
tur,

Φήσομέν σε πεπονθέναι; ΣΟΛ. Ἐμέ μὲν
 ἔδέν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βύλεσθαι, ἢ ἐξιέ-
 ναι. ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὸν κόπτοντα,
 ἢ τὸν ψοφῶντα, ἔδέν ὅλως πεποῦθέναι δόξο-
 μεν ἀπαίδευτον ὄντα; ΣΟΛ. Ὑβριστῆς εἶ.
 ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὕβριστῆς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσο-
 μαί 55) σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι
 τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' ἔκ' ἔγνως.

ΣΟΛ.

pulser, quid tibi animi fuisse dicemus? SOL.
 De me nihil: sed illum intrare voluisse vel
 exire. LYC. Te vero, qui vel *pulsantem* vel
crepitem excitantem ignores, plane nihil sensisse
 putabimus, indoctum adeo hominem? SOL.
 Contumeliosus es. LYC. Quid ais? modo ego
 contumeliosus *fiam*, dum tecum disputo? Vi-
 detur autem male junctum illud modo *fiam*,
 quod tu non agnovisti.

C c 3

10.

itur, apud Atticos enim fores non intror-
 sum trahendo, sed in viam publicam pel-
 lendo aperiebantur; exiturus itaque hoc
 crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis
fores crepare, Graecis ψοφεῖν cum vero
 introiturus fores percutit, ut aperiantur,
 dicuntur Latinis *fores pulsari et pultari*,
 Graecis κόπτεσθαι. Attice igitur dixisset
 κόπτοι τὴν θύραν εἰσιῶν ἢ ψοφοίη ἐξιῶν.
 Graev.

55. νῦν δὴ γενήσομαι] Soloecismus est hic,
 quod

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' εἰπέ τι τοιᾶτον, ὥστε καὶ ἐμαυτὸν μαθεῖν. ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς; ΣΟ., Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοκίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοκίσιςαι. ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἕξέσι σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερά ττα 56) ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε

10. SOL. Desine, per Minervam, et dic ejusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi. LYC. Et quomodo assequaris? SOL. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis me non observante te ais ultro peccasse, et in quo quidque peccatum sit, doceas. LYC. Nequaquam, bone vir, sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Jam vero alia quaedam (ἄττα) si videtur, percur-

quod νῦν δὴ cum futuro conjungatur, cum debeat cum praesenti jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γίνομαι. Graeco.

56. ἕτερά ττα] Lucem huic loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα. Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὔρηται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ'

γε αὐτὸ τῆτο τὸ ἄττα μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξευεγκεῖν, [ἐρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τῆ ἕτερα συντιθέμενον.] 57) μὴ γὰρ ἔτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρεως, ἦν με Φῆς ὑβρίσαι, 58) εἰ μὴ ἔτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, Φρίην

curramus. Ac primo ipsum illud ἄττα non deus spiritu, sed leni esserre oportet. [Recte dictum apparet post nomen ἕτερα compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed in te contu-
C c 4 me-

ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἄπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται αἰεί. ἔπεται μὲν, ὡς τὸ ἕτερον ἄττα, καὶ πρὸς ἄττα προηγείται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιαῦτα, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινά. L. Vos.

57. ἐρθῶς — συντιθέμενον] Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, malum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, et cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam et connexionem turbant. Gesner.

58. ἦν με Φῆς ὑβρίσαι] Puto excidisse obsoni affinitatem σέ post ὑβρίσαι. Aperte enim

Φαίην ἰδίου. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν·
 ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμα ἐστὶ
 τὸ σὺν, ἢ τοὶ πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ
 τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, 59) ὅταν εἰς τι τῶν σῶν
 γιγνηται ἢ ὑβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει
 τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ
 φίλον, ἢ καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ
 τῶν

meliosus fuisse; proprie loquerer. SO L. Ego
 non habeo dicere. LYC. Nam te contumeliose
 tractare significat corpus tuum aut plagis, aut
 vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in
 te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum
 aliquid exercetur contumelia. Etenim qui
 uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te
 contumeliosus est; et qui filium tuum, et ami-
 cum,

enim indicare vult differentiam inter
 ὑβρίσαι σε, et ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe
 interpretatus sum. Deinde verba Ἐγὼ
 μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita
 distinguenda, nisi fallor, ut in interpre-
 tatione nostra factum est. *Gesner.*

59. σὲ ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ] Ὑβρίζω σε [scili-
 cet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε,
 est cum in tuos amicos, aut quicquid ad
 te pertinet, contumeliosus et injurius sum.
Graev.

τῶν πραγμάτων ἔτιως ἔχει σοι ἐπεὶ τὸ εἰς
 πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, εἶον εἰς τὴν παροι-
 μίαν, ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν (60) ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ. ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον. ΛΥΚ.
 Ἀρ' ἐν καὶ τῆτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα
 ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλεῖσιν; ΣΟ. Ἄλ-
 λά νῦν εἴσομαι. 61) ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλ-
 λάττειν; ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν
 δόξει. 62) ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἰ 63) ταῦτόν
 τῷ

cum, et qui servum; quin etiam de rebus ita
 tibi res habet. Nam etiam *in rem conumeliosus*
 aliquis esse dictus est, verbi gratia *in prover-*
biis, ut Plato ait in *Symposio*. SOL. Com-
 prehendo differentiam. LYC. Numquid ergo
 hoc etiam comprehendis, qui *permutat* ista, illi
stribliginem orationis objici? SOL. Certe nunc
 (*a te monitus*) sciam. LYC. Sed ipsum *mutua-*
re? SOL. Idem mihi dicere videtur. LYC. Sed
 C c 5 quo-

60. ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν] *Platonis* verba sic
 se habent: "Ὁμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ
 μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς
 τὴν παροιμίαν.

61. νῦν εἴσομαι] *Si superiores de ἀρτι* et
 νῦν futuro non jungendis observationes
 bene habent: hic etiam *Soloecista* sui no-
 minis mensuram implet. *Gesner.*

62. δόξει] Forl. δοκεῖ. *Gesner.*

63. εἰ] Forl. εἴη. *Gesner.*

τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν
 ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον (64) γίνεται, τῷ μὴ ὀρθῶ
 πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τῷ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;
 ΣΟ. Ἐκτέμχθον, ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
 μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ λέγειν ἐστὶ τὸ δ' ἐναλ-
 λάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ
 κυ-

quomodo idem sit *permutare* et *immutare*, cum
 hoc sit (*positio*) unius pro altero, vitiosi pro
 recto; illud vero ejus, quod plane non est, pro
 eo, quod est (*falsi pro vero*). SOL. Jam asse-
 quor: *permutare* est improprium dicere pro
 proprio; *immutare*, interdum proprio uti, in-
 ter-

64. ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον] Nomina a verbis
 ὑπαλλάττειν et ἐναλλάττειν derivata rem
 declarare aliquo modo possunt. Nempe
Enallage est, cum pars pro parte, casus pro
 casu, non immutata sententia ponitur;
Hypallage, cum duo nomina vices suas *per-
 mutant*, et *mutuo* alterum pro altero poni-
 tur. Itaque *Enallage* pro eo, quod ponere
 debebat, sed non ponit, substituit aliud:
Hypallage duo ponenda ratione constru-
 ctionis inter se permutat. Sed non semper
 definitiones accuratas ponunt Grammatici;
 non semper bonas definitiones recte ap-
 plicant. Etiam hic Soloecista non bene
 cepit, quod se dicit assecutum. Gesner.

PSEUDOS., SEU SOLOECISTA, 411

κυρίῳ χρῆσθαι. ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα
κατανόησιν ἐν ἄχαριν. τὸ δὲ σπευδᾶζειν πρὸς
τινὰ, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τῷ σπευδᾶζοντος
ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινὰ, τὴν ἐκείνῃ περὶ ὃν
σπευδᾶζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-
ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβῆται παρά τισι βέλ-
τιον δὲ τὸ ἀκριβῆν ἐκάστω. ΣΟΛ. Ὁρθῶς γὰρ
λέγεις.

ΛΥΚ. Τόγῃ μὴν καθέζεσθαι, τῷ καθίζεσθαι,
καὶ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο, ἄρ' οἶσθ' ὅτι δις-
νήνοχεν; ΣΟ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέζεσθαι ἤκχόν
σε λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον. ΛΥΚ. Καὶ ὀρ-
θῶς γε ἤκχσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο
δια-

terdum improprio. LYC. Habent ista quoque
contemplationem non injucundam: *Studiōse*
appetere aliquem, propriam appetentis utilita-
tem significat: *Μυδερὲ αἰκὺ*, utilitatem ejus,
cui studemus. Et haec fortasse aliquantum
miscentur, fortasse autem accurate quibusdam
observantur. Melior autem unicuique accura-
ta observatio. SOL. Nempe,

II. LYC. Verum *considerare* et *sedere*, item-
que *assidere* et *sedere*, numquid nosti quid disse-
rant? SOL. Non novi, sed hoc dicere te au-
divi, *consedor* esse peregrinum. LYC. Recte
tu quidem audisti. Sed ego *assidere* et *sedere* dif-
ferre

διαφέρειν Φημί. 65) ΣΟ. Καὶ τῷ πρὸς ἀν' εἰη
 διαφέρειν; ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐσῶτα
 λέγεσθαι, τὸ κἀθισόν· τὸ δὲ πρὸς τῶν κἀθε-
 ζόμενον

Ἦσο ξεῖν', 66) ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δῆρμεν
 ἔδρην. ἀντὶ τῆς μέντε κἀθεζόμενος. πάλιν ἐν εἰ-
 ρησθῶ, ὅτι τὸ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν

ferre ajo. S O L. - Et qui tandem differrent?
 LYC. Quod ad stantem dicitur. Asside! alte-
 rum autem ad sedentem. V. G. Quin, pere-
 grine, sedes, sedem inveniemus. et ipsi: sedes, pro-
 manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare

65. τὸ κἀθισόν, τοῦ κἀθησο διαφέρειν Φη-
 μί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κἀ-
 θισόν dici ad stantem, quem jubemus sel-
 sum capere, κἀθησο vero ad eum, qui
 iam sedet, quemque rogamus, ne surgat.

Graev.

66. Ἦσο ξεῖν'] Apud Homerum Od. π', 44.
 manifesto ἦσο significat, sede, hoc est, se-
 dem, quam occupasti, retine: propter ea,
 quae praecedunt. Ceterum apparet, me
 in interpretatione sede posuisse, pro sedem
 tuam retine; asside autem pro sessum abi:
 quod a bonis auctoribus ita dictum, facile
 demonstrati potest; non ausim dicere,
 nunquam positum aliter. Gesner.

γεν ἐσι: τὸ δὲ καθίζω. καὶ καθέζομαι. ἀράιστος
δοκεῖ μίσην τινι διαφέρειν; εἶπερ τὸ μὲν ἑτέρων
δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω: τὸ δὲ μόνος ἡμῶν
αὐτῶν, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελέλυθας, καὶ δὴ
λέγε; πᾶσι γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν. ΛΥΚ.
Ἐτέρως γὰρ λέγοντος ἐκ κατανοεῖς. ἐκ οἴσθαι,
οἶόν ἐστι ξυγγραφεὺς (67) ἀνὴρ; ΣΟ. Πάνυ
οἶδα νῦν γέ σε ἀκῆσας ταῦτα λέγοντος. ΛΥΚ.
Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδελεῖν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν
τῷ καταδελεῖσθαι γενόμενος, ἐγὼ δὲ οἶδα δια-

Φο-
talia, peccare, est. Collocō autem a Sedeb nūm-
quid parvō tibi discrimine abesse videtur? cum
āiterum faciamus in aliis, collocare dico; alte-
rum vero in nobis solis, sedere.

12. SOL. Haec etiam satis enarrasti: et
dic sane *ultra*: ita enim oportet te docendo
praeire. LYC. Nempe aliter dicente me, non
intelligis. Non nosti, quid sit *vir scriptor*?
SOL. Omnino novi nunc quidem, postquam
te ista dicentem audivi. LYC. Quandoquidem
etiam καταδουλοῦν tu forte idem quod κατα-

67. ξυγγραφεὺς] Secundam sententiam Tho-
mae Mag. et Ammonii ξυγγραφεὺς dicitur
non solum de scriptore et auctore libro-
rum, sed et de scriba senatus, aut alius
collegii. Graev.

ΛΥΚ

Φορὴν ἔκ ὀλίγην ἔχον. ΣΟ. Τίνα ταύτην;
 ΛΥΚ. "Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ καταδελῆν δ'
 ἑαυτῷ γίγνεται. ΣΟ. Καλῶς λέγεις. ΛΥΚ. Καὶ
 ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ
 μοι (68) αὐτὸς εἰδέναι ἔκ εἰδῶς δόξεις. ΣΟ.
 Οὐκ ἂν δόξαιμι. ΛΥΚ. Οὐκᾶν τὰ λοιπὰ εἰς
 αὐθις ἀναβηλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν
 διάλογον (69)

δουλοῦσθαι putasti. Ego vero differentiam
 ea non parvam habere, novi. SOL. Quam?
 LYC. Quod alterum significat alterius potestati
 subicere; καταδουλοῦν vero sibi. SOL. Recte
 dicis. LYC. Superfunt alia quoque multa tibi
 discenda: nisi tamen ipse scire tibi videris;
 cum nescias. SOL. Non videri possum. LYC.
 Ergo in aliam occasionem differamus reliqua;
 nunc autem solvamus collocationem.

68. μοι] μή legit *Gesner*.
 69. διαλύσωμεν τὸν διάλογον] Non audien-
 dus est *Bourdelouis*, cum ex his verbis ar-
 gumentatur, hunc esse ultimum dialogo-
 rum ipsius *Luciani*; reliquos suppositicios.
 Vera esse potest ipsa propositio, sed argu-
 mentum lubricum. Sic paullo ante dixit,
 μακρόν γάρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον.
Gesner:

Φιλό-

Φιλόπατρις, *) ἢ Διδασκόμενος.

Τριεφῶν, Κριτίας, καὶ Κλεόλαος.

ΤΡΙΕΦ.

Τί τῆτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἠλκώσασα;
καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπέλων; κερ-

δα

Philopatris, seu qui docetur.

Triephon, Criticas, et Cleolaus.

ΤΡΙΕΦΗ.

Quid hoc rei est, Critia? totum te mutasti;
Superciliis deorsum contractis profundas vol-
vis sub pectore curas, sursumque et deorsum

vaga-

*) Φιλόπατρις] Hunc Dialogum Luciani non esse, sed Auctoris aetate posterioris, scriptumque Constantinopoli, tempore Juliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Juliano epistola, satis demonstravit in singulari Dissertatione *Gesneri*.

δαλεόφρονι 1) εοικώς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὧχρός τέ σευ εἶλε παρειάς. μή πε- τρικάρηνον τεθέασθα; ἢ ἑκάτην ἐξ ὄψε ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινὶ θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; ἔδέπῳ γάρ σε τριαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἠκηκόεις, οἶμα, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, ἐκ αἰεὶς ἐμῆ ἐπιβωμμένε τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιασάντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκ κηλώφωσα, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαισήσονται ἐπιμένεις; ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ

*vagatus animos sub vulpe latentes, ut est in Poë-
ta, videris circumferre, oraque pallor occipat.
Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
adscendentem, an consilio cum Deorum aliquo
una fuisti? Neque enim adeo te affici par,
puto, erat, si vel mundum, ut quondam sub
Deucalione, eluvie totum periturum audivis-
ses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non
audis multum tibi inclamantem, et prope jam
te consistentem? Irasne aliquas adversum nos
geris? obmutuisti? an expectas, dum injecta te
manu impellam? CRIT. O mi Triepho! audivi*

ει. κερδαλεόφρονι] A vulpina astutia. hoc
nominis deductum est, quod proinde non
adeo inepte reddi videtur *Horatiana* phrasi
ex arte Poët. vers. 437. Gesner.

καὶ ἡπλοημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς
διενειλημμένον, 2) καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω. τὰς
ὑθλεις, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μὴ πρὸς ἔτι
ἀκῆσαιμι ταῦτα, καὶ ἀποφυξω ἐκμανεῖς, καὶ
μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη
τὸ πρῖν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθέμενη ἀν' ἐπὶ
κεφαλῆς σκοτοδινησας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ
τᾶν, καὶ τὸ τῆ Κλεομβρότου 3) πῆδημα τῆ
'Αμβρακιώτῃ ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

ΤΡΙΕΦ.

orationem magnam atque difficilem, et multis
implexam implicitamque nodis: jamque me-
cum retracto nugas, et aures obturo, ne, si for-
te iterum illae audiendae sint, dirigeam prae-
furore, ut illa olim Niobe, et fabula Poëtis
fiam. Sed profecto, nisi tu mihi jam incla-
masses, de praecipiti loco in caput vertigo me
impulisset, et Cleombroti de me saltus, Am-
bracioten illum dico, narrari quam scitissime
potuisset.

• 2. ΤΡΙΕΡΗ.

2. διενειλημμένον] Ἑλλαμβάνεσθαι, ample-
cti, circumplecti, cum de capreolis vi-
tium, vel claviculis sermo est, quarum
illae arcto complexu ad palos arboresque
se se applicant. Erit igitur διενειλημμένος
λόγος, intricatus, implexus, difficilis. G.

3. Κλεομβρότου] Hic, lecto *Platonis* de ani-
mae immortalitate libro, praecipitem se
de saxo dedit. *Du Soul.*

Luc. Op. T. VIII.

Dd

ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασί·ν ἐκείνων Φασμάτων, ἢ ἀκασμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ εὐβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογία Φιλοσόφων, εἰ ἐξέπληξαν σε τὴν διάνοικν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί; ΚΡΙΤ. Πέπυσο εἰς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὡς Τριεφῶν· εἰ γὰρ παροπτέος 4) ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμῆ. ΤΡΙΕΦ. Οἶδ', ὅτι εἰ μικρὸν ἐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ
ἄσα-

2. TRIEPH. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot Philosophorum portentosi sermones, tantum abest, ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint. CRIT. Quiesce paulum, Triepho, et noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus. TRIEPH. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu

4. οὐ γὰρ παροπτέος] Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggrederentur. *Gesner.*

1 ἄσατον τῆς βίσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περι-
πολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίσησιν. ἀλλ' ἀμπνευ-
σον τῷ δεινῷ, ἐξέμεσον τῆς ὑφλως, μὴ τι κα-
κὸν παθήης. ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον
πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμῶ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα
ἐξάρη σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφα-
νῆς καὶ πρ κατὰ πεσῶν, Τριεφώντειον πέλα-
γος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρίν. ἃ
γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων
ἐκείνων σοφισῶν, 5) μεγάλως ἐξώγκωσέ με
τὴν

gressu illa inconstantia, illa sursum deorsum-
que conversio, valde te conspiciendum atque
notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo,
et nugae evome, ne quid inde morbi nancisca-
ris. CRIT. Sed heus tu, Triepho, quantum
est unum jugerum, curriculo te hinc aufer, ne
spiritu in sublime sublatus, spectaculum mul-
titudini fias, et delapsus alicubi, ut quondam
Icarus, Triophonteum pelagus nomine tuo
signes. Insigniter enim, quae hodie ex sacer-
D d 2 rimis

5. σοφισῶν] Christianos notari τῶν σοφι-
σῶν voce, infra apparebit. Caeterum Lu-
cianus *de Mort. Peregr.* c. 13. Christum
ipsum σοφιστὴν appellavit: et apud *Pru-
dentium Peristeph.* 10, 40 Christianis Ascle-
piades Syriae Praefectus hoc nominis tri-
buit: *Quis vos Sophistas error induxit no-
vus?* Gesner.

τὴν νηδύν. ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμῶμαι
ὀπίσον καὶ βῆλαι, σὺ δὲ ἄμπνευσον. τῆ δεινῆ.
ΚΡΙΤ. Φὺ, Φὺ, Φὺ, Φὺ, τῶν ὕθλων ἐκεί-
νων. ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, τῶν δεινῶν βλευμάτων.
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τῆ ἀναφυσήματος, ὡς
τὰς νεφέλας β) διέσρεψε. ζεφύρα γὰρ ἐπι-
πνέον-

rimis sophistis audivi, ventrem mihi inflarunt.
ΤΡΙΕΦΗ. Ego vero, quantum voles, retro
curram. Igitur respira a malo. CRIT. Phy,
phy, phy, phy, pugnas illas! hem, hem, hem,
hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu,
spes vanissimas!

3. ΤΡΙΕΦΗ. Deum immortalem! quantus
erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit!
Cum

6. ὡς τὰς νεφέλας — Φυσήματος] Fingitur
ructibus Critiae excitatus in Propontide
Boreas, quo adversum tenente, ingredi
Euxinum Pontum naves nisi funibus de
litore adjunctae non potuerint. Nam αἰ-
χεσθαί ποίτον (frequenti praepositionis
εις ellipti) hic valere ingredi, nemo ne-
gabit, nisi si quis putet, secundo Borea
intrari e Propontide Pontum, id est, ver-
sus septentrionem navigari posse. Sed
etiam illud hinc apparet, Critiam, ut
exci-

πνέοντος λάβρα, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζον-
τος, Βορέην ἄρτι ἀναὶ τὴν Προποντίδα κεκίνη-
κας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνον
πόντον εἰχῆσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλιν-
δέντων ἐκ τῆ Φυσήματος. ἕσον οἶδημα τοῖς
ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκρυγμός, καὶ κλό-
νος τὴν γαστέρα σε συνετάρασσε· πολύωτον
σεαυτὴν ἀναπέφηνας, τσαῦτα ἀκηκῶς, ὡς
καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων
ἠκηκῶεις. 7) ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριε-
Φῶν,

Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in
undas impingeret, Boream jam super Propon-
tide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi
Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo
spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus
tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus
strepitus, quae conquassatio ventrem tibi con-
turbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui
tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti porten-
to, unguibus etiam audisse videaris. CRIT.

D d 3

Sed

excitare halitu Boream posset, debuisse
constitutum esse eo circiter loco, ubi est
Constantinopolis. *Gesner.*

7. διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν] Dictum de ho-
mine, qui totus auris, perinde ut Argus
oculus totus; qui διὰ ὀνύχων videbat.
Jo. Alb. Fabricius.

Φῶν, ἀκηκρέναι καὶ ἐξ ἐνύχων· καὶ γὰρ κνή-
μην γαστέρα 8) τεθέσσαι, καὶ κεφαλὴν κύεσσαι,
καὶ ἀνδρείαν Φύσιν 9, ἐς γυναικείαν ἐνεργεβ-
τεσαι, καὶ ἐκ γυναικῶν ἔρνεα μεταβαλλόμενα·
καὶ ὅπως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βέλει πιθεύειν
τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κινήσῃ
τῷδ'.

Sed non debebat tibi paradoxum videri, Trie-
pho, si quis etiam unguibus audiat; siquidem
femur uterum vidisti, et caput praegmans, ma-
ris vero naturam in feminam divina vi trans-
euntem, mutatasque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si Poëtis credas, portentorum plena
est. Sed cum te primum his possum comple-
ctier

8. κνήμην γαστέρα] Jupiter Bacchum ex se
conceptum, conflagentisque Semeles ute-
ro ereptum, femori suo inseruit, et ex-
acto legitimo gestationis tempore edidit.
Quod autem κνήμην, *furum*, vocat, non μη-
ρὸν, alludit, credo, ad γαστροκημίαις no-
men, in quo lascivit etiam Lucianus V. H.
I, 22. Latinus sermo illum lusum vix ad-
mittit. *Gesner.*

9. ἀνδρείαν Φύσιν] De Salmacide, Scytho-
ne, Iirelia, Coeneo, Iphide nota omnia
ex *Ovid. Metamorphoseon* libris: ut et de
feminis Aleyone, Philomela et Progné,
Pieridibus, Nyctimene, Scylla etc. in
aves mutatis. *Gesner.*

τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι
τὸν ἥλιον εἴργασιν, ἀηδόνες δὲ ΙΟ) καὶ χελιδό-
νες εὐήχα κελαῖσιν, ἴν' ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων
τὰς ἀκοᾶς ἐνηδύνεσα, τό, τε ὕδωρ ἠρέμα κε-
λαρῦζον, τὰς ψυχὰς καταθέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια,
μὴ πρὸς ἐπιπρὸν τὸ ἠκασμένον ἐσὶ, καὶ με ὑπερον,
ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τί τῶν ἀψύχων ἀπεργά-
σεται ἢ θαυμασία σε αὕτη κατάπληξις. ΙΙ)
ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, εἰ τῆτο
γενή-

étier oris, age aheamus eo, ubi solem platani
arcent, lusciniæque et hirundines dulcisonis
aethera cantibus implent, ut avium aures per-
mulcens cantus, et aqua leni decurrens susur-
ro, animam ipsam tranquillet.

4. TRIEPH. Eamus sane, Critia, sed
timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audi-
visti, et pistillum aut januam aut aliud quid
rerum inanimarum ex me faciat mirabilis illa
tua percussio. CRIT. Per ego aetherium tibi

D d 4

Jo-

ΙΟ. δέ] Sic edd., τὸ Gesner.

ΙΙ. κατάπληξις] Ἀντὶ ἀκούσματος κατα-
πληκτικῶ· ut apud Lucret. 4, 1157. Μα-
гна atque immanis (amasia) κατάπληξις ple-
naque bonoris a saucio amatore vocatur. G.

γενήσεται ἐπὶ σοί. ΤΡΙΕΦ. "Ἐτι με ἐξεΦόβησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσεται ἀμυνεμέναί σε. εἰ παμβαίης τὸν ἔρκον; οἷα γὰρ καὶ σέ μὴ ἀγνεεῖν περὶ τῷ Δίῳ σε. ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; ἔδυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνεῖς, ὡς τὰς θεὰς πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τῶ θεσπεσίῃ βηλῷ, 12) καὶ τὸν Σαλμωνία ἀντιβροντῶντα πρῶην κατέκερξύνωσε, καὶ τὰς ἀσελγεσάτους ἔτι καὶ νῦν παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ 13) καὶ
Γιγαν-

Jovem juro, non ita futurum. ΤΡΙΕΡΗ. Amplius etiam terras; cum Jovem dejerasti. Quam enim ille jurisjurandi religionem violanti poenam infligere possit! novi enim te non ignorare, ut tui Jovis res se habeant. ΚΡΙΤ. Ain tu? non posse autem Jovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de caelesti illo pavimento dejerit, ut Salmoena contra tonantem fulmine olim prostraverit, et hodiernum prout quisque est petulantissimus prosternat: inde est, quod
apud

12. βηλοῦ] Noster hic respexisse imprimis videtur ad Il. ο', 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Jupiter deturbaverit, reperio. *Gesner.*

13. Τιτανοκράτωρ] Rem ipsam apud *Homero* invenies; nomina haec non item. *G.*

Γιγαντολέτης αὐμνεΐται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρω;
 ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτίχ, πάντα παρέδρα-
 μες τὰ τῷ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκκε.
 ἔχι κύκνος ἔτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλ-
 γειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνί-
 διον ἐκεῖνος 14) ταχέως ἐπωμίσατο, 15) καὶ
 διέφυγε διὰ τῷ πελάγῃς, τάχ' ἂν ἠροτρία,
 ἐντυχῶν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυ-
 νοβόλος σε Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τῷ κεραυνοβολεῖν,
 τῷ

apud Poëtas ut Titanum victor, debellatorque
 gigantum, imprimis apud Homërum decanta-
 tur. ΤΡΙΕΡΗ. Omnia tu quidem, Critia,
 Jovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem
 audi. Nonne idem cygnus factus est satyrus-
 que libidinis caussa, quin taurus etiam? et
 nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per
 pelagus aufugisset, forte jam, ab agricola ali-
 quo interceptus araret tuus ille tonitruum
 effector, fulminumque jaculator Jupiter, et
 pro eo, quod fulmina dicitur jacere, stimulos
 Dd 5 sen-

14. ἐκεῖνος] Verti quasi legeretur ἐκεῖνο,
 quod est multo concinnius, quanquam
 non statim, si reliquas auctoris ineptias
 spectes, verius. *Gesner.*

15. ἐπωμίσατο] Ex emendatione *Kusteri.*
 ἰπωμίσατο Edd. priores. *Reisz.*

τῆ βεπλήγι κατεκεντάτυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίο-
ψι στυεωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ
τὴν ὄψιν εἰς Φωύενοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους καὶ
ἀφίςασθαι, ἀλλ' ὑπεβεβρεγμένος 16) καθεδεῖ-
σθαι παρ' αὐτοῖς, πύγωνα τηλικῆτον ἔχων,
ἐκ αἰσχύρας ἀξία; τὰ δὲ τῷ ἀετῷ, καὶ τῆς
Ἰόης, 17) καὶ τὸ κυοφορεῖν 18) καθ' ὅλα τῆ
σώματος, αἰσχύρομαι καὶ λέγει.

KRIT.

sentiret et scuticam. Illud vero non rubore
dignum censes, egregie barbarum senem cum
Aethiopicis epulas celebrare. *Nigra viris facie
et vultibus obtenebratis*, et duodecim toris soli-
bus apud eos, vino madentem desiderare? Illa
enim de aquila et de Ida, et quod imprae-
gnari per totum corpus solet, dicere etiam pu-
dor est.

5. CRIT.

16. ὑπεβεβρεγμένος] Non ausim damnare
Nominativum; nam in optimis quibusque
talibus inveni s. *Gesner.*

17. ἀετοῦ — Ἰόης] In aquilam transforma-
tus Jupiter ab Ida monte Ganymedem
rapuit. In Idae item montis vertice lascive
cum Junone concubuit: quod paullo post
iterum tangit noster. *Gesner.*

18. κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.] Τῆς κε-
φαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. *Gruicinus.*

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπομοσό-
μεθα, ὃς προφήτης ἄριστος, καὶ ἰητὴρ, ὦ γα-
θέ; ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις; τὸν
Κροῖσον 19) πρῶην διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐ-
τὸν Σαλαμινίης, καὶ ἑτέρης μυριάς, ἀμφιλοῖα
πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ.

5. CRIT. Numquid igitur, o bone, per
Apollinem jurabimus, medicum pariter atque
vatem optimum? ΤΡΙΕΦ. Mendacem illum
Prophetam dicis, qui nuper Croesum, et post
illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticinio-
rum ambiguitate pessumdedit?

6. CRIT.

19. Κροῖσον] Vtrumque oraculum profert
Lucian. *Ζου. Τραγ.* c. 20. De Croeso qui-
dem pervulgatum illud, Κροῖσος "Ἄλυμ
διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi, ho-
stiumne foret imperium, an Croesi, in-
certum: de Salaminiiis autem, ὦ θεῖα Σα-
λαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi
nota Lucianum adjicere, καὶ Πέρσαι γὰρ
οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν
ut adeo haud obscure applicet ad cladem
Salaminiam, qua Persae navali proelio
victi sunt. Quid igitur noster sibi vult,
cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit.
Scilicet, superficialiam valde hominis
fuisse doctrinam, judicium fere nullum,
ex tota commentatione apparet. *Gesner.*

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ἕς τρεῖσιν
 ἐν ταῖν χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορον τι, καὶ
 καταπληκτικὸν βοᾶ, ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐνεά-
 χилоι 20) ἄνδρες, ἢ δεκάχилоι, ἀλλὰ καὶ σει-
 σίχθων, ὡς Τριεφῶν, ἐποιοῦσθε; ΤΡΙΕΦ.
 Τὸν μοιχὸν λέγεις; ἕς τὴν τῆ Σαλμωνέως παῖ-
 δα, τὴν Τυρῶ, πρῶτον διεφθέρει, καὶ ἔτι ἐπι-
 μοιχεύει, καὶ ῥύσης καὶ δολοφονίας τῶν ποιή-
 των ἐσί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τῆ δεσμῆ πιεζό-
 μενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδί-
 της

6. CRIT. Quid si per Neptunum, qui tri-
 fidum manibus sceptrum tenens, penetrabili
 voce terribilique tantum in bello clamat, quan-
 tum vix novem decemve virorum millia? qui
 praeterea terrae quassator, o Triepho, appel-
 latur. TRIEPH. Scilicet per moechum illum,
 qui Tyro, Salmonei filiam, olim corrupit, et
 insuper adulteria committit, taliumque, et sibi
 similium liberator ac patronus est. Martem
 enim reti captum, et vinculis cum Venere sua
 in-

20. ἐνεάχилоι] Nescio, an hic quoque me-
 moria lapsus sit Auctor, cum tantum Ne-
 ptuno clamorem tribuit. De Marte enim
 Homer. II. ε', 860. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος
 Ἄρης Ὅσσον τ' ἐνεάχилоι ἐπίαχον ἢ δε-
 κάχилоι. Gesner.

της ζενόμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν
μοιχίαν ὑπ' αἰσχυνῆς σιωπῶντων, ὁ ἵππειος
Ποσειδῶν ἔκλαυσε 21) δακρυρροῶν, ὡς περ τὰ
βρεφύλλια, τῆς διδασκάλου δεδιότα, ἢ ὡς περ
αἱ γρᾶες, κόρας ἐξαπατῶσα. ἐπέκειτο δὲ τῷ
Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχλωρον
τῆτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν,
τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥς κη μοιχός ἐστιν,
ὡς μοιχῆς διασώζων.

ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί; ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι
τὸν κακόδαλον, τῆ ἀσελγεςάτα Διός, κη τὸν
ἀσελγομανῆντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

ΚΡΙΤ.

indissolubilibus constrictum, omnibus Diis prae
pudore tacētibus, equestris ille Neptunus,
lacrumis, quales puerorum sunt magistros ti-
mentium, aut vetularum puellas decipientium,
effusus, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut
Martem solveret; claudumque illud daemo-
nium misericordia senis Dei Martem dimisit,
Moechus itaque ipse est, ut qui salutem moechis
fuit.

7. CRIT. Quid si per Mercurium?
ΤΡΙΕΡΗ. Apage vero pessimum illum libi-
dinosissimi Jovis administrum, ipsumque stu-
porum cupiditate ac pruritu insanientem.

8. CRIT.

21. ἔκλαυσε] Bene correxit Solan. ἔκλυσε
Edd. priores. Reitz.

ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ
 παραδέχεσθαι σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι
 πρῶτον παρὰ σὲ. ὡς ἐάσωμεν τέρας. τῆς
 Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρθένου,
 τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἢ καὶ
 τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περι-
 ἄπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν θεόν. ἔ γάρ ἔχεις
 τί λέγειν περὶ αὐτῆς. ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ
 περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη. ΚΡΙΤ. Λέγε
 ὃ, τι γὰρ βάλει. ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κρι-
 τία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ
 στήθει τέτο 22) ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; ΚΡΙΤ.
 Ὡς

8. CRIT. Matrem Veneremque te non ac-
 cepturum jam praevideo, cum modo eos con-
 tumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed
 Minervae adhuc mentionem faciam, virginis
 armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis
 caput pectori praefixum gerit, Gigantesque
 olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil
 habes. TRIEPH. Quin contra hanc etiam non
 nihil dicam, si respondere voles. CRIT. Cedo,
 quidquid placuerit. TRIEPH. Dic mihi igitur,
 Critia, quae est Gorgonis utilitas, et cui bono
 pectus ea munit Pallas? CRIT. Ut terribili
 quo-

22. τοῦτο] Non habet hoc τοῦτο quo refe-
 ratur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνης χεῖμα
 velis intelligere. - Gesner.

Ὡς Φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τὰς πολεμίας, καὶ ἑτεραλκεία τὴν ἰκὴν ποιεῖ, ὅπερ γε βέλεται. ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τῆτο ἡ Γλυκῶπις ἀκαταμάχητος; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί ἔ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμάχῆτες ἐργάζωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναῖν; ΚΡΙΤ. Ἄλλ' ἔ οἱ δύνανται γε πῶρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐσιν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σὲ εἰδέναί, ὡς ἐξευρημένα τὰ τοιαῦτα, καὶ

quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram. TRIEPH. Num hac etiam causa invicta est Pallas? CRIT. Utique. TRIEPH. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent. CRIT. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeserat, tum vero prodest.

9. TRIEPH. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia

καὶ ἐς μάλιζα κατωρθωκός. ἀγνοῶ γὰρ πάν-
 τα τὰ κατ' αὐτήν, πλὴν γε τῆ ὀνόματος.
 ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπής, καὶ ἐπέ-
 ρασος· Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτο-
 μήσαντος, αἰδὸς γενναίᾳ, καὶ ἐς μαγικὴν εὐ-
 Φημιεύῃ, ἐπαοιδίᾳ ταύτην περιωδήσαντος,
 ἄλλοι οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασιν. ΤΡΙΕΦ.
 Τετί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλὸν, ὡς ἀνθρώ-
 πων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσι-
 μον; προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως
 συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;
 ΚΡΙΤ. Ἡ τὸν Ἄγνωσον 23) ἐν Ἀθήναις,
 παρ-

talia et exquisitissime pertractasti: ego vero
 praeter nomen omnia ejus ignoro. CRIT.
 Virgo igitur erat decenti forma et amabilis:
 sed postquam Perseus, vir fortis, et ob magi-
 cae artis peritiam celebris, incantationibus vi-
 ctæ caput abstulisset, praesidii causa Dii eam
 habuere. TRIEPH. Fugit me igitur tam egre-
 gia res, quod hominibus Dii opus habent: sed
 cum viveret, quam utilitatem praestitit? num-
 quid in stabulis meretriciam fecit, an vero
 clam imminui se passa est, ac virginem tamen
 sese nominavit? CRIT. Per ignotum, qui colit-
 tur

23. Ἡ τὸν Ἄγνωσον] Ignotus ille Athe-
 niensium Deus, si a Christianis abeas, vix
 cuiquam memoratus reperietur. Sed hic
 homo

παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς. ΤΡΙΕΦ.
 Καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσειε, ταῦτό γε-
 νοίτο Φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας
 διαμελεῖσι τμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιτρυτῆ,
 Κρήτην 24) δέ τέ μιν καλέεσι. καὶ εἰ τῆτο
 ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι
 ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε στρατηγέτην ἀκα-
 ταμάχητον ἀποκατέστησα; ποιητὰ δέ, καὶ ῥή-
 τορες, κατὰ πολὺ με Περσέως διέκριναν, ὡς
 πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα.

Ἄλλ'

tur Athenis, Deum, virgo usque ad capitis
 percussionem permanfit. ΤΡΙΕΡΗ. Et, si quis
 caput virgini abscindat, fietne tum terricula-
 mentum ejusmodi etiam ex vulgo cuilibet?
 Novi enim vel decies mille virgines membra-
 tim omnes dissectas in insula, quam Cretam
 dixere, ambit circumfluit humor. Hoc ego si no-
 vissem, quot tibi Gorgonas attulissem ex Creta?
 quamque invictum ex te imperatorem fecif-
 sem? Poëtae autem et Rhetores me, tanquam
 plurimarum inventorem Gorgonum, longe Per-
 seo superiorem judicassent.

ΙΟ.

homo incaute admodum suas fraudes ob-
 trudit. *du Soul.*

24. Κρήτην] Neque Job. Meursius in Créta,
 neque quisquam alius, quidquam, quod
 sciam, protulit, unde lux certa inferri
 huic loco possit. *Gesner.*

Luc. Op. T. VIII.

E e

'Αλλ' ἔτι ἀνεμιήσθη τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ
 τὰ Φον ἐπεδείκνυντό μοι τῆ Διός σε, καὶ τὰ
 τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, 25) ὡς ἀειθα-
 λεῖς αἱ λόχμια αὐτοῖ διαμένεσι. ΚΡΙΤ. 'Αλλ'
 ἐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπωδήν, καὶ τὰ ὄργια. 26)

ΤΡΙΕΦ.

10. Sed quoniam in Cretenfes incidimus,
 memini adhuc illos mihi ostendere sepulcrum
 tui illius Jovis, et quae ipsius matrem susten-
 tarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam
 conservantes viriditatem. CRIT. Sed ignora-
 bas tu quidem incantationem et ceremonias.

TRIEPH.

25. λόχμια] Ex emendatione *Solan.* et *Guiet.*
 δόχμια Edd. priores. *Reitz.*

δόχμια] Δόχμιον πλάγιον seu obliquum
 significare, Lexicographi dicunt, quorsum
 equidem in versione respexi, *vallēs*, quas
 Interpretes etiam adhibet, ex rei natura ad-
 jeci; antrum enim esse, communiter tra-
 ditor. Si quis tamen λόχμια legere velit,
 Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis ha-
 rum literarum confusio, non repugnave-
 rim; tum enim lucos virentes significaret,
 quorsum sequens λόχμια pertinet. *Gesner.*

26. τὰ ὄργια] Adscribam verba *Servii* ad
Virg. Aen. 4, 302. valde huic loco oppor-
 tuna, cum non adeo obvia sit, quae hic
 requiritur *orgiorum* significatio. *Orgia apud*

Grac-

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ᾧ Κριτία, ἐξ ἐπιωδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκᾶδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτετον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, πᾶρά τῶν ποιητῶν τερατολογέμενα. ὣς ἔχσον καὶ ταύτην.

ΚΡΙΤ. "Ἦραν δὲ τὴν Διὸς γαμετήν, καὶ κασίγνητόν, ἔ παραδέχη; ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεςάτης ἔνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

ΚΡΙΤ.

TRIEPH. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet naeniaeque et fabulae a Poëtis portentose confictae. Itaque et hanc omitte.

II. CRIT. Junonem autem, Jovis uxorem pariter ac sororem, non accipies. TRIEPH. Tace ob lascivissimum illum concubitum, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

E e 2

12:

Graecos omnia sunt sacra, ut apud Latinos ceremoniae. Caeterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine et ceremoniis ex Cretensium Virginum capitibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. Gesner.

ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομύσομαι 27) γε;
 ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβρο-
 τον, ἄρανίωνα,

Τῶν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευό-
 μενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγᾶ θεόν.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ἄριθμος ἢ
 ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος 28)
 ὁ

12. CRIT. Per quem igitur tandem tibi
 vis ut jurem?

ΤΡΙΕΡΗ. *Per magnum Regem, caelestia regna
 tenentem,*

*Morte carentem omni, natum patris, inde
 profectum*

*Ex patre flamen, tria de uno, atque ex
 tribus unum.*

*Jupiter haec tibi sine, solum hoc pro numine
 habeto.*

CRIT. Computare tu quidem me doces, et
 jusjurandum tibi est arithmetica. Computas
 enim

27. ἐπομύσομαι] Ignotum Grammaticis fu-
 turum, qui ὁμύσω tantum et ὁμούμαι
 agnoscunt. Gesner.

28. Νικόμαχος] De Nicomacho hoc ejusque
 arithmetica vid. Fabricius Bibl. Gr. 4, 2, 1.
 Gesner.

ὁ Γερασηνός. εἰ οἶδα γὰρ, τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρα, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα; ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, εἰ ἔσθ' ὥδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω, τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τῆ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σὺ ἠνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος 29) ἐνέτυχεν, ἀναΦαλαντίας, ἐπίρρινος,
 ἔς

enim ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario? TRIEPH. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, et quis sit ante omnia, et quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi quae jam tibi usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra in-

E e 3

ce-

29. Γαλιλαῖος — ἀναΦαλ.] Neque Paullus, neque ipse Jesus Christus hic intelligi videtur, sed quicumque doctor, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. *Gesner.*

ἐς τρίτον ἔρανόν 30) ἀεροβατήσας, καὶ τὰ
κάλλις ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνε-
καίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἴχτια παρεισώ-
δευσε, 31) καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς
ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἢν μὲ ἀκέρης, ἐπ'
ἀληθείας ἀνθρώπον.

ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέςατε Τριεφῶν,
διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι. 32) ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνω-
κᾶς

cedens, in tertium usque caelum se penetrave-
rat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat;
is per aquam nos renovavit, impiorumque ere-
ptos regionibus in beatarum animarum vesti-
giis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscul-
tare mihi velis, vere hominem.

13. CRIT. Cedo, peritissime Triepho,
horror enim me incessit. TRIEPH. Legistine
un-

30. ἐς τρίτον οὐρανόν] Manifeste ridet Paulli
ἔκστασιν, quam phrasi Aristoph. ex ΝεΦ.
225 exprimit. Ibi enim Socrates caele-
stium rerum contemplationi intentus, et
quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶν,
inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Gesner.

31. παρεισώδευσε] Forte id sibi vult Trie-
pho, magistrum illum suum, suo jure cae-
lum ingredi, discipulos magistro adhae-
rentes una clam irrepere. Gesner.

32. ἔρχομαι] Leg. ἔχομαι. Reitz.

κᾶς ποτε τὰ τῷ Ἀριστοφάνει τῷ δραματοποιῷ
ὀριθας ποιημάτων; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ.
Ἐγκεχάρκται παρ' αὐτῷ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον,
καὶ Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', εἰς ἀήρ, εἰς εὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἶτα τί ἦν; ΤΡΙΕΦ. Ἦν
Φῶς ἀφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει
τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπήλασε,
λόγω μὲν ῥηθέντι ὑπ' αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύ-
γλωσσος 33) ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδα-
σιν,

unquam Aristophanis Comici poemata, quae ille
aves inscripsit? CRIT. Legi utique. TRIEPH.
In illis ita ab eo scriptum est:

*Chaos olim et nox erebusque fuit nigrum,
cum Tartarus ingens*

Non terra, aër, nec olympus erat.

CRIT. Praeclare ista, sed quid tum? TRIEPH.
Lux erat incorrupta, invisibilis, incomprehensa,
quae solvit tenebras, squallorem numine abegit.
Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille
scriptum reliquit, terram aquis impositam con-
den-

33. ὁ βραδύγλωσσος] Moses Exod. IV, 10.
יְהוָה רַב־רֵב רַב־רֵב sese ipse vocat, quod οἱ ὁ trans-
tulere βραδύγλωσσος, et ab his poster ad
insultandum. Divino vati mutuatus est.
Gesner.

σιν, ἔρηνον ἐτάνυσεν, ἄστέρων ἐμύρφωσεν ἀπλανεῖς, ὁρόμῳ διετάρξατο, ἕς σὺ σέβη θεῶν, γῆν δὲ τοῖς αἰθέσιν ἐκαλλύπισεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντων 34) ἐς τὸ εἶναι τὰ ἄλλα, καὶ ἐς τὸ ἐν ἔρηνῳ βλέπων δικίως τε καὶ οἰκίως, καὶ ἐν βιβλοῖς 35) τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

KRIT.

denavit, caelum expandit, stellas formavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis venere Terram autem floribus exornavit, homines ex illis, quae plane non erant, ut essent produxit. Jamque observat de caelo justos pariter atque injustos, in librisque singulorum actiones describit, omnibus autem, qua praefinivit die, justa retribuet.

14.

34. ἐκ μὴ ὄντων] *Hebr* XI. 3. dicitur ἐκ μὴ Φαινομένων. Nota est *Exuconiorum* haeresis, quod nominis in eam *Arianorum* sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi Servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de Creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. *Gesner*

35. ἐν βίβλοῖς] Haec sumpta ex *Apoc.* XX, 12. 2. *Thess.* I, 6. *Act.* XVII, 31. quivis videt. *Gesner.*

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν 36) ἐπινηνησμέ-
να ἐς ἅπαντας, ἐγχαράττεσί γε καὶ ταῦτα;
ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα; ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμέ-
νης. ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὴ Κριτία, περὶ τῶν
Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούωμι περὶ σῶ.
ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἶ-
ρηκε·

Μοῖραν δ' ἔτιν' ἔφημι πεφυγμένον ἔμμε-
ναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τῶ μεγάλῃ Ἡρακλέεσ·

Οὐδὲ γὰρ εἰδὲ βίῃ Ἡρακλεΐῃ Φύγε κῆρα,
Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνκτι,
Ἄλ-

14. CRIT. Quae vero Parcae glomerarunt
omnibus, num et ea describuntur? TRIEPH.
Quid ais? CRIT. De fato loquor. TRIEPH.
Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis, ego
vero discendi cupidus auscultabo. CRIT. Non-
ne Homerus, celebris Poëta, dixit:

*Fatum equidem nullum dico effugisse vi-
torum.*

De magno autem Hercule ita:

*Nec potuit fugisse Aitroni vis Herculis aivam,
Qui Jove natus erat, patri carissimus idem:*

E e 5

Sed

36. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν] Cum de Providen-
tia Dei loquentem audit Triephontem
Cri-

Ἄλλὰ ἐ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέες χό-
λος Ἥρης.

Ἄλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάσθαι, καὶ τὰς
ἐν τῷ μεταβολῆς

— εἶθ' ἔπειτα

Πεί-

Sed fors dira virum, Junonisque ira sub-
egit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutatio-
nes fato esse constitutas atque ordinatas, idem
docet:

— *Hinc ordine cuncta*

Susci-

Critias, haud immerito in mentem illi
venit absurdi istius Parcarum commenti.
Caeterum quod plurium numero dicitur
ἐχχαρίττουσιν, illud absolute et quasi
impersonaliter positum arbitror, fere ut
Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, plu-
ralem numerum saepe adhibent, cui ta-
men phrasi aliquid arcani sensus, et um-
bram saltem Trinitatis inesse, non est cur
negemus. Fieri etiam potest, ut respexe-
rit Critias ad expressam trium in divini-
tate hypostaseon mentionem. Caeterum
postea et hoc idem verbum plurium nu-
mero recurrit, et exemtae actionis verba,
quae vocant Grammaticorum filii, eodem
numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρων-
ύσουσι, καταξουσιν κ. τ. λ. *Gesner.*

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλώθεις τε
βαρεῖα

Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε
μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένη ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἴολον ἰκέμεθ, ὅς μιν πρόφρων
ὑπέδεκτο,

Καὶ πέμπ', ἐδέπω αἴσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ικέσθαι.

"Ὡς πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιη-
τῆς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελήσαι τὸν
υἱὸν

— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
ἀλλὰ μᾶλλον

Αἶμα-

Suscipiet, 'quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt suf-
ferendae, a fato constitui, illa monent:

*Aeolus, et placido venientem excepit, cuntem-
quo*

In patriam juvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri Poëtae testimonio
constet. Jovem ipsum non velle a gnato

— *diram defendere mortem,*

qui potius

San-

· Αἱματέσσα δὲ 37) ψιάδας κατέχευεν ἔραζε.
 Παῖδα Φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτερκλος
 ἔμελλε

Φθίσαι ἐν Τροίῃ.

"Ὡς, ὦ Τριεφῶν, διὰ τῆτο 38) μηδὲν προσ-
 θεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσης, εἰ καὶ τάχα
 πεδάριστος ἐγεγόνεις μετὰ τῆ διδασκάλῃ, καὶ
 τὰ ἀπέρρητα εὐνήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητῆς, ὦ
 καλὲ Κριτία, διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμέ-
 νην,

*Sanguinis in terram guttas demisit Olympo
 Deplorans gnatum, qui mox microne Pa-
 trocli*

... *Ad Trojam periturus erat.*

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere
 unum non voles, quamvis forte cum illo magi-
 stro tuo sublimis in caelum raptus, arcanisque
 initiatus esles.

15. ΤΡΙΕΦΗ. Sed quid illud sibi vult,
 quod idem Poëta duplex nobis comminiscitur
 an-

37. δὲ] Ex *Hom.* inserui. Aberat ab Edd.
Reitz.

38. διὰ τοῦτο] Id est, evidenter adeo do-
 ctrinam de Parcarum numine ex *Homero*
 tibi probatam dedi, ut cum omni tua sa-
 pientia non habeas, quod contra dicere
 possis. *Gesner.*

νην, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τόδε μὲν τι πράξαν-
τι, τοιῶδε τέλει συγκυῖρσαι· τοῖον δὲ ποιή-
σαντι, 39) ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀ-
χιλλέως·

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέ-
λοςδε,

Εἰ μὲν κ' αὔθει μένων Τρώων πόλιν ἀμφι-
μάχωμαι,

Ἔλετο μὲν μοι νόσος, ἀτὰρ κλέος ἄφθι-
τον ἔσαι.

Εἰ

ancepsque fatum? ita ut istud quidem facien-
tem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut
de Achille, qui de se dicit:

*Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque bi-
formem:*

*Si maneam, Teucrorumque adversus moenia
pugnem,*

*Non redeo in patriam, sed eris mihi fama
superstes:*

Sin

39. πράξαντι — ποιήσαντι] Cogitare aliquis
poterat, legendum forte esse quarto casu,
πράξαντα, ποιήσαντα, ut paullo post pro
ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe stru-
cturae id ratio exigebat. Sed potest in-
telligi μοῖραν vel εἰμαρμένον εἶναι, vel po-
test pendere ab ἐπιλέγει. Gesner.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμαι,

Ὡλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι
αἰών

Ἔσσεται.

Ἄλλα καὶ ἐπὶ Εὐχήνορος

Ὅς ῥ' εὖ εἰδώς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Πολλάκι γὰρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πο-
λυίδος,

Νέσω ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγά-
ροισιν,

Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δα-
μῆναι.

Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ
ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίηρημος ἀπάτη; εἰ
δέ

*Sin patriam placeat, carosque videre penates;
Fama perit, sed longa venit sine laude se-
necius.*

Sed et de Euchenote ita:

Qui fati gnarus, navet classemque petebat.

*Saepe etenim, Polyide senex, haec fata ca-
nebas:*

*Aut morbo in patria periturum, aut inter
Achiuum*

Nigras Trojano casurum vulnere naves,

16. Negabisne haec ab Homero scripta?
aut ambiguum potius, et utrinque praeruptam
frau-

δὲ βέλει; καὶ τῷ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον·
 ἔχι τῷ Αἰγίσθῳ εἶρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν
 τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβλητῆς,
 ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβλλομένῳ
 δὲ ταῦτα πράττειν, ἔ καθυσερεῖν θανάτῃ;
 τῆτο καλῶ πολλάκις πρῶμαντευσάμην· εἰάν
 κτάνης τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς
 δίκης 40) εἰ δέ γε μὴ τῆτο πράξῃς, βιώσῃ
 καλῶς,

Οὐδέ

fraudem agnosces? Sed Jovis etiam, si vis,
 orationem adjiciam. Nonne Aegistho dixit, si
 vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Aga-
 memnoni struendis, ut diu viveret, esse in fa-
 tis? sin ista facere aggredieretur, acceleratam
 mortem non effugiturum. Ad eum modum et
 ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium,
 ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non
 feceris, bene vives,

Nec

40. παρὰ τῆς Δίκης] Compara Act. Apostol.
 XXVIII, 4. prorsus enim eadem res utro-
 bique agitur. Neque hodie multo aliter
 nostri homines. Videtur autem quasi
 προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe
 a multis factum. Gesner.

χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ ἔρανὸν ὡς δέξῃν 46) ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀσέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τίς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, 47) οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, ἐδέποτέ σε διέλαθε τέτων πράξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν ἔχ' ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν

ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit caelum, terramque super aquis constabilivit, et stellas formavit, tum hominem, cum nihil ejus ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium et

46. ὡς δέξῃν] Ita οἱ ὁ P^s. CIV, 2. ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέξῃν. Gesner.

47. σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι] Dativi absolute positi ut alias genitivi. Gesner.

μεῖν ἐκάσθ' ἀπ᾽ ἑαυτῶν, καὶ ἐννοίαν; οἱ γὰρ σὺ θεοὶ
κότταβος 48) τοῖς εὖ φρονῶσιν ἐγένοντο.

ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιφρό-
Φως τῆς Νιόβης παθεῖν· 49) ἐκ σιγῆς γὰρ ἄν-
δρωπος ἀναπέφηνα. 50) ὥς τε τῶτον τὸν θεὸν 51)
προς-

et actiones et cogitationes! Tui enim Dii cot-
tabus illis, qui rectum sapiunt, olim facti sunt.

18. CRIT. Rectissime dicis, facisque, ut,
quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita con-
versa ratione ego ex lapide homo jam factus
sim. Hunc igitur Deum iurijurando adjicio,
Ff 2 te

48. κότταβος] Hoc vult Triepho: Dii tui,
ὁ Critia; adeo contentui sunt et deridi-
culo sapientioribus, ut inde, quod illi re-
rum omnium sunt ignari, progredi ad ne-
gandam veri Numinis providentiam mini-
me fas sit; ea ratione, ut illi, qui a mu-
ribus negat domum magnificam posse ex-
strui, mirum non videri debet, si id pos-
sunt homines. Gesner.

49. καὶ με — παθεῖν] Ἀνακόλουθον est, vel
elliptis dura verbi ἐποίησας. Gesn. Sed
vid. Hemsterh. ad Contempl. §. 2. n. 4. Reitz.

50. ἄνθρωπος ἀναπέφηνα] Refertur ad id,
quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ
σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. Gesn.

51. ὥς τε τοῦτον τὸν θεὸν] Jam demum igi-
tur post longissimam quasi digressionem
ad

προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι παθεῖν παρ' ἐμῆ.
 ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
 μὴ ἕτερεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί,

Καὶ ἕτερον κεύσῃς μὲν ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλο δὲ
 εἶπῃς.

ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκασμάτιον
 αἴρισον, ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, 52) καὶ ὅλως
 ἀλ-

te nihil a me mali accepturum. TRIEPH. Si
 quidem ex animo atque vere me diligis, cave
 committas in me fraudem aliquam:

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum mirabilem illam auditiunculam
 mihi occine, ut et ego pallecam, immuterque
 peni-

ad propositum sermonem reditur. Cum
 enim per Jovem jurare vellet Critias, id,
 quod narraturus esset Triephonti, non
 esse magicum aliquod carmen, locum ille
 nactus totum Deorum concilium caelo ex-
 turbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso
 stamina, doctrinam denique de Deo et
 providentia veriore proferat, quibus ita
 transactis, redit denique Critias ad jusju-
 randum, dicitque hunc a Triephonte sibi
 indicatum Deum se adjicere tentato supe-
 rius aliquoties jurijurando, ut scilicet fir-
 mum tandem aliquando fiat. *Gesner.*

52. κατωχριάσω] Pertinet ad illud, quod
 ab

ἀλλοιωθῶ, 53) καὶ ἔχ' ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω,
 ἀλλ' ὡς ἀηδῶν ὄρνεον γενήσομαι, καὶ τὴν θαυ-
 μασίαν σε ἔκπληξιν 54) κατ' ἀνθηρὸν λειμῶνα
 ἐκτραγωδήσω. CRIT. Νὴ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ
 πατρὸς, ἔ τῆτο γενήσεται. TRIEΦ. Λέγε,
 παρὰ τῆ πνεύματος 55) δύναμιν τῆ λόγῃ λα-
 βῶν. ἐγὼ δὲ καθεδῆμαι,

Δέ-

penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, ene-
 cari penitus: sed avicula, ut Philomela olim,
 fiam, et per viridantia prata tuam illam obstu-
 rescendam consternationem tristi vocula refe-
 ram. CRIT. Ita me Filius, qui ex Patre est,
 amet, ut istuc non fiet. TRIEPH. Dic igitur,
 accepta a Spiritu sermonis virtute. Ego vero
 hic confidebo,

F f 3

Can-

ab initio Critiae dixerat Triepho, ὦχρός
 τέ σευ εἶλε παρειάς. Sed quae haec est
 insania: prius caveri jurejurando sibi ju-
 bet, ne malum ex auditione nanciscatur,
 jam eadem omnia vult ipse in se experiri,
 quae ante Critias. Gesner.

53. ἀλλοιωθῶ] Supra ἑλὸν σεαυτὸν ἡλλοίω-
 κας. Gesner.

54. ἔκπληξιν] Ut supra c. 6. κατὰπληξίς,
 pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. Gesner.

55. παρὰ τοῦ πνεύματος] Mirum, nisi re-
 spicitur ad Act. 1, 8. λήψεσθε δύναμιν
 ἐπελ-

Δέγμενος Αϊακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ΚΡΙΤ Ἄπῃεν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ χρεώδεσθα, καὶ δὴ ὄρω πλῆθος πάμπλου ἐς τὸ εἰς ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῶντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περικίμψας. ἐσκαπίζσον ὀξύδεσθῆσθα, εἴ περ γέ τινα τῶν Φίλων θελωμα. ὄρω δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικόν, 56) παιόσθεν Φίλον εἶτα, καὶ συμποτικόν. ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τῆτον. τὸν ἐξι-

Cantare, exprobrans, donec cessarit Achilles.

19. CRIT. In publicam viam necessaria quaedam emurus prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri infusurrabant, adeo quidem, ut labia haerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim. Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque compotorem. TRIEPH. Sentio, quem di-

ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς.

— *Gesner.*

56. πολιτικόν] *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτῆς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. *Gesner.*

ἐξισωτήν 57) γὰρ εἴρηκας· εἶτα τί; ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλὰς παρὰ γκωνισάμενος ἦκον ἐς τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρην ὡς αὐτῶν.

Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τῆνομα Χαρίκενος, σσημμένον γερόντιον, ῥέγχον τῆ ῥινί, ὑπέβητε μύχιον, ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτῃ· εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένον ἔτος, ὡς προεῖπον,

dicas. Nempe peraequatorem illum. Sed quid inde? CRIT. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni, et ave, matutino dicto, ad hominem accessi.

20. Homuncio autem aliquis, Charicenus nomine, putridus seniculus, inter ingentes rhonchos, tussimque imis ductam pulmonibus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius. Tum exili voce ita inquit: *Hic, quemad-*

Ff 4

mo-

57. ἐξισωτήν] Peraequatores, Gr. ἐξισωταί, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198. Gesner.

πει, 58) τὰς τῶν ἐξίπτων καταλείπει ἑλει-
 πασμῶς, 59) καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς β) ἀπο-

*modum ante dicebam, Peraequitotum indulgebis
 omissa, debitaque reddet creditoribus, privatas-
 que*

58. οὗτος ὡς προεῖπον] Obscurissimus hic locus ei, ut nostri verbo utar, διενεωχρημένος. Videbo tamen, an clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc veile Critias: conveniant Christiani aliquot, Monachi forte et Ascetae, de injuriis Juliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos imprimis, conquirentes, et spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Juliano, cui interitum volebant, successorem sponderint, et jam animo destinarint, cujus eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se; ut solent qui alterum exagitant, interpolata et calumniose detorta profert jam Critias, quae accuratius erunt consideranda. *Gesp.*

59. καταλείπει ἑλειπασμῶς] Ἐλλειπασμῶς, puto, est conniventia circa ἑλλειμματα, com-
 pati-

ἀποδώσει, καὶ τὰ τε ἐνοίγια πάντα, καὶ τὰ
δημόσια. καὶ τὰς εἰραμάγγαλας β1) δέξεται, μὴ
ἐξε-

que impensas aequae ac publicas solvet. Reci-
piet etiam vanos futuri conjectores, non aesti-
mans

F f 5

patitur Peraequator, quosdam nihil dare,
et immunitatem illis indulget, in descri-
bendo et peraequando censu. Haec de
Peraequatoris sententia, et spe eorum,
quibus ille indulget, plane non debentur
in posterum. Alii, quibus iniquum id
videtur, vocant *reliquationes*, ἐλλειπασ-
μόν. — Ad illas igitur quasi praeteritio-
nes τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praeter-
mittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς
refero, et τὸ καταλείπειν explico de non
novanda, sed in statu suo relinquenda,
ista praeteritione. Hoc quidem proprie
significat καταλείπειν. Gesner.

60. τὰ χρέα τοῖς δανεισαῖς] Studiose, puto,
hic cavillatur, cum Christiani non de no-
vis tabulis, dissolvendoque per unam epi-
stolam aere alieno, locuti sint, sed de
debitis, quorum in dominica oratione men-
tio est. Gesner.

β1. τὰς εἰραμάγγαλας] Compositum arbitror
nomen ex εἶρα et μάγγανον vel μαγγα-
νεύειν. Ac posterioris quidem haud ob-
scura est significatio; de praestigiis enim
fa-

ἐξετάζων τῆς τέχνης, 62) καὶ κατεφλυάρει
ἔτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἠδοντο τοῖς
λό-

mans illos ex arte. Quin amariora etiam
homo nugabatur. Qui autem circa erant, de-
lecta-

faciendis, aliisque dolis aut machinamentis
adhiberi solet. *Εἶρα* vel *ἶρα* autem con-
cionem significat, locum, ubi conciones
fiunt, forum etc. apud *Homer.* e. g. *Il. σ',*
531. ἰράων προπαροῖθε κ. τ. λ. et *Hesiod.*
Theog. 804. *Ἔσσει* igitur *εἰραμάγγης* con-
cionum integrarum deceptor, praestigia-
tor. Sed magis fere mihi arridet, quod
Eustarb ad *Homer.* l. c p. 1218, 15. *Basil.*
non *ἐκκλησίαν* tantum, sed *μαντείαν* etiam
τὸ εἶρα ex quorundam mente ait signifi-
care, ut adeo *εἰραμάγγης* dicatur, qui
vaticinia crepat, iisque tum se, tum alios
decipit, quod quidem auctoris consilio
apprime convenit, qui divinationes et
mala omnia Christianorum de republica
dedita velut opera deridenda sibi sumserit.
Caeterum leg. *τοὺς*, non *τάς*. *Gesner.*

62. μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης] Intelligo per
ellipsisin ἀπὸ vel ἐκ. Ad locum nostrum
hoc pertinet: ad artem, quam quis exer-
ceret, respiciebant in censu constituendo
οἱ ἐξισωταί. Ille igitur, quem Charice-
nus expectat, quisquis etiam sit, tantum
abest,

λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκασμάτων προσέ-
κειντο.

"Ἐτερος δὲ τῆνομα Χλευόχαρμος, 63) τρι-
βώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ
ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς ὁδῶσιν ἐπικροτῶν, ὡς
ἐπεδείξατό 64) μοί τις κακοήμων, ἐξ ὁρέων
πρα-

lectabantur sermonibus, novisque audiendis
rebus attendebant.

21. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat,
lacinia, quam caries consumserat, indutus, ex-
calceatus praeterea, et aperto capite, dentibus
simul concrepans ita interlocutus est: *Ostendie
mibi*

abest, ut propter artem tributis quem-
quam vexaturus sit, ut ne de arte qui-
dem sit interrogaturus, sed promiscue
omnes (etiam pravissimos impostores) in
beneficiorum communionem et ad vaca-
tiones munerum recepturus. *Gesner.*

63. Χλευόχαρμος] Utrique Prophetarum ab
inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod
futurum annunciarent, nomen facit: re-
spicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c.
4. iis exprobrarat. Χάρικενος, qui κενὰς
χάριτας pollicetur, γλευόχαρμος, cuius
nugax et illusorium est gaudium. *Gesner.*

64. ὡς ἐπεδείξατο κ. τ. λ.] Crediderim re-
spici ad caelestem aulamque Hierosoly-
mam,

παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
 δεύτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς
 γράμμασιν, ὡς ἔτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν
 λεωφόρον ἣν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριζάνδρου
 καὶ Ἀρτεμιδώρου, 65) ἔ καλῶς ἀποβήσονται
 ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ
 χρεῖα

*mibi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens,
 comam detonsus, inscriptum in theatro hierogly-
 phicis literis illius nomen; hunc auro viam munda-
 turum. Tum ego, secundum Aristontri, inquam,
 Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra
 vobis somnia evenient: Sed tibi quidem. augebun-
 tur*

nam, ut in Apocalypsi divinitus est Jo-
 hanni repraesentata; sub quo schemate
 felicia sibi tempora promittunt Christiani.
Gesner.

65. Ἀριζάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου] Postero-
 ris liber ad nostram usque aetatem perve-
 nit: de priori *Plin.* XVII, 25. videndus,
 unde de prodigiis scripsisse discimus; sed
 ab eo de divinatione scriptum aliquid nul-
 libi reperio. *Du Soul.*

Ἀρτεμιδώρου] Respicit forte noster ad
Onirocrit. 2, 5. ubi aurum mali esse omi-
 nis dicitur, non propter se quidem, sed
 propter quantitatem; si nimium appareat,
 aut supra dignitatem somniantis. *Gesner.*

χρεα πληθυνθήσεται 66) ἀναλόγως τῆς ἀπο-
 δόσεως· ἔτος δὲ ἐπιπολὺ τῆ ὀβολῆ γε σερη-
 θήσεται, ὡς πολλῆ χρυσίᾳ εὐπορηκώς. καὶ
 ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, 67) καὶ
 δῆμον ὄνειρων 68) καταδαρθέντες, τοσαῦτα
 ὄνειροπρεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς ἔσης. 69)

Οἱ

*tur debita: pro portione, qua solutionem somnia-
 sti: hic vero vel obolo, quem habet, privabitur,
 prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi
 super alba rupe, somniorumque indormiisse populo,
 cum tantum contractissimis hisce nocibus somniatis,*

22. Hi

66. τὰ χρεῶα πληθυνθήσεται] Sententia
 aperta: quo quis plus reddidisse et dis-
 soluisse aeris alieni somniat, tanto profun-
 dius aere alieno mergetur. *Gesner.*

67. λευκάδα πέτρην] vid. *Homer. Od. ω, II.*
Gesner.

68. δῆμον ὄνειρων] Cum somnia esse dixisset
 Noster Chariceni et Chlevocharmi vatici-
 nia, ad illud exaggerandum ait, illos in
 rupe forte alba, ubi ingens esset somnio-
 rum populus, indormiisse, ut brevi adeo
 nocte, tantum somniaverint. *Gesner.*

69. ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης] *Lucian. Scy-
 tha p. 596. extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis bre-
 vis.*

Οἱ δὲ ἀνεκάρηχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνι-
γνέντες ὑπὸ τῆς γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας με-
κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν
κακῶς πάντα ἐξερρύνισα, 70) ἵν' εἴπω τι κωμι-
κευσάμενος, καὶ ἔκατὰ Ἀρίσανδρον τὸν Τελμι-
σέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
τοῖς

22. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut
praefocari illos prae nimio risu metus esset,
imperitiani meam condemnant. Tum ad Cra-
tonem, *Malene omnia olfeci*, inquam, *ut ex co-
mœdia loquar, neque secundum Aristandrum Tel-
messium, Epbesiumque Artemidorum, probe inve-
stiga-*

vissimo - et quasi insecabili articulo dixit.
Vid. *Menandri* reliq. n. 283. Hic itaque
miratur Critias tam longa somnia tam bre-
vibus noctibus. Contra Lucian. *Ἐνύπν.*
c. 17. de longo somnio χειμερινὸς ὄνειρος,
ὅτι μήκιστά εἰσιν αἱ νύκτες. *Gesner.*

70. ἐξερρύνισα] Putaverim venatorium ver-
bum esse ab odora canum vi traductum,
investigandique adeo seu indagandi signi-
ficationem habere, quae huic loco appri-
me convenit: idem ergo est ἐξερρύνισα,
quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tan-
tum notari meretur, frequentius alias
cum accusandi casu jungi, ut etiam a no-
stro factum c. 21. *Gesner.*

τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ἔς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ
 ἐχεμυθεῖς, μυσαγωγῆσω σε τὰ κάλλισα, καὶ
 τὰ νῦν γενησόμενα. ἔ γάρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν,
 ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσοντα δὲ εἰς μῆνα Μεσο-
 ρί. 71) ταῦτα ἀκηκοῶς παρὰ τῷ Κράτωνος, καὶ
 τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωνκῶς,
 ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμεην, πολ-
 λά τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὄριμὸν
 καὶ Τιτανῶδες ἐνιόων, δραξάμενός μ' ἔ λώ-
 πας, ἐσπάρασε, ῥήτην 72) ποιήσασθαι. πει-
 θό-

*stigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Cri-
 tia, si enim potis es ut fileas, pulcherrima te my-
 steria edocebo, atque jam jam evenitura. Cive
 enim somnia illa putes; verissima sunt, et intra
 Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex
 Cratone audissem, damnata ipsorum animi le-
 vitate erubui, vultuque tristitiam praefere-
 ns et multis Cratonem increpans, abii. Sed me
 aliquis torvum et tanquam Titanicum intuens,
 lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo dae-
 mo-*

71. Μεσορί] Aegyptii mensis nomen, quem
 recte cum Augusto comparat Scholiasta
 ad h. l., et hodie quoque Copticeo loco
 ponunt, ut ostendit in Menologio Fabri-
 cius. Gesner.

72. ῥήτην π.] Ῥήτρα h. l. est facultas di-
 cendi, vel vices. Charicenus instigaverat
 eum,

θόμενός τε, καὶ παρανυττόμενος παρὰ τῆ πε-
παλαιωμένῃ ἐκείνῃ δαιμονίῃ.

Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, 73)
πείθει με τὸν κηκοδείμου εἰς γόητας ἀνθρώ-
πους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι 74) τὸ δὴ
λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάν-
τα ἐξ αὐτῶν μυσχυγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθο-
μεν σιδηρέας 75) τε πύλας, καὶ χαλκῆς ἐδῆς.
ἀνα-

monio hominis, ut audientem sibi concionem
praeberet, inductus instigatusque.

23. Sermone autem longius producto per-
suadet tandem misero mihi, ut ad praestigia-
tores homines accederem, et in infaustum,
quod ajunt, diem inciderem: dixerat enim,
omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Trans-
imus igitur portasque ferreas, pavimentaue acnea,
mul-

eum, de quo hic sermo est, ut sibi audi-
tores pararet et audientiam etc. *Gesner.*

73. παρεκτείναντες] Non est penitus inau-
ditum, nominativos poni pro genitivis ab-
solutis. *Gesner.*

74. ἀποφράδι] *Lucian. in Pseudologista*, quem
ἀποφράδα inscribunt, totus in eo est, ut
probet, hominem etiam, quod ipse fece-
rat, per scomma ita posse appellari. *Gesn.*

75. σιδηρέας —] Versus Scazon s. chori-
bus. ex ll. 9, 15. *Gesner.*

ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσεόφρον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον "Ομηρος 76) τὸν Μενελάου Φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκωπίαζον, 77) ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος. ὁρῶ δὲ εἶχ' Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξβαντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γάρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ ἔτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποιο-
ποιοὶ

multisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta adscendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula juvenis; video autem non Helenam ego quidem, sed homines vultibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte tristis nuncii ferremus? quippe qui manifesto pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris solent furiae, luctuosis rebus gauderent.
Tum

76. "Ομηρος] Od. δ', initio, imprimis v. 121.
Gesner.

77. ἐσκωπίαζον] Lege ἐσκοπίαζον, ut c. 19.
Etsi hic ω est in Edd. *Reitz.*

Luc. Op. T. VIII.

G g

·ποιοὶ 78) ἐπὶ θεάτρα; τὰς κεφαλὰς δ' ἀγχι
σχόντες, ἐψιθύριζον: μετὰ δὲ τὰ 79) ἤρυν-
τό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἠδὲ τοκῆς;

Χρησὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τῆς σχήματος. ἦν
δ' ἐγὼ, Ὀλίγοι γε χρησοί, ὡσπερ βλέπω παν-
ταχῆ· Κριτίας δὲ τένομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν,
ἔθεν καὶ ὑμῖν.

Ὡς δ' ἀεροβατῆντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τῆ
τῆς πόλεως, καὶ τὰ τῆς κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ,
Χαί-

Tum vero capita invicem conferentes in aures
quaedam insufurrant, ac denique me interro-
gant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi,
quique parentes?

Videris enim, quantum quidem habitus tuus indi-
cat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem,
inquam, ubique gentium, quantum video, boni
sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem quae
vestra.

24: Ut vero inaniter elati homines inter-
rogarunt, Quid rerum in urbe atque adeo in mun-
do

78. ποινοποιοὶ] Furias intelligi haud obscu-
rum est. Gesner.

79. μετὰ δὲ τὰ] Pro ταῦτα Poët. Gesner.

Χαίρουσι γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαίρουσιν· οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρῦσιν. Οὐχ ἔτι δυσροκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν γνώμην ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλῆς ἅπαντα καθορῶντες, ὄξυδερκέστατα καὶ ταῦδε νενοήκατε· πῶς δὲ τὰ τῆς αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἢ δὲ σελήνη 80) κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσεται 81) τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσεται τὸν ἥλιον;

do agere ut? egoque, gaudent, gaudentque, amplius, respondi: illi, superciliorum gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquit, clades enim perniciosamque civitas paritur. Tunc ego ex ipsorum sententia, Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublatis, tanquam de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol parietur, Luna ad perpendicularum ipsi subjecta? num Mars ex quadrante Jovem respiciet,

Gg 2

80. ἢ δὲ σελήνη] Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere. *Gesner.*

81. ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσεται] *Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12. Hoefcb. 1, διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος. ἢ συνόντος τῆς.* *Gesner.*

ἢ Ἀφροδίτῃ εἰ μετὰ τῷ Ἑρμῷ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτης ἀποκυήσασιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε; 82) εἰ ῥαγδαίως ὑετός ἐκπέμψασιν; εἰ νιφέτον πολὺν ἐπιστρωνύσασιν τῇ γῆ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ κατάξασιν, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψασιν, εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθη, καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀνεμεσώθη;

Οἱ δὲ, ὡς ἅπαντα κατωρθωκότες, κατεφλυάρην τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλλαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίᾳ δὲ καὶ ταραχῇ τὴν πόλιν.

ciet, Saturnus autem ex diametro opponitur Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram consternerit, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum?

25. Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluviesque

82. ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε] Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, et in mare deportabatur, quod ex *Gell. IX, 4.* constat. *Gesner.*

πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἡττονα
 τῶν ἐναντίων γενήσονται. τῆτο ἐκταραχθεῖς,
 καὶ ὡσπερ πρῖνος καόμενος οἰδηθεῖς, διάτορον
 ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα
 λῖαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας 83) κατ' ἀν-
 δρῶν θυμολεόντων, 84) πνεύντων δόρυ καὶ λόγ-
 χας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ'
 ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πα-
 τρίδα ὑμῶν κατατρέχετε. 85) ἔ γὰρ αἰθεροβα-
 τῆν.

que civitatem invadant, tum exercitus ab ho-
 stibus vincantur. Hic ego vehementer com-
 motus, atque ardentis instar ilicis intumescens,
 contentissime exclamavi: *Nolite, miseri homines,*
nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vi-
 vos corde leones spicula spirantes, crista ni-
 tentes galeas triplicique. *Verum ista in vos ipsos*
vestraque capita experient, qui patriae vestrae male
adeo ominamini. Neque enim aut conscenso aethere

G g 3

re

83. Θήγοντες ὀδόντας] Formula Aristorban.
 Βατρ. 829. θυμολέων Homericum Hercu-
 lis epitheton. Πνεύντας δόρυ καὶ λόγχας
 καὶ λευκολόφους τριφαλείας Aristorb.
 Βατρ. 1048. Gesner.

84. κατ' ἀνδρῶν θυμ.] Parodia Homer. Od.
 λ', 266. du Soul.

85. κατατρέχετε] Proprie vexare est, atte-
 rere.

τῆντες, ταῦτα ἠκηκόητε, 86) ἔ τὴν πολυά-
σχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δέ γε
μαρτεῖαι καὶ γσητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλῶν
τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦ-
τα γραῖδιων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ σὰ
τοιαῦτα αἰ τῶν γυναικῶν ἐπίνοια μετέρ-
χονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτά ἔφησαν, ὦ καλὲ
Κριτία, οἱ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, 87) καὶ τὴν
διά-

*te ista audivistis, aut male sedulam mathematico-
rum artem edidicistis. Si autem varicinia et prae-
stigiæ in hanc vos fraudem impulerunt, duplo ma-
jor vestra est stupiditas. Quandoquidem vetula-
rum ista mulierum sunt commenta atque ludibria.
Siquidem muliebria fere ingenia ejusmodi consecra-
ri solent naenias.*

26. ΤΡΙΕΦΗ. Quid vero ad ista, o pul-
cher Critia, detonsis mentibus animisque ho-
mi-

tere. Sed ipse deinde explicat per ἐπα-
ρᾶσθαι τῆ πατρίδι. Gesner.

86. ἠκηκόητε] Sic Nostræ. ἠκηκόειτε Gesn.
melius. Ἀπ ἠκηκόατε. Reitz.

87. κεκαρμένοι τὴν γνώμην] Videtur mihi
Triephon ad clericorum tonsuram respi-
cere, cujus et paullo ante facta mentio
clarior, ubi κακοείμων τις, ἐξ ὀρέων πα-
ρα.

διάνοιαν; ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον,
εἰς ἐπίνοιαν τετεχνασμένην καταπεφευγότες.
ἔλεγον γὰρ ἡλίχς δέκα ἄσιτοι διαμενεῖμεν, καὶ
ἐπὶ παννύχης ὑμνωδίας ἐπαγρυπνεῖντες, ὄνει-
ρώττομεν τὰ τοιαῦτα. ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί
πρὸς αὐτὰς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διη-
πορημένον; ΚΡΙΤ. Θάρσει, ἐκ ἀγεννῆς, ἀν-
τεῖπον γὰρ τὰ κάλλιχα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀσι-
κῶν θρυλλέμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποταν
ὄνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά περὶ παρῆσάγονται.
οἱ δὲ σεσηρὸς 88) ὑπομειδιῶντες, ἔξω περὶ πα-
ρέρ-

mines? CRIT. Nimirum his omnibus praeter-
missis, ad commentum oppido elegans confu-
gientes dixerunt: *Post decem dierum jejunia,*
quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia
somniamus. ΤΡΙΕΡΗ. Sed tu quid ad illa?
magnum enim quiddam dixerunt, quodque
multam quaestionem habeat. CRIT. Bono es
animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime
equidem causam ita peregi: *Etenim vera sunt,*
quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniam-
tibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino rictu

G g 4

sub-

ραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memo-
ratur. *Gesner.*

88. σεσηρὸς] De iratorum canum rictibus
adhiberi solitum verbum. *Gesner.*

ρέρχονται τῷ κλινιδίῳ. 89) ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ
 εἶπι ταῦτα, ὦ αἰθέρισι, ἔκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς
 τὸ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέν-
 τες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ
 γειγσόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔκ οἷδ' ὅπως
 ληρεῖτε, οἰεῖροις πισεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα
 βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἠδεσθε, μηδὲν
 ἐνέμενοι 90) τῷ βδελύγματος ὡς ἐάσετε
 τὰς ἀλλοκότας ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ
 πονη-

subridentes, *Extra tamen lectulum, inquit,*
nobis obveniunt. Tum ego, Sine vera, inquam,
ista, ὁ sublimies animae, nunquam tamen iuro quae
futura sunt investigaverunt, sed vestris ipsi somniis
inducti, quae neque sunt. neque futura unquam
sunt, nugarimini. Nescio vero, quomodo somniis
fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae
sunt averfemini, malis autem delectemini, idque
cum nullum ex tam detestabili facinore bonum con-
sequamini. Omittite igitur absurda illa emoriae
 men-

89. ἔξω — τοῦ κλινιδίου] Id est, non ut
 alia somnia e somno et in lectulo ducunt
 originem, sed aliunde et extra lectulum
 nobis obtingunt. Ita *Jamblicus de mysteriis*
 I 3, 23. probare conatur, a principio aliquo
 extra hominem constituto provenire Divina
 illa et futuri praesaga somnia. *Gesner.*

90. ἐνούμενοι] An ἐνάμενοι; *Pell.*

πονηρὰ βλαύματα, καὶ μαντεύματα, μὴ πα-
θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῆ πα-
τριδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κισβήλους ἐπιφη-
μίζειν. 91)

Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἓνα θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ
πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βάλει, καὶ τὰ γε
προσιθῶ σρι, ἅ τινά με καὶ ὡς σήλην ἀναυδὸν
ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρῆσὴ σε λαλιὰ λιθέμενον
ἀνέλυσε, καὶ ἀνθρώπον ἀπεκατέστησέ. ΤΡΙΕΦ.
Σίγα,

*mentis ludibria, malaque consilia ac prædictiones,
ne quando Deus, eo quod pessime Patriæ precami-
ni, fallacesque vestros sermones ad ipsum refertis
auctorem, in malam rem vos projiciat.*

27. Hic vero uno omnes animo multis me
objurgare, et, si vis, jam ea adjiciam, quæ
quasi columnam elinguem me fecere, donec
salutaris illa tua allocutio jam saxea membra
resolvit, hominique me restituit. ΤΡΙΕΦ.

G g 5

Quin

91. ἐπιφημίζειν] Uti nos vertimus, αὐτῷ
subaudiendum, ut scilicet ad Deum refe-
ratur. Non negaverim tamen, posse ali-
ter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel
differre rumoribus significet: ita nulla opus
fuerit elipsi. *Gesner.*

Σίγα, ὦ Κριτία, 92) καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τὰς
 ὑθλῆς. ὅρας γὰρ, ὡς ἐξώγκωτά μιν ἡ νηδύς, καὶ
 ὡσπερ κυοφορῶν ἐδήχθη γὰρ τοῖς παρὰ σὲ
 λόγοις, ὡς ὑπὸ κύνος λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ
 Φάρμακον ληθεσάσιν ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἢ
 μνη-

Quin tace, Critia, neque pugnas extendē am-
 plius. Vides enim, ut mihi venter intumuerit,
 et tanquam uterum gestem. Tuis quippe ser-
 monibus ut a rabido cane morsus sum. Atque
 nisi sumpta procurandae oblivioni medicina con-
 qui-

92. Σίγα, ὦ Κριτία] Poteratne autem ali-
 quid in dramatico genere esse absurdius,
 quam post magna proemia et ingentissi-
 marum promissionum hiatus, denique, cum
 ad ipsam rem peruentum est, frustrari
 lectores, et dimittere longe quam fuerant
 incertiores, quidnam tantis dignum hy-
 perbolis cothurnisque fuerit. Κενὰς qui-
 dem ἐλπίδας, et ὑθλους forte vidimus, sed
 ubi δεινὰ βουλευματα, quarum aequē men-
 tio facta ē. 4. Si quid tamen licet conji-
 cere, ipsam forte mortem Juliano por-
 tendi dixerunt Sophistae, quos noster ap-
 pellant. Hoc itaque ut nimis mali ominis
 et blasphemum plane reticet. Inde forte
 est, quod Critias deinde vitam longam
 spondet Imperatori, quanquam id alia
 etiam de causa poterat fieri. *Gesner.*

μνήμη οἰκνεῖσα ἐν ἐμοί, μέγα κακὸν ἐργάσεται.
ὡσε ἕασον τέτρας, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς 93)
ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ᾠδὴν 94) ἐς τέ-
λος ἐπιθείς.

Ἄλλα 95) τί τῆτο; ἐγὶ Κλεόλαος ἔτος
ἔσιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβὰς, σπαδῆ δὲ ἤκει
καὶ

quiescam, ipsa rei recordatio in me perma-
nens, metuo, ne magnum mihi malum conci-
liet. Hos igitur omitte, precationemque a pa-
tre incipiens, multisque refertum nominibus
carmen ad finem superaddens.

28. Sed quid istuc? Non iste Cleolaus est,
qui magnis adeo citatisque gressibus huc de-
scen-

93. τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς;] *Nic. Rigaltius ad
Tertull. de Oratione non procul ab initio,
notam etiam, inquit, Luciano fuisse domini-
cae orationis formulam, declarant ista Tri-
phontis ad Critium; et deinde haec verba
subiungit. Cui merito assentitur Fabric.
Bibl. Gr. 4, 16. p. 504. Gesner,*

94. πολυώνυμον ᾠδὴν] Ita vocaueris τὴν με-
γάλην δοξολογίαν, ut vocatur, ubi statim
ab initio canit Ecclesia Graeca: Αἰνοῦμέν
σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, εὐχα-
ριστοῦμέν σε κ. τ. λ. *Gesner.*

95. Ἄλλα] Fingitur interuentu Cleolai ser-
mo interrumpi. *Gesner.*

καὶ κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;
 ΚΡΙΤ. Καὶ μάλ᾽. ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι
 παραδράμῃς 96) γε ποσὶ, μηδὲ παρέλθῃς, ἀλλ'
 ἔλθε χαιρῶν, εἴγε περ μῦθον φέρεις. ΚΛΕΟΛ.
 Χαίρετ' ἀμφῶ, ὦ καλὴ ξυνωρίς. ΤΡΙΕΦ. Τίς
 ἡ σπεδὴ; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ. μῶν τι
 καινὸν πέπρακται; ΚΛΕΟΛ.

Πέπτωκεν ὄφρυς 97) ἡ πάλαι βοωμένη Περ-
 σῶν.

Καὶ Σῆσα κλεινὸν ἄστν.

Πέσει

scendit? Inclamabimusne hominem, Critia.
 CRIT. Omnino. TRIEPH. Cleolae,

Ne praetercurras pedibus nos, praeterea sive:

Accede, salve, si quid oportet novi.

CLEOL. Vos vero salvete ambo, nobile ami-
 corum par. TRIEPH. Quaeenam est ista tua
 festinatio, multum enim anhelas! Ecquid forte
 novi factum est? CLEOL.

Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs incluta:

Ara-

96. μή τι παραδράμῃς —] Studui hic qui-
 dem, ne quid in interpretatione hujus ver-
 sus inepto Poetae concederem. *Gesner.*

97. ὄφρυς] *Supercilium*, est superbia e rebus
 gestis et felicitate superioris temporis con-
 tracta. *Gesner.*

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,
Χειρὶ κρατῆντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

ΚΡΙΤ. Τῆτ' ἐκεῖνο, ὡς

Ἄει τὸ θεῖον ἔκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖξαι, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττενα.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες
ἐσμέν. ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί
τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις.
οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν, ὡς ἐγὼ τὰ σά. τῆ-
το ἀρκεῖ τοῖς πλοσίν, αἱ ἡμέραι τῆ αὐτοκράτο-
ρος· πλῆτος γὰρ ἡμᾶς ἔκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος
ἡμᾶς ἔ καταπτοήσει. ΤΡΙΕΦ. Καίγω, ὦ Κρι-
τία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι.
Βαβυλῶνα ἄλλυμένην, Αἴγυπτον δαλαμένην, τὰ
τῶν

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

29. CRIT. Hoc est illud,

Nunquam bonos pioſque negligis Deus,

Sed auget, ornat, in bonisſque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tem-
pora. Angebar enim, quid, cum moriendum
esset, liberis meis testamento relinquerem.
(Nosti enim mendicitatem meam, ut ego tua.)
Jam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris:
ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque
gens ulla ad terrorem nobis incutiendum va-
lebit. TRIEPH. Et ego, Critia, haec relin-
quo

τῶν Περσῶν τέκνα δέλαιον ἡμᾶρ ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένης, εἴτ' ἔν κη ἀνακοπτομένης. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνώστον ἐφευρόντες, κη προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς ἕρανὸν ἐκτείναντες, τῷ εὐχαρισήσομεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους 98) ὑπήκοοι γενέσθαι· τὰς δὲ λοιπὰς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκέσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος ἔ μοι δοκεῖ εἶναι τῷ Λεκιανῷ.]

quo liberis, ut videant Babylona perditam,
Aegyptum sub jugum redactam,
Persarum gnatos servili pondere pressos,
excursionem Scytharum repressas, utinam omnino praecisas. Nos vero ignotum qui est Athenis Deum a nobis inventum adorantes, manibus in caelum sublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

98. τοιούτου κράτους] Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus, Epist. 183. p. 893. τῷ παρόντι κράτει, id est Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. Gesner.

Χαρί-

Χαρίδημος, *) ἢ περὶ κάλλους.

Ἑρμίππε καὶ Χαριδήμει.

E P M.

Περιπάτης ἔτυχον χθές, ὧ Χαρίδημε, ποιέ-
μενος ἐν τῷ προαείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρα-
τῶν ἀγρῶν χάριν ἐξαιώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον
γάρ τι μελετῶν,) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγ-
χάνω

Charidemus, sive de pulchritudine.

Hermippi et Charidemi.

H E R M.

Forte evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in
Pro-

*) Χαρίδημος] Non esse hunc libellum Luciani, autim contendere, sed Scholasticam alicujus declamationem prope puerilem, cujus rei documenta quaedam e stilo perita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. *Gesner.*

χάνω δὴ Προξένω τῷ Ἐπικράτης. προσειπὼν δὲ, ὡς περ εἰώθειν, ἠρώτων, ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βολίζοι· ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παρχμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τάτης ἐπιπνεύσης εὐκράτη καὶ κέφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίᾳ μέντοι καλλίστῃ γεγονότος ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀνδρόκλῳ καὶ τῷ Ἐπιχάρῳ, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἐραῆ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνῆς ἐνίκησεν ἐν Διασίῳις.

Ἔφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι ἀρεῖα, καὶ χαριέντα, καὶ δὴ καὶ κάλλος ἐγκώμια εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσι, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τε γήρωσ ἐπιλελησμένον, ἄλλως

Proxenum Epicratis F. eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet existere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeo, apud Androclum Epicharis F. qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo Jovialibus ludis retulerit.

2. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse et venuste, tum illud, quod pulchritudinis laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, quum senectutis vitio oblitus esset, qui

ἄλλως τε δέ; καὶ ἐκ ἐπιπολῶν λόγων μετεσχη-
κότα· σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰπεῖν, ἅ τε καὶ αὐτὸν
ἐγκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ
συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νῦν. ΧΑΡ. Γέ-
γονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. ἐ μέντοι γε ἐδ' ἐμοὶ
ῥαδίον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. ἐ γὰρ
οἶόν τε ἦν πάντων ἀκρίβειαν, θορύβου πολλῆς γινο-
μένης, τῶν τε διακονημένων, τῶν τε ἐσιωμέ-
νων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεςέρων ὃν μεμνή-
σθαι λόγους ἐν συμπόσιῳ γενομένης. οἶσθα γὰρ,
ὡς ἐπιλήθμονας ποιεῖ καὶ τὰς λίαν μνημόνικω-
τάτους. πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὡς ἂν οἶός τε ὦ,
τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν πα-
ραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

EPM.

qui praesertim non diu sermonibus illis inter-
fuerit, te vero relaturum facile, qui et ipse
dixisses laudationem, et toto convivio animum
aliis attendisses. CHAR. Facta sunt ista, Her-
mippe. Verum nec mihi facile est persequi
accurate omnia. Neque enim audire licebat
omnia, quod strepitus ingens esset a ministris
pariter atque a convivis; cum alioquin inter
res sit difficillimas meminisse sermonum in
convivio habitorum: scis enim, quam obliviosos
ea res faciat illos etiam, qui praestantissima me-
moria sunt praediti. Veruntamen tua causa,
ut potero, narrare conabor, nihil omissurus
eorum, quae in mentem mihi venerint.

Luc. Op. T. VIII.

H h

3.

ΕΡΜ. Τέτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὃ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνες ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, ἕτως ἂν ἰκανὴν καταθοῖο τὴν χάριν. ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέως ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ, νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρέθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσαχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης. ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον; ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκῆρον. Ἐφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν ἄλλως

3. HERM. Equidem jam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris. CHAR. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarenses, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit. HERM. Quid ille recitavit? CHAR. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam re-

λωσ τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἰσίοις ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων.

Παρήσαν μέντοι τῷ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγῳ τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλεσ ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίας, καὶ Ἀριστιππος ὁ Ἀγασθένεσ, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλός, ὁ τῷ Ἀνδροκλέεσ ἀδελφιδῆσ, μαιράκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν· πάνυ γὰρ προθύμως ἠεροῶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τῶ κάλλεσ ἤρξατο λέγειν,

προσι-

referre: invitatum praesertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparent.

4. Verum aderant in coena alii quoque multi, vel cognati ejus vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni *praeter caeteros*, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Dinae F. et Aristippus Agasthenis, et tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher, Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritu-

H h 2

dine

προσιμασάμενος ἔτω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἀρξῆ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδώς, ὑφ' ἧς εἰς τὰς πρὸηχθητε τὰς λόγους. ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρέβεις ἡμᾶς, ὦ γὰρ θὲ, πάλαμ δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιοτο, ὅποτε Φίλος τις ὧν βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὅτι ἔν.

Ἦν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένε γὰρ αὐτῷ μεταξὺ ἐμῶ τε, καὶ Ἀνδρικλέους τῷ θείῳ, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτῷ, ἀποβλέψασί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπεπληγημένοι τὸ κάλλος. σχεδὸν ἔν πάντων ὀλιγωρήσαντες,
κα-

dine coepit Philo, hoc prooemia usus. HERM. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam et causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones proveci estis. CHAR. Frustra nos, vir bone, moraris, qui jam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vini tibi faciat? scilicet quidquid sit subeundum est.

5. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me et Androclem patrum assideret, multus de illo sermo inter indoctos homines, adspicientes adolescentulum, et forma ipsius supra modum percussi. Igitur obliti fere reliquorum
omni-

καθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τῷ μειρακίῳ. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτὸς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ τῶν καλλίστων, ᾧ μὲν τῶν τέτων οἴομεθα προέχειν, καὶ δὴ ἠπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν ἔν ἡμῖν, καὶ ὄνομασι λέγειν τὸν ἔπαινον τῷ παιδὸς (ὃ γὰρ ἂν ἔχειν καλῶς, ἐμβλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφήν) ἀλλ' ἔδὲ μὴν ὡσπερ ἐκείνης ἔτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅσ' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τῷ προκειμένῳ.

Καὶ

omnium assidebant laudes illius enarrantes; quorum nos *judicium atque* amorem pulchricum probaremus laudaremusque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo illis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit, cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordine, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumento proposito memoria subjiceret.

H h 3

6. At.

Καὶ δὴ ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, ἔτωσέ τὸν λόγον ἐποιεῖτο· Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ πάνθ', ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ κάλων ποιήμεθα τὴν σπερδὴν, αὐτῆ δὴ τῆ κάλλεος ἔδενά ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' ἔτω καθεδόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτὰς, ὑπὲρ ἧ σπερδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες· καίτοι πῆ τις ἂν χρήσατο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπερδάζων, περὶ τῆ καλλίστης σιγῶν τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα παρέντας I) περὶ

6. Atque primas sibi dicendi partes sumens Philo sic verba fecit: *Quam indignum est, si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus rationem, sed ita silentio desideramus, quasi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si in tanto circa res nibili studio de eo, quod omnium rerum pulcherrimum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est, pulchrius seruetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso*

I. ἢ πάντα τᾶλλα παρέντας] Haec male conjuncta vix cohaerere videntur, nisi inter-
po-

περὶ αὐτῶ λέγειν τῶ τέλος ἡμᾶς τῶν ἐκάστοτε
πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὲν, ὡς
χρὴ περὶ τῶτο διακείσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μη-
δὲν ἐπίσασθαι περὶ αὐτῶ, ὡς οἶόν τε βραχέα
περὶ τῶτε πειράσομαι διελθεῖν. κάλλος γὰρ δὴ
πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἠξιώ-
θησαν ἐλίγοι τινές. οἱ δὲ ταύτης ἔτυχον τῆς
δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγε-
νησθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ
εἰκό-

*ipso illo fine eorum, quae agimus, omnium dicatur?
Verum ne videar dicere quidem posse, quomodo
affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa autem
dicere, uescire; quam potest pauca ea de re conabor
exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri
omnes concupiscunt, digni autem illa habitii sunt
omnino pauci. Quicumque autem munus hocce sunt
consecuti, beatissimi omnium facti videntur, bo-
nore quo par est a Diis pariter atque hominibus*
H h 4 *affe-*

ponas articulum τῶ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώ-
ζοιτο, ἢ τῶ λέγειν; ita certe interpretatus
sum. Verbum σώζειν hic significat iueri,
adesse, ostendere. Simili fere ratione Plu-
tarchus de facie in Orbe Lunae p. 1701.
H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα
σώζειν ἐπειράτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτι-
θέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstra-
tionem et conciliationem assensus refer-
tur. Gesner.

εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γῆν θεῶν
 ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστὶν ὁ Διὸς, καὶ
 Διόσκυροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἔνεκα,
 ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τῆ
 κάλλος χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν,
 καὶ τοῖς Διοσκύροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν
 εἰς ἔρανόν ἀνελθεῖν, τοῖς ὑπὸ γῆν συνεζητασμέ-
 νοις. 2)

Ἄλλα μὲν ὅστις ἀνθρώπων ἠξιώθη τοῖς θεοῖς
 ὁμιλεῖν, ἔκ ἐστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασι
 κάλλος. Πέλοψ τε γὰρ τῆ χάριν τοῖς θεοῖς
 ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τῆ Δαρ-
 δάνη

*affecti. Argumentum hujus rei hoc esto. In nu-
 mero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt,
 Hercules est Jovis filius, et Castores, et Helena;
 quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem
 esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gra-
 tia, cum ipsa se in Deam misisset, cum fratribus
 suis ejus rei causa fuisse, qui ante illius in cae-
 lum adscensum, mortuis annumerati fuerant.*

7. Verum etiam qui homo dignus sit consue-
 tudine Deorum habitus, non est invenire, praeter-
 quam qui pulchri essent. Certe enim Pelops hujus
 gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est;

εε
 2. πρὶν αὐτὴν — συνεζητασμένοις] Ita vide-
 tur conciliare velle Homeri dicta diversa,
 Il. γ', 243. et Od. λ', 299. Gesner.

δάνη ἔτω κεκρατημένα λέγεται τῶ πάντων
 ὑπάρχει θεῶν, ὡς αὐτὸν ἔκ ἀνασχέσθαι συμ-
 μετασχεῖν αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θή-
 ρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπυσαν
 ἡγόμενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς
 Ἰδης, ἀναγαγεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπερ συνέ-
 σσεσθαι τὸν ἅπαντα ἐμελλε χρόνον. τοσαύτην
 δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποίηται τῶν καλῶν, ὡς ἔ-
 μόνον αὐτὸς ἠξίωσε τῶν ἔρανίων ἀναγαγῶν ἐκεῖ-
 σε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύχοι γιόμε-
 νος, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τῆτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδα, τῆτο
 δ' ἐν εἶδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει εἰκα-
 σθεῖς δ' Ἀμφιτρυῶνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ
 πολ-

*ei Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum
 Deorum dicitur, ut patri non posset, quemquam
 aliorum Deorum secum ad venandum amasium ve-
 nire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare
 in Gargarum Idae verticem, et eo puerum educere,
 ubi toto deinde tempore secum esset futurus. Tanti
 vero semper fecit pulchros, non tantum ut caelesti
 illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse quo-
 que quoties in terra esset, suis semper cum amori-
 bus versatus, nunc in Cycnum versus cum Lede
 iusserit, nunc tauri specie rapuerit Europam, nunc
 Amphitruonis summa forma Herculem genuerit. Ac*

πολλά τις ἂν ἔχσι λέγειν τεχτάσματα τῷ Διὶ,
ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένε.

Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον ἂν τις θαυμά-
σαι, ὁμιλεῖν γὰρ τοῖς θεοῖς (ὃ γὰρ ἀνθρώπων
γε εὐδία, πλην εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' ἔν τε-
τοις δημηγεῖν, ἔτι πεποιήται σοβαρῆς τῷ
κοιτῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῆ, 3) καὶ θεασῶν, καὶ
καταπλασματικός, ὡς ἐν μὲν τῇ πρώτῃ δημη-
γορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰω-
θυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, ὁμῶς δ' αὐτὴν ἔτι
ἐφόβησεν, ὡς ἔρασεεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν,
ἀλλὰ μέχρι λόγων σῆσαι τὴν ἐργὴν τῷ Διὶ
τὰς

maxima commemorare aliquis possit Jovis commensia,
ut quibuscumque curaret una esset machinantis.

8. Qua in te illud maximum est, et quod me-
rito mirer aliquis, quod agens inter Deos (ne-
que cuius ad alios se homines praeierquam ad
publicos applicare solet) inter Deos igitur dum
conspiciatur, adeo turbidus a communi Graecorum
poeta, et audax terribilisque inducitur, ut in pri-
ma concione Junonem, quae quidem olim expro-
bante illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perier-
tuerit, ut satis haberet nihil aliud sibi evenire,
sed iura verba Jovis iram consistere: in poste-
rio-

3. Ἑλλήνων ποιητῆ] Hom. II. δ', 39. du Soul.

τὰς δ' ἅπαντας θεὸς 4) ἐν τῇ ὑσέρῳ, πάλιν ἔχ-
 ἤττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν
 αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλ-
 λων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, ἔτω γίγνεται πρᾶος,
 καὶ ἡμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικής, ὡς πρὸς
 ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι κα-
 ταλιπῶν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικαῖς ἀη-
 δῆς, ἑτέρας τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τὰς
 καλλίσας, καὶ οἷα τὸν ὀρῶντα προσαγαγέσθαι
 τοσῶτον αἰδέσας καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει.

Καὶ ἔχ ὁ μὲν Ζεὺς ἔτω μόνος ἐάλω τῶ
 κάλλεος, τῶν δ' ἄλλων ἐδεῖς θεῶν, ἵνα μᾶλ-
 λον ἔχεν δοκῆ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, ἔχ
 ὑπὲρ

*riovi autem concione in noui minore Deus omnes
 terrare constituerit, terram se ipsis cum hominibus
 suspensurum et mare minatus. Cum vero ad pul-
 chros accedit, ita fit mitis, et mansuetus, et ue-
 gnis omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Jovis
 persona deposita, ne insuavis amoribus suis videa-
 tur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam,
 quae illicere adspicientem possit: tantum reveren-
 tiae et honoris habet pulchritudini!*

9. Neque vero solus ita Jupiter pulchritudine
 captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut
 potius ista criminoſe in Jovem, quam pro pulchri-
 tudini-

4. ἅπαντας θεοὺς etc.] Il. 9', 18. du Soul.

ὑπὲρ τῆ κάλλους εἰρήσθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς
 ἐθελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖροι θεὸς ταυ-
 τὰ πεπονθότας δὴ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ τῆ
 Πέλοπος ἠπτημένον, Ἵακίνθε δὲ τὸν Ἀπολλῶ,
 τὸν Ἑρμῆν δὲ τῆ Κάδμου.

Καὶ θεὰ δ' ἐλάττας ἔκ αἰσχύνονται Φαι-
 νόμενα τῆτα· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς
 ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῶ
 διηγείσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι
 δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη προστάτις
 ἔσα, ἔχ' ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει,
 ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγεμένη τὰ
 εἰς πολέμους, πρὸς Ἄρτεμιν ἔ' διαμάχεται περὶ
 θήρας· ὡς δ' αὐτως Ἀθηνᾶ καμείνη παραχωρεῖ
 τῶν

*tudine, dicta videri possint. Sed si quis civitate rem
 velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos
 invenerit, Neriunum verbi causa Pelopis forma
 victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi.*

10. Neque Deas aperte illi succubuisse, pudet,
 sed velut honoris aemulatione de se praedicari
 amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, homini-
 busque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum
 omnium unaquaeque praesidium susceperit, non mo-
 vet altera controversiam alteri, quibus imperet;
 sed Minerva, quae praestit quoque bellica homini-
 bus, non contendit cum Diana de venatu, simili-
 terque Minervae haec concedit de bellicis, de nup-
 riis

τῶν πολέμικῶν τῶν δὲ γάμων, Ἡρ' Ἀφροδί-
 τη, εἰδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλασμένη περὶ ὧν
 ἐφορεύει· ἐκάσῃ δ' ἐπὶ κάλλει τοσῶτον φρονεῖ,
 καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥς καὶ ἡ Ἔρις
 αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσα βελομένη, εἰδὲν
 ἄλλο πρὸ βάλειν αὐταῖς ἢ κάλλος, εἴτως οἰομένη
 ῥαδίως, ὅπερ ἠθέλε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ
 φρονίμως τῆτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις
 ἐντεῦθεν τὴν τῆ κάλλος περισσίαν· ὡς γὰρ ἐλά-
 βοντο τῆ μήλα, καὶ τὴν ἐπιγραφήν ἀνελέξαν-
 το, ἐκάσῃς αὐτῆς ὑπολαβέσῃς εἶναι τὸ μῆλον,
 μηδεμιᾶς δὲ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς
 ἐνεγκεῖν, ὡς ἂρ' αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν
 ὄψιν, ἀνέρχοντα παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα,
 τῆς

*iis autem Juno Veneri, neque ipsa turbatur ab
 illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine
 autem sua adco magnifice sentiunt, et superare
 illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea,
 quae minus illas viribus superare vellet, nihil iis
 aliud, quam pulchritudinem, objiceret, sic nempe
 rara facillime se quod voluisset effecturam: recte
 illa quidem et prudenter subductis rationibus.
 Caeterum excellentiam pulchritudinis inde mihi
 aliquis perspiciat. Accepit enim pomo lectoque
 illius titulo, cum unaquaeque suum illud esse pu-
 tarer, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre
 suffragium, quasi deteriori altera esset facie, acce-
 dunt ad patrem reliquarum, unius autem fra-
 trem,*

τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψασθαι τὴν δίκην αὐτῶ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τις ἐστὶν ἀποφθίνασθαι καλλίστη καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὃδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν 5) Πάριδι τῷ Πριάμῳ, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαρὰν ἐξενεγκῶν, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος.

Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπαρδὴν, ἀκέρειν εἶναι κλαυθῆ, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων
 ΤΕ

rem, eundemque matrem, Jovem, arbitrium illi permississent. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, et sapientes prudentesque viri in Graecia pariter et apud barbaros: arbitrium ipse Paridi permisit Priami F. eoque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia et sapientia, et fortitudine majorem esse pulchritudinem.

11. Tantam porro curam, studium adhibuerant, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laud-

5. ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν] Ita argumentatur: Si voluisset vincere Jupiter Junonem suam, arbitrum dedisset factiosum et imperii cupidum, similiter, si Minervam, Philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. *Gesner.*

τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, ἐκ ἄλλοθεν
 ποθεν, ἢ παρὰ τῆς κάλλος πεπείκασιν ὀνομά-
 ζειν. ἥδιον ἂν ἔν ἀκῆσαι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ
 πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλης Κρόνου· Ἀθηναῖ
 δ' ἐκ ἂν βελυθείη Τριτογένεια πρὸ τῆς Γλάυκῆ-
 πιδος καλεῖσθαι· Ἀφροδίτη τε τιμῆσαιτ' ἂν τῆ
 παντὸς καλεῖσθαι χρυσῆ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλ-
 ος τείνει.

Καίτοι ταῦτ' ἐ μόνον ἀπόδειξις ἔχει, πῶς
 οἱ κρείττους ἔχουσι περὶ τῆτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύ-
 ριὸν ἐστὶν ἀψευδές, τῆ κρείττον εἶναι πάντων
 τῶν ἄλλων. ἐκῆν Ἀθηναῖ μὲν ἀνδρίας ἄμικ καὶ
 Φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίζει. ἀμφοτέρων
 γὰρ προΐσατο τάτων· Ἥρα δ' ἀπάσης ἀρχῆς
 καὶ

*datori Deorumque Poetae persuaserint, ne aliunde
 se quam a pulchritudine nominaret. Jucundius
 ergo audiat Juno candida brachia sua celebrari,
 quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata
 Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius quam
 Caelia vocari. Venus autem quovisvis aestimat
 appellari aurea, quae quidem ad pulchritudinem ten-
 dunt omnia.*

12. Atque haec non illud modo ostendunt, quid
 Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime
 fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestan-
 ziozem. Igitur Pallas forsitudine simul et pru-
 dencia potiozem esse decernit, cujus utriusque rei
 praeses est: Juno autem imperio omni et potestati
 orae.

καὶ δυναθείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
 ρῶντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβῆσα, εἰ τοίνυν
 ἔτω μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν,
 ἔτω δὲ περισπέδαςον τοῖς θεοῖς πῶς ἂν ἡμῖν
 ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτὰς μιμημένους τὰς θεάς,
 ἔργῳ τε καὶ λόγῳ πᾶν ὃ, τι ἔχομεν συναίρε-
 σθαι τῷ κάλλει;

Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων περὶ τῆς κάλλους εἶπεν,
 ἐπιθείς τῆτο τῇ τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν
 τῶν εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ἠπίστατο
 τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ' ἐκεῖνον δ' εὐ-
 θύς Ἀρίστιππος ἤπτετο τῶν λόγων, πολλὰ
 πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· ἔ-
 γάρ ἐβόλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβέμενος
 λέγειν. ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν·

Πολ-

*praesferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata
 Jovem. Si vero ita divinum, ita augustum quid-
 dam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Di
 laborent, quomodo nos deceat non ipsos quoque
 Deorum imitatione, opere pariter et verbis, quid-
 quid habemus, pulchritudini patrocinari?*

13. Haec Philo de pulchritudine: qui illud
 in fine adjecit, se plura hisce dicturum fuisse,
 nisi sciret, non convenire convivio longam ora-
 tionem. Post illum statim dicere coepit Ari-
 stippos, multum incitatus ante ab Androcle.
 Nolebat enim dicere, dicere post Philonem
 veritus. Ita vero exorsus est:

14:

Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέγειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὲν δοκῶσι δόξαν προσάγειν· τοῖς δ' ἀκροαταῖς τὰς λόγους ἔδεν λυσιτελεῦντας ποιῆνται. καὶ διεληλύθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγέμενοι τὰ ἐκ ὄντων· ἕτεροι δὲ περὶ τῶν ἔδαμῶς ἀναγκαίων λογιζομένοις, ἐς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλιπόντας, ὅπως τὶ βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπεῖν· ἐς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων ἔδεν ὑγιᾶς ἐγνωκένα νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγορεῖντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεσέων οἰόμενος εἶναι

14. Multi saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicendi materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil profutura auditoribus: atque imprudenter partim de iisdem rebus (eadem cum dicant) inter se contendunt, partim quae nusquam sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba faciunt. Quos oportebat, his relicta omnibus, ut melius quidquam dicere possint, videre. Quos jam ego de rebus nihil sani statuisse ratus, et alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusatas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem

Luc. Op. T. VIII. I i dem

ται πάντα, τὴν αὐτὴν λυσιτελεσάτην καὶ καλλίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων, καὶ ἦν πᾶς ὅστις ἂν Φαίη κάλλις ἂν ἔχειν ἀκούειν καλλίστην. 6).

Εἰ

dem vitia incidere; eandem utilissimam auditoribus et pulcherrimam dicendi materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere dicat, vocari pulcherrimam.

15.

6. ἀκούειν καλλίστην] Supra jam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, et, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Jam mox junguntur, οὕτω — ὡς (ἴνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὡς — οὕτω ὡς — Et statim τῆσαύτην — ὡςδ' οὕτως — ὡς. Enoliri talia interpretandis possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest

ora-

Εἰ μὲν ἔν περὶ τινὸς ἑτέρου τὰς λόγους ἐποιή-
μεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρεσεν ἂν
ἡμῖν, ἀκῆσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι
περὶ αὐτῶ: τῶτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθορίαν
παρέχεται τοῖς βελομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ
τῶτων λόγων, ὡς ἔκ, εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφί-
κοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυσυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς
πολλοῖς ἄλλοις κἀκεῖνός τι δυνήθῃ συμβαλέ-
σθαι πρὸς τὰς ἐπαίνας, τῆς ἀμείνονος οἴεσθαι
πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ ἔτω μὲν περιφανῶς
ὑπὸ τῶν κρηττόνων τετιμημένον, ἔτω δὲ τοῖς
ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπᾶδασον, πᾶσι δὲ
τοῖς

15. Si quidem igitur de alta quacumque re
verba nunc faceremus, non de pulchritudine, suffi-
ceret nobis, uno qui diceret de illa audito, dis-
cedere: haec vero tantam dicendi copiam submini-
strat attingere volentibus, non ut infelix sit ru-
tandus, si quis non pro dignitate oratione assequa-
tur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre
quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna
viri sit existimandus. Quae enim res manifeste
adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines
divina et studio omni digna; omnibus porro, quae
ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut,
li 2 qui-

orationem, et velut speculum animi au-
ctoris, repraesentet. Gesner.

τοῖς ἔσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῆ παρα πάντων σπευδαζομένων, ὧν δ' ἀφί-
 σαται μισθμένων, καὶ εἰς προσβλέπειν ἀξικμέ-
 νων, τίς ἂν εἴη τοσῶτον λόγων μετεσχηκῶς,
 ὡς ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; ἔ μὲν ἄλλ'
 ἐπειδήπερ ἔτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινε-
 σόντων, ὡς μάλιστα ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, εἰδὲν
 ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτῶ,
 μέλλοντάς γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τὰς λό-
 γους. ἔτω δὲ σεμνότατον καὶ θεϊότατον τῶν
 ὄντων ἐσίν, ὡς εἴν' ὅσα θεοὶ καλὰς τετιμηκάσι,
 παραλείπω.

Ἄλλ' ἔν ἐν τοῖς αἰῶ χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη
 γενομένη, ἔτως ἐθαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἀν-
 θρω-

*quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus
 vero absit, illi exosi et ne adspectu quidem digni
 censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem
 laudare pro dignitate possit? Verum enim vero
 quum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut
 vel sic suam vix dignitatem consequatur, non ab-
 surdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea di-
 cere, licet post Philonem verba sint facienda.
 Adeo vero augustissima et maxime divina rerum
 est, ut - - - (praetermitto enim, quantum et quo-
 ties pulchros Dii honoraverint:)*

16. Verum ut superioribus temporibus nata
 Jove Helena tanta apud omnes homines admira-
 tion

Θρώποις, ὡς ἔτι τῆς ἡλικίας ἔσαν ἐντὸς, κα-
 τά τινα χρείαν ἐν Πελοποννήσῳ γενόμενος ὁ
 Θησεύς, ἔτιω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὡς ἔσης
 αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεσάτης, καὶ δόξης
 ἐ τῆς τύχης, ὅμως ἐκ ᾧετο βιωτὸν αὐτῷ,
 ταύτης ἐξερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαι-
 μονία, εἰ ταύτην αὐτῷ γείοιτο συνοικεῖν. ἔτιω
 δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τῆ πατρὸς λαβεῖν
 ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν αὐτὸν ἐκδῆναι μή-
 πω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρονή-
 σας ἐκείνῃ, καὶ παριδῶν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινῶ-
 νῆντ' αὐτῷ τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίθην παρα-
 λαβὼν, βία λαβὼν αὐτὴν τῆ πατρὸς, εἰς
 Ἄφιδ-

zioni fuerit, ut intra maturae aetatis tempus con-
stitutam, negotii alicujus causa agens in Pelopon-
neso Theseus, ita ad conspectum formae illius ex-
arserit, ut in regno firmissimo, et gloria non vul-
gari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si
carendum esset; felicitate se praeterire universos,
si haec sibi uxor coningeret. Haec cum animo
agitaret, nec spem haberet illius a patre impetra-
dae, nec enim elocaturum sperabat, quae justam
aetatem nondum attingisset; contempto illius imperio
ac neglecto, parvi faciens quidquid in Peloponneso
formidandum erit, assumpto rapinae adiutore Piri-
thoo, vi a patre abductam Aphidnam Atticae oppri-
 dum

Ἄφιδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς καὶ τεσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησί, ὡς ἔτῳ ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρέον, ὡς καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου Φιλίαν ἐπειδὴ δὲ ἔδει ἀκείνον ἐν Ἄδῃ γενέσθαι, τὴν Δῆμητρος μνησεύομενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παλαιῶν, ἐκ ἡδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολάθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπασαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτῆ κινδυνεῦσαι.

Ἐπανελθῶσαν δ' εἰς Ἄργος, αὐθις ἀποδημῶντος αὐτῆ, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ εὖ γεγενοῦίας ἐκ τῆς

dum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei ex Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab eo conatu se abstineret; illum comitatus est, hanc decentem ab illo gratiam initurus; ut vitae pro illo periculum subiret.

17. Reversam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum jam matura esset nuptiis, licet haberent pulchras et generosas mulieres, quas

e

τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες, εὐνησεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες ὡς Φαυλοτέρας. γνόντες δ', ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ δείσαντες, μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχόμενων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόασιν ὄρκον τετονὶ ψήφῳ κοινῇ, ἧ μὴν ἐπιχερήσειν τῷ ταύτης ἀζιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψαι, ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν ἐν ἰδίᾳ γνώμῃς ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. ἔ. πολλῶν γὰρ ὕσερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπασσι τὴν κρίσιν

Πά-

e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenientes hanc sibi exercebant, contentis tanquam deterioribus reliquis omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes, ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, communi suffragio jusjurandum dedere ejusmodi, se adjutores fore ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis injuriam vellet facere, cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscujusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt

Πάριδι τῷ Πριάμῳ· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων
τῶν θεῶν ἠττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκα-
σθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδάσκει Ἥρας μὲν
τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τὸ δ' ἐν πολέμοις Ἀθη-
νᾶς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γά-
μον· καὶ Φαύλοισι μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἄν-
ποτε νομίσας ἐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ'
ἐδέξατο τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιοθῆναι, προείλετο
τὸν τυχύτης γάμον.

Γενομένης δὲ τῆς ὑμνημένης ἐκείνης στρατείας
κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶ-
τον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε
Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδελῶς οἰκεῖν
τὴν αὐτῶν, οἱ δ' Ἕλληνες ταύτην αὐτὰς ἐάσαν-
τες

*Paridi Priami F. Hic corporibus Deorum et for-
ma victus, munerumque esse coactus arbiter, offe-
rente Junone imperium Asiae, bellicam victoriam
Pallade, Venere autem Helenae nuptias: etiam vi-
libus hominibus contingere interdum putans non mi-
nus imperium, Helena autem potiri posse postero-
rum neminem, bujus nuptias praeoptavit.*

18. *Cum autem decemvota illa contra Trojam
expeditio fieret, et Europa tunc primum veniret
contra Asiam, liceretque Trojanis, reddita Helena,
sine metu suam incolere patriam, Graecis vero hac
illis permissa, difficultatibus belli atque expeditionis
libe-*

τες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ
 στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' ἐκ ἠβελήθησαν ἀμ-
 Φότεροι, ἐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφρε-
 μὴν καλλίω πολέμῳ, περὶ ἧς ἀποθανῶνται. καὶ
 θεοὶ δὲ τὰς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπο-
 λαμένους ἐν τῷ πολέμῳ, ἐκ ἀπέτρεψαν μᾶλ-
 λον, 7) ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τῆτο, ἐκ ἐλάττω δό-
 ξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τὰ θεῶν παῖδας γε-
 νέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν.
 καὶ τί λέγω τὰς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐ-
 τὰς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεσῆσαντο τῆ πρὸς
 Γίγαντας αὐτοῖς γενομένῳ πολέμῳ. ἐν ἐκείνῳ
 μέν

*liberari: neutri voluere, qui putarent nunquam se
 belli causam, pro qua morerentur, habituros ju-
 stiolem: ipsique Dii suos filios, quos aperte scirent
 in illo bello perituros, non potius prohibuere, sed
 induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum
 arbit, pugnando mori pro Helena, quam quod
 Deorum filii essent. Et quid dico filios suos?
 Ipsi inter se majus et terribilius iniere bellum eo,
 quod adversus gigantes ab illis gestum est. Ete-
 nim in illo conjuncti pugnabant, hic vero contra
 I i 5 se*

7. οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον] Rectius legatur
 ἀλλὰ ἀντὶ μᾶλλον. Du Soul.

μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων. ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο
 πρὸς ἀλλήλους. ἢ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖ-
 γμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει
 τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ
 ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων εὐδενὸς ἀπάντων εὐδαμῆ τὸ
 παράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλ-
 λος ἔ μόνον τὰς υἷς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ
 ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηκότες, ἐνιοὶ δὲ καὶ
 τρωθέντες, πῶς ἔχ' ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶ-
 σιν ἀπάντων τὸ κάλλος;

Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορίαν τῶν περὶ κάλ-
 λος λόγων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτε-
 ρον βέλομαι μεταβῆναι, εὐδαμῶς ἔλαττον ὄν,
 ὥσε δεῖξαι τὴν τῆ κάλλος ἀξίαν, τῶν πρότερον
 εἰρη-

*se invicem: quo eequod majus esse potest documen-
 tum, quantum humanis rebus omnibus praestet im-
 mortalium Deorum judiciis pulchritudo? Quando
 enim de aliarum in universum rerum nulla nunquam
 omnino discedisse illos constat, pro pulchritudine
 autem non filios tantum suos dedidisse, sed jam
 contra se invicem pugnasse, quidam etiam vulnerari
 esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeponeunt?*

19. Ne vero videamur inopia eorum, quae de
 ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper
 morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad
 demonstrandam pulchritudinis dignitatem bis, quae
 prius

εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἴπποδάμειαν Οἰνομάχῃ
 ἔσχε τῆ ταύτης κάλλος ἀλόντας, μᾶλλον ἀρε-
 μένης ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διω-
 κισμένης, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὡς γὰρ ἐλάβετο
 τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ ἔ-
 πολλῶ τῷ μέσῳ παρενεγκῆσαν ἑώρα, τῆς μὲν
 ὥρας αὐτῆς ἀλᾶς (τοσῆτον γὰρ αὐτῇ περιῆν,
 ὥσε καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ὑπεγάγετο παρὰ Φύ-
 σιν,) καὶ διὰ τῆτ' ἀξιώων αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυ-
 τῷ, βέλεσθαι δ' ἐκδιδόναι πλαττόμενος αὐτὴν
 τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων Φεύγων
 αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυ-
 μίας ἀδικωτέραν, καὶ ἦν ὤετο ῥαδίως, ὅπερ ἐβῆ-
 λετο, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε
 μά-

prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe, Arcadis
 Oenomai F. Quoi juvenes, bujus forma capius,
 apparuit, vori praecipitare, quam ab hac disclusos
 hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem atti-
 gisset puella, videretque illam pater non mediocri
 intervallo alias relinquere, forma illius capius
 (cujus nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut
 parentem praeter naturam subigeret) eamque ob
 causam secum illam habere cupiens, fugens in crim
 suspicionis vitandae causa, elocare se ipsam velle
 ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminisci-
 tur ipsa cupiditate injustius, quod praebar facile
 sibi quod velle confecturum. Curru enim quanta
 ma-

μάλις α ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασ-
 μένω, τὰς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε τα-
 χίστας ἵππους, ἠμιλλᾶτο πρὸς τὰς μνηστῆρας τῆς
 κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας 8) αὐτοῖς
 αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ σέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡτ-
 τηθέντας. καὶ ἤξιε δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαί-
 νειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολᾶμενοι περὶ ταύ-
 την, ἀμελοῖεν τῆς ἵππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος
 τῆ πρώτως ἀψαμένε τῆ δρόμω, καὶ τῆς κόρης
 ἐκπεσόντος μετὰ τῆ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνήσαι πρὸς
 τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι τι τῶν βεβηλευμέ-
 νων,

*maxima arte potest ad celeritatem elaborato, equos
 cum junxisset, qui cum erant in Arcadia, velo-
 cissimos, certabat cum prociis puellae, praetererun-
 tibus propositio praemio ipsa puella, devictis poena
 capitis: postulabatque ipsam currum cum iuvis con-
 scendere, ut in illa occupati et defixi, equestris rei
 curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus
 fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, et
 virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen,*

8. ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας] Laborat
 locus intemperanti verborum transposi-
 tione: παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας
 et ἠμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad
 quod intelligendum et revocandum est
 προτιθεῖς. Gesner.

γων, μερικκιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάχ, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικώς, μὴ τῆ τε θανάτου περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησί, τῆς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεῖντες· τῆς μὲν, ὅτι κτήματος ἀπεσέρηντο τοιᾶτ' τὴν κόρην δ', ὅτι τῆς ὥρας ἔκατὰ καιρὸν ἀπολαύοι κηδόμενοι τε τῆ νέχ, ὅσις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν ἕτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζοντα τέτω κάλλιον τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεσὴν ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονώς.

Οὐ-

men, aut mutare consilium puerile arbitrati; crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenierunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exciderent. At progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul et virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent; hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta, qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) et currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine poteretur. Et positus est, interfecto in metis victoriae socero.

Οὕτω τὸ τῆ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμετον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπέδασαι πολλὰ χόσε διὸ δὴ καὶ ἡμῖν ἐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεισθαι δικαίως, πρῶτον λογιζαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. ἔτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἶ, Χαρίδριμε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τῆ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον. ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνείδησιν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα ἄλλως τ' ἐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνημονεύοντα. ἔξον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρημέτων,

20. *Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, et honorata inter omnes, et Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis jure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic et Aristippus orationem suam absolvit.*

21. HERM. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem. CHAR. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non quaecumque dixi depromere ex memoria possim. Quippe facilius

νων, ἢ τῶν αὐτῶ. ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἔσιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμᾶμεν ἐπιτυχεῖν. ἔ γάρ δὴ τοσῶτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκῆσαι. ὡς, ἢν τέτων ἀποσερήσης, καίκεῖνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμῆ, τὸν ἅπαντα λόγον, ὡσπερ ὑπέσης ἐξ ἀρχῆς, ἀπόδος. ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἢν τέτοις ἀπαλλάττειν με 9) τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' ἔτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκῆσαι

lius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua. HERM. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabimus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum per Mercurium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde. CHAR. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae,

9. τούτοις ἀπαλλάττειν με] Scholasticus auctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obiicit. Construenda ita est oratio, Βέλτιον ἢν τούτοις ἀγαπῶντα ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum legerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi, ea ab auctore affectata esse. Gesner.

σαι λόγων, καὶ τῆς ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὡδὲ τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποίησάμην τὸν λόγον.

Εἰ μὲν πρῶτος αὐτὸς ἤρχον περὶ τῆ κάλλεος λέγειν, προσιμίων ἂν ἐδέσμεν συχινῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, ἔδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς προσιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως τ' ἔδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὡς ἐκείνοι καὶ τῆς παρόντας λαθεῖν, ὡς ἄρ' ἔχ' ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιῶσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρας διεξέρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν ἔν ἤρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπῶν περὶ τῆ κάλλεος ἰδίᾳ. τῆτω δὲ τοσῶτον περιέξιν, ὡς

eaque in re tibi oportet obsequi: hunc in modum ergo ipse quoque verba feci:

22. Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis: quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus venio; baud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis usum, ipsam statim meam orationem adungere: cum praesertim non alias habitae sint illae orationes, sed hic ex eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singularim pro pulchritudine dixit.

Huic

ὥς τε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρη-
 μένων, ἔδειν ἐπαινων τῶν εἰς αὐτό. πλείω
 γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκα-
 στα δόξαν 10) παρίσθαι, ὡς περ ἀνθέων εὐτυ-
 χῆντι λειμῶνι, αἰετῶν φανομένων ἄρτι προσ-
 αγομένων τῆς δρεπομένης. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων
 ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παρα-
 λι-

*Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post
 futuri sunt, praeter ea, quae jam sunt dicta, non
 desiturae sint ejusdem laudes. Plurima enim plu-
 ribus ex locis praebet, quorum unumquodque pri-
 mum dicendum esse videatur, velut floribus in felici
 prato semper bis, qui jam conspiciuntur, decerpen-
 tes allicientibus. Ego vero deligens ex omnibus,
 quae-*

10. λέγειν ἕκαστα δόξαν] Scio, δόξαν posse
 absolute intelligi, cum videatur. Scio, non
 hic solum tenebricosum esse prae ornan-
 di studio auctorem. Et tamen verisimilis
 mihi videtur antiqua conjectura mea, le-
 gendum esse δόξαντα. Certe sic facilius
 fluere orationem, qui Graece sciunt, sen-
 tient: certe sine fraude fuerit Latinam
 interpretationem eo accommodasse. Neque
 turbare nos debet illud δεῖν λέγειν pro
 λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra
 c. 15. m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέ-
 πειν ἀξιουμένων, ubi passivo non minus
 opus erat. Gesner.

Lnc. Op. T. VIII.

Kk

λιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει
τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολο-
γεῖν παραλιπῶν, δράσω κεχαρισμένα.

Τοῖς μὲν ἔν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ
τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκῶσιν, ἢν μὴ,
τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς
εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
ῶν τ' ἂν ἔκαλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πρατ-
τόμενα σχοίη. καλῶς δ' ἔ' μόνον ἔ' φθονῶμεν
τῆς ὥρας, ἀλλ' εὐθύς τε ἰδόντες ἀλισκόμεθα,
ὑπεραγαπῶμέν τε, ἔδ' ἀποκνῶμεν ὥσπερ κρείτ-
τοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῆ δαλεύοντες αὐτοῖς.
ἡδιον ἂν ἔν ὑπακῆσαι τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ
πρὸς ἄξειε τῷ μὴ τοιᾶτω, καὶ πλείω χάριν ἂν
εἰδείη

*quaecumque non recte omitti putabo, paucis dicam,
ut et pulchritudini justa tribuam, et vobis, omissa
longiori oratione, gratificer.*

23. Igitur qui vel fortitudine, vel quacumque vir-
tute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quoti-
diana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, vel-
uti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res
successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus
formam, sed ad primum conspectum capimur supra
modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam
Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo.
Ergo jucundius aliquis paruerit formae felicitis homini,
quam

εἰδείη τῷ πολλὰ προσάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ
μηδ' ὅτιζεν ἐπαγγέλλοντι.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεεῖς
ᾤμεν, ἔ' περαιτέρω σπευδάζομεν τῆ' τυχεῖν
κάλλης δ' ἡμῖν ἔδειξ' ἔδὲ πώποτε γέγονε κόρος.
ἀλλ' εἴαν τε τὸν Ἀγλαΐης, II) τὸν εἰς Ἴλιον
ποτὲ συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, εἴαν θ' Ἰά-
κινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρ-
κισσον κάλλει νικῶμεν, ἔκ' ἀρκεῖν ἡμῖν δοκῶμεν,
ἀλλὰ δεδοίκαμεν, μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνομέ-
νοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν.

Σχεδὸν δ', ὡς εἶπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀν-
θρώποις πραγμάτων ὡσπερ κοινὸν παράδειγμα
τὸ

*quam non tali imperaverit, et gratiam habuerit
majorem injungenti multa, quam nihil praecipienti.*

24. *Et reliqua bona, quorum indigemus, non
ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritu-
dinis autem nulla unquam est satietas: verum si
et illum Aglaidae filium, qui cum Achivis venit con-
tra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut
Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine;
non putamus satis nobis esse, sed metuemus, ne
ignari a posteris forte superemur.*

25. *Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus
humanis commune quasi, ad quod componantur;*

K k 2

exem-

II. τὸν Ἀγλαΐης] Nireus. Hom. II. β', 672.
du. Soul.

τὸ κάλλος ἐσί· καὶ ἔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέληται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, ἔτε ῥητορσι τὰς λόγους συντιθέναι, ἔτε μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὧν τὸ κάλλος τέλος ἐσίν· ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἤκομεν ἀναγκαιῶς, ἐκ ἐλλείπομεν εἰδέν σπαρδῆς εἰς ὅσον ἔξει κάλλισα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλῳ εἰ τοσούτον ἐμέλησε τῆς χρείας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τὰς εἰσερχομένας ἐκπλήττειν. καὶ διὰ τῆθ' ἔτω πολυτελεστάτας ἄμκ κατασκεύασε, καὶ καλλίστας, καὶ τῆς γνώμης εἰς ἡμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς ἔτως ἀγασθῆναι λέγεται τέχνης, κατὰ πύσιν τῆ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὡς εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ·

Ζη-

exemplum pulchritudo est: et neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus iam curabat usum aedium, quam ut ingredients admiratione percelleret; atque ea causa et sumtuosissimas simul paravit et pulcherrimas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pistraso diceret Nestoris filio:

Τα-

Ζηνός πε τοιήδε γ' Ὀλυμπία ἐνδοθεν αὐλή.
 Αὐτός θ' ὁ τῷ μαιρκίῃ πατὴρ ἐκ ἄλλε τε χά-
 ριν μιλτοπαρήχεσ ἤγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος
 τοῖς Ἑλλήσιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τὰς ὀρῶντας
 ἐκπλήττειν ἔχῃ. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξε-
 τάξει βέλετομ τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς
 τὸ κάλλος ἐρώσας, καὶ τέττε τυγχάνειν τῷ
 πατρὸς τιθεμέναις.

Τοσῶτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων
 ὑπερέχειν δοκεῖ, ὡς τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ
 σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόντων, πολλά τις ἂν
 εὖροι τιμῶμενα μᾶλλον τῶν δὲ ταύτης τῆς
 ιδέας κεκοινωνηκότων 12) βέλτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 ἄδεν,

Talis num fuerit Jovis aula introrsus Olympi?
 Ipse autem pater adolescentuli (Telemachi) non
 alia causa splendentes minio naves Graecorum ex-
 peditionem juvenis ad Trojam duxit, quam ut ha-
 beret, quo videntes percelleret. Et artes prope
 omnes si examinare aliquis velit, inveniet ad pul-
 critudinem eas collucare, et in illa consequenda
 ponere omnia.

26. Tantum vero eminere in reliquis omnibus
 pulchritudo (honestas) videtur, ut multa observare
 liceat iis, quae vel justitiam, vel sapientiam, vel
 fortitudinem sibi adjunctam habent, honoratiora:
 his vero, quae hujus qualitatis partem habent, me-
 lius

K k 3

lius

12. τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων] Ἰδέα, species,
 est

ἔδέν, ὡσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον ἔδέν. μόνως γὰρ τὰς μὴ καλὰς ἰνομάζομεν αἰσχροὺς, ὡς ἔδέν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλος ἐξερημένος.

Τὰς μὲν ἔν ἡ δημοκρατικαίσι τὰ κοινὰ διοικῶντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τὰς μὲν

lius invenire nihil est: quemadmodum nimirum istis, qui nihil ejus habent, nihil contemtius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus: quasi nihil sit, si quis aliquam caeterorum praerogativarum habeat pulchritudine idem privatus.

27. *Atque illos, qui vel in populari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,*

est forma, qualitas, notio: commune quiddam et universale, quod partes plures, individua certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κεκοινώκασι, qui sub notione et nomine, sub specie pulchrorum comprehendantur. Speciem aut formam nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum et adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum completatur. Gesner.

μὲν δημαγωγὰς, τὰς δὲ κόλακας καλῶμεν μόνους δὲ τὰς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένους θαυμάζομεν τε, Φιλοπόνους τε καὶ Φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινὰς νομίζομεν εὐεργέτας τὰς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν ἔτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, ἔτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ ἔτῳ τι διακοιῆσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως ἔκ ἂν τις ἐμέψατο, εἰ τοσούτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἔκοντι προιέμεθα, μηδ' αὐτὸ τέτο αἰσθῆσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιώμεθα;

Τοσούτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησάμην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν

sunt, demagogos illos, bos adultores vocamus: solos, qui sub hac Pulchri et Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque et honestatis amantes vocamus, et communes benefactores habemus illos, qui pulchrorum (honestorum) curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte vororum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si, tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abjiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere?

28. Tantum et ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine

πειν ἀφελῶν, ἐπειδὴ τὴν συνῆσιν ἐπιπλοῦ
 παρατεινομένην ἐώρων. ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε,
 οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνῆσας· σχε-
 δὸν δ' ἤδη καὶ γὼ εἰδέν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα
 διὰ σέ.

[Οὐδ' ἔτος δοκεῖ τῷ Λυκιανῷ]

dicere, abscissis, cum longius extrahi collo-
 quium viderem. HERM. Felices vos qui-
 dem, qui tali colloquio fructi sitis. Sed tuo
 beneficio fere non deteriori ego quoque con-
 ditione fui.

Νέ-

Νέρων, *) ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τῆ Ἰσθμῶ,
εἰ γνήσιος.

Μενεκράτης καὶ Μουσωνίε.

M E N.

Ἡ Ὀρυχὴ τῆ Ἰσθμῶ καὶ σοί, Μουσώνιε, διὰ
χειρὸς, ὡς Φασί, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νῦν
εἶχεν

Nero, sive de Isthmo perfodiendo.

Menecratis et Musonii.

M E N.

At Isthmum certe perfodere, Musoni, quod
prae manu, ut ajunt, habuit tyrannus, Graeci
K k 5 res

*) Νέρων] Quisquis est hujus libelli auctor,
(Lucianum quidem non puto scabro adeo
ac difficili genere scribendi usum) in eo
certe non peccavit, quod supervixisse fin-
git Neroni Musonium. Pulchre ostendit
Olearius ad Philostr. V. Apollo 4,36,2 Suidam,
qui ἀναγεθῆναι dicit a Nerone Musonium,
non hoc velle, interfectum esse, sed exi-
lio ejectum et velut e medio sublatum.

Por

πειν ἀφελῶν, ἐπειδὴ τὴν συνῆσιν ἐπιπολύ
 παρατεινομένην ἐώρων. ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε,
 οἱ τοιαύτης ἀπολελεύκατε τῆς συνῆσας· σχε-
 δὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ ἐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα
 διὰ σέ.

[Οὐδ' ἔτος δοκεῖ τῷ Λυκιανῷ]

dicere, abscissis, cum longius extrahi collo-
 quium viderem. HERM. Felices vos qui-
 dem, qui tali colloquio fructi sitis. Sed tuo
 beneficio fere non deteriori ego quoque con-
 ditione fui.

Νε.

Νέρων, *) ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τῆ Ἰσθμῶ,
εἰ γνήσιος.

Μενεκράτες καὶ Μεσώνιος.

M E N.

Ἡ Ὀρυχὴ τῆ Ἰσθμῶ καὶ σοί, Μεσώνιε, διὰ
χειρὸς, ὡς Φασί, γεγонуῖα τῷ τυράννῳ, νῦν
εἶχεν

Nero, sive de Isthmo perfodiendo.

Menecratis et Musonii.

M E N.

At Isthmum certe perfodere, Musoni, quod
prae manu, ut ajunt, habuit tyrannus, Graeci
K k 5 res

*) Νέρων] Quisquis est hujus libelli auctor,
(Lucianum quidem non puto scabro adeo
ac difficili genere scribendi usum) in eo
certe non peccavit, quod supervixisse fin-
git Neroni Musonium. Pulchre ostendit
Olearius ad Philostr. V. Apollo 4, 36, 2 Suidam,
qui ἀναγεθῆναι dicit a Nerone Musonium,
non hoc velle, interfectum esse, sed exi-
lio ejectum et velut e medio sublatum.

Por

εἶχεν Ἑλληνα. ΜΟΥΣ. Ἴσθι, ὦ Μενέκρατες,
καὶ βελτίω ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ
περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν,
ξυνήρει τοῖς θαλατταμένοις, εἴκοσι σταδίων τῷ
Ἴσθμῷ

res consilii tuo etiam iudicio fuit. MUS.
Scito, Menecratus, etiam meliora in animo ha-
buisse Neronem. Circuitus enim illos Pello-
ponnesi supra Maleam navigantibus compen-
di-

Porro quam commode hic ad Isthmum sta-
tuatur Musonius, inde apparet, quod idem
Philostratus 5, 19. narrat, hunc philoso-
phum inter vincētos illos fuisse, quorum
operis fossa illa duceretur. Verba sunt,
Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἔΦασ-
κεν ἐντετυχηκένοι περὶ τὸν Ἴσθμὸν, δεδε-
μένῳ τε, καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττειν καὶ
αὐτὸν μὲν ἀνευΦημῆσαι τὰ εἰκότα τὸν
δ' ἔχεσθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐρρωμένως τῆ
γῆ ἐμβάλλειν, ἀνακύψαντα δὲ λυπῶσε ἀν,
ὦ Δημήτριε, τὸν Ἴσθμὸν ὀρύττων τῆ
Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κιθαρῳδοῦντά με εἶδες,
ὡσπερ Νέρωνα, τί ἀν ἔπαθες; pro illo
ἀνευΦημῆσαι, quod *lamentari* vertitur, mal-
lem retinisset *Olearius* vulgatum ante
ἀπευΦημῆσαι, *detestari*. Caeterum hinc
intelligitur, quid sibi velint mox verba,
προσεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῷ. *Gesner.*

Ἴσθμῳ ῥήγματι. ΜΕΝ. Τῆτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογειᾷ καὶ γὰρ δὴ καὶ κείναις ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττη. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μυσῶνιε, Βυλομένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ ἔτι σπευδάσθαι διανοῆ ἕτερον. ΜΟΥΣ. Δίημι βυλομένοις. 1) εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι χαριζοίμην 2) ἂν μᾶλ-

difaciebat, perumpendo viginti stadiorum Isthmo. ΜΕΝ. Hoc vero et commerciis utile fuisset, et maritimis urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fructus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas. ΜΟΥΣ. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studen-

1. βυλομένοις] *Gesn.* videtur legisse βυλό-μενος, qui dedit *lubens*, pro *vobis sic volentibus*; sed vulgatum aequè bonum. *Reitz.*

2. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην] Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum in Mss. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. *Gesner.*

μαῖλλον τοῖς γε ἀΦιγμένοις ἐς ἀηδῆς οὔτω Φροντισήριον 3) ἐπὶ τῷ σπυδαίσει.

Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαιάν ᾠδαὴν ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μηδ' ἂν τὰς Μῦσας ἀναβάλλεσθαι ἠδίων. ἐβέλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) σφραγίσθαι ᾠδῶν. τὰ γὰρ Πύθια, 4) τῶν μὲν ἑαυτῷ μετεῖναι μαῖλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μή γάρ ἂν μηδ' ἐκείνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἴσθμὸς, ἐ τῶν ἀποθεν αὐτῷ

dendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis.

2. Neronem igitur in Achajam egerunt carmina, et quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non

3. ἐς ἀηδῆς οὔτω Φροντισήριον] Videtur fingere Auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paullo ante relictum a Nerone. *Gesner.*

4. τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut Lucian. *Prom.* §. 7. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. *Gesner.*

αὐτῶν βεβλευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ Φύσει
τῆ τόπῳ, μεγαλουργίας ἠράσθη, τὸν τε βασι-
λέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν 5) ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυ-
μη-

non inter ea, quae e longinquo cogitaverat:
sed cum in naturam loci incidisset, magnifi-
centiae quodam amore correptus, et regem
illum Achivorum quondam ad Trojam *profes-*
ετο-

5. τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν] Rex
Achivorum Trojam oppugnantium, qui
Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an
usquam memoretur. Certe nihil Homerus,
nihil Geographi. Contra a natura abscif-
sam omnes affirmant. Suspiciari licet ali-
quid hic excidisse: nempe dixit forte au-
ctor de illa *Homeric* fossa Il. H. Nestoris,
suasu facta; deinde Neptunum commemo-
ravit, qui Libyam Hesperia, id est Hispa-
nia, circa Gades disjunxerit, Siciliam ab-
ruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam.
Omissis quae interjecta fuerant, male jam
Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc
est, ipsius naturae. Haec suspiciari fas
fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic
dicatur ex persona Musonii. Caeterum qui
perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint,
vid. *Plin. H. N. 4, 4. l. 5.* Neronis cona-
tum describit, admixtis superstitionis qui-
busdam, credulitatis certe, vestigiis, *Xiphi-*
linus e Dionis l. 63. p. 722. *Gesner.*

μηθείς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτε-
 μεν Εὐρίπω τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν
 καὶ τὸν Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐ-
 τῷ ἐπὶ τὰς Σκύθας· τὰ δὲ Ξέρξης καὶ πρὸ τέ-
 των ἴσως ἐνενόησε, μέγιστα τῶν μεγαλουργιῶν
 ὄντα· καὶ πρὸς τέ:οις, τὸ δὲ ὀλίγα ἀλλήλοις
 ἐπιμίξαι 6) πάντας, εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμ-
 πρῶς ἐσιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 Φύ-

etorum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia ab-
sciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insu-
per Darium, ut Bosporo pons contra Scythas
ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte
ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum
maxima. Ad haec videri sibi poterat, se per-
miscendis tam parvo intervallo omnibus, splen-
dido Græciam munere et velut epulis excipere.
Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem,
 ta-

6. τὸ δὲ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι] Legen-
 dum arbitror τῷ, quod quale sit, ex in-
 terpretatione intelligitur. Illud εἶσαιτο
 per *videri poterat* interpretatus sum aucto-
 ritate Hesychii, apud quem est εἶσαιτο,
 δόξειεν. *Permiscere ἐπιμίξαι* est commer-
 ciorum societate inter se devincire. Τὰ
 ἔξωθεν sunt merces facilius jam impor-
 tandae. *Gesner.*

Φύσεις μεθύσσι μὲν, ψαύσσι δέ πη καὶ ἀκῆσαι
τῆτο Φθέγμα.

Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφι-
τρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾠσμα ἔμέ-
γα Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὀρέξαντος δ'
αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν τῆ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρο-
πεύσαντος, ἐπὶ τὴν ὄρυχὴν ἦξε, κροτέμενός
τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθηκόμενος τῆς γῆς, τρεῖς
οἶμαί τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευμένοις παρα-
κελευσάμενος ξυμπόνως ἄπτεσθαι τῆ ἔργα,
ἀνήει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέως δοκῶν
ὑπερβεβλήσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τῆ δεσμο-
τηρίαι, τὰ πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόναν,
ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα.

Ἐβδό-

tamen interdum etiam ejusmodi vocem audire
gestiunt.

3. Progressus autem de tentorio, hymnum
canebat Amphitrites ac Neptuni, et carmen non
magnum Melicertae et Leucotheae. Cum vero
rastellum illi aureum porrexisset praefes Grae-
ciae, ad fossam accessit inter plausus atque
cantus, humoque ter, puto, percussa, horta-
tusque eos, quibus cura operis permissa erat,
ut studiose illud aggrederentur, Corinthum re-
diit, omnes a se Herculis superatos labores,
existimans. Atque ergastulorum vineti saxosa
et difficilia elaborabant, terrena autem ac plana
exercitus.

4. Se-

Ἐβδόμην δέ πε καὶ πέμπτην 7) ἡμέραν
 προσεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῷ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος ἔτιω σαφῆς, ὡς δὴ τῷ Νέρω-
 νος μετεγνώκωτος τὴν τομὴν. ἔΦασαν δὲ τὰς
 Αἰγυπτίους γεωμετρῶντας τῆς ἐκατέρας θαλάτ-
 τας τὰς Φύσεις, ἐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυ-
 χεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἠγαμένους τὴν ἐκ τῷ
 Λεχαιῶν περὶ τῆς Αἰγίνης δεδοικέναι. πελάγους γὰρ
 τοσάτω νήσω ἐπιχυθέντος, καὶ ὑποβρυχίον
 ἀπενεχθῆναι τὴν Αἰγίνα. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τῷ

4. Septimo vel quinto adeo die, cum Istho-
 mo velut affixi haereremus, ingruit aliquis e
 Corintho nondum tamen certus rumor, de mu-
 tato a Nerone abscindendi consilio. Dicebant
 autem Aegyptios, dimenso utriusque maris fa-
 stigio, non ejusdem illa libramenti deprehen-
 disse, sed altius arbitrari illud, quod ex Le-
 chaeo *sine allabitur*, atque Aeginae proinde
 metuere, ne, tanto mari ad insulam illam appel-
 lente, plane submersa Aegina auferatur. Ve-
 rum

7. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην] Hoc ea aetate
 scriptum sit necesse est, qua per septima-
 nas numerari jam coeptum esset. Imo vero
 ἑβδομηκοσὴν καὶ π. legere jubent viri docti
 apud *Olearium* ad *Philostr.* p. 163. a. 13.
 Sed quo codice auctore? quaeve haec li-
 centia? *du Soul.*

τῷ Ἰσθμῷ τομῆς εἰδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώτατος τε καὶ φυσικώτατος. τῷ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἤρα μᾶλλον, ἢ τῷ δημοσίᾳ ἄδειν.

Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς 8) τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος,

ὄνο-
rum Neronem quidem a secundo Isthmo neque Thales ille sapientissimus, et consultissimus naturae demovisset: magis enim secare illum jam cupiebat, quam *ipsum* publice canere.

5. At Occidentis populorum motus, et acerrimus ille *vir*, qui rempublicam ibi capessive-
rat,

8. καὶ ὀξύτατος ὡς] Locus corruptus, arbitrator, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὀξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὅς τῶν ἐκείσε ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, *Vindex*. De ὀξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ὀξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul, s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, *Sueton. Ner. c. 40.* et potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim *Dio l. 53. p. 504.* ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos et Propraetores vocari, licet Consulares essent, *πρεσβευτὰς ἀντι-*

Luc. Op. T. VIII.

L1

5ρα-

ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
καὶ Ἴσθμου Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα.
τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίης τε καὶ ἰσοπέδους
οἶδα. Φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς Ῥώμης
ἐλισθαίνειν ἄδη, καὶ ὑποδιδόσθαι. ταῦτι καὶ αὐ-
τοὶ χθρὲς ἤκείσατε τῷ προπταίσαντος 9) χι-
λιάρχη.

MEN.

rat, nomen ei Vindex, a Graecia et Isthmo
abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
metria caussantem: maria enim pari undique
fastigio librata novi. Ajunt autem illi etiam
ipsas suburbanas regiones jam labare, et cede-
re. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno,
qui huc appulit.

6. MEN.

ζητηθῆναι τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν
ὑπατευόντων ὄσι. Haecenus itaque miri-
fice blandiebatur mihi conjectura, sed re-
frigeravit istum amorem ex aliqua parte
illud, quod inferioris aevi, et vel tum ra-
rissima vox ἐξύπατος. itaque in medio in-
terim relinquenda res videtur: ac ne in
versionem quidem recipere Vindicem Ex-
consulem ausus sum. Interim nec illud
dissimulo, libellum mihi satis recentem vi-
deri, quem ἐξύπατος non dedecet: sed
non aliis adhuc, quam stili argumentis.
Gesner.

9. προπταίσαντος] Scripsit haud dubie
προσπλεύσαντος, qua voce statim uritur.
du Soul.

MEN. Ἡ Φωνὴ δὲ, Μεσώνιε, δι' ἣν με-
σσημανεῖ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιά-
δων ἔρχῃ, πῶς ἔχει τῷ τυραίνῳ; τῶν γὰρ Λή-
μνῳ προσπλεόντων 10) οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ
δὲ κατεγέλων. ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ
Μεγέκρατες, ἔτε θαυμασίως ἔχει τὸ Φθέγμα-
τος, ἔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ Φύσις αὐτὸν ἀμέμ-
πτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. Φθέγγεται δὲ
κοῖλον μὲν Φύσει, 11) καὶ βραχὺ, ἐγκειμένης
αὐ-

6. MEN. Sed vox, o Musoni, propter
quam ita furiose Musicus est, et Olympiadum
Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet
tyranno? eorum enim, qui Lemnum appule-
runt, admirati quidam sunt, alii derisere.
MUS. Verum iste, Menecrates, neque ad-
mirabilis est quantum ad vocem, neque ridicu-
lus. Natura enim illum sine reprehensione et
mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam
et grave praeter naturam sonat, depressio ad

L 1 2

inte-

10. τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων] Fingi-
tur igitur, nisi hic etiam aliquid corrup-
tum est, Menecratem hunc Lemnium
fuisse, neque insula illa ante haec egres-
sum. Gesner.

11. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ Φύσει] De voce
Neronis Xirbil. e Dione l. 61. p. 699. A.
βραχὺ καὶ μέλαν Φώνημα ἔχων. Sueton.
Ner.

αὐτῶ τῆς Φάρυγγος μέλη δ' ἔτω κατεσκευασ-
μένα 12) βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν
Φθόγ-

interiora gutture. Cantica vero ita paratus
quodammodo stridit ac strepit. Interim toni
vorum musicarum mitigant illum, *tolerabilio-*
rem-

Ner. c. 20. *Exiguæ vocis et fuscæ.* Κοῖλον
igitur illud s. canum in voce erat ab asse-
ctatione, cum majorem et graviolem, quam
a natura habebat, vellet efficere, quod
depresso et introrsum adacto gutture ho-
die etiam conantur interdum adolescen-
tuli. *Gesner.*

κοῖλον μὲν] Ita legendum animadverterat
etiam *La Croze.* Cumque et in L. idem
adscriptum, sensusque videatur postulare,
non dubitavi sic edere. Interim versionem
ad μὴ aptatam non attigi. *Reitz.*

12. μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα] Nihil
praecessit de praeparatis carminibus; sed
de voce praeter naturam amplificata.
Malim ergo legere κατεσκευασμένος. Ita
certe interea converti, dum meliora edo-
cear. Statim sequitur βομβεῖ πως —
ἐπιλεαίνουσι. Horum verborum interpun-
ctionem pariter atque interpretationem
juvat locus *Epirhanii* e libro de mens. et
ponder. mox a principio, quem observavi
iudicio *Casauboni ad Suët. Neron. c. 20.*
Ita

Φθόγγων 13) ἐπιλεαίνεσι τῶτον, ἐπεὶ μὴ
 θαρρεί αὐτῷ· χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία, καὶ
 μελοποιία, εὐαγωγή μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδία·
 εὐσα-

*remque faciunt, cum sibi non confidit, colorum
 musicorum humanitate; et modulatione flexi-
 bili sane, et bene composito ad citharam cantu,
 et quod, ubi tempus est, ingreditur, et stat, et*

L 13

trans-

Ita autem de septuaginta interpretibus lo-
 quitur, ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κείσθαι
 τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐνὶ τόπῳ χρησάμενοι,
 τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα,
 μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus
 ex repetitione sonus; hunc mollierunt vo-
 ce, quam repetit Ebraeus sermo, semel
 tantum ponenda. Hoc certe discimus,
 βόμβος est sonus asperior, qui dicitur jun-
 ctura λεαίνεσθαι. Hoc ad nostram rem
 satis est. Nam βόμβον esse *obscurum et
 raucum murmur*, ut apum et id genus ani-
 malculorum, satis constat: quod cum *fusca*
 Neronis voce pulchre convenit. *Gesner.*

13. τόνοι τῶν Φθόγγων] Nempe huic etiam
 loco lucem adfert illa inter Φωνὴν et
 Φθόγγον distinctio, quam docet *Arrian.*
Epict. 3, 6. Κοινή τις ἀκοὴ λέγοιτ' αὐτῷ ἢ
 μόνον Φωνῶν διακριτικὴ, ἢ δὲ τῶν Φθόγ-
 γων οὐκέτι κοινή, ἀλλὰ τεχνικὴ. *Gesner.*

εὐσαλεῖ, καὶ ἔ. καιρὸς βαδίσει, καὶ σῆναι, καὶ μετασῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιωῶσαι τοῖς μέλεσιν, ἀσχύνην ἔχοντας μόνε τῆ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβῆν ταῦτα.

Εἰ δὲ μιμοῖτο τῆς κρείττονας, 14) Φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τῶν θεωμείων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρητημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεῦει μὲν γὰρ, τῆ μετρίε πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἀκρων δῖίσαται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὡσπερ οἱ ἐπὶ τῆ τροχῆ. Φύσει δ' ἐρευθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπρα-
μὲνε

transfert se, et quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpitudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare.

7. Quoties vero imitatur superos, vahi risum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim supra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae *alligati sunt*. Cumque natura sit rubicundus, magis
etiam

14. μιμοῖτο τοὺς κρείττονας] Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, et numismata. *Gesner*.

μένε αὐτῷ τῷ προσώπῃ· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον,
καὶ ἐκ ἀποχερῶν παρ δὴ.

MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς
ὑφίενται, ὦ Μυσώνιε; τέχνη γὰρ παρ χαρίζον-
ται. ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὡσπερ οἱ ὑποπα-
λαίοντες, ἀλλ' ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν
τῆς τραγωδίας ὑποκριτὴν, ὡς Ἴσθμοῖ ἀπέθα-
νεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἢ
ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. MEN. Καὶ τί
τῆτο, Μυσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοος τῷ λόγῳ.
ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγῳ ἀτόπῳ μὲν, ἐν ὀφθαλ-
μοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένῳ.

Ἴσθμοῖ

etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi
exilis, neque usquam sane sufficiens.

8. MEN. Qui vero contra illum certant,
quomodo se submittunt, Musoni? Nempe arti
hoc forte gratificantur? MUS. Arti illi qui-
dem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu co-
gita, Menecrates, tragicum actorem, qui in
Isthmo periit. Aequalia enim pericula etiam
circa artes, si intendant se artifices. MEN. Et
quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re
audivi. MUS. Audi igitur rem incredibilem
illam quidem, sed in oculis Graeciae factam.

Ἰσθμίοι γὰρ τὸν κριμένον, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, 15) μήτε τραγωδίαν; ἔδοκει Νέρων τρωγῳδὸς νικῶν. καὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἀριότητα τούτην, πλείους μὲν ὁ δ' Ἑπειρώτης ἄριστος Φωίης ἔχων, εὐδοκίμων δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμάζομενος, λαμπρότερα τῶ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τῶ σεφάνου ἐρεῖν, καὶ μηδ' ἀνίσσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δένασι Νέρωνα ὑπὲρ τῆς

9. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comœdia certaretur, neque Tragoedia: visam est Neroni, Tragoedos vincere, cumque venirent ad illud certamen plures alii, tam Epirotés, voce optima præditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam quam solebat alias, fingebat se et coronæ amore captum, neque concessurum prius; quam decem tibi talenta Nero pro victoria dedisset.

15. μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι] Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praesides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plur. Sympos. 5, 2. p. 674. qui ibidem docet, in Sicyonio Thesaurο dedicatum fuisse χρυσῶν βιβλίον Ἀριστομάχου ἀναθήματα. — ποιητρίας Ἰσθμια γενναϊκίας. Gesner.

τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίσθη τε, καὶ μανικῶς εἶχε
καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροῶτο ὑπὸ τῆ σκηνῇ, ἐπ' αὐ-
τῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βοῶντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ
τῷ Ἡπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κε-
λεύων ὑφείναι αὐτῷ τῆτον· αὐτῷ δὲ ὑπεραίρον-
τος τὸ φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰς-
πέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τὴν ἑαυτῷ ὑπο-
κριτὰς, 16) οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγμα-
τι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτας ἐλεφαντίνους καὶ
δι-

diffet. At hic exasperari et furere. Etenim
in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tem-
pus certaminis. Clamore autem laudantibus
Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere
hunc sibi vocem jubens. Illo vero magis etiam
tollente vocem, et populariter contendente,
immittit Nero in pulpita suos histriones, tan-
quam qui negotio huic apti essent. Hi ergo,
qui pugillares eburneos bipatentes pugionum

L1 5

in-

16. τούς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς] Forte ex illo
plausorum suorum numero, quos describit
Sueton. c. 20. Adolescentulos equestri ordi-
nis, et quinque amplius millia e plebe robu-
stissimae juvenutis undique elegit, qui divisi
in factiones plausuum genera condiscerent etc.
Hi quidem plausuum ὑποκριτὰς fuere.
Gesner.

διθύραες προβεβλημένοι αὐτὰς ὡσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀνασήσαντες πρὸς τὸν ἀγγεῖ κίονα, κατέαξαν αὐτῆ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μυσῶνιε, μισρὸν ἔτῳ πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος; ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτῆ τὸ φθέγμα, τί γρη θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν σόμιον, παρ' ἧ αἰ ἱμφαῖ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὤρμησεν, ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἶη· καίτοι τῆ Πυθίᾳ καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τὰς
'Ορέ-

instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotae guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

10. MEN. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Graeciae perpetrando? MUS. Lusus iste juveni interfectori suae matris. Si vero Tragicum histrionem, exstirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? Qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum ceperit, ut neque sua Apollini vox porro esset: Pythio licet annumerante illum inter
Ore-

Ὁρέσας τε 17) καὶ Ἀλκμαίωνα, οἷς τὸ μη-
τροκτονῆσαι, καὶ λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν,
ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς
εἰπεῖν ἔχων ὅτι ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τῶ
θεῶ ἴετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκρίων.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἢ προσιᾶσα ναῦς;
ὡς ἐπάγειν τὸ ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐξεφάνωνται γὰρ
ταὶ κεφαλῆς, ὡσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις
ἐκ πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελεύμε-
νος ἡμῖν θαρσύνειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ
μὴ

Orestas et Alcmaeones, quibus matrum peracta
ab ipsis caedes etiam gloriae quoddam genus
peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic
cum dicere non posset, quem ultus esset, con-
tumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen
mitiora veris audiret.

II. Sed dum loquimur, quaenam navis
accedit? ut illa bonum quiddam videtur adve-
here! Coronati enim sunt capitibus, tanquam
chorus boni ominis. Atque de prora aliquis
protendit manum, bono nos animo esse jubens
et gaudere: clamat autem, nisi quid me fal-
lunt

17. εἰς τοὺς Ὁρέσας τε] Versiculum pro-
scriptum refert Sueton. c. 39. Νέρων, Ὁρέ-
σης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil
de oraculo. Gesner.

μη παρακῶ, Νέρωνα οἴχεσθαι. ΜΕΝ. Βοῶ
 γὰρ, Μυσώνιε, καὶ σαφέσερόν γε, ὅσω τῆς γῆς
 ἄπτεται. ΜΟΥΣ. Εὐγε, ὦ θεοί. ΜΕΝ. Ἀλλὰ
 μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις ἔ
 Φασι δεῖν.

lunt aures, periisse Neronem. ΜΕΝ. Enim
 vero sic clamat, Musoni, et disertius, quo pro-
 pius terram venit. ΜΟΥΣ. Bonum factum,
 o Dii! ΜΕΝ. Sed ne quid imprecemur: ne-
 gant enim hoc decere in defunctis.

Fugi-

F ugitivi	1
Saturnalia	42
Cronosolon	58
Epistolae Saturnales	72
Convivium, seu Lapithae	106
De dea Syria	165
Demosthenis laudatio	238
Deorum comitia	318
Decretum	337
	Pseu.

Pseudosophista, seu Soloécista	375
Philopatris, seu qui docetur	415
Charidemus, sive de pulchritudine	479
Nero, sive de Isthmo perfodiendo	521
